GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

1959 - 1961

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

august 1959 — mai 1961

EDITURA POLITICĂ
București — 1961

A 15-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÎNIEI DE SUB JUGUL FASCIST

Expunere făcută la sesiunea solemnă a Marii Adunări Naționale din 22 august 1959

Tovarăși deputați,

Poporul nostru întîmpină cu inima plină de bucurie a 15-a aniversare a marii sale sărbători naționale — eliberarea patriei de sub jugul fascist.

Anii care au trecut de la eliberare au fost ani de luptă și muncă încordată, de adînci transformări revoluționare, care au ridicat la o viață nouă masele muncitoare de la orașe și sate. 15 ani sînt o perioadă relativ scurtă în viața unui popor, dar în acest răstimp țara noastră a făcut un asemenea salt pe calea progresului cum n-ar fi fost cu putință sub stăpînirea burghezo-moșierească. Poporul romîn, constructor al socialismului, se mîndrește pe drept cuvînt cu rezultatele tot mai îmbelșugate ale eforturilor sale creatoare pentru dezvoltarea economiei naționale și ridicarea nivelului său de trai material și cultural.

Epoca luminoasă pe care o trăiește poporul romîn ne apare într-o strălucire și mai vie cînd ne amintim cît de amar era traiul oamenilor muncii sub călcîiul burgheziei și moșierimii.

Muncă peste puteri și salarii de foame, amenințarea de fiece zi de a se vedea azvîrliți în rîndurile șomerilor, teroare și gloanțe în loc de pîine și drepturi — aceasta era partea muncitorilor, din truda cărora capitaliștii din țară și de peste hotare îngrămădeau uriașe profituri. Pe spinarea țăranilor, lipsiți de pămînt, de unelte și vite, înglodați în datorii, goi și înfometați, se îmbogățeau moșierii, fabricanții și negustorii, cămătarii și chiaburii. Cea mai mare parte a

intelectualilor ducea o viaţă de lipsuri şi umilinţe, izbindu-se de disprețul cu care clasele stăpînitoare priveau cultura naţională şi talentele poporului.

Politica burgheziei şi moşierimii hărăzea Romîniei soarta de hinterland agrar al marilor puteri industriale, de ţară aservită economiceşte şi politiceşte capitalului monopolist.

Acestei politici antinaţionale i se opunea clasa muncitoare, călăuzită de avangarda ei marxist-leninistă — Partidul Comunist din Romînia — care, în ciuda prigoanei sălbatice, organiza lupta maselor muncitoare împotriva exploatării capitaliste-moşiereşti şi stării de dependenţă a ţării faţă de puterile imperialiste.

În anii cînd clasele exploatatoare căutau prin teroare sălbatică să înăbuşe avîntul luptei revoluţionare a oamenilor muncii şi pregăteau pas cu pas instaurarea dictaturii fasciste, comuniştii ridicau masele în apărarea drepturilor şi libertăţilor călcate în picioare, chemau la unire forţele democratice.

Măreţele lupte muncitoreşti din februarie 1933, acţiunile antifasciste, care au luat în anii următori o amploare din ce în ce mai mare, demonstrau că în ţara noastră existau forţe însemnate care se împotriveau fascizării. Lupta plină de abnegaţie dusă sub conducerea partidului de clasa muncitoare şi de forţele progresiste grupate în jurul ei a frînat pentru un timp procesul de fascizare a ţării.

Caracterul antinaţional al politicii claselor exploatatoare a ieşit deosebit de puternic în evidenţă în perioada premergătoare războiului, cînd expansiunea Germaniei hitleriste devenise o gravă ameninţare pentru independenţa patriei. O singură cale de salvare exista pentru poporul nostru : alianţa cu Uniunea Sovietică, marea ţară socialistă vecină, care îşi oferise sprijinul pentru apărarea independenţei Cehoslovaciei, Poloniei, Romîniei. Dar clasele dominante ale vechii Romînii au refuzat sprijinul Uniunii Sovietice, devenind instrumente şi complici făţişi ai celui mai înverşunat duşman al poporului romîn — fascismul german. După ce au acceptat slugarnic odiosul dictat de la Viena, au împins ţara în prăpastia dictaturii militare-fasciste şi a criminalului război antisovietic alături de Germania hitleristă. Interesele naţionale ale poporului romîn au fost subordonate ţelurilor criminale ale hitlerismului înrobitor de popoare. Griul şi petrolul romînesc, ca şi alte bogăţii ale ţării, au fost puse la dispoziţia maşinii de război hitleriste. Tineretul, floarea poporului romîn, a fost dat lui Hitler drept carne de tun. Aproape n-a rămas cămin în care războiul de jaf şi cotropire să nu fi adus jalea şi doliul.

În aceste clipe grele pentru ţară şi popor, partidul comunist a fost acela care a organizat lupta maselor împotriva dictaturii militare-fasciste şi a războiului antisovietic. Nici o clipă nu s-a clătinat dragostea de patrie a comuniştilor, convingerea lor că forţele democraţiei şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, vor triumfa asupra ciumei fasciste, încrederea lor în victoria cauzei eliberării poporului. *(Aplauze puternice.)* Punîndu-şi la fiece pas viaţa în primejdie, comuniştii uneau în jurul lor forţele patriotice ale ţării, organizau lupta oamenilor muncii din oraşe şi sate împotriva jafului şi terorii, sabotau maşina de război hitleristă, chemau prin ziarele şi manifestele ilegale întregul popor la luptă pentru răsturnarea clicii antonesciene, pentru ieşirea Romîniei din criminalul război antisovietic şi alăturarea ei la coaliţia antihitleristă.

Tovarăşi,

În lupta de eliberare a popoarelor de sub jugul hitlerist a avut o însemnătate hotărîtoare faptul că, în momentul izbucnirii celui de-al doilea război mondial, în lume exista marea putere socialistă, Uniunea Sovietică. Această realitate istorică primordială a epocii noastre şi-a pus pecetea asupra întregii desfăşurări a războiului, asupra conţinutului şi rezultatelor sale. Imperialismului hitlerist, care reprezenta o primejdie de moarte pentru fiinţa naţională a popoarelor, pentru civilizaţia umană, i se opunea coaliţia antihitleristă, a cărei forţă fundamentală era Uniunea Sovietică.

În această gigantică încleştare, de proporţii cum nu mai cunoscuse istoria, poporul sovietic, suferind distrugeri din cele mai

grele şi dînd uriaşe jertfe de sînge, a purtat cu un eroism fără seamăn greul luptei pentru zdrobirea fascismului, pentru eliberarea patriei sale şi salvarea omenirii de primejdia înrobirii hitleriste. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

În marile bătălii purtate pe întinderile imense ale frontului, în faţa Moscovei şi Leningradului, în istorica bătălie de la Stalingrad, în luptele de la Kursk şi Orel, la Iaşi şi Chişinău, glorioasa Armată Sovietică sfărîma pas cu pas maşina de război hitleristă, punea pe fugă pe cotropitori, frîngîndu-le trufia şi apropiind tot mai mult, prin lupta ei victorioasă, ceasul eliberării popoarelor.

Înfringerile suferite de armatele fasciste, perspectiva zdrobirii inevitabile a Germaniei hitleriste, apropierea Armatei Sovietice de graniţele Romîniei, iar apoi ofensiva ei eliberatoare pe teritoriul patriei noastre stîrneau panică şi derută în rîndul clicii antonesciene, a aparatului ei de stat şi a întregii reacţiuni din ţara noastră. Tot mai mult se clătina dictatura militară-fascistă, izolată de popor şi urîtă de masele populare. În oraşe şi sate creşteau mînia şi revolta maselor, care-şi găseau expresie în numeroase acţiuni de luptă împotriva ocupanţilor hitlerişti şi a slugilor lor din ţară. În rîndurile armatei se resimţea tot mai puternic ura ostaşilor împotriva clicii fasciste, care-i trimitea să moară într-un război dus pentru o cauză străină şi nedreaptă ; procesul de clarificare în rîndurile ofiţerilor, care îşi dădeau tot mai bine seama în ce dezastru erau împinse ţara şi armata, se intensifica din ce în ce mai mult.

În aceste condiţii prielnice, partidul nostru, curăţindu-şi rîndurile de elementele laşe, trădătoare şi capitulante, a trecut la înfăptuirea unui ansamblu de măsuri politice şi organizatorice pentru pregătirea insurecţiei armate.

Partidul a intensificat munca de organizare, înarmare şi pregătire militară a formaţiunilor patriotice de luptă, alcătuite în cea mai mare parte din muncitori. În rîndurile armatei, unde îşi crease mai demult legături, partidul a reuşit să cîştige pentru cauza insurecţiei numeroşi ofiţeri şi generali patrioţi.

La 1 Mai 1944, pe baza înţelegerii intervenite între Partidul Comunist din Romînia şi Partidul Social-Democrat, a fost înfăptuit Frontul unic muncitoresc. Aceasta a avut o mare însemnătate pentru activitatea desfăşurată de partid în vederea strîngerii laolaltă a tuturor forţelor antihitleriste pe baza unei platforme care prevedea : răsturnarea guvernului de dictatură fascistă, formarea unui guvern de uniune naţională din reprezentanţii tuturor forţelor antihitleriste, ieşirea Romîniei din războiul antisovietic, izgonirea armatelor hitleriste din ţară, trecerea Romîniei de partea coaliţiei antihitleriste, reforme democratice.

După cum se ştie, în iunie 1944 a fost alcătuit, din iniţiativa partidului nostru, Blocul naţional-democrat, din care au făcut parte, în afară de Partidul Comunist Romîn, partidele social-democrat, naţional-ţărănesc şi liberal.

Partidul Comunist Romîn era conştient că partidele „istorice", acceptînd parţial propunerile noastre atunci cînd prăbuşirea dictaturii militare-fasciste devenise iminentă, vor încerca să pună piedici înfăptuirii platformei elaborate de partid, nutrind speranţa că vor putea abate masele de la calea luptei pentru transformări democratice şi menţine regimul burghezo-moşieresc. Partidul nostru a considerat însă necesară formarea Blocului naţional-democrat în vederea coalizării tuturor forţelor antihitleriste. În acelaşi timp, el a dus o acţiune consecventă de combatere a duplicităţii şi poziţiilor reacţionare ale partidelor „istorice", militînd pentru unirea tuturor forţelor patriotice şi pentru formarea unui guvern din reprezentanţii tuturor partidelor şi grupărilor politice democratice.

Partidul Comunist Romîn a fost iniţiatorul şi organizatorul insurecţiei armate, care a dus la răsturnarea dictaturii militare-fasciste. Insurecţia a început în ziua de 23 August ; în conformitate cu planul elaborat de partid, Antonescu şi ceilalţi membri ai guvernului fascist au fost arestaţi la palat, ridicaţi de una din formaţiunile patriotice de luptă şi puşi sub pază într-o casă a C.C. al P.C.R. Răspunzînd chemării partidului şi exprimînd voinţa şi

hotărîrea de luptă a poporului, armata romînă a întors armele împotriva Germaniei hitleriste.

În noaptea de 23 August și în zilele următoare, formațiunile patriotice și unitățile militare au ocupat principalele instituții și obiective militare, au curățit capitala de trupele hitleriste. Mase largi populare s-au ridicat la luptă pentru izgonirea hoardelor hitleriste, mii de muncitori și intelectuali patrioți au intrat în rîndurile formațiunilor patriotice de luptă. Aproape concomitent cu acțiunea militară din capitală a început lupta armată și în alte regiuni ale țării.

Luați prin surprindere de această acțiune simultană, hitleriștii încercau cu desperare să-și mențină pozițiile și să înăbușe lupta de eliberare a poporului. Aceste încercări au fost zdrobite de unitățile armate și de formațiunile patriotice, care, în luptele crîncene purtate împotriva hitleriștilor în capitală, pe Valea Prahovei, la Brașov, Constanța, Turnu-Severin, au capturat zeci de mii de prizonieri, numeroși ofițeri și generali.

Populația capitalei, locuitorii orașelor și satelor de pe întregul cuprins al țării noastre au întîmpinat cu nemărginită bucurie și dragoste pe ostașii sovietici, ca pe prietenii și eliberatorii lor. Armata romînă a participat cu toate forțele ei la războiul antihitlerist, luptînd alături de Armata Sovietică pînă la victoria finală asupra fascismului german, aducîndu-și contribuția la îndeplinirea sarcinilor strategice și tactice elaborate cu măiestrie de comandamentul sovietic.

Sîngele vărsat de vitejii ostași sovietici și romîni pentru eliberarea pămîntului patriei noastre a pecetluit pe veci frăția de arme sovieto-romînă, expresie a prieteniei și alianței de nezdruncinat dintre poporul romîn și poporul sovietic. *(Aplauze prelungite.)*

Însuflețiți de cauza dreaptă pentru care luptau, ostașii armatei romîne au săvîrșit minunate fapte de bravură. Peste 300.000 de soldați, subofițeri și ofițeri romîni au fost decorați cu ordine și medalii de război romînești, sovietice, cehoslovace și ungare. Faptele lor de arme în războiul antihitlerist au înscris o pagină glorioasă în cartea marilor tradiții de luptă ale poporului nostru pentru independența și libertatea sa. *(Aplauze prelungite.)*

Luptătorii de pe front au simțit sprijinul entuziast al întregului popor. Chemarea partidului nostru „Totul pentru front, totul pentru victorie!" a fost urmată cu însuflețire de muncitori, țărani, intelectuali, de toți oamenii muncii, care, învingînd greutăți de tot felul, luptînd cu sabotajul reacțiunii, au sprijinit cu hotărîre și dîrzenie efortul Romîniei în războiul antihitlerist. La apelul partidului, muncitorii au refăcut noduri de cale ferată, au reconstruit într-un timp extrem de scurt atelierele, podurile și tunelurile distruse de naziști, au asigurat aprovizionarea frontului cu muniții, hrană și combustibil.

Dînd o apreciere contribuției Romîniei la războiul antihitlerist, I. V. Stalin scria în mai 1945, într-un mesaj adresat lui W. Churchill: „Au trecut mai bine de 8 luni de cînd Romînia și Bulgaria au rupt alianța cu Germania hitleristă, au încheiat un armistițiu cu statele aliate și au intrat în război de partea aliaților, împotriva Germaniei, folosind în acest scop forțele lor armate. Prin aceasta ele și-au adus aportul la cauza înfrîngerii hitlerismului și au contribuit la terminarea victorioasă a războiului în Europa".

Tovarăși,

Insurecția armată victorioasă a dat un puternic avînt luptei maselor populare, a constituit începutul revoluției populare, a cărei sarcină de bază era lichidarea rămășițelor feudale și desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice, înfăptuirea unui șir de reforme democratice care să deschidă larg drumul progresului economic și social.

În vederea realizării acestor sarcini istorice, Partidul Comunist Romîn chema partidele, organizațiile politice și obștești să-și unească eforturile și să alcătuiască în acest scop un guvern de largă concentrare democratică.

Reacțiunea grupată în jurul monarhiei, sprijinită de cercurile imperialiste — temîndu-se că valul luptei revoluționare a maselor

largi va mătura din cale vechile rînduieli burghezo-moşiereşti —, încerca prin toate mijloacele să împiedice înfăptuirea transformărilor democratice cerute de popor.

Demascînd pas cu pas manevrele reacţiunii, partidul nostru a desfăşurat o muncă politică de mare amploare pentru izolarea partidelor „istorice" şi cîştigarea majorităţii poporului. Partidul era urmat cu entuziasm şi încredere de oamenii muncii din fabrici, uzine, mine, transporturi. Clasa muncitoare, organizată în sindicate unice, se manifesta din ce în ce mai puternic ca forţă conducătoare a poporului. În înfăptuirea sarcinii de bază a acestei etape a revoluţiei — reforma agrară —, partidul, cu ajutorul muncitorilor trimişi la sate, ridica la luptă masele ţărănimii, care, în întregul ei, era interesată în lichidarea proprietăţii moşiereşti ; comitetele ţărăneşti confiscau şi împărţeau pămînturile moşierilor, în focul luptei pentru înfăptuirea reformei agrare se făurea alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, neutralizîndu-se pătura avută a ţărănimii — chiaburimea.

În decurs de cîteva luni după 23 August, partidul a reuşit să cîştige de fapt majoritatea poporului, să făurească un larg front democratic, care cuprindea pe muncitori, ţărani, intelectuali, păturile mijlocii de la oraşe, masele de femei şi tineret, oamenii muncii aparţinînd naţionalităţilor conlocuitoare.

Oamenii muncii, manifestîndu-şi în uriaşe mitinguri şi demonstraţii voinţa de a instaura puterea democrat-populară şi a cuceri o viaţă nouă, luau cu asalt primăriile şi prefecturile, înlăturau din conducerea acestora elementele reacţionare, antonesciene, înlocuindu-le cu oameni devotaţi intereselor celor ce muncesc. Toate acestea demonstrau că reacţiunea era din ce în ce mai izolată, masele populare conduse de partid fiind acea forţă care determina mersul evenimentelor.

Sub presiunea maselor, Rădescu şi ceilalţi reprezentanţi ai reacţiunii din guvern au demisionat, iar la 6 martie 1945 a fost instaurat guvernul prezidat de dr. Petru Groza — guvern în care reprezentanţii clasei muncitoare aveau rolul preponderent.

Cu acest prilej, permiteţi-mi, tovarăşi deputaţi, să evoc figura unuia dintre cei mai străluciţi fii ai poporului romîn, doctorul Petru Groza, care prin activitatea sa desfăşurată în strînsă conlucrare cu partidul nostru şi-a cîştigat merite deosebite în opera de făurire şi consolidare a regimului democrat-popular.

Guvernul democrat a legiferat reforma agrară, definitivînd prin lege împărţirea pămînturilor moşiereşti către ţăranii fără pămînt sau cu pămînt puţin. Partidul şi guvernul, întregul popor şi-au concentrat eforturile pentru lichidarea marasmului în care se aflau industria şi agricultura, a haosului financiar provocat de capitalişti, pentru refacerea şi dezvoltarea economiei naţionale. S-a păşit cu hotărîre la curăţirea şi la transformarea vechiului aparat de stat.

Datorită succeselor obţinute de oamenii muncii sub conducerea partidului s-a ajuns la acel stadiu al raportului de forţe în care s-au copt condiţiile eliminării din guvern a ultimilor reprezentanţi ai burgheziei şi înlăturării monarhiei — principalul stîlp al reacţiunii burghezo-moşiereşti. La sfîrşitul lui 1947 aceste sarcini istorice au fost înfăptuite : la 30 decembrie 1947 a fost proclamată Republica Populară Romînă, ceea ce a însemnat începutul unei noi etape, etapa revoluţiei socialiste. *(Aplauze puternice.)* În iunie 1948 a fost înfăptuită naţionalizarea principalelor mijloace de producţie din industrie, transporturi. S-a trecut la construirea bazei economice a socialismului.

Astfel, ziua de 23 August are o mare şi profundă semnificaţie : o dată cu eliberarea de sub jugul fascist, ea a deschis poporului romîn calea spre victoria asupra claselor exploatatoare, victorie care i-a dat putinţa să făurească o nouă Romînie înfloritoare, socialistă.

În această zi de mare sărbătoare naţională a ţării noastre, exprimăm din nou, de la această înaltă tribună, recunoştinţa fierbinte a poporului romîn faţă de poporul sovietic, care l-a ajutat să se elibereze, să-şi ia soarta în propriile sale mîini şi să-şi clădească în libertate o viaţă nouă, luminoasă. *(Aplauze furtunoase, prelungite.)*

Astăzi, la împlinirea a 15 ani de la 23 August 1944, gîndurile noastre se îndreaptă spre cei care, jertfindu-şi viaţa în lupta îm-

potriva regimului burghezo-moşieresc şi a fascismului, au contribuit la eliberarea Romîniei, la triumful revoluţiei populare, la instaurarea noii orînduiri sociale şi de stat.

Glorie veşnică eroilor căzuţi în lupta pentru libertatea şi independenţa patriei, pentru fericirea poporului nostru, pentru socialism! *(Aplauze furtunoase, prelungite.)*

Tovarăşi deputaţi,

Devenind stăpîn al ţării şi al bogăţiilor ei, poporul nostru a desfăşurat o uriaşă activitate creatoare în lupta de zi cu zi pentru aplicarea politicii partidului, păşind, după exemplul măreţ al Uniunii Sovietice, pe drumul făuririi unei orînduiri superioare capitalismului, orînduirea socialistă.

Partidul nostru, elaborînd programul dezvoltării economice a ţării, a pus la temelia lui teza leninistă că „baza materială a socialismului poate fi numai marea industrie mecanizată". Conferinţa naţională a Partidului Comunist Romîn din octombrie 1945 a trasat ca linie a partidului nostru pentru reconstruirea ţării „refacerea şi dezvoltarea industriei grele, pivotul în jurul căruia întreaga economie a ţării se va dezvolta în condiţii noi".

Caracteristic pentru dezvoltarea economiei naţionale în anii puterii populare este linia ei mereu ascendentă, creşterea impetuoasă a forţelor de producţie.

Analizînd perspectivele întrecerii economice între sistemul mondial al socialismului şi sistemul mondial al capitalismului, Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a arătat că ritmul rapid de dezvoltare este o lege generală a socialismului, verificată de experienţa tuturor ţărilor socialiste. Această apreciere este confirmată pe deplin şi de experienţa ţării noastre. Într-un singur deceniu de dezvoltare planificată a economiei socialiste, producţia industrială a crescut de patru ori şi jumătate, cu un ritm mediu anual de creştere în anii 1948—1958 de peste 16%, faţă de ritmul de numai 4% realizat în anii dinainte de război cînd s-au atins cei mai înalţi indici de creştere a producţiei industriale a Romîniei burghezo-moşiereşti.

Într-o serie de ramuri de importanţă hotărîtoare pentru crearea bazei tehnice-materiale a socialismului s-a atins un ritm şi mai ridicat: în industria constructoare de maşini — 23%, în industria electro-energetică — 18.5%, în industria chimică — 23%. Producem în 1959 de aproape 5 ori mai mult oţel decît în 1938, de 6 ori mai multă fontă, de peste 6 ori mai multă energie electrică, de 2 ori mai multe ţesături, de peste 3 ori mai mult ulei, de două ori şi jumătate mai mult zahăr.

În anii puterii populare au fost construite 138 de fabrici şi uzine noi, iar alte peste 300 au fost reutilate cu instalaţii şi agregate noi; s-au creat ramuri de producţie inexistente înainte, ca, de pildă, industriile de utilaj petrolier, electrotehnic, de tractoare şi maşini agricole, îngrăşăminte chimice, coloranţi, fire şi fibre sintetice, mase plastice, medicamente. În timp ce pe vremea burgheziei Romînia importa 95% din utilajul industrial, astăzi industria construcţiilor de maşini şi de prelucrare a metalelor reprezintă 23% din producţia industrială, satisface o mare parte din necesarul intern şi exportă maşini şi instalaţii industriale.

Planul de electrificare elaborat de partid se îndeplineşte cu succes; este semnificativ că unul dintre cei mai importanţi indici ai progresului industrial — producţia de energie electrică calculată pe cap de locuitor — a crescut de la 72 kWh în 1938 la 342 kWh în 1958 şi este în continuă creştere.

Factorul cel mai important pentru victoria noii orînduiri sociale este creşterea continuă a productivităţii muncii. În industria socialistă, productivitatea muncii a sporit în cursul celor două cincinale pînă în prezent cu aproape 90%, ca urmare a reutilării tehnice a întreprinderilor şi a ridicării calificării profesionale a muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor.

Partidul nostru cheamă poporul la muncă şi la luptă pentru noi realizări în domeniul dezvoltării economiei naţionale şi creşterii bunăstării oamenilor muncii. Forţele trebuie îndreptate în mod deosebit spre scoaterea la iveală a numeroaselor şi importantelor rezerve care există în toate ramurile economiei naţionale. În fiecare

uzină, în fiecare loc de producție, aceste rezerve pot și trebuie să fie puse în valoare în vederea creșterii producției și productivității muncii, reducerii continue a prețului de cost și sporirii rapide a acumulărilor, asigurîndu-se un volum sporit de investiții în scopul dezvoltării în ritm accelerat a industriei socialiste.

Congresul al II-lea al partidului și plenarele recente ale Comitetului Central au subliniat că principala rezervă pentru creșterea necontenită a productivității muncii este introducerea în producție a celor mai noi cuceriri ale tehnicii. Direcția principală spre care partidul și guvernul îndreaptă eforturile materiale și financiare, pentru progresul întregii economii și valorificarea în condiții mereu mai bune a resurselor naturale ale țării este înzestrarea cu tehnica înaintată a industriei, agriculturii, construcțiilor, transporturilor, modernizarea mașinilor și utilajelor existente, perfecționarea continuă a tehnologiei, mecanizarea operațiilor grele și cu volum mare de muncă, automatizarea proceselor de producție. Trebuie să ținem mereu seama că tehnica nu stă pe loc, că noțiunea de „tehnică nouă" este o noțiune dinamică, în virtutea progresului necontenit al științei și tehnicii mondiale.

Rezultatele obținute pînă acum în aplicarea liniei generale economice a partidului și care schimbă pe zi ce trece înfățișarea tuturor regiunilor țării sînt un puternic îndemn de a ne înzeci eforturile în munca pentru dezvoltarea, în ritm susținut, a bazei tehnice-materiale a socialismului. Aceasta este chezășia avîntului întregii economii naționale, a creșterii venitului național și a ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc. *(Aplauze prelungite.)*

Este meritul istoric al clasei muncitoare de a se fi dovedit motorul consecvent al politicii de industrializare și transformare socialistă a țării, de a fi înfruntat cu abnegație lipsurile și greutățile începutului, de a fi dat întregului popor un înalt exemplu de eroism, de credință nestrămutată în partid, în cauza socialismului. *(Aplauze furtunoase, prelungite.)* Clasa muncitoare s-a dovedit demnă de glorioasele ei tradiții revoluționare și își îndeplinește cu

succes misiunea de clasă conducătoare a societății și statului nostru, a operei de construire a socialismului.

Tovarăși,

Progresele realizate în dezvoltarea forțelor de producție, întărirea continuă a regimului democrat-popular, a alianței muncitorești-țărănești au deschis calea rezolvării cu succes a uneia dintre cele mai complexe sarcini ale perioadei de construire a economiei socialiste — sarcina creării relațiilor socialiste în agricultură.

Practica a verificat justețea politicii partidului nostru în opera de reorganizare socialistă a agriculturii, politică bazată pe aplicarea creatoare la condițiile țării noastre a genialului plan cooperatist al lui Lenin și a experienței istorice a Uniunii Sovietice.

Datorită politicii de industrializare socialistă, statul democrat-popular a putut crea o puternică bază tehnică-materială a agriculturii, temelie trainică a socialismului la sate.

În timpul regimului burghezo-moșieresc, parcul de tractoare și mașini agricole nu depășea numărul de 4.050 de tractoare fizice, proprietate a moșierilor și a capitaliștilor. Pămîntul milioanelor de țărani era lucrat cu mijloace înapoiate de producție, iar aproximativ un milion de gospodării țărănești nu aveau nici măcar un plug. Astăzi țărănimea are la dispoziție peste 36.000 de tractoare fizice, peste 11.000 de combine pentru recoltatul cerealelor păioase și numeroase alte mașini produse de industria noastră socialistă.

Sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului ca la sfîrșitul anului 1960 sectorul socialist al agriculturii să fie preponderent ca suprafață și ca producție-marfă a și fost realizată. *(Aplauze puternice.)*

Sectorul socialist al agriculturii a ajuns la peste 70% din suprafața arabilă a țării și cuprinde circa 70% din numărul total al gospodăriilor țărănești.

În fruntea mișcării de transformare socialistă a agriculturii stau principalele regiuni cerealiere: Constanța, Galați, Timișoara, București, Iași, Cluj, Craiova.

Ca urmare a progreselor realizate în lărgirea sectorului socialist, în mecanizarea agriculturii şi a aplicării în măsură tot mai mare a regulilor agrotehnice, oamenii muncii din agricultură au obţinut însemnate rezultate în sporirea producţiei agricole, demonstrînd în practică superioritatea agriculturii socialiste.

Înlocuirea sistemului de cote obligatorii prin sistemul de contractare a produselor agricole s-a dovedit a fi o pîrghie puternică pentru stimularea interesului material al ţărănimii în ridicarea producţiei agricole şi dezvoltarea schimbului dintre oraş şi sat, contribuind la întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

Astăzi se ridică o ţărănime nouă, colectivistă, care a învăţat să folosească şi să preţuiască din ce în ce mai mult maşinile şi agrotehnica, îşi munceşte tot mai bine pămîntul, îşi gospodăreşte cu chibzuinţă avutul obştesc în continuă dezvoltare, îşi ridică necontenit nivelul ei de trai material şi cultural, participă tot mai activ la conducerea treburilor obşteşti.

Întărirea poziţiilor socialismului la sate şi dezvoltarea agriculturii au un puternic sprijin în gospodăriile agricole de stat, care devin din ce în ce mai mult un exemplu de agricultură socialistă mecanizată. Înzestrate cu mijloace moderne şi cu cadre calificate, gospodăriile agricole de stat aduc o mare contribuţie la sporirea producţiei principalelor culturi agricole şi participă în măsură crescîndă la formarea fondului central de produse agricole.

Sprijinindu-se pe dezvoltarea rapidă a construcţiei socialiste la oraşe şi sate, puterea populară a putut trece, în martie 1959, la desfiinţarea completă a rămăşiţelor oricăror forme de exploatare de la sate. Aceasta reprezintă un nou pas în dezvoltarea social-economică a ţării noastre pe drumul victoriei depline a relaţiilor de producţie socialiste.

Păşind pe o cale nouă, de propăşire şi bunăstare, ţărănimea sprijină cu hotărîre politica partidului. Alianţa muncitorească-ţărănească — temelia orînduirii democrat-populare — este astăzi mai puternică decît oricînd şi constituie o uriaşă forţă socială a mersului înainte spre socialism. *(Aplauze prelungite.)*

Tovarăşi,

Rezultatul cel mai preţios al eforturilor depuse pentru dezvoltarea tuturor ramurilor economiei şi culturii socialiste este îmbunătăţirea sistematică a condiţiilor de viaţă ale oamenilor muncii.

Dezvoltarea industriei, construcţiilor, transporturilor, agriculturii şi reducerea cheltuielilor materiale de producţie au făcut posibilă creşterea de peste trei ori a venitului naţional în perioada de la naţionalizarea principalelor mijloace de producţie şi pînă în prezent.

Aceasta a permis partidului şi guvernului să introducă în mod sistematic măsuri pentru sporirea salariului real al muncitorilor şi al tuturor celorlalte categorii de salariaţi, pentru creşterea veniturilor ţărănimii muncitoare, pentru construcţii de locuinţe, ocrotirea sănătăţii poporului, dezvoltarea învăţămîntului, artei şi culturii, ca şi pentru alte scopuri social-culturale. Întregul mers al construcţiei economice şi culturale din ţara noastră confirmă că esenţa orînduirii socialiste constă în satisfacerea tot mai deplină a necesităţilor de viaţă ale oamenilor muncii, făuritorii tuturor valorilor materiale şi spirituale ale societăţii.

Cointeresarea oamenilor muncii în rezultatele activităţii lor productive, convingerea lor profundă că ridicînd la un nivel din ce în ce mai înalt producţia şi productivitatea muncii îşi făuresc condiţiile propriei lor propăşiri materiale şi culturale reprezintă un puternic stimulent al dezvoltării eforturilor creatoare ale celor ce muncesc.

Preocuparea crescîndă pentru problemele economice ale producţiei de care depinde creşterea rentabilităţii întreprinderilor reprezintă un semn al maturităţii clasei noastre muncitoare, al creşterii conştiinţei ei politice şi experienţei ei profesionale, al pregătirii ei tehnice şi culturale.

Rezultatele mărețe obţinute în cei 15 ani de la eliberare sînt rodul muncii perseverente desfăşurate sub conducerea partidului,

de clasa muncitoare, de țărănimea muncitoare, de intelectualitatea noastră, care muncesc cu devotament pentru cauza nobilă a înfloririi economiei și culturii socialiste în țara noastră.

O mare realizare a puterii populare este făurirea unității frățești între oamenii muncii romîni și cei aparținînd minorităților naționale, pe baza rezolvării marxist-leniniste de către partidul nostru a problemei naționale.

La a 15-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist avem imaginea unei societăți în care se întărește zi de zi unitatea întregului popor în jurul clasei muncitoare și al partidului ei, al guvernului Republicii noastre Populare. Această unitate a poporului stă la baza tăriei de neînfrînt a statului democrat-popular, principalul instrument al clasei muncitoare în opera de construire a socialismului și de apărare a cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii. *(Aplauze, ovații prelungite.)*

Pe baza realizărilor obținute în toate ramurile economiei naționale, partidul nostru a pășit la elaborarea planului de dezvoltare a economiei naționale pe perioada 1960—1965 și a schiței programului de perspectivă pe o perioadă de 15 ani.

Obiectivul pus de partid de a termina în linii mari în anii apropiați construirea socialismului și a trece la etapa desăvîrșirii construcției socialiste însuflețește masele la noi realizări în lupta pentru înflorirea patriei noastre.

Tovarăși deputați,

Trăim o epocă istorică măreață, epoca trecerii omenirii de la capitalism la socialism.

Existența și continua dezvoltare a sistemului socialist mondial exercită o influență determinantă asupra întregii situații internaționale. Mișcarea muncitorească internațională s-a întărit considerabil. Partidele comuniste și muncitorești joacă un rol din ce în ce mai mare în viața popoarelor, însuflețind lupta lor pentru progres, democrație și pace. A luat o amploare fără precedent mișcarea popoarelor pentru apărarea activă a păcii. Sute de milioane de

oameni din foste țări coloniale au scuturat jugul colonialismului, cucerindu-și independența națională.

Parte integrantă a profundelor transformări care au loc în lumea întreagă, rezultatele importante obținute de poporul romîn în anii puterii populare oglindesc forța creatoare a unui popor descătușat, a cărui activitate constructivă ține pas cu necesitățile dezvoltării sociale, cu cerințele de progres ale omenirii.

Poporul nostru își clădește viața sa nouă ca forță activă a puternicului lagăr socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, unit prin identitatea intereselor vitale și a scopului final al țărilor care-l alcătuiesc, prin atașamentul comun al popoarelor lor față de ideile marxism-leninismului. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Ajutorul internaționalist al Uniunii Sovietice, relațiile de întrajutorare dintre țările socialiste acționează ca o puternică forță materială, care sporește considerabil eficacitatea eforturilor creatoare ale fiecărui popor din aceste țări, accelerează dezvoltarea lor. Lărgirea continuă a legăturilor de cooperare între țările socialiste, înfăptuirea unor forme tot mai înalte de colaborare, cum sînt coordonarea planurilor economice, au adus și aduc poporului nostru, ca și celorlalte popoare frățești, economii de timp și de mijloace care sînt folosite în interesul propășirii mai rapide a țării.

Prietenia indestructibilă cu popoarele țărilor socialiste, întărirea continuă a unității și coeziunii lagărului socialist reprezintă temelia politicii externe a statului nostru, corespunzînd intereselor vitale și voinței întregului nostru popor.

O însemnătate covîrșitoare în viața omenirii contemporane, în întreaga evoluție a societății, în lupta tuturor popoarelor pentru pace și progres au victoriile obținute de Uniunea Sovietică în construirea comunismului, victorii în care poporul nostru vede imaginea propriului său viitor. Se înfăptuiesc cu succes prevederile de o amploare gigantică ale planului septenal ; forțele de producție ale U.R.S.S. se află în plin avînt ; se dezvoltă puternic industria sovietică și agricultura colhoznică, pe baza introducerii în producție a celor mai noi și mai îndrăznețe cuceriri ale științei și tehnicii ;

crește necontenit bunăstarea oamenilor sovietici. Toate acestea stîrnesc admirația popoarelor, produc o impresie profundă în opinia publică mondială.

Pînă și unii dintre acei „întîrziați ai istoriei", care se obișnuiseră să ignoreze realitățile și au negat vreme îndelungată realizările Uniunii Sovietice, ajung acum să recunoască superioritatea ritmului de dezvoltare a economiei sovietice, întîietatea științei și tehnicii sovietice în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice și în alte domenii esențiale. Tot mai greu le este să ascundă popoarelor aceste succese, pe care și ei încep să le privească nu ca pe simple evenimente interne ale Uniunii Sovietice, ci ca evenimente de importanță mondială de care este cu neputință să nu se țină seama.

Confruntarea celor două sisteme mondiale — socialist și capitalist — aduce zi cu zi noi și noi dovezi ale superiorității socialismului, ca orînduire care a preluat sarcina istorică a progresului civilizației umane și asigură satisfacerea cerințelor materiale și spirituale ale omului eliberat de exploatare.

Succesele de însemnătate istorică mondială ale socialismului, prefacerile adînci petrecute în lume, creșterea neîntreruptă a forțelor sociale care acționează pentru pace au o înrîurire hotărîtoare asupra vieții internaționale în interesul cauzei păcii.

Caracteristic zilelor noastre este afirmarea cu o forță fără precedent a principiilor coexistenței pașnice, tot mai larga recunoaștere a faptului că acestea sînt principiile care trebuie așezate la baza politicii tuturor statelor.

Țările socialiste, guvernele și popoarele lor arată stăruitor că politica de pe poziții „de forță", promovată de cercurile imperialiste, este plină de pericole și condamnată de omenire.

Acele cercuri care continuă să ducă politica de încordare în relațiile internaționale, de cursă a înarmărilor și de război rece își asumă o gravă răspundere în fața propriilor lor popoare și a întregii umanități. A devenit evident că în epoca noastră guvernele, partidele, oamenii politici, dacă vor să nu se rupă de viață, trebuie să recunoască noile realități și să tragă concluziile ce decurg din ele,

situîndu-se pe pozițiile coexistenței pașnice. Numai o asemenea politică realistă poate avea șanse de succes, numai cine duce o asemenea politică poate conta pe aprobarea opiniei publice.

Întreaga desfășurare a evenimentelor dovedește că există posibilitatea reală a preîntîmpinării războiului și a eliminării acestui flagel din viața societății. Răspunderea pentru asigurarea unor relații internaționale de înțelegere și colaborare revine guvernelor și factorilor de conducere ai tuturor țărilor, și în primul rînd ai marilor puteri. Pe bună dreptate tovarășul N. S. Hrușciov, care, în fruntea P.C.U.S. și a guvernului sovietic, desfășoară o activitate neobosită pentru consolidarea păcii în lume, sublinia : „Țările socialiste se călăuzesc în mod constant după principiile coexistenței pașnice. Pentru ca să triumfe cauza păcii este însă necesar ca politica coexistenței pașnice să fie recunoscută și promovată dacă nu de toate statele, cel puțin de majoritatea lor, și în primul rînd de acele state de a căror politică depinde perspectiva păcii și a războiului". Inspiră stimă lumii întregi faptul că Uniunea Sovietică promovează statornic și perseverent metoda tratativelor, venind cu noi și noi propuneri constructive pentru apropierea pozițiilor divergente și realizarea unor acorduri în interesul destinderii și colaborării internaționale. *(Aplauze furtunoase.)*

Dacă și din partea forurilor conducătoare ale țărilor occidentale, și îndeosebi ale S.U.A., Angliei și Franței, se va manifesta hotărîrea de a duce în fapt o politică de bună înțelegere și destindere internațională, se vor crea condițiile în vederea asigurării unei păci trainice în întreaga lume. Cele mai largi cercuri ale opiniei publice mondiale doresc arzător și cer înfăptuirea unei astfel de înțelegeri și își exprimă convingerea că o dată ce ea a fost posibilă în timpul războiului antihitlerist, chezășuind eliberarea omenirii de pericolul robiei fasciste, o astfel de înțelegere este pe deplin posibilă și imperios necesară și în actualele condiții internaționale.

Poporul romîn salută călduros apropiatul schimb de vizite între conducătorii guvernelor U.R.S.S. și S.U.A., Nikita Sergheevici Hrușciov și Dwight Eisenhower. Aceste întîlniri, privite în toate țările

lumii ca unul dintre cele mai importante evenimente ale vieții internaționale, pot crea temelia stabilirii unei mai bune înțelegeri între cele mai mari puteri ale lumii, U.R.S.S. și S.U.A., ceea ce ar juca un mare rol pozitiv în ansamblul relațiilor dintre state. Opinia publică din toate țările vede în contactele personale dintre conducătorii de state un mijloc important de netezire a drumului spre bună înțelegere între popoare. *(Aplauze puternice.)*

Desigur, nu ne închipuim că problemele litigioase care s-au acumulat după cel de-al doilea război mondial ar putea fi soluționate dintr-o dată. Propunerile constructive făcute de Uniunea Sovietică puterilor occidentale, inclusiv cele prezentate la Conferința de la Geneva a miniștrilor de externe, urmăresc tocmai scopul de a înlesni realizarea unor acorduri. Dacă și din partea puterilor occidentale va exista dorința sinceră de a găsi soluții reciproc acceptabile, cauzele încordării și neîncrederii în relațiile dintre state vor putea fi pas cu pas lichidate.

Recentele tratative în problema încetării experiențelor cu armele nucleare au vădit o anumită apropiere între punctele de vedere ale celor două părți. O hotărîre comună privind renunțarea la astfel de experiențe ar fi o contribuție de mare valoare la stabilirea unui climat de încredere în relațiile dintre state și ar putea constitui un punct de plecare pentru crearea unor zone denuclearizate, interzicerea armelor atomice și reducerea armamentelor.

Unul dintre factorii încordării în lumea contemporană, și îndeosebi în Europa, îl constituie menținerea de către S.U.A. de baze militare în alte țări. Existența acestor baze nu poate să nu provoace îngrijorarea legitimă a acelor state împotriva cărora sînt ele îndreptate. Atît popoarele țărilor pe teritoriul cărora sînt instalate bazele militare cît și popoarele iubitoare de pace din toată lumea exprimă tot mai insistent cerința ca declarațiile cu privire la intenții pacifice, care se fac auzite în ultima vreme din partea reprezentanților autorizați ai țărilor occidentale — și care în sine reprezintă un element pozitiv — să fie urmate de fapte concrete, inclusiv lichidarea bazelor militare pe teritorii străine.

La aproape 15 ani de la terminarea războiului, în Europa mai continuă să existe rămășițe ale stării de război. Aceasta se referă, în primul rînd, la Germania. Menținerea ocupației în Berlinul occidental, refacerea Wehrmachtului și alimentarea spiritului revanșard în Germania occidentală, hotărîrea S.U.A. de a înzestra Germania occidentală cu armament nuclear sînt în mod justificat considerate de opinia publică mondială drept sursa principală a încordării și primejdiei de război în Europa. Lichidarea ocupației Berlinului occidental ar fi un element important pentru destinderea internațională.

Problemele vitale ale poporului german trebuie rezolvate de către germanii înșiși, în interesul dezvoltării democratice a Germaniei, în interesul păcii și securității generale. Așa cum s-a vădit și la Conferința miniștrilor de externe de la Geneva, rezolvarea problemei germane este cu putință numai pornindu-se de la recunoașterea existenței a două state germane cu regimuri sociale diferite.

O bază constructivă pentru încheierea tratatului de pace cu Germania oferă propunerile Republicii Democrate Germane, sprijinite de U.R.S.S. și de celelalte țări ale lagărului socialist.

Evoluția situației internaționale către destinderea atît de dorită de omenire stîrnește furia cercurilor imperialiste care promovează politica de pe poziții de forță și caută să întrețină focare de neliniște în diferite părți ale lumii. Dușmanii socialismului și păcii privesc scrîșnind din dinți creșterea forțelor mondiale ale păcii, minunatele succese economice, tehnice-științifice, social-culturale ale țărilor socialiste. Dar viața osîndește la eșec pe cei care se cramponează de politica războiului rece și a încordării internaționale.

Acest curs al evenimentelor, care provoacă panică în rîndul diverșilor pescuitori în apele tulburi ale încordării, displace și rămășițelor claselor exploatatoare naufragiate de la putere, transfugilor care trăiesc din pomenile reacțiunii internaționale. Este de înțeles demoralizarea și deznădejdea acestora ; precum se vede, rugăciunile înălțate de ei la ceruri dau rezultate contrare celor scontate, iar aici pe pămînt mersul istoriei nu vrea să se împiedice de cioturi !

Tovarăşi deputaţi,

Călăuzindu-se în permanenţă de principiile coexistenţei paşnice, R. P. Romînă militează activ pentru slăbirea încordării internaţionale, pentru dezvoltarea colaborării şi prieteniei între popoare. În spiritul acestei politici, noi acordăm o mare atenţie îmbunătăţirii relaţiilor cu ţările situate în regiunile geografice apropiate ţării noastre. Aceasta îşi găseşte expresie în repetatele propuneri ale guvernului romîn privind crearea unei largi colaborări interbalcanice, în recenta noastră propunere de a se convoca o conferinţă a ţărilor din Balcani, în cadrul căreia, între altele, să se examineze şi să se adopte un tratat de înţelegere şi securitate colectivă a regiunii balcanice, cu garanţia marilor puteri. Pînă acum, dintre marile puteri numai U.R.S.S. şi-a exprimat acordul de a da astfel de garanţii. Convins de justeţea propunerilor făcute, guvernul romîn va continua să militeze neobosit pentru traducerea lor în viaţă, în interesul tuturor popoarelor din Balcani, al păcii şi securităţii generale. *(Aplauze puternice.)*

Ca şi celelalte ţări ale lagărului socialist, ţara noastră acordă o mare atenţie dezvoltării schimburilor comerciale şi culturale internaţionale, fără stavile şi discriminări artificiale, ca factor care contribuie la statornicirea încrederii în relaţiile dintre state, la întărirea păcii şi la progresul popoarelor.

Poporul romîn, care a cunoscut odinioară înrobirea străină şi şi-a cucerit cu grele sacrificii propria sa independenţă şi suveranitate, nutreşte o caldă simpatie şi solidaritate faţă de popoarele Asiei şi Africii care luptă pentru apărarea şi consolidarea independenţei lor naţionale, pentru progres economic, ca şi faţă de popoarele care luptă pentru eliberarea din jugul colonial. *(Aplauze.)*

Trecînd pragul celui de-al 16-lea an al vieţii sale libere, poporul nostru este hotărît să-şi consacre toate eforturile sale luptei pentru ţelurile păcii şi progresului, scumpe omenirii întregi. În epoca noastră, în care omul cucereşte cosmosul, el poate să devină stăpîn pe destinele sale aici, pe globul pămîntesc, să înlăture războiul din viaţa omenirii, să-şi impună voinţa de a statornici pacea trainică în lume. *(Aplauze furtunoase.)*

Poporul romîn este conştient că realizările sale au fost cu putinţă datorită faptului că el are în fruntea sa un conducător încercat, Partidul Muncitoresc Romîn. *(Aplauze furtunoase, ovaţii.)* Călăuzindu-se după învăţătura marxist-leninistă şi aplicînd-o creator potrivit condiţiilor istorice concrete ale ţării noastre, folosind inepuizabila experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, studiind experienţa mişcării comuniste internaţionale, partidul nostru a ştiut să dea răspuns problemelor complexe ce s-au ivit în lupta pentru instaurarea puterii celor ce muncesc, a organizat şi a mobilizat forţele poporului pentru construirea orînduirii noi, socialiste. Unitatea şi coeziunea rîndurilor sale, legăturile indisolubile cu masele largi ale poporului i-au dat partidului o tărie de neînvins. Fiecare dintre victoriile obţinute a făcut să crească încrederea în regimul democrat-popular a oamenilor muncii, care s-au convins prin propria experienţă de justeţea drumului pe care-i conduce partidul, de justeţea politicii sale.

Făcînd bilanţul celor 15 ani ce s-au scurs de la eliberare, poporul nostru resimte o bucurie şi o mîndrie îndreptăţită. În orice domeniu ne-am arunca privirile, vedem profunde schimbări înnoitoare. Sub conducerea partidului, oamenii muncii merg cu hotărîre înainte pe drumul socialismului, muncind cu entuziasm pentru întărirea continuă a puterii populare, a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare — temelia regimului democrat-popular —, pentru înflorirea patriei, pentru bunăstarea şi fericirea poporului ! *(Aplauze furtunoase, prelungite.)*

În încheiere, tovarăşi deputaţi şi deputate, îngăduiţi-mi ca în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al guvernului Republicii Populare Romîne şi al Prezidiului Marii Adunări Naţionale să vă felicit cu prilejul marii sărbători naţionale a poporului nostru, pe dumneavoastră şi prin dumneavoastră pe oamenii muncii ai căror reprezentanţi sînteţi. *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască 23 August, ziua eliberării patriei noastre scumpe! *(Urale, ovații.)*

Trăiască poporul nostru muncitor, constructor al socialismului! *(Aplauze, urale prelungite.)*

Trăiască prietenia de nezdruncinat dintre poporul romîn și marele popor sovietic! *(Urale și ovații prelungite.)*

Trăiască și să se întărească prietenia dintre poporul nostru și celelalte popoare care construiesc socialismul! *(Urale, aplauze.)*

Trăiască lagărul socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică! *(Urale, aplauze prelungite.)*

Trăiască pacea în întreaga lume! *Urale, aplauze furtunoase, prelungite.)*

(Întreaga asistență se ridică în picioare și aplaudă furtunos. Ovațiile și uralele răsună îndelung.)

„Scînteia" nr. 4.609
din 23 August 1959

EXPUNERE LA PLENARA C.C. AL P.M.R. DIN 3—5 DECEMBRIE 1959

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn a fost convocată pentru a examina proiectul planului de stat pe 1960. Sarcinile pe care le prevede, elaborate pe baza rezultatelor obținute pînă acum de oamenii muncii, vor fi incluse în planul economic de 6 ani, în curs de elaborare.

PLANUL PE 1959 VA FI ÎNDEPLINIT ȘI DEPĂȘIT

Realizările de pînă acum, și în mod deosebit din acest an, creează premisele necesare ca în 1960 activitatea economică să se desfășoare în condiții mai bune și să se atingă ritmuri mai înalte decît pînă acum.

După toate datele, planul de stat pe 1959 va fi îndeplinit și depășit la indicii de bază — producție, productivitatea muncii, reducerea prețului de cost. Numeroase întreprinderi și-au îndeplinit și depășit încă de pe acum sarcinile de plan pe 1959.

Oamenii muncii au dat în primele 10 luni peste plan 37.000 de tone de fontă ; 77.000 de tone de oțel ; 39.600 de tone de laminate finite pline ; 781 de tone de cupru ; 700 de tractoare ; 69.100 m^3 de cherestea ; peste 4.000.000 m^2 de țesături de bumbac și lînă, peste 1.400.000 de bucăți de tricotaje, 552.000 de perechi de încălțăminte, precum și alte produse.

Se îndeplineşte cu succes sarcina de mare răspundere — aflată în centrul activităţii economice —, mobilizarea de noi rezerve materiale şi financiare existente în întreprinderi, pentru sporirea acumulărilor statului. Măsurile hotărîte de plenarele Comitetului nostru Central din noiembrie 1958 şi iulie 1959 au dat un mare avînt iniţiativei creatoare a maselor pentru utilizarea mai bună a capacităţilor de producţie, pentru scurtarea termenelor de dare în funcţiune a noilor lucrări de investiţii, pentru economii de materii prime şi materiale.

Răspunzînd chemării partidului de a desfăşura larg întrecerea socialistă pentru reducerea consumurilor specifice de materii prime, combustibil şi energie, muncitorii, inginerii şi tehnicienii din întreaga ţară şi-au luat angajamentul să dea pînă la sfîrşitul anului economii peste plan de circa un miliard de lei.

În primele 10 luni, sarcinile prevăzute de plenara Comitetului Central din noiembrie 1958 cu privire la realizarea de economii au fost îndeplinite şi depăşite. *Potrivit datelor preliminare, economiile peste plan pot ajunge, pînă la finele anului, la aproape 1,5 miliarde de lei.*

Oamenii muncii au dovedit prin munca lor plină de abnegaţie şi prin rezultatele obţinute cît de mari sînt rezervele de care dispune economia naţională. Muncitorii, tehnicienii şi inginerii de la uzina „1 Mai"-Ploieşti, care şi-au luat angajamentul să realizeze economii peste plan în valoare de 2.600.000 de lei, au obţinut în primele 10 luni ale anului economii suplimentare de 5.300.000 de lei. La întreprinderea „Steagul roşu" din Oraşul Stalin, faţă de un angajament privind economii de 16.900.000 de lei, s-au realizat în 10 luni 12.600.000 de lei; la Uzinele metalurgice Tîrgovişte, la un angajament de 3.000.000 de lei s-au realizat 8.300.000 de lei.

Cele mai bune rezultate le-au obţinut întreprinderile industriale din cadrul următoarelor ministere:

Întreprinderile din cadrul Ministerului Industriei Grele, care au realizat în primele 10 luni ale anului economii peste plan de 396.000.000 de lei; Ministerului Industriei Petrolului şi Chimiei — economii peste plan de 170.000.000 de lei; Ministerului Construcţiilor, Industriei Materialelor de Construcţii şi Industrializării Lemnului — 107.000.000 de lei; Ministerului Industriei Bunurilor de Consum — 198.000.000 de lei; Departamentului Silviculturii — 87.000.000 de lei.

Toate acestea dovedesc deplina justeţe a măsurilor hotărîte de plenarele Comitetului Central din noiembrie 1958 şi iulie 1959 cu privire la îmbunătăţirea activităţii economice, accelerarea ritmului de dezvoltare a economiei şi valorificarea mai intensă a rezervelor materiale şi băneşti, precum şi la creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Un rol însemnat în înfăptuirea acestor măsuri l-au avut organele şi organizaţiile de partid, care s-au ocupat în acest an mult mai temeinic de problemele concrete ale economiei.

Comitetele regionale, raionale şi orăşeneşti de partid, cu sprijinul activului format din muncitori fruntaşi, ingineri, tehnicieni, economişti, au identificat şi pus în valoare însemnate rezerve de capacităţi de producţie, de materii prime pentru sporirea producţiei industriale şi agricole, a volumului construcţiilor de locuinţe şi drumuri, pentru creşterea economiilor şi acumulărilor statului.

Anul acesta G.A.S.-urile au depăşit sarcinile planificate la livrările către stat de grîu, porumb şi alte produse agricole, obţinînd şi scăderea preţului lor de cost. Acesta este un rezultat îmbucurător al străduinţelor depuse de muncitorii, agronomii, zootehnicienii din G.A.S.-uri sub conducerea organizaţiilor de partid.

DEZVOLTAREA PRODUCŢIEI INDUSTRIALE ŞI AGRICOLE ÎN 1960

Proiectul planului de stat pe 1960, întocmit de Comitetul de Stat al Planificării pe baza directivelor conducerii partidului, prevede creşterea într-o măsură însemnată a producţiei industriale şi agricole, mărirea volumului desfacerilor de mărfuri prin comerţul

socialist și creșterea numărului de muncitori, ingineri, tehnicieni ocupați în economia națională.

Venitul național va crește cu 12,5% față de 1959 ; fondul de acumulare va reprezenta aproximativ o cincime, iar fondul de consum circa patru cincimi. Repartiția judicioasă a venitului național se reflectă în creșterea însemnată a investițiilor pentru anul 1960, precum și în aplicarea mai departe a măsurilor de îmbunătățire a nivelului de trai prevăzut de plenara C.C. al P.M.R. din iulie a.c.

Din totalul investițiilor industriale — care reprezintă 59% din volumul investițiilor — aproape 4/5 vor fi destinate dezvoltării ramurilor de bază ale economiei naționale, și anume : circa 39% pentru industria energetică și a combustibilului, circa 19% pentru siderurgie, metalurgie neferoasă și industria constructoare de mașini și 21% pentru industria chimică, a celulozei și prelucrării cauciucului.

Se prevede punerea în funcțiune în cursul anului 1960 a unor importante capacități de producție, printre care a 4-a baterie de cocs și al 4-lea cuptor Martin la Hunedoara ; o instalație de cracare catalitică și una de cocsare la Borzești ; Uzinele de sodă de la Govora și Borzești ; Fabrica de celuloză din stuf de la Brăila, complexele de prelucrare a lemnului de la Tîrgu-Jiu și Pipera, fabricile de mobilă din Iași și Militari-București ; fabricile de zahăr de la Bucecea și Luduș ; Combinatul de produse lactate de la București ; țesătoria de la Păulești etc.

De asemenea se prevede începerea construcției unor noi obiective industriale, ca secția nouă de furnale la Hunedoara, noi mine, o fabrică de anvelope, complexul pentru industrializarea lemnului de la Suceava, complexul de industrializare a lemnului de la Odorhei, o fabrică de lapte praf, o fabrică de preparate de carne la București, mari depozite frigorifice ș.a.

Alegerea mai judicioasă a obiectivelor, reducerea costului lucrărilor și mai ales grăbirea ritmului de punere a lor în funcțiune prin concentrarea mijloacelor materiale și bănești pentru terminarea lucrărilor în curs de execuție urmăresc în mod deosebit sporirea eficacității economice a investițiilor.

Pe baza folosirii mai bune a capacităților de producție existente și prin intrarea în funcțiune a unor obiective noi, producția industrială urmează să crească în anul următor cu 14%.

Producția mijloacelor de producție — grupa A — va crește cu 14,6% față de anul 1959, iar producția bunurilor de consum — grupa B —, dispunînd de o bază sporită de materii prime interne, va crește cu 13%.

În proiectul planului de stat pe 1960 se prevede creșterea producției siderurgice cu peste 28%, a construcțiilor de mașini cu 17%, a industriei chimice cu 22%, a industriei energiei electrice și termice cu 20%.

La principalele produse industriale se prevăd următoarele niveluri și creșteri ale producției :

energie electrică — 7,7 miliarde kWh, adică o creștere cu 14%, prin punerea în funcțiune a unor noi grupuri la Borzești, Arad, Timișoara ș.a., precum și ca urmare a creșterii orelor de utilizare a centralelor existente ;

minereuri de fier — 1.400.000 de tone, reprezentînd o creștere cu 27%, pe baza dezvoltării și reconstrucției unităților existente ;

oțel — 1.700.000 de tone, o creștere cu 22%, pe baza îmbunătățirii folosirii utilajelor existente, precum și a capacităților de producție intrate în funcțiune la C. M. Reșița anul acesta ;

laminate finite pline — 1.140.000 de tone, reprezentînd o creștere cu 51%, pe seama noilor agregate de la Hunedoara și de la uzinele „Nicolae Cristea"-Galați (intrate în funcțiune din semestrul II.1959), precum și a utilizării mai depline a celorlalte laminoare ;

creșterea producției la instalațiile de foraj — cu 63% ;

tractoare — 15.000 de bucăți, adică o creștere cu 36% ;

plăci aglomerate din lemn — 35.000 de tone, cu o creștere de 100%, prin deplina folosire a capacității fabricii de la Brăila și prin intrarea în funcțiune a secției de la Gălăuțaș ;

producția de mobilă va crește cu 31% pe baza mai bunei folosiri a capacităților existente și a intrării în funcțiune a fabricilor de la Militari-București, Iași și Tîrgu-Jiu;

producția de țesături de bumbac va ajunge la *235.000.000 m²*, reprezentînd o creștere cu 9%;

producția de încălțăminte piele — 19.000.000 de perechi, cu o creștere de 7%;

carne — 298.000 de tone, cu o creștere de 18%;

zahăr — 325.000 de tone, cu o creștere de 41%, pe baza utilizării mai bune a capacităților existente, a intrării în funcțiune a celor două fabrici noi de la Bucecea și Luduș, precum și a dezvoltării fabricii de la Sascut;

uleiuri comestibile — 115.000 de tone, adică o dublare a producției față de acest an.

In agricultură se vor investi în total circa 4,4 miliarde de lei, ceea ce reprezintă o creștere de peste 25% față de anul trecut.

Aceste fonduri vor fi utilizate pentru lărgirea înzestrării tehnice a agriculturii cu un număr însemnat de tractoare și mașini agricole, pentru aprovizionarea mai bună cu îngrășăminte chimice și insectofungicide, extinderea lucrărilor de îmbunătățiri funciare, și în primul rînd amenajarea unor importante suprafețe pentru irigare.

Proiectul de plan prevede ca în 1960 industria să livreze agriculturii 10.750 de tractoare fizice, 12.000 de semănători, 5.000 de combine și alte mașini agricole. Aceasta va contribui la dezvoltarea și consolidarea gospodăriilor agricole de stat, gospodăriilor agricole colective și va lărgi baza tehnică-materială a agriculturii.

Considerăm că, alături de ajutorul tehnic și financiar pe care statul îl acordă gospodăriilor agricole colective, acestea au posibilitatea de a mobiliza în mai mare măsură mijloace materiale și bănești din fondurile și resursele lor proprii pentru lucrări de investiții. În felul acesta ele vor putea să-și construiască mai multe grajduri pentru bovine sau porcine, saivane pentru oi, să amenajeze noi terenuri pentru culturi irigate etc.

Este bine ca asemenea lucrări să fie efectuate prin antrenarea la muncă a masei colectiviștilor, în vederea realizării de costuri cît mai mici, o dată cu satisfacerea într-o mai mare măsură a necesarului de investiții legate de dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii. Costul unor astfel de construcții trebuie să fie potrivit destinației lor, încît să nu se mai ajungă, cum s-a întîmplat la unele gospodării colective, să-și construiască grajd după destinație, însă sanatoriu după înfățișare și preț de cost.

Creditele acordate de stat gospodăriilor agricole colective trebuie să fie folosite pentru cumpărări de animale, în primul rînd vaci de lapte și juninci.

Pentru anul 1960 se prevede creșterea producției agricole și obținerea unei recolte medii sporite la grîu, porumb, sfeclă de zahăr și floarea-soarelui. La stabilirea acestor sarcini s-a ținut seama de îmbunătățirea măsurilor agrotehnice care urmează a fi realizate în anul viitor și de aplicarea lor în proporții de masă, prin mobilizarea în acest scop a tuturor lucrătorilor din agricultură.

Proiectul de plan prevede ca productivitatea muncii să crească în industrie cu 11% față de 1959; peste 80% din creșterea producției trebuie să se realizeze pe calea ridicării productivității muncii. Prin reducerea prețului de cost și a cheltuielilor de circulație în toate ramurile economiei se prevede realizarea unui volum de economii de circa 5,2 miliarde de lei, de 3 ori mai mare decît în 1958.

Se prevede o creștere a volumului comerțului exterior cu 24% și o balanță comercială activă, exportul fiind mai mare decît importul, iar balanța de plăți externe — echilibrată.

Pentru a face față sarcinilor ce se pun în legătură cu creșterea considerabilă a producției industriale și agricole, cu dezvoltarea construcțiilor și a celorlalte ramuri ale economiei naționale, se prevede *sporirea numărului de salariați cu peste 160.000.*

In 1960, veniturile populației provenite din sectorul socialist vor crește cu 6,5 miliarde de lei.

Corespunzător creșterii veniturilor, se prevede sporirea volumului de mărfuri ce urmează a fi vîndute prin comerțul socialist cu aproape 6 miliarde de lei, din care peste 3 miliarde de lei mărfuri alimentare.

În 1960 se vor da în folosința oamenilor muncii 31.000 de apartamente, cu 50% mai mult decît în acest an.

De asemenea se pune un accent mai mare pe construcția de școli, cinematografe și alte construcții social-culturale.

Sarcinile dezvoltării economiei naționale în 1960 oglindesc orientarea justă trasată de conducerea partidului în legătură cu concentrarea eforturilor materiale și bănești spre creșterea rapidă a producției industriale și agricole, spre ridicarea productivității muncii și scăderea prețului de cost în toate ramurile economiei — baza îmbunătățirii neîncetate a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Munca de planificare economică s-a îmbunătățit simțitor ca urmare a întăririi continue a conducerii de către partid a economiei.

În acest an, activitatea desfășurată de Comitetul de Stat al Planificării s-a îmbunătățit pe baza analizării aprofundate a diferitelor laturi ale economiei naționale, a legării tot mai strînse de problemele vii, concrete, ale economiei, precum și a colaborării între C.S.P., ministere, direcții generale, întreprinderi și Sfaturi populare.

Un rol important în elaborarea sarcinilor de dezvoltare a economiei naționale pe 1960 l-au avut studiile și lucrările întocmite pe baza indicațiilor conducerii partidului pentru planul economic pe 6 ani; acestea au dat o perspectivă mai largă și au creat posibilitatea să se stabilească soluții economice mai eficiente.

Comisiile de ramură și comisiile economice regionale, formate pentru elaborarea planului de perspectivă, au adus, prin propunerile lor, o contribuție importantă în stabilirea ritmurilor înalte de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1960.

Cu toate îmbunătățirile care au avut loc în munca aparatului C.S.P. și a ministerelor ca urmare a criticilor făcute de plenara C.C. din noiembrie 1958, totuși și în acest an s-au manifestat unele lipsuri pe parcursul îndeplinirii planului pe 1959 și stabilirii sarcinilor de plan pe 1960.

O deficiență care continuă să se manifeste din partea unor departamente și direcții generale o constituie lipsa de preocupare pentru descoperirea și valorificarea mai intensă a rezervelor interne din întreprinderi, pentru folosirea rațională a capacităților de producție existente; unele departamente și direcții generale au tendința de a menține indici scăzuți în folosirea unor utilaje și agregate, propun sarcini de creștere a producției care nu țin seama de continua modernizare și îmbunătățire a procesului de producție, de elanul constructiv și de creșterea nivelului tehnic al muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor. Unii conducători de departamente și direcții generale au propus sarcini de producție sub posibilitățile reale ale întreprinderilor, pretinzînd însă investiții mai mari în raport cu propunerile C.S.P. și cu mult peste posibilitățile economiei.

Astfel de fenomene pe care le întîlnim la întocmirea planului dovedesc că mai sînt cadre de răspundere în ministere care nu se comportă ca adevărați conducători și buni gospodari, care nu privesc interesele generale ale economiei de pe poziția de oameni de stat. Ei urmăresc într-o măsură insuficientă eficacitatea investițiilor, ce producție aduc sumele investite și cum să fie ele mai bine gospodărite.

Din analiza făcută de Biroul Politic al C.C. al P.M.R. rezultă că prevederile proiectului de plan pe 1960 corespund în linii mari posibilităților reale de care dispunem.

Totodată a reieșit puternic în evidență că există încă rezerve însemnate care pot și trebuie să fie folosite pentru accelerarea ritmului de dezvoltare a economiei naționale.

PENTRU FOLOSIREA MAI EFICIENTĂ A INVESTIŢIILOR

După cum ştiţi, anul acesta investiţiile au fost înscrise în planul de stat în două categorii : investiţii „peste limită" şi investiţii „sub limită".

Lucrările peste limită sînt nominalizate prin planul de stat şi aprobate de Consiliul de Miniştri. Lucrările sub limită sînt înscrise în plan numai cu sume globale, atît repartizarea lor pe obiecte şi acţiuni cît şi aprobarea documentaţiei tehnice-financiare fiind de competenţa ministerelor sau Sfaturilor populare.

Dacă chiar la investiţiile peste limită, asupra cărora se exercită un control mai temeinic, se mai cheltuiesc totuşi fonduri pentru lucrări insuficient studiate din punct de vedere tehnic-economic, cu atît mai mult se pune întrebarea cum sînt folosite fondurile pentru investiţiile sub limită, care au o pondere de circa 50% din totalul investiţiilor.

S-ar părea că problema investiţiilor sub limită, lăsate să fie repartizate pe obiecte de ministere şi Sfaturi populare, ar avea numai aspecte de competenţă. Dar nu despre aceasta este vorba, ci de felul cum sînt folosite aceste fonduri materiale şi băneşti. Faptele dovedesc că, din cauza unui control slab, aceste investiţii sînt adeseori folosite în mod necorespunzător.

Un şir de lucrări peste limită au fost începute şi executate de către unele ministere şi Sfaturi populare pe bază de devize parţiale din fondurile sub limită.

De exemplu, Ministerul Industriei Grele a început construcţia turnătoriei de fontă de la uzina „Vasile Roaită" din Bucureşti, în valoare de circa 8.000.000 de lei, folosind fondurile de investiţii sub limită. La fel a procedat acest minister şi cu lucrările pentru dezvoltarea bazelor proprii de desfacere de la Iaşi şi Oraşul Stalin, care au costat fiecare în parte aproape 5.000.000 de lei.

Ministerul Industriei Petrolului şi Chimiei a început să construiască în 1958 din investiţii sub limită un cuptor de calcinat şrot la

fabrica de la Mărăşeşti, cheltuind în acel an 1.700.000 de lei, pentru ca în 1959 să constate că lucrarea costă 4.500.000 de lei. Acelaşi minister a început tot în 1958 o lucrare în valoare de 1.800.000 de lei pentru construirea unei anexe cu laboratoare la Institutul de cercetări foraje extracţie de la Cîmpina, fără să ceară aprobarea Consiliului de Miniştri, deşi lucrarea era peste limită, şi abia ulterior a cerut aprobarea Consiliului de Miniştri.

În acelaşi mod a procedat şi Ministerul Industriei Bunurilor de Consum cu dezvoltarea fabricii de calapoade din Lugoj, Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor cu lucrarea de cablare a liniilor telefonice pe traseul Tîrgu-Jiu—Petroşani, lucrare în valoare de 10.000.000 de lei.

În suma globală pentru investiţiile sub limită se prevăd şi fonduri din care ministerele trebuie să-şi procure utilaje din ţară şi din import. Unele ministere şi Sfaturi populare nu exercită însă un control prealabil şi amănunţit asupra acestor cheltuieli.

Proiectul de plan pe 1960 prevede o creştere a volumului lucrărilor pentru activitatea de cercetări geologice cu circa 18% faţă de 1959. Aceste lucrări se finanţează în cea mai mare parte din investiţiile sub limită.

La majoritatea substanţelor minerale utile, rezervele preliminate pentru sfîrşitul anului 1959 au crescut simţitor. Este necesar să se ia măsuri pentru a îmbunătăţi organizarea cercetării sistematice a subsolului ţării noastre, a ridica rezultatele cercetărilor geologice la nivelul eforturilor financiare făcute de stat în acest sector, a înlătura risipa de materiale şi fonduri băneşti, care face să crească costul lucrărilor.

Deoarece în prezent mai multe departamente execută activităţi de cercetare geologică, este necesară o coordonare competentă de către Comitetul geologic a tuturor acestor activităţi.

O altă sursă de economisire a fondurilor de investiţii este îmbunătăţirea activităţii în sectorul zootehnic al gospodăriilor de stat.

S-a dovedit necorespunzătoare metoda folosită în prezent, prin care finanţarea cheltuielilor pentru creşterea animalelor pînă la

intrarea lor în turma de bază este suportată din fondurile de investiții ale statului, în cadrul lucrărilor „sub limită".

Unele gospodării agricole de stat transferă costuri de producție asupra cheltuielilor de finanțare a șeptelului, deci asupra fondurilor de investiții ale statului. În condițiile arătate mai sus, investițiile statului devin o sursă de acoperire a cazurilor de risipă și nepricepere în organizarea producției, în loc să fie folosite pentru lărgirea producției și micșorarea prețului de cost.

La deficiențele arătate au contribuit și modul în care s-au făcut planificarea și aprobarea investițiilor sub limită, cît și lipsa de exigență din partea băncilor finanțatoare, care au acceptat să finanțeze lucrări sub limită pe bază de documentații parțiale, deși încă din 1957 Consiliul de Miniștri a hotărît ca investițiile sub limită să fie admise la finanțare numai dacă au documentația tehnică întocmită pentru întreaga lucrare. Dacă această dispoziție ar fi fost aplicată riguros, s-ar fi evitat în mare măsură începerea de lucrări peste limită din fondurile de investiții sub limită. De asemenea, organele bancare nu au exercitat un control corespunzător în ce privește necesitatea, oportunitatea și eficiența investițiilor sub limită.

Din analiza modului de folosire a fondului de investiții sub limită rezultă necesitatea nominalizării prin plan a lucrărilor de construcții, foraj, instalații de transport forestier, mecanizarea agriculturii, dotarea cu material rulant, utilaje și alte obiective și acțiuni importante.

Un alt domeniu în care se manifestă încă unele deficiențe în folosirea fondurilor bănești și materiale îl constituie reparațiile capitale. Această activitate importantă nu a fost pînă acum încadrată într-un sistem organizatoric unitar, încît să se asigure realizarea lucrărilor cu eforturi materiale și bănești cît mai mici.

Nu de puține ori ministerele folosesc fondurile pentru reparații capitale în scopul construirii unor clădiri care au caracter de investiții: de pildă, hala motoarelor diesel la Reșița, turnătoria de fontă cenușie la „Victoria"-Călan, hala atelierului mecanic de la uzinele „Strungul"-Orașul Stalin, hala de montaj și atelier mecanic la uzinele „24 Ianuarie"-Ploiești, toate aparținînd Ministerului Industriei Grele. Asemenea cazuri se găsesc și la alte ministere și Sfaturi populare.

Buna întreținere a mașinilor și utilajelor, construcțiilor și clădirilor, ca și efectuarea la timp și în bune condiții a reparațiilor curente și mijlocii trebuie să se afle în centrul preocupărilor ministerelor, direcțiilor generale, conducerilor de întreprinderi. Printr-o mai bună întreținere poate fi mărită durata de exploatare a utilajelor, construcțiilor și mai ales a clădirilor, fără a se recurge la reparații capitale.

Adeseori, în loc ca lucrările de întreținere și reparațiile curente să fie executate în contul cheltuielilor de producție, cum este și normal, se recurge la cheltuirea unor fonduri importante destinate reparațiilor capitale.

Volumul de lucrări pentru reparații capitale de construcții trebuie să fie limitat în special la acele construcții care, prin natura exploatării lor, necesită recondiționări de zidării și construcții metalice, cum ar fi cazul cuptoarelor supuse focului continuu și altele.

Înlăturarea lipsurilor în legătură cu planificarea și finanțarea investițiilor sub limită și a reparațiilor capitale va trebui să ducă la folosirea cu mult mai eficientă decît pînă în prezent a fondurilor de care dispune economia națională și să contribuie la accelerarea dezvoltării producției și la creșterea venitului național.

Biroul Politic al C.C. al P.M.R. consideră că resursele suplimentare, rezultate din aplicarea măsurilor cu privire la reparațiile capitale, trebuie să fie destinate investițiilor. În felul acesta volumul investițiilor pe 1960 va fi de 23,5 miliarde de lei.

O parte a fondurilor suplimentare trebuie folosită pentru accelerarea lucrărilor pe șantierele de construcții, pentru scurtarea termenelor de punere în funcțiune a unor obiective importante, ca, de exemplu, Uzinele de sodă Govora, marele Combinat petrochimic Borzești, noi cuptoare la oțelăria Martin de la Hunedoara, dezvoltarea filaturii „Constantin Ivănuș" din regiunea Ploiești.

O altă parte a fondurilor suplimentare va fi destinată dotării cu utilaje a industriei construcțiilor de mașini și a industriei con-

strucţiilor, precum şi pentru începerea lucrărilor la unele noi obiective industriale, cum sînt : Combinatul chimic de la Craiova, o secţie de tuburi de scurgere la Călan, dezvoltarea fabricilor de ciment Bicaz şi Turda, a Fabricii de geamuri la Scăeni, şase noi complexe pentru industrializarea lemnului, o nouă fabrică de zahăr, o fabrică de ulei, trei instalaţii de vinificare, reutilarea şi modernizarea a şase fabrici de conserve de legume şi fructe.

În ce priveşte noile lucrări prevăzute să înceapă în 1960, acestea vor primi un volum sporit de investiţii, ceea ce va permite grăbirea punerii în funcţiune a unor capacităţi de producţie, ca Fabrica de anvelope de la Popeşti-Leordeni, şi dezvoltarea unor unităţi ca Fabrica de ciment Fieni, fabrica de radiatoare şi obiecte sanitare „Feroemail"-Ploieşti, flotaţia centrală la Baia Mare, „Filatura romînească de bumbac"-Bucureşti şi altele.

Creşterea volumului de investiţii pe 1960 impune măsuri hotărîte pentru ca acest volum să fie realizat şi ca fondurile investite să dea cît mai repede rezultate concrete. În acest scop trebuie acordată toată atenţia pregătirii proiectelor şi respectării termenelor de dare în funcţiune.

Este necesar să se asigure intensificarea activităţii de proiectare, pentru elaborarea unor proiecte de bună calitate şi în termene scurte, astfel încît pe şantierele existente să se poată realiza ritmul susţinut prevăzut pe 1960 şi, totodată, să se creeze condiţiile de a se începe încă din primele luni ale anului viitor construcţia unor importante obiective industriale noi.

Ministerele vor trebui să asigure în timp util documentaţia tehnică, precum şi utilajele necesare, încît să se folosească pe deplin importantele resurse materiale şi financiare prevăzute de investiţii pentru accelerarea dezvoltării economiei naţionale.

Comitetul de stat pentru construcţii, arhitectură şi sistematizare va trebui să elaboreze neîntîrziat măsuri de simplificare şi de ieftinire a proiectării, încît să fie folosită cu rezultate mai bune capacitatea actuală a organizaţiilor de proiectare ; C.S.C.A.S. trebuie să îndrumeze institutele de proiectare în vederea reducerii

continue a costului de deviz al lucrărilor, în primul rînd a celor industriale.

Trebuie să se depună în continuare eforturi perseverente pentru ieftinirea costului construcţiilor de locuinţe, asigurîndu-se îmbunătăţirea confortului lor.

Plenara Comitetului Central din noiembrie 1958 a trasat ca sarcină scurtarea duratei de execuţie a unor construcţii şi importante obiective industriale. Unele ministere şi organizaţii de construcţii nu şi-au realizat pe deplin angajamentele în ce priveşte realizarea acestei sarcini.

Neintrarea în producţie a obiectivelor la termenele planificate dăunează economiei naţionale. De pildă, faptul că s-a întîrziat punerea în funcţiune a bateriei a III-a de cocs de la Hunedoara sau a turnătoriei de lingotiere de la Călan s-a repercutat şi în alte ramuri ale economiei — în întreprinderi ale industriei carbonifere şi în întreprinderi siderurgice.

Ministerele şi Sfaturile populare trebuie să înţeleagă că punerea cît mai rapidă în funcţiune a obiectivelor construite înseamnă crearea condiţiilor ca investiţia respectivă să înceapă să dea roade mai devreme, înseamnă sporirea cantităţii de mărfuri pe piaţă, creşterea venitului naţional.

MAI BUNA FOLOSIRE A SUPRAFEŢELOR PRODUCTIVE ŞI A UTILAJULUI ÎNTREPRINDERILOR. RIDICAREA NIVELULUI TEHNIC

Folosirea mai intensă a utilajului întreprinderilor, utilizarea cît mai eficientă a suprafeţelor existente constituie surse importante în vederea creşterii capacităţilor de producţie cu investiţii minime şi eliberării de fonduri pentru construirea de noi uzine şi fabrici.

În această privinţă, muncitorii, tehnicienii şi inginerii, mobilizaţi de partid, au obţinut succese importante, asigurînd în acest an creşterea producţiei industriale cu peste 10%.

În industria siderurgică a sporit gradul de folosire a agregatelor cu circa 10% la furnale, cu peste 20% la cuptoarele Martin şi

cu 7% la laminoarele în funcțiune, ceea ce a contribuit la creșterea producției de fontă cu peste 100.000 de tone, a producției de oțel cu circa 460.000 de tone și a laminatelor și țevilor cu circa 250.000 de tone.

Numai pe seama îmbunătățirii folosirii agregatelor siderurgice se va realiza în 1960 un spor de producție de circa 70.000 de tone de fontă, 170.000 de tone de oțel și 115.000 de tone de laminate și țevi.

Este o datorie de onoare a laminoriștilor de a asigura prelucrarea producției de oțel prevăzute, dînd industriei constructoare de mașini, construcțiilor și celorlalte ramuri ale economiei naționale cantitățile, sortimentele și calitățile de laminate necesare.

În ce privește construcția de mașini, mai toate ministerele și-au construit unități proprii pentru construcția de mașini și utilaje, ceea ce a dus la cheltuieli nejustificate de fonduri de investiții și la folosirea neeconomicoasă a suprafețelor și utilajelor de producție. Trebuie combătute asemenea tendințe de autonomism departamental care îngustează posibilitățile de cooperare și specializare a producției.

La centrele mecanice de la Ministerul Agriculturii și Silviculturii, după datele statistice din mai 1959, mașinile-unelte au o încărcare cu aproape 30% mai mică decît în întreprinderile constructoare de mașini din Ministerul Industriei Grele.

Din studiile întocmite pe baza indicațiilor conducerii partidului a rezultat că la atelierele Departamentului căilor ferate, datorită îmbunătățirii organizării reparațiilor, au devenit disponibile importante capacități. Prin dotarea cu utilaje moderne și folosirea mai completă a mașinilor și suprafețelor de producție, prin mărirea numărului de schimburi și organizarea reparațiilor pe principiul pieselor de schimb există posibilități ca unele ateliere cu o suprafață productivă de circa 70.000 m² să fie transformate și profilate în fabrici constructoare de mașini.

Comparînd indicii de folosire a mașinilor-unelte realizați în întreprinderile constructoare de mașini din cadrul Ministerului

Industriei Grele cu cei din întreprinderile altor ministere, rezultă că aceștia sînt mai scăzuți cu 28% la Ministerul Construcțiilor, Industriei Materialelor de Construcții și Industriei Lemnului și cu 25% la Ministerul Industriei Bunurilor de Consum.

Reparațiile capitale de autovehicole se realizează astăzi în cadrul tuturor ministerelor, Sfaturilor populare și cooperativelor, ceea ce face ca aceste reparații să fie necorespunzătoare calitativ și la un preț de cost ridicat.

Pentru diferite utilaje de serie, folosite în toate sectoarele de activitate, reparațiile capitale se realizează în unități mici, cu productivitate redusă, în condiții tehnice necorespunzătoare, ceea ce duce la scurtarea duratei lor de exploatare. Executarea acestor reparații într-un sistem organizat pe principiul reparațiilor în flux, cu folosirea metodelor de lucru moderne și a pieselor de schimb va duce la economii însemnate atît prin reducerea volumului reparațiilor capitale cît și prin prelungirea perioadelor de lucru ale mașinilor.

Pentru o mai bună organizare a producției în industria constructoare de mașini, Ministerul Industriei Grele va trebui să întocmească într-un timp scurt propunerile de măsuri concrete care să asigure o încărcare corespunzătoare a fiecărei unități, indiferent de organul central căruia îi aparțin în prezent aceste unități, prevăzîndu-se totodată adîncirea specializării și lărgirea cooperării în cadrul ramurii. Unele din aceste unități vor trebui să treacă în cadrul Ministerului Industriei Grele.

Ministerul Industriei Grele va trebui să stabilească normativele îmbunătățite și să organizeze executarea industrială a reparațiilor de mașini-unelte, electromotoare, transformatori, motoare cu combustie internă, pompe, ventilatoare etc., folosind capacitățile existente în toate întreprinderile ministerelor și Sfaturilor populare.

Pentru îmbunătățirea calității reparațiilor de autovehicole și reducerea costului lor, este necesar ca *Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, în colaborare cu Ministerul Industriei Grele, să elaboreze măsuri eficiente cu privire la concentrarea reparațiilor*

capitale de autovehicole în mari unități de reparații, repartizate rațional pe întregul teritoriu al țării, avînd în vedere folosirea capacităților existente, indiferent de organul central căruia îi aparțin în prezent aceste capacități.

În atelierele mecanicului-șef din întreprinderi, capacitățile de producție și forțele de muncă vor trebui folosite în cea mai mare măsură pentru modernizarea mașinilor, pentru mecanizarea și automatizarea proceselor de producție, folosindu-se pe scară largă creditele bancare pe termen scurt puse la dispoziție în acest scop.

O sarcină principală a conducerii Ministerului Industriei Grele, a proiectanților și tehnologilor, a tuturor muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor din această ramură este ridicarea producției de mașini și utilaje la nivelul tehnicii înaintate.

Studii similare celor făcute în industria constructoare de mașini, îndreptate spre o folosire mai eficientă a mijloacelor fixe existente, trebuie să fie întocmite și în celelalte ramuri industriale, și îndeosebi în industria lemnului, industria materialelor de construcții, industria alimentară și industria ușoară. În toate aceste ramuri este necesar să se urmărească concentrarea producției în unități echipate cu utilaj de înaltă productivitate, îmbunătățindu-se folosirea suprafețelor existente prin modernizarea utilajelor, acolo unde aceasta se va dovedi economic, sau prin reutilarea lor cu mașini și instalații de înaltă productivitate, asigurîndu-se totodată o justă repartizare teritorială.

În dezvoltarea capacităților de producție, ministerele, Sfaturile populare, Uniunea centrală a cooperativelor meșteșugărești și Uniunea centrală a cooperativelor de consum trebuie să-și concentreze eforturile materiale și financiare spre produsele care reprezintă necesități reale ale economiei naționale — mașinile necesare reutilării tehnice a întreprinderilor și mărfurile menite să satisfacă cerințele mereu crescînde ale pieței interne. Trebuie să se acorde o grijă deosebită sporirii producției de mărfuri cerute pe piața externă, în sortimente, calitate și prezentare corespunzătoare, la un preț de cost redus.

MICȘORAREA CONSUMURILOR SPECIFICE

Plenarele C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958 și iulie 1959 au pus în centrul preocupărilor organelor și organizațiilor de partid, conducerilor de ministere, comitetelor executive ale Sfaturilor populare și tuturor muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor problema descoperirii și valorificării cît mai depline a rezervelor existente în economie în vederea reducerii consumurilor specifice la materii prime și materiale, energie, combustibil și a altor cheltuieli de producție.

Inițiativele valoroase și metodele înaintate folosite în acest an pentru obținerea de economii peste plan dovedesc că există suficiente rezerve interne care să facă posibilă reducerea și mai însemnată a normelor de consum la materii prime și materiale în 1960. Ministerele și comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să ia măsuri pentru descoperirea și valorificarea cît mai largă a acestor rezerve, pentru a realiza și a depăși sarcinile de reducere a normelor de consum prevăzute în proiectul de plan.

În industria constructoare de mașini sînt mari posibilități de reducere a consumului de metal prin reproiectarea și modernizarea unor mașini și utilaje, precum și prin introducerea în producție a procedeelor tehnologice înaintate care duc la ridicarea indicelui de folosire a metalului.

În industria de prelucrare a metalelor s-a prevăzut o reducere a consumurilor specifice de laminate de cel puțin 6,3%. Din analiza făcută la principalele mașini și utilaje produse în serie de Ministerul Industriei Grele a reieșit că este posibilă o reducere a normelor de consum la laminate cu peste 7% față de indicii realizați în 1959, economisindu-se prin aceasta o cantitate de metal din care s-ar putea produce 16.000 de autocamioane, sau 24.000 de tractoare.

Pentru aceasta este necesar ca Ministerul Industriei Grele să ia măsuri pentru a extinde la cea mai mare parte a produselor de serie ce se vor fabrica normele de consum stabilite pe baze tehnice-

ştiinţifice. De asemenea, Comitetul de Stat al Planificării va trebui să mărească numărul produselor pentru care se stabilesc norme de consum prin planul de stat.

Consumul de cherestea răşinoase este încă prea ridicat la lucrările de construcţii-montaj, unde se folosesc mari cantităţi la schele, cofraje şi diverse lucrări auxiliare.

Folosirea neraţională a materialului lemnos şi cazurile de risipă de pe unele şantiere de construcţii sînt înlesnite de faptul că normele de consum sînt prea largi.

Proiectanţii trebuie să prevadă în proiecte soluţii bazate pe un consum cît mai redus de lemn de răşinoase.

Trebuie combătută cu tărie practica nejustă a unor conducători de întreprinderi care, în loc să ia măsuri pentru reducerea preţului de cost la exploatarea lemnului, lasă însemnate cantităţi de material lemnos să putrezească în pădure, considerînd operaţiile de scos ca „nerentabile".

Comitetul de stat pentru construcţii, arhitectură şi sistematizare, ministerele şi comitetele executive ale Sfaturilor populare vor trebui să ia măsuri ca în 1960 consumurile specifice de ciment şi oţel-beton să fie reduse cu cel puţin 5—8% sub nivelul celor din 1959.

Merită să fie scoasă în evidenţă în mod deosebit iniţiativa muncitorilor textilişti şi a celor din industria pielăriei care a făcut posibilă obţinerea unor importante economii de materii prime şi materiale în aceste sectoare. De exemplu, numai în industria pielăriei s-a redus în 1959 importul de piei cu 3.600 de tone, în comparaţie cu 1958, iar în 1960 acest import se va reduce cu încă 3.100 de tone, cu toate că producţia de încălţăminte din piele va continua să crească.

În acelaşi timp este necesar să atragem atenţia că în industria uşoară sînt încă mari rezerve pe care trebuie să le descoperim şi să le folosim.

Vor trebui stabilite norme de consum cu motivare tehnică pentru toate produsele şi generalizate metodele bune folosite de

fruntaşii în producţie, pentru a elimina diferenţele mari de consumuri care mai există între întreprinderi cu condiţii tehnice similare.

Prin reducerea consumurilor specifice, îmbunătăţirea sortimentelor şi extinderea folosirii înlocuitorilor în industria textilă şi a pielăriei, se vor economisi anul viitor, faţă de 1959, peste 1.500 de tone de lînă şi fibre chimice, peste 3.400 de tone de fire de bumbac şi circa 2.000 de tone de piei.

În întreprinderile industriei cărnii şi laptelui s-au obţinut în ultimul timp rezultate pozitive în ce priveşte sporirea producţiei, lărgirea sortimentelor, calitatea şi prezentarea produselor. Muncitorii, tehnicienii şi inginerii din industria cărnii şi laptelui au depus eforturi susţinute pentru reducerea preţului de cost la aceste preparate, obţinînd rezultate care merită o apreciere pozitivă.

Lucrătorii din cadrul întreprinderilor şi aparatului Ministerului Industriei Bunurilor de Consum nu trebuie să se mulţumească cu cele realizate. Este necesar să fie aplicate în continuare măsuri şi mai hotărîte pentru îmbunătăţirea activităţii în acest sector, pentru creşterea continuă a acumulărilor, valorificîndu-se mai bine rezervele materiale şi financiare, micşorîndu-se preţul de cost şi îmbunătăţindu-se cu perseverenţă calitatea şi prezentarea produselor.

DEZVOLTAREA CULTURII PORUMBULUI PENTRU SILOZ, BAZA CREŞTERII RAPIDE A PRODUCŢIEI DE CARNE ŞI DE LAPTE

O rezervă importantă pentru sporirea producţiei animale în ţara noastră o constituie folosirea, în mod intensiv, a porumbului siloz în hrănirea animalelor.

Porumbul pentru siloz recoltat în faza de coacere lapte-ceară dă posibilitatea să se obţină cantităţi mai mari de unităţi nutritive, să poată fi crescute şi hrănite mai multe animale pe aceeaşi supra-

față de teren decît atunci cînd porumbul se folosește sub formă de boabe.

La o producție de 3.000 kg de boabe la hectar se obțin 3.480 de unități nutritive, în timp ce la o producție de numai 40.000 kg de porumb de siloz la hectar recoltat în faza de lapte-ceară se obțin 8.000 de unități nutritive.

Importanța pe care o are porumbul însilozat în hrănirea animalelor și în sporirea productivității lor este cunoscută mai de mult de către tehnicienii și inginerii care lucrează în agricultură; cu toate acestea, cultura porumbului pentru siloz în gospodăriile agricole de stat și în gospodăriile colective și folosirea lui în hrana animalelor s-au desfășurat într-un ritm cu totul nesatisfăcător.

La Consfătuirea de la Constanța a țăranilor și muncitorilor din sectorul socialist al agriculturii din aprilie 1958 s-a arătat marea însemnătate a folosirii porumbului de siloz pentru sporirea șeptelului. După consfătuire s-au obținut unele rezultate în ce privește însilozarea porumbului. Față de 1951, cînd s-au însilozat numai 35.000 de tone de nutreț, în 1958 s-au însilozat 1.527.000 de tone, iar în 1959 — peste 3.000.000 de tone, din care 800.000 de tone la gospodăriile agricole de stat și peste 1.500.000 de tone la gospodăriile colective.

Cu toate acestea, cantitățile de porumb pentru siloz sînt încă nesatisfăcătoare datorită suprafețelor restrînse cultivate pentru această destinație și mai ales randamentelor la hectar, sub posibilități, ca urmare a agrotehnicii necorespunzătoare aplicate la această cultură.

Cultura porumbului pentru siloz este privită încă cu nepăsare de către conducerile multor gospodării agricole de stat și de unele consilii de conducere din gospodăriile agricole colective. Tocmai de aceea gospodăriile agricole de stat au realizat abia jumătate din planul de însilozare a porumbului. În multe cazuri, semănatul porumbului pentru siloz se face tîrziu, cu sămînță necondiționată și pe locurile cele mai slab pregătite, de multe ori în arătură

uscată de primăvară. Porumbul pentru siloz se seamănă prea des și nu i se aplică lucrările de întreținere corespunzătoare pentru ca să fie curățat de buruieni.

Măsurile agrotehnice necesare la cultura porumbului pentru siloz sînt aceleași ca și la porumbul cultivat pentru boabe. Pregătirea terenului, modul de semănat, alegerea și tratarea semințelor de porumb, numărul de plante la hectar, lucrările de întreținere privind cultura porumbului pentru siloz trebuie făcute la fel ca și la porumbul cultivat pentru boabe. Numai în astfel de condiții agrotehnice se poate obține o producție bogată de masă verde și mai ales de știuleți în lapte-ceară, care dau cea mai mare cantitate de unități nutritive la hectar.

Deosebirea la cultura porumbului pentru siloz față de aceea pentru boabe privește recoltarea, operație care la porumbul pentru siloz trebuie să se facă în faza de lapte-ceară, culegîndu-se toată masa verde. Porumbul recoltat în această fază conține o mare cantitate de substanțe nutritive și are suculența necesară obținerii unui nutreț însilozat de bună calitate.

Sînt unele gospodării agricole de stat și gospodării colective care obțin producții mari aplicînd o agrotehnică corespunzătoare și cultivînd soiuri și hibrizi de porumb productivi. Astfel, gospodăria agricolă de stat „Dunărea", regiunea Galați, a obținut în anul acesta o producție de 140.000 kg la hectar de porumb de siloz în faza de coacere lapte-ceară, G.A.S.-Pietroiu, regiunea Constanța — 104.000 kg la hectar, G.A.S.-Dudești, din aceeași regiune, 90.000 kg, G.A.S.-Puchenii Mari — 65.000 kg de porumb de siloz la hectar. Gospodăria agricolă colectivă „Ziduri", regiunea Ploiești, a obținut o producție de 54.000 kg, iar G.A.C.-Păulești, regiunea Baia Mare, a obținut 45.000 kg de porumb de siloz la hectar. Experiența gospodăriilor agricole de stat și a gospodăriilor colective care au obținut producții mari de porumb de siloz la hectar trebuie să fie studiată cu atenție de lucrătorii de partid și de stat, de specialiștii în agricultură și răspîndită cît mai larg.

Porumbul însilozat trebuie să constituie furajul de bază pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor şi îndeosebi pentru sporirea producţiei de lapte.

Observaţiile făcute la staţiunea experimentală Săftica a Institutului de cercetări pentru cultura porumbului dovedesc că hrănirea vacilor cu cantităţi mari de porumb însilozat sporeşte şi ieftineşte producţia de lapte. La această staţiune, 106 vaci din rasa brună au fost hrănite în iarna trecută cu cîte 33 kg de porumb însilozat pe zi, în afară de alte furaje. Producţia de lapte s-a menţinut în medie la 12—15 litri pe zi de fiecare vacă furajată, de la unele vaci obţinîndu-se peste 20 de litri de lapte; preţul de cost al laptelui a fost redus în această perioadă cu 20 de bani la litru faţă de cît a fost planificat.

Prin introducerea porumbului siloz în hrana vacilor la gospodăriile agricole de stat a sporit an de an producţia de lapte pe cap de vacă furajată şi a scăzut preţul de cost.

Experienţele dovedesc că porumbul însilozat folosit în hrana bovinelor puse la îngrăşat dă mari sporuri de creştere în greutate. De asemenea se poate spori masa de furaje folosindu-se şi cocenii de porumb, tocaţi imediat după recoltarea ştiuleţilor, în amestec cu uree şi cu melasă. În toamna anului 1958 şi iarna anului 1959, la baza experimentală Fundulea a Institutului de cercetări pentru cultura porumbului a fost îngrăşat un lot de 300 de bovine, iar la celelalte staţiuni ale institutului — 500 de bovine, folosindu-se zilnic pentru fiecare animal cîte 10—15 kg de coceni însilozaţi, 1—1,5 kg de concentrate, 700 g de melasă şi 80—100 g de uree. În felul acesta s-a obţinut un spor de creştere în greutate de 700—800 g în medie pe zi de fiecare animal, la un preţ de cost de numai 3,76 lei kilogramul de carne în greutate vie.

Avem acum un număr important de unităţi agricole socialiste, gospodării agricole de stat şi gospodării colective, care au obţinut rezultate concludente în ce priveşte producţiile mari de porumb pentru siloz şi au dobîndit o experienţă pozitivă în sporirea producţiei şi reducerea preţului de cost la lapte şi carne prin folosirea acestui nutreţ deosebit de valoros.

Ţinînd seama de avantajele mari pe care le prezintă porumbul pentru creşterea producţiei animale, trebuie să ajungem la o substanţială mărire a suprafeţelor cultivate cu porumb destinat însilozării, ceea ce, fără îndoială, va duce la creşterea producţiei de lapte şi carne.

Calculele arată ce importanţă deosebită ar avea pentru creşterea producţiei de furaje şi a producţiei de lapte şi carne dacă în anii următori, din cele 4.000.000 ha ce se vor cultiva cu porumb, 1.000.000 ha vor fi destinate pentru siloz, vor fi cultivate în condiţii optime şi vor fi recoltate în faza de lapte-ceară.

La o producţie medie de 35.000—40.000 kg de masă verde la hectar s-ar obţine o cantitate de 35.000.000—40.000.000 de tone de porumb siloz. Folosind această cantitate de porumb siloz la furajarea vacilor de lapte, s-ar obţine o producţie de 70.000.000 hl de lapte, ceea ce ar reprezenta de aproape 3 ori producţia actuală de lapte din ţara noastră, iar dacă aceeaşi cantitate de porumb siloz s-ar folosi pentru îngrăşarea bovinelor, s-ar obţine o producţie de 1.400.000—1.600.000 de tone de carne.

În ce priveşte dezvoltarea creşterii animalelor în ţara noastră şi mai ales în gospodăriile agricole de stat şi în gospodăriile colective au fost mai demult stabilite sarcinile concrete cu privire la sporirea numărului de bovine, porcine, oi, păsări. De asemenea s-au stabilit şi măsurile ce trebuie luate pentru asigurarea bazei furajere şi sporirea producţiei de carne, lapte, lînă şi ouă. Totuşi rezultatele obţinute pînă acum nu sînt pe măsura posibilităţilor de care dispunem.

Pentru a obţine o creştere importantă şi rapidă a şeptelului şi, pe această bază, a producţiei de carne şi lapte, o dată cu reducerea preţului lor de cost, conducerile gospodăriilor agricole de stat trebuie să folosească din plin importanta rezervă pe care o repre-

zintă, potrivit condiţiilor specifice ale ţării noastre, porumbul pentru siloz.

Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective trebuie să ia măsuri hotărîte pentru dezvoltarea creşterii animalelor, îngrijindu-se ca furajele să fie folosite cu chibzuinţă, spre a se asigura în primul rînd dezvoltarea şeptelului proprietate obştească. Este în propriul interes al colectiviştilor să lărgească în acest scop suprafeţele cultivate cu porumb pentru siloz şi să asigure mărirea producţiei la hectar a acestei culturi, care duce la obţinerea unor producţii mari de carne şi lapte şi deci la o însemnată creştere a veniturilor gospodăriei colective şi ale fiecăruia dintre ei.

Trebuie păşit cu toată hotărîrea la dezvoltarea culturii porumbului pentru siloz, combătîndu-se cu tărie stările de spirit înapoiate ale unora care se cramponează de metode şi concepţii învechite şi rezistă la introducerea în practică a ceea ce este nou şi înaintat.

Pentru a obţine o sporire simţitoare a şeptelului, şi îndeosebi a vacilor de lapte, precum şi mărirea productivităţii lor se impune ca Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, comitetele executive ale Sfaturilor populare, organele de partid, inginerii, tehnicienii şi toţi lucrătorii din agricultură să studieze condiţiile şi posibilităţile fiecărei gospodării agricole de stat şi gospodării colective şi să ia măsuri pentru extinderea suprafeţelor cultivate cu porumb de siloz şi folosirea lui raţională în hrana animalelor, în vederea creşterii simţitoare a producţiei de lapte şi carne şi scăderii preţului lor de cost.

ÎMBUNĂTĂŢIREA CONDUCERII ECONOMIEI DE CĂTRE ORGANELE LOCALE DE PARTID ŞI DE STAT

Regiunile ţării noastre au cunoscut o dezvoltare puternică, activitatea lor economică a crescut şi, o dată cu aceasta, rolul şi răspunderea organelor de partid şi Sfaturilor populare în conducerea economiei locale. S-au îmbogăţit experienţa şi calificarea cadrelor, care rezolvă cu succes problemele ce le stau în faţă.

Sfaturile populare răspund de întreaga producţie vegetală şi animală din cuprinsul regiunii, de realizarea fondului de stat de produse agricole vegetale şi animale. Valoarea producţiei globale a industriei locale reprezintă aproape 10 miliarde de lei.

Sfaturile populare administrează un buget de aproape 9 miliarde de lei — ceea ce reprezintă peste 18% din totalul bugetului ţării —, din care peste 4,2 miliarde de lei se acoperă din veniturile lor proprii.

Planul de investiţii al Sfaturilor populare, care a crescut an de an, va ajunge în 1960 la peste 2,3 miliarde de lei, faţă de circa 1 miliard de lei în 1955.

Valoarea desfacerilor de mărfuri către populaţie, prin comerţul de stat de subordonare locală, creşte de la circa 16 miliarde de lei în 1955 la circa 24 de miliarde de lei în 1960.

În 1960, din totalul de 31.000 de apartamente ce se vor construi, peste 24.000 vor fi realizate de Sfaturile populare.

Comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să gospodărească cu şi mai multă chibzuială fondurile materiale şi băneşti, să evite orice risipă a investiţiilor pe obiecte mărunte şi neeconomicoase şi să le îndrepte în primul rînd spre lucrări industriale importante, asigurînd punerea lor în funcţiune în cel mai scurt timp, pentru a da producţie de bunuri de consum de bună calitate şi ieftină.

Trebuie dezvoltate acele întreprinderi care au materia primă asigurată în regiune.

Ar fi bine ca Sfaturile populare să-şi creeze o rezervă din fondul de investiţii pe care să o utilizeze în primul rînd pentru diverse activităţi economice, a căror necesitate poate apărea în cursul anului.

Sfaturile populare primesc din bugetul republican peste 4 miliarde de lei pentru acoperirea cheltuielilor lor.

Este necesar ca Sfaturile populare să-şi mărească necontenit veniturile, pentru a-şi acoperi din aceste venituri cea mai mare parte a cheltuielilor.

Experienţa dobîndită de către comisiile economice regionale constituite pentru întocmirea lucrărilor privind planul de perspectivă s-a dovedit foarte pozitivă. Studiile şi propunerile făcute de către comisiile economice regionale reprezintă un mare ajutor pentru organele centrale în elaborarea planului economic pe anii 1960—1965 şi a schiţei de dezvoltare în perspectivă a economiei R. P. Romîne pînă în 1975.

Comisiile economice regionale au făcut numeroase propuneri judicioase în legătură cu dezvoltarea economică a regiunilor: creşterea producţiei industriale şi agricole, folosirea unor noi resurse naturale, sporirea eficienţei unor investiţii, folosirea mai bună a unor capacităţi de producţie, îmbunătăţirea desfacerii de mărfuri.

Pe baza acestei experienţe ar fi indicată crearea în fiecare regiune a unor consilii economice ale Sfaturilor populare regionale care să se ocupe de problemele economice de ansamblu ale regiunii.

Pe lîngă problemele ce intră direct în preocuparea Sfaturilor populare, aceste organe ar putea să examineze şi să avizeze şi unele probleme privind investiţiile şi construcţii de interes republican, necesitatea unor reparaţii capitale, înfiinţarea de noi unităţi de producţie, dezvoltarea sau schimbarea profilului unor întreprinderi sau orice alte acţiuni care interesează economia regiunii.

Tovarăşi,

Organele şi organizaţiile de partid trebuie să desfăşoare o largă muncă politică şi organizatorică în rîndurile oamenilor muncii în vederea realizării obiectivelor economice pe 1960; să asigure un permanent control asupra activităţii întreprinderilor, Sfaturilor populare, aparatului de stat şi economic.

Consiliul Central al Sindicatelor, Comitetul Central al U.T.M. să intensifice activitatea de mobilizare a oamenilor muncii, a tineretului de la oraşe şi sate în vederea realizării sarcinilor eco-

nomice; să-i antreneze în acţiunile de construire a obiectivelor industriale, a drumurilor, a locuinţelor şi şcolilor, în lucrările de hidroamelioraţii şi electrificări rurale; să organizeze întrecerea socialistă în vederea îndeplinirii şi depăşirii planului la toţi indicii.

Ne exprimăm convingerea că obiectivele planului pe 1960 vor găsi un ecou puternic în rîndurile oamenilor muncii de la oraşe şi sate, în frunte cu clasa muncitoare, care îşi vor îndrepta toate eforturile spre realizarea sarcinilor de plan.

„Scînteia" nr. 4.699
din 6 decembrie 1959

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINŢA ORGANIZAŢIEI REGIONALE DE PARTID CLUJ

— 13 martie 1960 —

Tovarăşi,

Permiteţi-mi ca, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, să adresez un călduros salut Conferinţei Organizaţiei regionale de partid Cluj, delegaţilor la Conferinţă şi prin dv. tuturor membrilor de partid, tuturor oamenilor muncii din regiune. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Din darea de seamă, prezentată de Comitetul regional de partid, ca şi din dezbaterile care au avut loc aici rezultă că organizaţiile de partid din regiunea Cluj îndeplinesc cu cinste sarcinile trasate prin hotărîrile Congresului al II-lea al partidului, ale plenarelor Comitetului Central. Organizaţia regională de partid Cluj reprezintă un puternic detaşament al partidului nostru. *(Aplauze.)*

Lucrările Conferinţei au arătat că membrii de partid se ocupă îndeaproape şi cu mai multă competenţă de problemele economice şi ale condiţiilor de trai ale celor ce muncesc ; a crescut rolul organizaţiilor de partid în conducerea economiei, s-a întărit legătura partidului cu masele, încrederea acestora în politica partidului ; a crescut capacitatea comuniştilor de a rezolva problemele şi de a mobiliza masele largi de oameni ai muncii în lupta pentru dezvoltarea economiei naţionale.

În întreaga ţară au fost obţinute, sub conducerea partidului, realizări deosebit de însemnate, care demonstrează, o dată mai mult, capacitatea oamenilor muncii, în frunte cu eroica noastră

clasă muncitoare, de a asigura mersul mereu ascendent al ţării pe drumul construcţiei socialiste.

După cum vă este cunoscut, prevederile stabilite în Directivele Congresului al II-lea al partidului, referitoare la creşterea producţiei globale industriale cu 60—65% în anii 1956—1960, se realizează, iar la numeroase produse industriale — oţel, motoare electrice, tractoare şi alte maşini, zahăr, ulei şi alte produse de consum — se depăşesc, creîndu-se condiţii favorabile pentru obţinerea unor ritmuri mai înalte de dezvoltare economică în anii următori.

Cele mai de seamă realizări au fost obţinute în ramurile principale ale industriei, de care depind mersul rapid înainte al întregii economii naţionale şi înflorirea social-economică a ţării.

În 1960 industria siderurgică produce de peste 2 ori mai mult oţel decît în 1955 şi de peste 2 ori mai multe laminate ; volumul producţiei siderurgice este de aproape 7 ori mai mare decît în 1938.

Industria construcţiilor de maşini, care stă la baza progresului tehnic în întreaga economie naţională, produce anul acesta de peste 2 ori mai mult decît în 1955 ; în industria chimică producţia creşte în 1960 de 2,3 ori faţă de 1955.

Se îndeplinesc cu aproape un an mai devreme principalele prevederi ale planului de electrificare pentru etapa de 10 ani, 1951—1960.

Realizări de mare însemnătate au fost obţinute în industria bunurilor de consum, ceea ce se resimte în mod pozitiv în aprovizionarea populaţiei de la oraşe şi sate.

În agricultură, sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului, ca în 1960 sectorul socialist să devină preponderent ca suprafaţă şi ca producţie-marfă, a fost realizată încă de la sfîrşitul anului 1959. Sectorul socialist al agriculturii cuprindea la 1 martie a.c. 76,6% din suprafaţa arabilă a ţării şi 76,4% din totalul familiilor ţărăneşti.

Pentru a dezvolta agricultura şi a veni în ajutorul ţărănimii, statul democrat-popular a investit în anii 1956—1959 aproape 9 miliarde de lei destinate dezvoltării bazei tehnice-materiale a

agriculturii, ceea ce a avut drept urmare ridicarea nivelului de mecanizare a agriculturii, aplicarea mai bună a regulilor agrotehnice înaintate, creşterea producţiei principalelor culturi agricole.

SARCINILE DEZVOLTĂRII INDUSTRIEI SOCIALISTE ÎN CENTRUL ATENŢIEI ORGANIZAŢIILOR DE PARTID

La importantele rezultate dobîndite în dezvoltarea social-economică a ţării, cu care poporul muncitor din ţara noastră are dreptul să se mîndrească, o contribuţie de seamă au dat-o oamenii muncii din regiunea Cluj.

Producţia globală industrială a regiunii a crescut în perioada 1948—1959 de circa 6 ori şi reprezintă circa 5% din producţia industrială globală a ţării. Partidul şi statul au alocat regiunii Cluj în anii 1951—1959 investiţii în valoare de circa 4,5 miliarde de lei, din care 70% pentru industrie.

S-au construit 25 de unităţi industriale noi, între care „Carbochim", „Tehnofrig", „Silica"-Turda, s-au reconstruit şi înzestrat cu maşini şi utilaje moderne circa 30 de întreprinderi, între care Uzinele sodice din Ocna Mureş, Uzinele chimice din Turda, „Industria sîrmei"-Cîmpia Turzii, Fabrica de ciment din Turda, fabrica de încălţăminte „Herbák János", întreprinderile „Electroceramica"-Turda, uzinele de maşini „Unirea"-Cluj şi altele.

Vizitînd zilele trecute uzinele „Herbák János", „Unirea" şi „Tehnofrig", am fost impresionaţi de ordinea şi spiritul gospodăresc, de preocuparea cadrelor de conducere pentru ridicarea nivelului tehnic al întreprinderilor şi pentru fabricarea unor produse de înaltă calitate, de grija pentru ridicarea nivelului tehnic al cadrelor existente şi pentru pregătirea de cadre tinere cu o înaltă calificare.

Sîntem convinşi că asemenea trăsături sînt comune şi altor întreprinderi din regiune ; aceasta rezultă din faptul că planul producţiei industriale în regiune — aşa cum s-a arătat la conferinţă — a fost

realizat în proporţie de peste 102%, întreprinderile dînd peste plan mărfuri în valoare de aproape 63.000.000 de lei.

Oamenii muncii din regiune au răspuns cu elan la chemarea plenarei Comitetului Central din iulie 1959 de a-şi mări eforturile pentru descoperirea şi valorificarea rezervelor interne, de a obţine economii peste plan. Îndeplinindu-şi angajamentele, ei au realizat cifra de plan la reducerea preţului de cost şi au dat peste plan, în 1959, economii în valoare de 105.000.000 de lei, cu 41.000.000 de lei mai mult decît s-au angajat. Toate acestea sînt rezultatul eforturilor depuse de colectivele de muncitori, tehnicieni şi ingineri, de organizaţiile sindicale şi U.T.M. din regiunea Cluj, conduse în luptă şi în muncă de organizaţiile de partid. Pentru aceste rezultate frumoase îi felicităm din toată inima ! *(Aplauze prelungite.)*

Nu putem trece însă peste faptul că în activitatea gospodărească şi economică a organelor de partid şi de stat din regiune, a organizaţiilor sindicale şi U.T.M. există şi deficienţe serioase, din care o parte au fost semnalate în darea de seamă şi în dezbaterile conferinţei.

Dincolo de constatarea îmbucurătoare că planul de stat pe ansamblul regiunii a fost realizat şi depăşit, un număr de întreprinderi au rămas în urmă, nu şi-au îndeplinit planul de producţie. La Uzinele chimice din Turda, planul a fost realizat în proporţie de numai 80,5% ; la Întreprinderea regională de industrializare a cărnii — în proporţie de 95% ; la Întreprinderea minieră Baia de Arieş — numai 94%. O serie de întreprinderi nu numai că nu şi-au realizat planul de reducere a preţului de cost, dar au avut pierderi care se ridică la o sumă totală de circa 30.000.000 de lei.

Un lucru pe care nu-l poţi privi liniştit este faptul că indicele efectiv de folosire a timpului la maşinile-unelte pe anul 1959 a fost încă scăzut. Aceasta trebuie să ne dea de gîndit, spre a vedea ce este de făcut pentru utilizarea completă a capacităţilor de producţie existente şi îmbunătăţirea continuă a indicilor de folosire a utilajelor de producţie.

Uzinele „Industria sîrmei"-Cîmpia Turzii se bucură, în general, de o apreciere bună, pe care colectivul valoros de muncitori, tehnicieni și ingineri din această întreprindere o merită pe deplin. Dar nu întotdeauna întreprinderea respectă termenele de livrare și sortimentul comandat, iar uneori nu ține seama de obligația de a da o producție de bună calitate. Muncitorii mineri și forestieri au avut, de pildă, unele greutăți din cauza calității necorespunzătoare a sîrmei pentru cablurile de tracțiune furnizată de „Industria sîrmei" exploatărilor miniere și forestiere.

Nu în toate întreprinderile din regiune se duce cu consecvență lupta pentru reducerea consumului specific de materii prime și materiale, ceea ce grevează prețul de cost al produselor.

În ce privește lupta împotriva rebuturilor și a pierderilor, ați ascultat cuvîntarea tovarășului secretar al comitetului de partid de la Fabrica de porțelan din Cluj, din care a reieșit că în această fabrică rebuturile reprezintă un procent ridicat. De ce oare a trebuit organizația de partid din întreprindere să aștepte controlul organelor de stat pentru a începe o luptă mai serioasă împotriva rebuturilor ? Organizațiile de partid au dreptul de control asupra conducerii întreprinderii și trebuie să exercite acest drept în mod efectiv.

Procente atît de ridicate de rebuturi nu există, după cîte știm, în alte întreprinderi din regiune, dar sînt numeroase întreprinderile în care nu se duce încă cu toată fermitatea lupta pentru înlăturarea pierderilor provenite din rebutare.

Am ridicat aceste probleme convins fiind că organele și organizațiile de partid, sindicale și de U.T.M., membrii de partid vor studia cauzele, factorii care influențează negativ asupra activității economice, gospodărești și își vor îndrepta forțele pentru lichidarea stărilor negative semnalate, pentru realizarea și depășirea planului de stat la toți indicii.

Comitetul regional de partid, organele locale și organizațiile de partid din fiecare întreprindere au datoria să pătrundă mult mai adînc, mai activ și cu mai multă competență în problemele de producție. Folosind bogata experiență pozitivă pe care au acumulat-o și care constituie un bun prețios al partidului, să analizeze temeinic cauzele concrete ale deficiențelor în producție și, sprijinindu-se pe muncitorii, tehnicienii și inginerii membri și nemembri de partid cu cea mai mare experiență, care-și iubesc întreprinderea și doresc s-o vadă întreprindere exemplară, să alcătuiască un plan concret de măsuri, pe întreprindere, pe secție, pe mașină, pentru a cărui realizare să mobilizeze inițiativa și energia creatoare a oamenilor muncii din întreprindere.

Pe primul plan trebuie să stea problemele rentabilității, astfel încît să obținem o producție mare, de bună calitate și cu un preț de cost redus. Pentru fiecare organizație de partid, pentru colectivul de muncitori, tehnicieni din fiecare întreprindere, problema calității producției, cucerirea autorității pe piață pentru „marca fabricii" trebuie să fie o chestiune de onoare. Aceasta este în interesul statului democrat-popular, în interesul fiecărui om al muncii, căci de aceasta depinde în cea mai mare măsură crearea condițiilor pentru dezvoltarea mai departe a forțelor de producție și pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Mă voi opri un moment la unele probleme ale industriei locale, întrucît această industrie are un rol deosebit de însemnat în valorificarea resurselor locale, în vederea îmbunătățirii aprovizionării și a confortului gospodăresc al populației.

Este un lucru pozitiv că în regiunea Cluj a luat ființă și s-a dezvoltat un număr mare de întreprinderi ale industriei locale. Dar industria locală în regiunea Cluj nu și-a îndeplinit planul de producție, mai dă încă produse de slabă calitate, lucrează la un preț de cost ridicat, produce un număr restrîns de sortimente.

Organele de partid și de stat din regiunea Cluj nu acordă atenția cuvenită industriei locale și nu efectuează un control sistematic și calificat asupra modului în care sînt folosite materialele și combustibilul. Numai la 7 întreprinderi de industrie locală controlate în ultimul timp s-au consumat nerațional în 1959 materiale și combustibil în valoare de peste 700.000 de lei. Această stare de lucruri

aduce daune statului şi populaţiei muncitoare. Este necesar ca industria locală să-şi ridice nivelul tehnic, să dea o producţie variată, de calitate superioară şi ieftină, dacă vrem să obţinem o bună apreciere din partea populaţiei consumatoare şi să lărgim posibilităţile de acumulare pentru noi investiţii.

Să se studieze temeinic cauzele deficienţelor din fiecare întreprindere, să se întocmească pentru fiecare unitate un program cu sarcini clare şi precise, pe care oamenii muncii să şi-l însuşească şi să lupte pentru realizarea lui.

Tovarăşi,

După plenara din noiembrie 1958 a Comitetului Central al partidului, care a luat un şir de măsuri importante pentru extinderea construcţiilor de locuinţe şi reducerea preţului de cost al apartamentelor, în regiunea Cluj, ca şi în întreaga ţară, au fost scoase la iveală mari rezerve prin care s-au redus costurile construcţiilor. S-a construit un volum mai mare de locuinţe, care au fost predate spre folosinţă oamenilor muncii. Partidul a luat serios în mînă problema construcţiilor de locuinţe, ceea ce a avut un puternic ecou în rîndurile cetăţenilor.

În regiunea Cluj, planul construcţiilor de locuinţe a fost în 1959 îndeplinit şi depăşit, dîndu-se în folosinţă oamenilor muncii peste 1.200 de apartamente. Totuşi acest număr este mult prea mic faţă de nevoile în continuă creştere. Să ţinem seama că populaţia Clujului şi a celorlalte centre muncitoreşti a sporit considerabil şi va mai spori în anii viitori, ceea ce ne obligă să mărim an de an şi volumul şi ritmul construcţiilor. An de an să construim mai mult, mai repede, mai ieftin, — să satisfacem într-o măsură crescîndă cerinţele oamenilor muncii! Spre aceasta trebuie să se îndrepte principalele fonduri destinate scopurilor social-culturale. Problema locuinţelor rămîne mai departe punctul nevralgic spre care trebuie să avem concentrată atenţia. Nu este problemă mai arzătoare ca problema locuinţelor. Comitetul Central obligă toate organele de partid, de stat şi economice să depună eforturi mari, perseverente,

de zi cu zi pentru a lichida cu hotărîre în anii următori rămînerea în urmă în domeniul construcţiei de locuinţe. *(Aplauze.)*

Organele de partid şi comitetele executive ale Sfaturilor populare din regiunea Cluj nu au vegheat ca reducerea preţului de cost al construcţiilor de locuinţe să se facă fără a aduce daune calităţii şi confortului locuinţelor. În unele cazuri s-au construit apartamente neîncăpătoare, fără dependinţe şi cu defecte de construcţie. Comitetul regional al partidului, organizaţiile de partid, comuniştii din întreprinderile de construcţii de locuinţe au obligaţia să combată cu toată hotărîrea orice tendinţă de umflare a preţului de cost, ca şi de neglijare a calităţii construcţiilor, asigurînd respectarea riguroasă a hotărîrilor Comitetului Central de a se construi locuinţe bune, confortabile şi la un preţ de cost redus.

PENTRU LĂRGIREA ŞI CONSOLIDAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII, PENTRU SPORIREA PRODUCŢIEI AGRICOLE

Tovarăşi,

În lucrările Conferinţei regionale de partid, un loc important l-au avut problemele agriculturii. Se poate spune cu satisfacţie că organizaţiile de partid din regiunea Cluj au aplicat în mod just politica partidului de transformare socialistă a agriculturii, desfăşurînd în mijlocul maselor ţărăneşti o largă şi răbdătoare muncă politică. Organizaţiile de partid, comuniştii au făcut bine că au pus în centrul activităţii pentru lărgirea sectorului socialist din agricultură preocuparea pentru întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective şi întovărăşirilor existente. Munca politică a organizaţiilor de partid îşi dă roade, întărind alianţa muncitorească-ţărănească. Sectorul socialist în agricultură cuprindea la 1 martie 83% din numărul total al gospodăriilor ţărăneşti şi 80,1% din suprafaţa agricolă din regiunea Cluj. Ţăranii muncitori se conving din experienţă şi din rezultatele economice ale gospodăriilor

colective bine organizate şi bine conduse că singura cale care duce la o viaţă îmbelşugată şi fericită este calea transformării socialiste a agriculturii. *(Aplauze prelungite.)*

Comitetul regional de partid trebuie să vegheze mai departe ca procesul de transformare socialistă a agriculturii să continue cu respectarea deplină a liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori, combătînd cu severitate orice încercare de a încălca acest principiu fundamental al politicii partidului la sate.

Este necesar să ducem mai departe o muncă temeinică pentru întărirea economică a gospodăriilor agricole colective, precum şi a întovărăşirilor agricole, care sînt o primă treaptă către forma superioară — gospodăria colectivă — spre care ţăranii întovărăşiţi evoluează după ce se conving prin munca comună de avantajele agriculturii socialiste. Organizaţiile de partid să sprijine cu răbdare fiecare pas al ţărănimii pe acest drum, fără să forţeze procesul de trecere a întovărăşirii la gospodăria colectivă.

Partidul pune în faţa noastră cu deosebită putere ca problemă de mare importanţă sporirea considerabilă a producţiei agricole vegetale şi animale, pentru a crea un belşug de produse agroalimentare.

Partidul orientează agricultura pe calea dezvoltării intensive şi multilaterale a producţiei agricole. Avem permanent în vedere că baza dezvoltării întregii producţii agricole o constituie producţia de cereale, mai ales de grîu şi de porumb, căci aceasta permite să asigurăm un puternic avînt al creşterii animalelor, pentru a avea mai multă carne, lapte, ouă, necesare îmbunătăţirii aprovizionării populaţiei.

Din darea de seamă rezultă că în regiunea Cluj s-au obţinut în 1959 producţii medii la hectar de 1.420 kg de grîu, 1.780 kg de porumb, 20.360 kg de sfeclă de zahăr. Unele gospodării colective şi întovărăşiri agricole din regiune au realizat însă la hectar producţii mult mai mari, care ajung pînă la aproape 3.000 kg de grîu, 3.300—4.500 kg de porumb, 35.000—40.000 kg de sfeclă de zahăr. Aceste recolte ne arată ce posibilităţi mari există în regiune

pentru sporirea producţiei la hectar. Pe aceasta trebuie să punem accentul !

Gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole să se întreacă pentru a da producţii cît mai mari. Aceasta este în interesul ţărănimii muncitoare, în interesul statului, în interesul celor ce muncesc. Organizaţiile de partid trebuie să studieze şi să acţioneze pentru generalizarea în toate gospodăriile agricole colective şi în întovărăşiri a celor mai bune metode folosite de gospodăriile colective şi întovărăşirile care au realizat producţii mari. Atingerea unor asemenea obiective este de conceput numai dacă organele şi organizaţiile de partid, comuniştii mobilizează masele şi păşesc în fruntea lor, conducînd ţărănimea, care urmează partidul cu încredere, căci întotdeauna partidul a condus pe oamenii muncii la victorie.

În regiunea Cluj există o valoroasă tradiţie de creştere a animalelor, şi mai ales a vacilor de lapte. Totuşi, numărul de vite, şi mai ales numărul de vite proprietate obştească în gospodăriile colective, este mic faţă de posibilităţile regiunii. Unele gospodării colective nu au nici o vacă proprietate obştească. Parcă nici nu-ţi vine a crede ! Hotărît lucru, ceva nu este în regulă aici !

Este de remarcat că, în Conferinţa regională de partid, preşedintele gospodăriei colective din Romînaş — tov. Mastan — a dat un exemplu bun de preocupare pentru dezvoltarea creşterii animalelor. El a arătat cum gospodăria colectivă şi-a mărit turma obştească prin prăsilă proprie şi cum îşi propune să sporească în continuare numărul vacilor. Dar eu sînt convins că înşişi colectiviştii vor ajunge la concluzia că sarcinile pe care şi le-au propus sînt şi ele prea mici. Exemplul colectiviştilor din Romînaş va fi, fără îndoială, „molipsitor" şi pentru alte gospodării colective. Doar este ştiut că veniturile cele mai mari le obţin acele gospodării colective care se dezvoltă multilateral, iar dezvoltarea multilaterală nu este posibilă fără creşterea animalelor, care este unul dintre cele mai bogate izvoare de venituri. Sînt oare interesaţi ţăranii muncitori din gospodăriile colective să-şi sporească veniturile ? Desigur că toţi vor răspunde în cor „da" ! *(Animaţie.)*

Calitatea șeptelului din regiune s-a îmbunătățit în ultimii ani prin ameliorarea raselor locale cu rase mai productive. Aceasta a dus la creșterea productivității animalelor, la mărirea producției de lapte, carne și lînă. Rezultatele obținute pînă acum sînt însă cu mult sub posibilitățile pe care le are regiunea Cluj pentru creșterea animalelor.

Din păcate, considerabilele rezerve de creștere a producției animaliere, pe calea sporirii producției de porumb pentru siloz, nu sînt folosite decît în măsură foarte mică.

În 1959 au fost cultivate în regiunea Cluj numai 2.600 ha de porumb pentru siloz, de pe care s-au obținut 52.000 de tone de porumb însilozat, ceea ce este cu totul nesatisfăcător față de nevoile de furajare a animalelor.

Pentru mărirea șeptelului și pentru creșterea productivității lui este necesar ca în regiunea Cluj să sporească cu mult suprafețele cultivate cu porumb-siloz și să se aplice măsurile agrotehnice avansate la această cultură. Nu există nici un furaj care să fie atît de bogat în unități nutritive și atît de economic cum este porumbul însilozat.

Recolte bogate de porumb pentru siloz se pot obține și în zonele submuntoase, unde porumbul cultivat pentru boabe nu ajunge, în mod obișnuit, la maturitate.

Tovarăși,

Partidul a procedat just acordînd o atenție deosebită gospodăriilor agricole de stat. După cum știți, în gospodăriile de stat sînt complet mecanizate lucrările la cultura grîului și cea mai mare parte a lucrărilor cerute de cultura porumbului. Datorită dotării cu utilaj agricol și încadrării cu specialiști și muncitori calificați, gospodăriile agricole de stat au devenit în ultimii ani una dintre principalele surse de constituire a fondului central de cereale, carne, lapte și alte produse agricole.

În 1959 gospodăriile agricole de stat au livrat statului 36% din fondul central la grîu, 22% la carne, aproape 20% la lapte de vacă.

Gospodăriile de stat din regiunea Cluj și-au încheiat activitatea economică pe anul 1959 cu un beneficiu, pe ansamblu, de 4.500.000 de lei. Dacă privim însă mai îndeaproape la rezultatele economice ale gospodăriilor de stat din regiunea Cluj, constatăm o situație care va trebui serios analizată. Unele gospodării de stat, printre care G.A.S.-Cluj, G.A.S.-Bistrița, au avut pierderi. Trebuie să terminăm o dată cu lipsa de rentabilitate a unor gospodării agricole de stat! Toate gospodăriile de stat sînt dotate cu utilaj agricol modern, cu cadre de agronomi și zootehnicieni. Deci nimic nu poate justifica starea de lucruri nesatisfăcătoare din unele gospodării agricole de stat, care, după cum se știe, sînt menite să fie exemple de gospodărire socialistă.

Una dintre primele sarcini ale organelor de partid din regiune este aceea de a analiza cauzele pentru care unele dintre gospodăriile de stat din regiune sînt deficitare și a lua fără întîrziere măsuri practice de lichidare a deficiențelor, înaintînd propuneri corespunzătoare organelor tutelare și luptînd pentru aplicarea măsurilor și propunerilor adoptate.

O mare răspundere revine consiliilor de conducere ale gospodăriilor agricole de stat, din care fac parte și organizatorii de partid. De activitatea lor, de felul cum își îndeplinesc îndatoririle depinde în mare măsură lichidarea deficiențelor constatate în activitatea gospodăriilor agricole de stat.

OBIECTIVE MĂREȚE ÎN OPERA DE CONSTRUCȚIE SOCIALISTĂ

Tovarăși,

Vă este cunoscut că, pe baza directivelor Biroului Politic al Comitetului Central al partidului, se elaborează și vor fi supuse dezbaterii Congresului al III-lea al partidului planul de dezvoltare economică pe 6 ani (1960—1965) și schița de dezvoltare în perspectivă a economiei țării pînă în 1975.

Proiectul planului economic de 6 ani se sprijină pe realizările de uriaşă însemnătate obţinute, sub conducerea partidului nostru, de clasa muncitoare, de ţărănime, de intelectualitatea progresistă în opera de construire a socialismului.

Sarcina fundamentală pe care partidul o pune în faţa poporului muncitor în perioada 1960—1965 este terminarea, în linii mari, a construirii socialismului, trecerea într-o etapă nouă, aceea a desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Linia generală pe care o vom urma pentru realizarea acestei sarcini istorice este continuarea susţinută a politicii de industrializare a ţării, punînd în centrul ei dezvoltarea industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de maşini. Numai realizarea unui ritm înalt de industrializare ne va permite ca într-o perioadă cît mai scurtă să egalăm nivelul ţărilor industriale avansate din punct de vedere al producţiei şi consumului calculat pe locuitor.

Proiectul planului economic de 6 ani prevede sporirea considerabilă a producţiei industriei energetice, siderurgiei, construcţiilor de maşini, industriei chimice, lemnului şi materialelor de construcţii, industriei bunurilor de consum, ca şi dezvoltarea intensivă şi multilaterală a producţiei agricole.

Ne propunem, tovarăşi, să introducem tehnica cea mai nouă în toate ramurile economiei naţionale, să extindem mecanizarea şi automatizarea complexă a producţiei şi desăvîrşirea proceselor tehnologice, specializarea şi cooperarea în industrie, spre a realiza o producţie de înaltă calitate, care să satisfacă, într-o măsură crescîndă, nevoile materiale şi culturale ale populaţiei.

În cadrul planului economic pe perioada 1960—1965, regiunea Cluj va cunoaşte o nouă şi puternică înflorire, care va schimba şi mai mult înfăţişarea regiunii şi va ridica considerabil bunăstarea populaţiei muncitoare. Producţia globală industrială va creşte de aproape două ori şi jumătate. O mare dezvoltare o vor lua întreprinderile metalurgice, între care uzinele : „Unirea", „Tehnofrig", „Armătura", „Industria sîrmei"-Cîmpia Turzii şi altele.

Producţia industriei chimice va creşte de aproape două ori prin dezvoltarea Uzinei de produse sodice din Ocna Mureşului, fabricii de medicamente „Terapia"-Cluj şi a altor întreprinderi. Pentru Fabrica de ciment din Turda se prevede o creştere de peste două ori şi jumătate a capacităţii de producţie.

În oraşul Gherla se construieşte un complex pentru industrializarea superioară a lemnului, iar în raionul Cîmpeni, slab dezvoltat industrial, se va mări cu mai mult de două ori şi jumătate capacitatea actualei fabrici de cherestea, în cadrul căreia se va construi o secţie de mobilă cu o mare capacitate. Capacitatea de producţie a uzinelor „Herbák János" va fi în 1965 de cel puţin două ori mai mare decît astăzi.

Continuîndu-se intens construcţiile de locuinţe, se va tinde la lichidarea situaţiei încordate de astăzi. În domeniul cultural vor fi construite noi şcoli, cinematografe, cămine pentru studenţi.

Desigur, prevederile planului economic pe anii 1960—1965 nu pot fi considerate încă definitive, proiectul planului urmînd a fi dezbătut pe larg de oamenii muncii şi apoi supus Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn. Dar ele arată de pe acum direcţia şi ritmul de dezvoltare a economiei naţionale în perspectivă.

Planul economic de 6 ani cuprinde sarcini mărețe, a căror realizare va însemna un pas hotărîtor pe calea construirii socialismului în ţara noastră. *(Aplauze.)*

Tovarăşi,

Sarcina principală care stă astăzi în faţa noastră este mobilizarea tuturor oamenilor muncii, a tuturor resurselor pentru realizarea planului de stat pe anul 1960. Anul 1960 este primul an din perioada planului economic pe 6 ani, şi de aceea realizarea şi depăşirea sarcinilor de plan din acest an are o deosebită însemnătate pentru întreaga perioadă 1960—1965. Caracteristic pentru planul de stat pe 1960 este ritmul înalt de dezvoltare a economiei naţionale. În 1960, producţia industrială va creşte cu 14%.

Putem să vă comunicăm, pe baza datelor de pînă acum, că oamenii muncii, în frunte cu clasa muncitoare, au îndeplinit planul producției globale industriale pe primele două luni ale anului curent în proporție de 102,5%, realizîndu-se în acest fel o producție industrială mai mare cu peste 17% față de perioada corespunzătoare a anului trecut. *(Aplauze.)*

În lunile ianuarie și februarie au fost produse peste plan 6.500 de tone de fontă, peste 20.000 de tone de oțel, 16.500 de tone de ciment, peste 400.000 m^2 de țesături de bumbac și alte produse. Aceste prime rezultate ne arată că se creează de pe acum condițiile pentru îndeplinirea și depășirea planului de stat pe anul 1960.

Oamenilor muncii din regiunea Cluj le revin sarcini mari pentru anul 1960. Producția globală industrială urmează să crească în această regiune cu 11% față de anul trecut. Muncitorii, inginerii și tehnicienii, în adunările de prelucrare a sarcinilor de plan, și-au luat angajamentul să depășească cu 78.000.000 de lei suma de 95.000.000 de lei fixată ca sarcină de plan în domeniul reducerii prețului de cost. Regiunea Cluj nu a rămas în urmă, ci a realizat cu succes planul producției industriale din regiune pe lunile ianuarie și februarie.

Oamenii muncii lucrează cu însuflețire pentru a grăbi punerea în funcțiune a noilor întreprinderi și a noilor utilaje și agregate din întreprinderile existente, care vor da producție încă în acest an.

Partidul cheamă pe oamenii muncii să valorifice cît mai deplin marile rezerve interne existente în economia națională.

În lupta pentru realizarea sarcinilor de plan pe anul 1960 să folosim cît mai complet capacitățile de producție existente; să reducem consumul specific la materii prime, materiale, combustibil, să asigurăm progresul tehnic în toate ramurile economiei naționale.

În stabilirea volumului și sortimentelor producției să ținem seama de necesitățile reale ale pieței interne, ca și de cerințele reale de export, dînd bătălia pentru producerea unor mărfuri de înaltă calitate, la nivelul celor mai exigente cerințe ale comerțului exterior.

Sîntem convinși că oamenii muncii, în frunte cu clasa muncitoare, își vor concentra toate forțele pentru îndeplinirea sarcinilor de plan pe 1960, în lupta pentru făurirea vieții socialiste, îmbelșugate a poporului muncitor. *(Aplauze furtunoase.)*

PROBLEME ALE MUNCII DE PARTID

Tovarăși,

În lupta pentru traducerea în viață a liniei politice a partidului privind dezvoltarea industriei socialiste și transformarea socialistă a agriculturii a crescut rolul organizator și mobilizator al organelor și organizațiilor de partid.

Un mare aport au adus organele locale de partid la întocmirea propunerilor pentru planul de 6 ani al dezvoltării economiei naționale. Ele au analizat cu multă seriozitate și competență posibilitățile dezvoltării economice a regiunilor.

Avem un partid puternic, combativ, disciplinat, sudat printr-o unitate și coeziune de nezdruncinat, urmat cu încredere și dragoste de masele de oameni ai muncii, un partid de care cu toții ne putem mîndri. *(Aplauze puternice.)*

Ca expresie a prestigiului crescînd al partidului nostru și a legăturilor sale adînci cu masele celor ce muncesc, rîndurile partidului au crescut an de an, ajungînd la sfîrșitul anului 1959 la 807.140 de membri și candidați de partid, cu circa 200.000 mai mulți decît în perioada Congresului al II-lea al partidului; peste 51% din membrii de partid sînt muncitori, peste 21% țărani muncitori, circa 24% intelectuali și funcționari.

Dintre noii membri și candidați de partid primiți în ultimii ani, cei mai mulți sînt muncitori din producție, reprezentînd ramurile de bază ale economiei naționale.

Creșterea rîndurilor organizațiilor de partid și întărirea continuă a sîmburelui muncitoresc, compoziția tot mai bună a organelor de partid au avut rolul hotărîtor în îmbunătățirea activității organizațiilor noastre de partid, în creșterea eficacității muncii pe care o desfășoară, a competenței și capacității lor de mobilizare.

Organizația de partid a regiunii Cluj este una dintre organizațiile puternice ale partidului nostru, care se achită cu cinste de sarcinile mari ce-i stau în față, luptă cu perseverență pentru traducerea în viață a hotărîrilor și directivelor Comitetului Central. Aceasta reiese din rezultatele obținute de comitetul regional, de comitetele raionale și orășenești de partid în munca de conducere a economiei, în activitatea organizatorică și politică-ideologică. Rezultatele obținute se reflectă și în creșterea numerică a membrilor de partid în perioada 1959-1960 de care se ocupă conferința noastră, cît și în faptul că din totalul membrilor de partid circa 47% sînt muncitori, iar peste 24% sînt țărani muncitori.

În domeniul întăririi rîndurilor partidului, sarcina care stă în fața Organizației regionale Cluj este, înainte de toate, de a munci în continuare pentru primirea în partid a celor mai destoinici, cinstiți și combativi dintre muncitori, îndeosebi din ramurile de bază ale industriei, în vederea asigurării preponderenței elementului muncitoresc; de a primi în partid pe cei mai înaintați și mai activi politicește dintre țăranii colectiviști și întovărășiți, ținînd seama și de faptul că în regiune sînt încă multe unități socialiste din agricultură care nu au organizații de partid; de a primi în partid intelectuali devotați cauzei socialismului, din rîndurile inginerilor și tehnicienilor, ale cadrelor didactice, ale oamenilor de știință și cultură.

Organizațiile de partid trebuie să se călăuzească și pe viitor după indicațiile repetate ale conducerii de partid că în partidul nostru primează nu numărul, ci calitatea membrilor de partid, hotărîrea lor de a nu-și cruța forțele pentru a duce la îndeplinire sarcinile care le sînt încredințate de partid, vigilența și combativitatea lor în fața dușmanilor socialismului.

O altă problemă deosebit de importantă a vieții de partid, asupra căreia consider necesar să atrag atenția Conferinței regionale de partid și comitetului regional de partid, este problema cadrelor. Este cunoscută munca pe care o depune partidul nostru pentru formarea și promovarea de cadre. Sute de mii de membri de partid și oameni ai muncii fără de partid au fost trimiși în munci de răspundere în toate sectoarele vieții de partid, de stat, economice, culturale și obștești. Alături de cadrele cu experiență mai îndelungată, partidul a promovat cu îndrăzneală un număr mare de cadre tinere, cu perspectivă și trebuie spus că o mare parte a lor se achită în bune condiții de sarcinile, adeseori foarte complexe, ce le-au fost încredințate.

Organizația regională de partid Cluj are mai multe posibilități de creștere și ridicare de cadre decît cea mai mare parte a regiunilor țării, datorită existenței în această regiune a unor întreprinderi industriale importante, a numeroase institute de învățămînt superior și de cercetări științifice. În regiunea Cluj există zeci de mii de membri și candidați de partid, un larg activ sindical și de U.T.M., un mare număr de muncitori calificați, ingineri și tehnicieni, oameni de știință și cultură — o armată de oameni minunați, atașați cauzei construirii socialismului, oameni care urmează cu încredere și devotament partidul nostru. Aceasta este sursa de cadre noi pe care trebuie s-o folosească din plin organele și organizațiile noastre de partid și de stat, aplicînd cu consecvență principiile leniniste în opera de selecționare și promovare a cadrelor și acordînd tot ajutorul acestor cadre în vederea creșterii competenței lor, pregătirii lor politice și profesionale, rezolvării cu succes a sarcinilor care li se încredințează.

În intervențiile lor, unii dintre delegați s-au referit la problemele activității comitetului regional de partid, a comitetelor raionale și orășenești, la stilul și metodele lor de muncă. Acestea sînt probleme de mare însemnătate și am fi fost bucuroși dacă ele ar fi ocupat un loc mai mare în dezbaterile Conferinței noastre regionale și dacă delegații le-ar fi tratat cu mai mult spirit critic și autocritic.

Tov. Duca, prim-secretar al Comitetului orășenesc Cluj, s-a referit în cuvîntul său la o serie de aspecte interesante din activitatea Organizației de partid a orașului Cluj.

El s-a ocupat de asemenea de succesele obținute de organizațiile de partid din regiunea Cluj în opera de transformare socialistă

a agriculturii. Se știe însă că problemele agriculturii nu ocupă locul central în activitatea Comitetului orășenesc Cluj. Ar fi fost poate mai bine dacă tov. Duca s-ar fi ocupat mai pe larg de activitatea întreprinderilor din industria republicană, de industria locală, de numeroasele instituții de știință, cultură și învățămînt din orașul Cluj. Aceasta cu atît mai mult cu cît o serie de vorbitori au făcut observații critice cu privire la activitatea comitetului orășenesc de partid în aceste sectoare și ar fi fost cazul ca tov. Duca să fi luat poziție la Conferință față de aceste critici. *(Animație.)*

Trebuie relevate unele propuneri valoroase care au fost făcute de către delegați, îndeosebi în ce privește necesitatea lărgirii schimbului de experiență între organele de partid în scopul perfecționării metodelor de activitate, înlăturării manifestărilor de birocratism, creșterii operativității în acordarea de ajutor organelor și organizațiilor de partid, unităților economice, organizațiilor de masă.

O propunere interesantă, care merită să fie luată în considerație, a făcut în această privință tov. Feczko Adalbert, directorul întreprinderii „Carbochim". El a sugerat Comitetului orășenesc Cluj să organizeze un schimb de experiență cu Comitetul orășenesc Turda cu privire la conducerea de partid a întreprinderilor industriale.

Noi recomandăm Comitetului regional de partid Cluj să studieze cu atenție valoroasele propuneri făcute în Conferință de către mai mulți delegați, să ia fără întîrziere măsuri în vederea aplicării hotărîrilor ce vor fi adoptate de Conferință, să manifeste exigență și tenacitate în lupta pentru aplicarea hotărîrilor, să exercite un control sistematic asupra organelor de partid, de stat și economice.

ACTIVITATEA IDEOLOGICĂ — LA NIVELUL MARILOR CERINȚE ACTUALE

Tovarăși,

Vă este cunoscut că partidul nostru se preocupă intens de activitatea ideologică și de munca politică-educativă în rîndurile oamenilor muncii. Partidul a pus la îndemîna membrilor de partid

și a oamenilor muncii nemembri de partid, a intelectualității operele clasicilor marxism-leninismului, care cuprind un nesecat tezaur de gîndire și de experiență revoluționară. O largă răspîndire cunosc hotărîrile partidului nostru și alte documente de partid. A fost creată o rețea de școli și cursuri de partid; presa, cartea, radioul și cinematograful, așezămintele culturale răspîndesc cultura în cele mai largi mase ale poporului.

Rezultatele muncii politice-educative desfășurate de partid se reflectă în creșterea conștiinței oamenilor muncii și în lărgirea orizontului lor de cultură, în formarea atitudinii socialiste în muncă și în viața de toate zilele, în activa participare a milioanelor de oameni ai muncii la opera de construire a socialismului.

În darea de seamă a comitetului regional și în intervențiile unor delegați au fost prezentate rezultatele pozitive obținute de Organizația regională Cluj, de comitetul regional, de comitetele raionale și orășenești în munca de propagandă, de agitație și de răspîndire a culturii. Ținînd seama de faptul că în regiunea voastră partidul dispune de numeroase cadre bine pregătite din punct de vedere politic-ideologic, considerăm că aveți depline posibilități pentru a îmbunătăți continuu munca politică și culturală a organizațiilor de partid și a organizațiilor de masă, a cuprinde în această muncă mase tot mai largi de muncitori și țărani, a asigura o legătură mai strînsă a propagandei, agitației, presei cu sarcinile concrete ale construcției economice și a ridica nivelul muncii de propagandă a marxism-leninismului, înlăturînd confuziile și deformările care se mai strecoară în propaganda prin viu grai și în scris.

O atenție deosebită trebuie acordată educării tineretului muncitoresc, țărănesc și studios, utilizînd din plin posibilitățile largi create de regimul nostru pentru satisfacerea setei de cultură și a gustului de frumos al tineretului nostru.

Avem un tineret admirabil, entuziast, plin de viață. În întreprinderile clujene pe care le-am vizitat, am avut prilejul să stau de vorbă cu un număr de tineri și tinere care muncesc cu pasiune și abnegație în producție, numărîndu-se printre fruntașii întreprinde-

rilor respective. Mulţi dintre ei unesc munca în întreprindere cu învăţătura, urmînd şcoli serale.

Organizaţiile de partid şi, sub îndrumarea lor, organizaţiile U.T.M. trebuie să folosească din plin spiritul de iniţiativă şi elanul propriu tineretului, pentru ca tinerii din întreprinderi, gospodării agricole de stat, S.M.T.-uri, gospodării agricole colective să aducă un aport tot mai mare la realizarea sarcinilor în domeniul sporirii producţiei industriale şi agricole şi al dezvoltării sectorului socialist al agriculturii.

Extinderea şi reutilarea întreprinderilor existente, construirea de întreprinderi noi fac necesar un număr sporit de muncitori cu o bună calificare profesională. Cu toate acestea, şcolile profesionale tehnice şi de maiştri nu se bucură încă de atenţia cuvenită din partea organelor noastre de partid şi U.T.M. Este necesar ca ele să fie luate sub controlul permanent al organelor şi organizaţiilor de partid şi U.T.M., asigurîndu-se buna desfăşurare a procesului de învăţămînt din aceste şcoli şi justa îmbinare a învăţăturii cu calificarea la locul de muncă.

Clujul este un centru important de formare a cadrelor de specialişti pentru numeroase ramuri ale industriei, agriculturii, sănătăţii publice, culturii. Aici funcţionează o serie de importante institute de învăţămînt superior, unde învaţă umăr la umăr studenţi romîni, maghiari şi de alte naţionalităţi: Universitatea „Babeş-Bolyai", Institutul medico-farmaceutic, Institutul politehnic, Institutul agronomic.

Am ascultat cu mare plăcere cuvîntarea tov. Pandele, student la Universitatea „Babeş-Bolyai", care a înfăţişat viaţa şi învăţătura studenţilor în cuvinte calde, pline de recunoştinţă pentru grija pe care o manifestă partidul faţă de tineret în general şi faţă de studenţime în special. El ne-a vorbit despre relaţiile de prietenie, colegialitate, ajutor şi sprijin reciproc ce s-au înfiripat între studenţii romîni şi cei maghiari de la Universitatea „Babeş-Bolyai". De aceleaşi sentimente a fost animată cuvîntarea unui alt student al acestei universităţi, tov. Berecky Mihaly, care a mulţumit partidului pentru ajutorul acordat tineretului studios şi pentru condiţiile de trai ce-i sînt asigurate şi a povestit despre bogata activitate culturală şi obştească desfăşurată laolaltă de studenţii romîni şi maghiari.

Da, dragi tovarăşi Pandele şi Berecky! Umăr la umăr, mînă în mînă, să învăţaţi şi să munciţi laolaltă, studenţi romîni, maghiari şi de alte naţionalităţi, legînd între voi o prietenie şi o frăţie pentru toată viaţa! *(Aplauze furtunoase.)*

Tov. Pandele ne-a spus că ei întrevăd pe curînd perspectiva unor nunţi studenţeşti. Mărturisesc că şi mie mi-ar face plăcere să joc la o astfel de nuntă! *(Risete, aplauze.)*

Produc multă satisfacţie datele cu privire la rezultatele bune obţinute la învăţătură de studenţii din Cluj. Aceste rezultate cinstesc studenţimea clujeană şi, o dată cu ea, cadrele didactice din institutele de învăţămînt superior. Noi îi felicităm atît pe unii cît şi pe ceilalţi pentru rezultatele obţinute şi le dorim să depună noi şi noi eforturi în această direcţie, astfel ca institutele de învăţămînt superior din Cluj să dea patriei cadre cu o înaltă calificare de specialitate, capabile să valorifice în practică cunoştinţele pe care le-au acumulat. *(Aplauze.)*

Sîntem convinşi că angajamentele luate în faţa Conferinţei de tov. Daicoviciu exprimă voinţa şi hotărîrea unanimă a întregului corp didactic de la Universitatea „Babeş-Bolyai" de a ridica şi mai mult prestigiul acestui important focar de cultură socialistă.

Un rod minunat al politicii leniniste a partidului nostru, al muncii educative desfăşurate de partid este frăţia dintre poporul romîn şi minorităţile naţionale. Secole de-a rîndul clasele exploatatoare au cultivat naţionalismul şi şovinismul, ura şi duşmănia între oamenii muncii romîni şi de alte naţionalităţi, izolarea naţională. Îndată după eliberare, partidul nostru şi-a pus sarcina de a lichida această blestemată moştenire a trecutului. Pe această cale, partidul nostru a obţinut succese remarcabile datorită atitudinii sale hotărîte, intransigente de combatere a naţionalismului şi şovinismului, a oricăror atitudini oportuniste şi şovăielnice faţă de naţionalism.

Astăzi, oriunde te-ai duce în regiunea Cluj, ca și în alte regiuni ale țării, în fabrici, uzine, mine, în gospodării agricole colective sau gospodării agricole de stat, în instituții de știință, învățămînt și cultură, constați cu plăcere cum oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, muncesc cot la cot, înfrățiți în munca comună de construire a socialismului. *(Aplauze puternice.)*

Desigur, ar fi naiv să ne închipuim că am lichidat definitiv cu orice influențe ale naționalismului. Din cînd în cînd elementele șovine mai încearcă pozițiile noastre, pentru a vedea în ce măsură sînt tari sau slabe. Asemenea încercări trebuie să primească un răspuns ferm, clar și categoric. Noi trebuie să le răspundem prin intensificarea muncii de educare a oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist, al internaționalismului proletar, să cimentăm tot mai puternic prietenia frățească între poporul romîn și naționalitățile conlocuitoare din patria noastră. *(Aplauze prelungite.)*

Activitatea pe care o desfășoară intelectualitatea din regiunea Cluj se bucură de stima și considerația noastră. Prețuim rezultatele bune obținute de o serie de oameni de știință din Cluj în diferite ramuri ale activității științifice — chimie, fizică, științe tehnice, matematică, biologie, științe medicale, istorie, lingvistică. Este îmbucurător că un număr de oameni de știință și cadre didactice au stabilit legături cu întreprinderile socialiste și le acordă ajutor în rezolvarea problemelor de producție. Dar rezultatele obținute de cercetătorii noștri științifici nu trebuie să ducă la automulțumire. Oamenii de știință din Cluj, ca și cei din întreaga țară, trebuie să-și consacre toate cunoștințele și tot talentul pentru ca cercetările științifice să răspundă în tot mai mare măsură necesităților vitale ale dezvoltării economiei, să dea lucrări științifice la nivelul realizărilor științei și tehnicii moderne, să-și concentreze eforturile asupra obiectivelor celor mai importante pentru cercetarea fundamentală în ramurile respective ale științei și pentru economia noastră națională.

Considerăm justificată critica adusă în conferință de tov. Raluca Ripan unor conducători de întreprinderi care se lasă greu convinși

de a face loc în întreprinderea lor experimentării unor procedee sau metode elaborate de cercetătorii științifici. Atît economia noastră cît și știința nu vor avea decît de cîștigat de pe urma strîngerii legăturilor dintre institutele de cercetări și întreprinderi. Aceste legături ar putea juca un rol pozitiv și în lichidarea acelei rămîneri în urmă a unei părți a cadrelor noastre inginerești față de dezvoltarea rapidă a științei și tehnicii moderne, semnalată de tov. Ripan.

În darea de seamă a comitetului regional se relevă, pe bună dreptate, importanța hotărîrii partidului de a generaliza învățămîntul ideologic în rîndurile cadrelor didactice de toate gradele, cît și a muncii ideologice în rîndurile intelectualității în general. Studierea învățăturii marxist-leniniste, a filozofiei materialiste fructifică gîndirea științifică, oricare ar fi domeniul de care se ocupă, dă răspuns la marile întrebări pe care le pune dezvoltarea științei contemporane și la care nu poate să răspundă nici una dintre teoriile filozofice idealiste, vechi sau noi. Munca ideologică în rîndurile intelectualității în vederea însușirii de către ea a filozofiei marxist-leniniste este cu atît mai importantă, cu cît o bună parte dintre intelectuali sînt de veche formație.

Combaterea științifică, principială a concepțiilor retrograde care au circulat în trecut în rîndurile intelectualității și de a căror influență unii oameni de cultură nu s-au eliberat încă în întregime, dezvăluirea caracterului antiștiințific, obscurantist a tot felul de „sisteme" filozofice idealiste, mistice, combaterea feluritelor teorii cu substrat naționalist în probleme de istorie, limbă, literatură, care mai exercită o anumită înrîurire asupra unei părți înapoiate ideologicește a vechii intelectualități romîne și maghiare, constituie o sarcină importantă a organizațiilor noastre de partid în domeniul muncii ideologice.

Poziția partidului nostru față de vechea intelectualitate este bine cunoscută. Ea a fost precizată cu toată claritatea la cel de-al II-lea Congres al partidului nostru. Partidul nostru a manifestat și manifestă multă înțelegere și răbdare față de vechii intelectuali, ajutîndu-i să se elibereze de balastul vechilor concepții și să-și însu-

şească concepţia noastră, materialist-dialectică, asupra lumii şi societăţii. În acelaşi timp, partidul combate cu intransigenţă orice influenţe ale ideologiei străine, orice tendinţe de „împăcare" a ideologiei proletariatului revoluţionar cu ideologia burgheză.

Rezultate valoroase au obţinut şi mulţi dintre creatorii în domeniul literaturii şi artei din oraşul şi regiunea Cluj, ale căror opere sînt preţuite nu numai la ei acasă, ci şi în întreaga ţară. Relevînd aceste rezultate, organele şi organizaţiile de partid trebuie să combată şi să critice cu tărie ruptura de viaţă care se manifestă în creaţia unora dintre scriitori şi artişti, slaba reflectare a operei de construire a socialismului şi a eroilor acestei opere, oamenii simpli ai patriei noastre, tendinţele de refugiere în trecut sau într-o tematică îngustă, lipsită de semnele distinctive ale epocii pe care o trăim, neglijarea conţinutului operei de artă de dragul unei pretinse originalităţi în formă.

Unele publicaţii periodice din Cluj neglijează multe dintre aspectele realităţii noastre contemporane. Cu perfectă îndreptăţire a criticat aici tov. Gall Ernest pe acei scriitori care fug de viaţă, de realitate, nu vin în mijlocul oamenilor muncii, nu se străduiesc să cunoască viaţa şi preocupările lor. Astfel de scriitori devin în mod inevitabil sterpi în activitatea lor creatoare ; ei pot stîrni admiraţia ieftină a citorva snobi, dar poporul — acela căruia trebuie să i se adreseze orice operă de artă veritabilă — îi respinge.

Considerăm că una dintre cele mai preţioase forme ale muncii ideologice în rîndurile intelectualităţii este dezbaterea publică a problemelor de ideologie, de creaţie ştiinţifică şi artistică.

Aceasta este, de altfel, şi forma cea mai indicată pentru demascarea în faţa cercurilor largi de oameni de cultură a atitudinii unor elemente duşmănoase socialismului şi poporului muncitor. După cum ştiţi, aşa s-a procedat nu de mult cu cei cîţiva strigoi ai trecutului care, pîngărind calitatea de om de cultură şi de cetăţean al ţării noastre, au căutat să calomnieze şi să ponegrească poporul nostru şi munca sa creatoare.

Oamenii de cultură din ţara noastră au ţintuit la stîlpul infamiei aceste elemente, care declarau cu cinism că le este ruşine că fac parte din poporul romîn, denumindu-l „popor de rîndaşi".

Popor de rîndaşi ? Poporul nostru este un popor muncitor, harnic şi înzestrat, un popor care ţine capul sus, privind spre soare, lumină, viaţă fericită ! *(Aplauze furtunoase.)*

Comitetul regional de partid, ţinînd seama de complexitatea şi diversitatea problemelor muncii ideologice şi pornind de la rezultatele obţinute pînă acum, trebuie să elaboreze un ansamblu de măsuri concrete în vederea dezvoltării şi îmbunătăţirii activităţii ideologice a organelor şi organizaţiilor de partid, potrivit cu cerinţele specifice ale fiecărei categorii de oameni ai muncii căreia i se adresează propaganda noastră de partid.

Tovarăşi,

Realizările obţinute de oamenii muncii, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, ilustrează unitatea de nezdruncinat a poporului în jurul partidului şi guvernului şi confirmă justeţea politicii partidului, pentru a cărei aplicare masele muncitoare luptă cu abnegaţie, considerînd-o pe drept cuvînt propria lor politică. *(Aplauze.)*

Trebuie să subliniem, tovarăşi, că aceste realizări nu ar fi fost cu putinţă fără puternicul sprijin economic, tehnic şi ştiinţific primit din partea Uniunii Sovietice, care ne-a livrat utilaje şi echipamente industriale de prim ordin, necesare programului nostru de industrializare. O mare însemnătate pentru crearea bazei materiale-tehnice a socialismului în ţara noastră o au relaţiile de colaborare şi întrajutorare tovărăşească statornicite între toate ţările lagărului socialist. *(Aplauze.)*

Ne apropiem de un eveniment de mare însemnătate în viaţa partidului nostru — cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Făcînd bilanţul realizărilor obţinute în anii dintre Congresul al II-lea şi Congresul al III-lea al partidului, adoptînd planul de dezvoltare a economiei naţionale pe 6 ani şi schiţa de dezvoltare

în perspectivă a economiei țării pînă în 1975. Congresul va mobiliza oamenii muncii la lupta pentru realizarea de noi victorii în opera de construire a socialismului.

Astăzi, pînă și adversarii socialismului sînt nevoiți să recunoască strălucitele succese ale Uniunii Sovietice, ale celorlalte țări ale lagărului socialist, atracția pe care ideile socialismului o exercită asupra sutelor de milioane de oameni de pretutindeni. Oamenii muncii de pretutindeni se conving din ce în ce mai mult de superioritatea socialismului asupra capitalismului, de inevitabilitatea victoriei depline a ideilor socialismului în întreaga lume. Popoarele lumii dau o înaltă apreciere luptei consecvente pe care U.R.S.S. și celelalte țări socialiste o duc pentru a asigura omenirii pacea.

Experiența proprie a poporului nostru confirmă încă o dată justețea ideilor mărețe ale marxism-leninismului, justețea drumului luminos al socialismului, pe care merg oamenii muncii călăuziți de partid.

Ne exprimăm convingerea că organizația de partid, toți membrii de partid din regiunea Cluj, împreună cu tot partidul, în frunte cu Comitetul Central, vor munci fără să-și precupețească forțele în vederea înfăptuirii sarcinilor mărețe ale construirii socialismului. *(Aplauze puternice.)*

Trăiască partidul nostru drag, conducător încercat al poporului nostru! *(Aplauze furtunoase.)*

Trăiască poporul nostru muncitor și patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă! *(Aplauze furtunoase.)*

Trăiască farul călăuzitor al partidului nostru — marxism-leninismul! *(Aplauze puternice, ovații.)*

„Scînteia" nr. 4.784
din 17 martie 1960

IZVORUL MARILOR VICTORII

Istoria va păstra de-a pururi înscris în paginile ei un episod care s-a petrecut în vara anului 1917 la primul Congres al Sovietelor din Rusia, într-un moment cînd țara, însîngerată și istovită de război, se afla în pragul unei catastrofe economice. Răspunzînd la afirmația făcută de căpeteniile menșevicilor că în Rusia nu există partid care să-și asume de unul singur întreaga putere, V. I. Lenin a rostit memorabilele cuvinte: „Există un asemenea partid!" Un asemenea partid, gata să-și asume fără rezerve răspunderea pentru destinele țării, era partidul revoluționar al clasei muncitoare.

De atunci s-au scurs doar cîteva decenii. Sub conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, vechea Rusie a trecut prin schimbări radicale, a devenit un mare stat socialist.

Partidele comuniste și muncitorești, călăuzite de ideile leninismului, sînt astăzi forța conducătoare a popoarelor unor țări care alcătuiesc laolaltă mai mult de o treime din întreaga omenire. Transformarea socialismului într-un sistem social-economic mondial constituie o strălucită expresie a forței comunismului științific, a justeței și viabilității ideilor leniniste.

Unul dintre cele mai mari merite pe care și le-a cîștigat Lenin în fața proletariatului revoluționar și a întregii omeniri constă în faptul că, dezvoltînd mai departe teoria marxistă a revoluției socialiste, a creat totodată o organizație politică în stare să îndeplinească rolul de forță conducătoare a clasei muncitoare și a maselor largi populare în lupta pentru rezolvarea acestei sarcini istorice.

„Educînd partidul muncitoresc — scria V. I. Lenin —, marxismul face educația avangărzii proletariatului, în stare să preia puterea și *să ducă întreg poporul* spre socialism, să îndrumeze și să organizeze noua orînduire, să fie învățătorul, conducătorul, îndrumătorul tuturor celor ce muncesc și sînt exploatați, în opera de organizare a vieții lor sociale, fără burghezie și împotriva burgheziei"[1].

Învățătura leninistă despre rolul conducător al partidului este rezultatul unei profunde analize științifice. Lenin a arătat că socialismul, care pune capăt pentru totdeauna societăților bazate pe oprimare și exploatare, poate fi făurit numai prin activitatea creatoare conștientă a clasei muncitoare și a maselor largi populare, care, sub conducerea partidului marxist de tip nou, își unesc forțele pentru realizarea țelului lor comun.

Experiența Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste a confirmat pe de-a-ntregul învățătura leninistă despre rolul conducător al partidului ca o lege generală a revoluției socialiste, a construirii socialismului și comunismului.

Sub conducerea P.C.U.S., poporul sovietic obține succese strălucite în construirea desfășurată a comunismului.

În conștiința oamenilor muncii din întreaga lume au un puternic ecou asemenea realizări ale poporului sovietic ca sporirea de 40 de ori a producției industriale în decurs de numai patru decenii, depășirea considerabilă a sarcinilor stabilite de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. cu privire la creșterea producției industriale în primul an al septenalului.

Puternicul avînt al forțelor de producție în industrie și în agricultură, înaltul ritm de dezvoltare a economiei sovietice și de ridicare a nivelului de trai al poporului, grandioasele realizări ale științei și tehnicii arată în mod concret cu cîtă fermitate și consecvență pășește Uniunea Sovietică înainte, pe drumul înfăptuirii sarcinii pe care și-a propus-o de a cuceri, în anii care vin, primul loc în ce privește producția pe locuitor și de a asigura cel mai

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 25, E.S.P.L.P. 1956, pag. 400—401.

înalt nivel de viață din lume, în condițiile celei mai scurte zile de lucru.

Bogata experiență acumulată de P.C.U.S. constituie un bun extrem de prețios pentru întreaga mișcare muncitorească internațională. Această experiență istorică ajută partidelor comuniste și muncitorești din țările de democrație populară să rezolve cu mai multă ușurință complexele probleme ridicate de construirea noii societăți. În toate aceste țări socialiste s-au produs adînci transformări revoluționare. Cucerind puterea politică, clasa muncitoare, în alianță cu masele țărănimii, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, a creat statul democrat-popular, instrument de făurire a noii orînduiri sociale și de apărare a cuceririlor revoluționare ale poporului. Țările socialiste, dintre care o mare parte se aflau la un nivel scăzut de dezvoltare economică, au parcurs, într-un termen istoric scurt, un drum pe care sub dominația claselor exploatatoare nu l-ar fi putut străbate nici în decurs de multe decenii. În aceste țări au fost lichidate sau sînt pe cale de a fi lichidate ultimele rămășițe ale exploatării omului de către om; în economia lor națională au căpătat un caracter dominant relațiile socialiste.

Întemeindu-și întreaga lor politică pe slujirea intereselor vitale ale poporului, partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste organizează în mod sistematic lupta pentru dezvoltarea continuă a forțelor de producție, pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor oamenilor muncii. Sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, popoarele din țările socialiste, înfăptuind politica leninistă de industrializare socialistă și de transformare socialistă a agriculturii, au obținut însemnate succese în opera de construire a bazei tehnice-materiale a socialismului.

Experiența Romîniei populare constituie de asemenea o dovadă a capacității pe care o are partidul clasei muncitoare, înarmat cu învățătura leninistă, de a asigura dezvoltarea socialistă a țării după o linie continuu ascendentă. Sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, țara noastră, care era altădată o anexă agrară a statelor

imperialiste, a obținut importante succese în lupta pentru lichidarea stării de înapoiere a industriei. În acest an producția globală a industriei va fi de aproape 5 ori mai mare decît în 1938, producția mijloacelor de producție crescînd de 6,5 ori. Importantele sarcini prevăzute în planul de 10 ani de electrificare a țării (1951—1960) sînt realizate aproape cu un an înainte de termen. În agricultură sectorul socialist cuprinde peste 75% din suprafața arabilă a țării.

În momentul de față se elaborează un plan șesenal de dezvoltare a economiei naționale (1960—1965), care va fi prezentat spre dezbatere celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Rezultatele obținute în construirea noii societăți se reflectă în viața de toate zilele a poporului nostru. Ele întăresc convingerea că poporul a făcut singura alegere justă încredințînd conducerea destinelor sale partidului clasei muncitoare, care merge cu hotărîre pe drumul leninismului.

Cu fiecare victorie obținută sub conducerea avangărzii proletariatului, oamenii muncii își strîng și mai mult rîndurile în jurul partidului. Tocmai de aceea s-au prăbușit toate uneltirile dușmanilor interni și externi ai partidelor comuniste și muncitorești, toate încercările de a zdruncina înaltul prestigiu și imensa popularitate de care se bucură aceste partide în rîndul maselor populare.

Vladimir Ilici Lenin a arătat partidelor comuniste că izvorul puterii lor constă în strînsa legătură cu masele. De aceea el a stăruit în repetate rînduri asupra necesității de a îmbina cel mai mare entuziasm în lupta revoluționară cu cea mai lucidă apreciere a situației concrete, de a menține tot timpul legătura dintre avangardă și popor, de a simți în permanență pulsul maselor, de a folosi întotdeauna forme și metode de activitate care sînt pe înțelesul lor și corespund necesităților reale ale progresului istoric.

Urmînd indicațiile date de Lenin, partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești, își elaborează politica sa pornind de la o analiză realistă, științifică a factorilor obiectivi și subiectivi

care acționează în împrejurările istorice date, desfășoară în rîndul maselor o asiduă activitate educativă și organizatorică, mobilizîndu-le pentru înfăptuirea acestei politici. În procesul construirii noii societăți se ivesc noi sarcini complexe, a căror rezolvare cu succes este posibilă numai prin participarea în mod organizat a celor mai largi mase populare. Partidul Muncitoresc Romîn desfășoară o amplă activitate îndreptată spre ridicarea continuă a conștiinței și a inițiativei creatoare a oamenilor muncii, asigură, sub diferite forme, participarea maselor largi la conducerea treburilor publice, la rezolvarea sarcinilor fundamentale ale construirii socialismului.

Partidele comuniste și muncitorești au în activitatea lor o călăuză sigură : teoria marxist-leninistă. Succesele obținute în construirea socialismului se datoresc fidelității partidelor comuniste față de marxism-leninism, faptului că ele aplică în mod creator teoria revoluționară. Învățînd în permanență de la Lenin și înarmînd masele cu ideile leninismului, partidele comuniste învață, la rîndul lor, continuu de la mase, sintetizează experiența revoluționară a acestora.

Partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste își aduc contribuția lor la întărirea continuă a unității și coeziunii ideologice a mișcării comuniste internaționale, acordă în permanență o deosebită atenție apărării purității ideologice a învățăturii marxist-leniniste, duc o luptă intransigentă împotriva oricăror manifestări ale ideologiei străine, dezvoltă necontenit relațiile de solidaritate internațională cu partidele frățești din toate țările.

Însuflețite de țelul lor comun — construirea socialismului și a comunismului —, de nobilele idei ale internaționalismului proletar, partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste sînt promotorii unor relații de tip nou între țările lagărului socialist, care se caracterizează prin sprijin reciproc. Ajutorul frățesc internaționalist al marii Uniuni Sovietice, colaborarea și întrajutorarea țărilor lagărului socialist sînt un puternic factor de dezvoltare impetuoasă a tuturor țărilor socialiste. Unitatea indestructibilă a lagărului socialist

este chezășia independenței naționale și a construirii cu succes a noii societăți în fiecare țară socialistă.

Politica iubitoare de pace a țărilor lagărului socialist, contribuția lor activă la slăbirea încordării în relațiile internaționale este rezultatul conducerii lor de către partidele comuniste și muncitorești, care sînt devotate trup și suflet cauzei păcii și promovează o politică de coexistență pașnică a țărilor cu sisteme sociale diferite. O strălucită expresie a acestei politici sînt propunerile făcute de P.C.U.S. și de guvernul sovietic în domeniul politicii externe. Călătoriile întreprinse în ultima vreme într-o serie de țări de către tovarășul N. S. Hrușciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. și președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., sînt apreciate de toate forțele iubitoare de pace ca o contribuție extrem de prețioasă la slăbirea încordării internaționale și la apropierea între popoare.

Popoarele din țările socialiste, sărbătorind, împreună cu oamenii muncii din lumea întreagă, împlinirea a 90 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin, pășesc, strîns unite, pe drumul luminat de geniala învățătură marxist-leninistă. Ele se îndreaptă spre luminosul țel, cu ferma convingere că, mergînd pe acest drum, sub conducerea partidelor lor, vor obține înfăptuirea celor mai scumpe năzuințe: victoria socialismului și comunismului, instaurarea unei păci trainice în întreaga lume.

„Pravda" nr. 112 (15.236) din 21 aprilie 1960

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA DEZVELIREA MONUMENTULUI LUI V. I. LENIN

— 21 aprilie 1960 —

Dragi tovarăși și prieteni,

Inaugurăm astăzi monumentul genialului gînditor revoluționar, continuator al operei lui Marx și Engels, conducătorul primei revoluții socialiste victorioase din lume și făuritorul primului stat socialist, învățătorul oamenilor muncii de pe întreg globul pămîntesc — Vladimir Ilici Lenin.

Lenin a fost discipol fidel al lui Marx, dar se știe că el nu i-a fost simplu discipol. Aplicînd marxismul în condițiile capitalismului muribund, ale imperialismului, geniul lui Lenin a îmbogățit cu tezaurul de neprețuit al tezelor sale noi învățătura marxistă despre înlocuirea societății capitaliste prin societatea socialistă, despre strategia și tactica proletariatului revoluționar.

Marxism-leninismul s-a dovedit a fi expresia științifică a necesităților de neînlăturat ale evoluției istorice a umanității, singura teorie în măsură să răspundă la marile întrebări pe care această evoluție le pune în fața fiecărui popor, în fața întregii omeniri, singura teorie care arată drumul izbăvirii oamenilor de mizerie, incultură și nesiguranța zilei de mîine, de sclavie și războaie sîngeroase. Ideile lui Marx și Lenin sînt mereu vii, înrîurirea lor tot mai puternică, justețea lor tot mai evidentă, tot mai clar demonstrată de însuși mersul istoriei.

Rod al dezvoltării de către Lenin a marxismului a fost victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, crearea statului dictaturii

proletare — Uniunea Sovietică, construirea victorioasă a socialismului în U.R.S.S. Traducînd în viață învățătura lui Lenin, poporul sovietic repurtează în prezent izbînzi istorice în construcția desfășurată a comunismului. Lenin prevedea că victoria socialismului în Uniunea Sovietică va exercita o forță de atracție crescîndă asupra altor țări și popoare. În vremea noastră popoarele unui șir de țări din Europa și Asia, printre care și poporul nostru, călăuzindu-se de învățătura lui Lenin, sub conducerea partidelor marxist-leniniste, au răsturnat dominația claselor exploatatoare. Țările lagărului socialist, unite prin legături internaționaliste de nezdruncinat, făuresc socialismul, bucurîndu-se de un permanent sprijin frățesc din partea Uniunii Sovietice, cît și de roadele întrajutorării între toate țările socialiste.

Succesele construcției socialismului și comunismului în U.R.S.S. și în celelalte țări ale lagărului socialist sînt rezultatul aplicării în practică a învățăturii lui Marx, Engels și Lenin de către partidele comuniste, care o îmbogățesc neîncetat cu noi teze și concluzii de mare însemnătate teoretică și practică. Deosebit de valoros este în această privință aportul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, partid care constituie o pildă înaltă pentru partidele comuniste și muncitorești din toate țările.

Numele lui Lenin este pronunțat cu venerație în toate limbile lumii ; în țara noastră el a devenit scump întregului popor muncitor, care știe că numele lui Lenin este indisolubil legat de cauza socialismului și comunismului, de cauza păcii între popoare.

Lenin a urmărit cu multă atenție frămîntările sociale și lupta proletariatului din toate țările, printre care și din țara noastră. În perioada avîntului revoluționar care a cuprins Romînia după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, Lenin a numit Romînia printre țările pe care revoluția începe să le cucerească. „Flacăra a trecut în Romînia", scria el în 1918, iar mai tîrziu, după greva generală din 1920, el sublinia că în Romînia „mișcarea revoluționară a muncitorilor și țăranilor crește mereu". Lenin avea convingerea că în

toate țările, oamenii muncii vor cuceri pînă la urmă victoria asupra putredei orînduiri burghezo-moșierești. Într-o scrisoare a sa, referindu-se la valorile artistice care fuseseră date spre păstrare în Rusia de guvernul romîn în timpul primului război mondial, Lenin scria că aceste valori „trebuie păstrate cu cea mai mare grijă, spre a fi predate în bună stare poporului romîn după doborîrea contrarevoluției romîne".

A trecut de atunci un sfert de secol și clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea partidului comunist, a doborît contrarevoluția burghezo-moșierească în țara noastră, devenind stăpînă pe toate avuțiile țării, care înainte slujeau la îmbogățirea minorității exploatatoare, iar azi sînt puse în valoare și înmulțite pentru dezvoltarea economică și culturală a patriei, pentru bunăstarea poporului. În opera de făurire a noii orînduiri, partidul nostru se călăuzește neabătut după teoria marxist-leninistă, după învățăturile lui Lenin privind trecerea de la capitalism la socialism și construirea orînduirii socialiste, aplicînd aceste adevăruri la condițiile specifice ale țării noastre.

Din operele lui Lenin, din experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice învață partidul nostru să unească spiritul creator, elanul revoluționar, perspectiva istorică largă cu studierea temeinică a realităților, a condițiilor și necesităților concrete ale momentului dat, a etapelor ce trebuie parcurse în drumul spre țel.

Lenin arăta că factorul hotărîtor pentru victoria noii orînduiri este construirea economiei socialiste, făurirea bazei economice a socialismului. Noi prețuim comunismul, spunea el, numai atunci cînd el este fundamentat economicește. După cum se știe, partidul nostru își concentrează eforturile principale în direcția dezvoltării economice a țării, a sporirii producției industriale și agricole, a ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii. Aceste obiective se vor afla în centrul dezbaterilor apropiatului congres al partidului nostru, care urmează să adopte schița planului de perspectivă de 15 ani și planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965

— program măreț de luptă a poporului nostru muncitor pentru avîntul continuu al economiei și culturii, pentru înflorirea patriei noastre, pentru desăvîrșirea operei de construire a socialismului.

Tovarăși,

Este cunoscut rolul uriaș al lui Lenin ca învățător și conducător al mișcării comuniste și muncitorești mondiale. Azi aproape nu există țară în care să nu acționeze partide marxist-leniniste, pe care masele muncitoare le privesc ca pe purtătorii de drapel al luptei pentru democrație, pentru condiții de viață mai bune, pentru progres social, pentru pace. Partidele comuniste și muncitorești, care numără în prezent peste 33.000.000 de membri, sînt urmate de sute de milioane de oameni, iar rîndurile acestei mari armate a muncii cresc an de an, în ciuda opreliștilor, terorii și calomniilor prin care clasele dominante din lumea capitalistă încearcă să înăbușe mișcarea comunistă. Adversar neîmpăcat al tuturor falsificatorilor marxismului, al reformiștilor, revizioniștilor și oportuniștilor de tot soiul, Lenin cerea comuniștilor din toate țările să păstreze ca lumina ochilor unitatea lor, să fie intransigenți față de dușmanii marxismului, să fie credincioși internaționalismului proletar. Tăria partidelor comuniste și muncitorești stă în aceea că ele urmează cu fidelitate aceste învățăminte ale lui Lenin, stă în unitatea și coeziunea indisolubilă a mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Țările socialiste, partidele comuniste și muncitorești din toată lumea duc o luptă perseverentă pentru traducerea în viață a principiului leninist al coexistenței pașnice între toate țările, fără deosebire de orînduire socială.

Solia de pace a tovarășului Hrușciov în mai multe țări ale lumii, inițiativele de pace perseverente ale Uniunii Sovietice și ale altor țări socialiste în vederea lichidării războiului rece și izbăvirii omenirii de ororile și suferințele unui nou război au un profund ecou în cele mai largi straturi populare din lumea capitalistă ; succesele mari pe care le obține Uniunea Sovietică, sistemul socialist mondial

în întrecerea pașnică cu capitalismul sporesc imens prestigiul țărilor socialiste, prestigiul socialismului și comunismului.

În vremea noastră învățătura leninistă cu privire la coexistența pașnică a fost îmbogățită cu teza despre posibilitatea excluderii războiului mondial din viața omenirii încă înainte de victoria deplină a socialismului în lume. Această teză decurge din însăși realitatea contemporană, din existența Uniunii Sovietice și a celorlalte țări ale lagărului socialist, a unor țări nesocialiste iubitoare de pace, din creșterea forțelor păcii în întreaga lume, din amploarea pe care a luat-o lupta antiimperialistă a popoarelor din Asia și Africa. Posibilitatea înlăturării războaielor din viața omenirii poate deveni realitate prin acțiunea unită a tuturor acestor forțe, prin lupta lor împotriva promotorilor războiului rece și ai încordării internaționale, împotriva oricăror încercări de subminare a păcii în orice parte a lumii.

Dragi tovarăși și prieteni,

Ideile marxism-leninismului posedă o uriașă putere mobilizatoare, ele pun în fața omenirii muncitoare scopuri luminoase, pentru a căror înfăptuire luptă cu abnegație milioane de oameni simpli din toată lumea. Chiar și apologeți convinși ai capitalismului mărturisesc că sistemul capitalist nu este în stare să contrapună ideilor socialismului idealuri care să însuflețească poporul. Vechea societate capitalistă, vechile clase dominante, teoriile și concepțiile lor și-au trăit traiul ; viitorul este al socialismului, al comunismului !

A 90-a aniversare a nașterii lui Lenin este un înalt imbold pentru comuniștii din toate țările, pentru partidele comuniste și muncitorești din toate colțurile lumii, pentru toți oamenii devotați ideilor progresului, democrației și păcii de a lupta cu avînt și bărbăție pentru triumful acestor idei nobile.

Pentru oamenii muncii din țara noastră această glorioasă aniversare este un nou îndemn de a-și înzeci eforturile pentru a înălța mărețul edificiu al societății socialiste.

Monumentul pe care-l inaugurăm este un omagiu adus de poporul nostru lui Vladimir Ilici Lenin — marelui geniu al omenirii muncitoare, a cărui învăţătură ne luminează drumul spre un viitor de fericire şi bunăstare.

Trăiască nemuritoarea învăţătură marxist-leninistă!

Trăiască unitatea frăţească a ţărilor lagărului socialist, a partidelor comuniste şi muncitoreşti din toate ţările!

Trăiască socialismul!

„Scînteia" nr. 4.815 din 22 aprilie 1960

RAPORTUL C.C. AL P.M.R. CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA PARTIDULUI ÎN PERIOADA DINTRE CONGRESUL AL II-LEA ŞI CONGRESUL AL III-LEA AL PARTIDULUI, CU PRIVIRE LA PLANUL DE DEZVOLTARE A ECONOMIEI NAŢIONALE PE ANII 1960—1965 ŞI LA SCHIŢA PLANULUI ECONOMIC DE PERSPECTIVĂ PE 15 ANI

— 20 iunie 1960 —

Tovarăşi,

Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn constituie un eveniment de importanţă deosebită în viaţa partidului şi poporului nostru. Prin realizările obţinute în cinstea Congresului, oamenii muncii din fabrici, uzine, şantiere şi de pe ogoare îşi manifestă dragostea şi încrederea neţărmurită faţă de partid, convingerea lor că hotărîrile Congresului vor deschide noi perspective luminoase pentru înfăptuirea năzuinţelor poporului spre progres, bunăstare şi înflorirea continuă a patriei noastre socialiste.

Congresul va face bilanţul activităţii rodnice şi multilaterale desfăşurate de partid, al măreţelor succese obţinute de oamenii muncii în anii care au trecut de la cel de-al II-lea Congres şi va trasa sarcinile pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste în ţara noastră.

Realizările de însemnătate istorică din această perioadă ilustrează imensa forţă creatoare a poporului muncitor eliberat de exploatare, conştient că este singurul stăpîn al bogăţiilor ţării şi că munceşte pentru binele său propriu. *(Aplauze.)*

Ceea ce caracterizează politica partidului este ofensiva neîntreruptă a socialismului, înfăptuirea consecventă a industrializării ţării, a transformării socialiste a agriculturii, a revoluţiei culturale. Au crescut continuu forţele de producţie ale ţării, s-au lărgit şi consolidat relaţiile de producţie socialiste în toate ramurile economiei naţionale.

A sporit în ritm susţinut producţia industriei socialiste, s-au construit numeroase întreprinderi, s-au creat noi ramuri industriale, s-a înfăptuit înainte de termen planul de 10 ani de electrificare a ţării ; creşte an de an greutatea specifică a industriei în ansamblul economiei naţionale.

Procesul de transformare socialistă a agriculturii a cuprins aproape întreaga ţărănime, care a urmat cu încredere calea arătată de partid — calea agriculturii socialiste. Cooperativizarea agriculturii este în linii generale înfăptuită. *(Aplauze.)*

Chiaburimea — ultima clasă exploatatoare — a fost lichidată ; o dată cu aceasta s-a pus capăt pentru totdeauna în ţara noastră exploatării omului de către om.

Economia socialistă cuprinde astăzi întreaga industrie, transporturile, comerţul, sistemul financiar şi de credit, iar în agricultură peste patru cincimi din suprafaţa arabilă şi din numărul familiilor ţărăneşti.

Astfel, în Republica Populară Romînă a fost creată baza economică a socialismului ; aceasta constituie o măreaţă victorie a clasei muncitoare, a ţărănimii, a intelectualităţii. (Aplauze furtunoase, prelungite.)

Eroica noastră clasă muncitoare s-a dovedit a fi la înălţimea misiunii sale istorice de conducătoare a tuturor oamenilor muncii în lupta pentru construirea societăţii socialiste ; alianţa muncitorească-ţărănească s-a întărit continuu ; statul democrat-popular îşi îndeplineşte cu succes rolul de instrument principal al clasei muncitoare în făurirea noii orînduiri ; poporul romîn, oamenii muncii de toate naţionalităţile muncesc umăr la umăr pentru prosperitatea patriei.

Victoriile obţinute de oamenii muncii în opera de construire a socialismului se datoresc faptului că avem o călăuză sigură — Partidul Muncitoresc Romîn. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Credincios atotbiruitoarei învăţături marxist-leniniste, urmat cu hotărîre de masele largi ale poporului datorită liniei politice juste, principialităţii şi combativităţii sale, partidul nostru se prezintă la cel de-al III-lea Congres mai unit şi mai puternic ca oricînd. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Toate realizările în dezvoltarea economiei şi culturii, în ridicarea nivelului de trai sînt rodul muncii eroice a muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor, care prin activitatea lor creatoare înalţă tot mai sus edificiul măreţ al socialismului.

De la această înaltă tribună le trimitem un cald salut tovărăşesc şi urări de noi victorii. *(Aplauze puternice, îndelung repetate.)*

I

UN BILANŢ ÎNSUFLEŢITOR AL ÎNFĂPTUIRILOR POPORULUI MUNCITOR (1956—1960)

Tovarăşi,

După cum s-a arătat în proiectul de Directive, **sarcinile trasate de Congresul al II-lea al partidului nostru pentru dezvoltarea economiei naţionale au fost înfăptuite cu succes.**

Planurile economice au fost îndeplinite şi depăşite an de an, planul producţiei globale industriale în primele 5 luni ale anului 1960 fiind depăşit cu 3%.

După datele preliminare, există perspectiva ca pînă la sfîrşitul anului 1960 producţia industrială să fie cu circa 67% mai mare comparativ cu anul 1955, în loc de 60—65% cît era prevăzut în Directivele Congresului al II-lea.

Ritmul de creştere a producţiei globale industriale a fost în anii 1956—1960 de 10,8% ; creşterea medie anuală a fost de 12,7% în industria mijloacelor de producţie (grupa A) şi de 7,7% în industria bunurilor de consum (grupa B). Ritmul intens al industrializării ţării noastre, ca şi al celorlalte ţări ale lagărului nostru, reflectă superioritatea economiei socialiste asupra economiei capitaliste şi confirmă că ritmul rapid de dezvoltare este o lege generală

a socialismului, care-i asigură victoria în întrecerea economică pașnică cu capitalismul. *(Aplauze.)*

Producția principalelor produse industriale crește în 1960 față de 1955 la:

Energie electrică	de circa 1,8 ori
Minereuri de fier	de 2,2 ori
Cocs metalurgic	de 5,6 ori
Fontă	de 1,7 ori
Oțel	de 2,2 ori
Laminate finite (inclusiv țevi)	de 2,6 ori
Motoare cu combustie internă	de 2,1 ori
Motoare electrice	de 3,7 ori
Tractoare	de 4,6 ori
Semănători cu tracțiune mecanică pentru păioase și porumb	de 9,8 ori
Vagoane de marfă și cisterne	de 4,3 ori
Autocamioane	de 2,8 ori
Sodă caustică	de 3,2 ori
Acid sulfuric	de 2,3 ori
Îngrășăminte chimice	de 6,6 ori
Ciment	de circa 1,6 ori
Mobilă	de 2,5 ori
Aparate de radio	de circa 1,8 ori
Textile	de circa 1,3 ori
Încălțăminte	de circa 1,6 ori
Carne și preparate de carne	de circa 1,4 ori
Lapte și produse lactate	de circa 2 ori
Grăsimi	de circa 2,2 ori
Zahăr	de 2,5 ori
Conserve de legume	de 1,6 ori

Succesele deosebite obținute în ramurile industriale hotărîtoare pentru dezvoltarea întregii economii naționale — siderurgia, construcția de mașini, chimia, energia electrică — confirmă justețea politicii partidului, care, călăuzindu-se după învățătura leninistă cu privire la construcția socialismului, înfăptuiește industrializarea țării pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele. În 1960 producția mijloacelor de producție va fi cu 82% mai mare decît în 1955, în loc de 70—75% cît era prevăzut în Directivele Congresului al II-lea.

Muncitorii, inginerii și tehnicienii din industrie au muncit cu entuziasm și elan pentru realizarea sarcinilor trasate de partid, *îndeplinind planul de producție în patru ani, în loc de cinci, la o serie de produse principale* cum sînt: laminate și țevi, motoare electrice, transformatori, instalații de foraj, vagoane de marfă, tractoare, îngrășăminte chimice, geamuri, mobilă, aparate de radio, încălțăminte și alte produse.

Unul dintre cele mai pozitive rezultate ale activității noastre economice în această perioadă este *realizarea cu un an mai devreme a sarcinilor industriei constructoare de mașini*, a cărei producție este în 1960 de peste 2 ori mai mare decît în 1955 și de 10 ori mai mare decît în 1938. Au fost create noi subramuri pentru producția de utilaj petrolier, construcții navale, tractoare, mașini agricole, camioane, mașini-unelte, utilaj tehnologic pentru industria minieră, siderurgică, chimică, alimentară, ușoară, rulmenți, mașini și transformatori electrici; a început producția de linii tehnologice complete pentru diferite ramuri ale economiei; s-a organizat fabricația de serie a numeroase bunuri de consum metalice și electrotehnice. Industria construcțiilor de mașini asigură în cea mai mare parte mașinile și utilajele necesare industriei, agriculturii și transporturilor.

Prin lărgirea bazei de materii prime și reutilarea combinatelor cu instalații și agregate de înalt nivel tehnic și de mare capacitate, producția de oțel crește de la 766.000 tone în 1955 la 1.700.000 tone în 1960, față de numai 284.000 tone în 1938.

S-a dezvoltat în ritm susținut *industria chimică*; au fost construite întreprinderi noi dotate cu utilaje moderne; s-a dezvoltat producția de îngrășăminte chimice, fire și fibre sintetice, mase plastice, medicamente; sînt în construcție întreprinderi pentru chimizarea produselor petroliere și a gazelor.

În 1960 producția industriei chimice va fi de peste 2,3 ori mai mare decît în 1955, depășind de 11 ori nivelul din 1938.

Corespunzător cu cerințele creșterii producției industriale și agricole, dezvoltării construcțiilor și transporturilor, s-a lărgit *baza*

energetică: producția de cărbuni, țiței, gaze naturale, energie electrică. Producția de combustibili a acoperit pe deplin cerințele dezvoltării ramurilor economiei naționale; industria cărbunelui a asigurat în măsură sporită cerințele crescînde de huilă pentru cocsul metalurgic; a sporit extracția lignitului și cărbunelui brun și au fost puse în evidență importante rezerve. Producția industriei petroliere și a gazelor a crescut an de an și s-au pus în funcțiune noi instalații pentru valorificarea superioară a țițeiului.

După naționalizarea principalelor mijloace de producție, partidul nostru și statul democrat-popular au desfășurat o vastă muncă pentru reorganizarea pe baze noi, socialiste, a economiei naționale. În același timp s-a trecut la pregătirea planului economic pe anii 1951—1955 și a planului de electrificare a țării pe o perioadă de 10 ani. În elaborarea planului de electrificare pe o perioadă mai îndelungată, partidul nostru s-a condus după indicația marelui Lenin privind necesitatea dezvoltării producției de energie electrică cu un pas înaintea celorlalte ramuri ale economiei. *Planul de 10 ani de electrificare a țării, aprobat de plenara Comitetului Central al partidului din octombrie 1950, a fost realizat și depășit.* (Aplauze). În 1960 producția de energie electrică va fi de 7,7 miliarde kWh, față de 1,1 miliarde kWh în 1938 și de 2,1 miliarde kWh în 1950; a fost construit sistemul energetic național, care reunește toate centralele electrice, legîndu-le de centrele de consum.

Trebuie să subliniem că depășirea producției de energie electrică se realizează cu un volum de investiții mai mic cu circa 5,5 miliarde de lei decît prevederile inițiale, datorită îmbunătățirilor aduse planului pe parcursul realizării lui. S-a pus accentul pe construcția de termocentrale, care, în condițiile țării noastre, constituie soluția cea mai economică. Creșterea producției de energie electrică a avut o importanță deosebită pentru industrializarea socialistă a țării, pentru introducerea tehnicii avansate și trecerea la mecanizarea și automatizarea unor procese de producție, pentru dezvoltarea întregii economii naționale.

În perioada 1956—1960 au fost obținute realizări importante în *industria bunurilor de consum.*

Dezvoltarea bazei de materii prime, noile construcții industriale și progresele obținute în reutilarea și modernizarea unor întreprinderi au asigurat creșterea de 1,3 ori a producției industriei ușoare și de 1,5 ori a industriei alimentare în 1960 față de 1955. Industria bunurilor de consum și-a lărgit și îmbogățit sortimentele, a îmbunătățit calitatea produselor; fabricăm mărfuri mai bune și mai frumoase, care satisfac într-o măsură tot mai mare cerințele de consum ale oamenilor muncii. Au fost realizate sarcinile stabilite de plenara din noiembrie 1958 a Comitetului Central al partidului privind mărirea producției de ulei și zahăr, care a ajuns în 1960 de aproape două ori și jumătate mai mare decît în 1955, asigurînd pe deplin nevoile crescute de consum ale populației.

Industria noastră socialistă valorifică la un nivel din ce în ce mai înalt resursele naturale ale țării. Comparativ cu anul 1955, valoarea produselor obținute dintr-o tonă de țiței prelucrat a crescut în 1960 cu circa 17%, dintr-o tonă de metal prelucrat — cu 32%, iar dintr-un metru cub de masă lemnoasă — cu peste 66%.

Cît de mult a crescut puterea economică a țării se vede din faptul că *în 1960 realizăm în numai 11 săptămîni întreaga producție industrială din 1938* (aplauze); la fontă — în șapte săptămîni, la oțel — în opt săptămîni, la ciment — în zece săptămîni.

În 1960 producția calculată pe locuitor la energie electrică va fi de aproape 6 ori mai mare decît în 1938; la fontă de peste 6 ori, la oțel de peste 5 ori, la laminate și țevi de aproape 4 ori, la ciment de peste 5 ori, la țesături de aproape 2 ori, la zahăr de aproape 3 ori, la ulei de 5,5 ori.

În agricultură, sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului, de a se asigura preponderența sectorului socialist ca suprafață și ca producție-marfă, a fost îndeplinită încă la sfîrșitul anului 1959. (Aplauze.) Cooperativizarea agriculturii a creat condiții

favorabile pentru creşterea continuă a producţiei agricole vegetale şi animale.

A crescut *producţia de cereale*, mai ales de grîu şi porumb. La grîu, producţia totală anuală realizată în medie în anii 1955—1959 a fost de 3.212.000 de tone, faţă de 2.630.000 de tone în anii 1934—1938.

Ca urmare a măsurilor luate de partid, suprafaţa cultivată cu porumb s-a mărit de la circa 2.900.000 ha în 1953 la 3.660.000 ha în 1959; producţia totală anuală, realizată în medie în anii 1955—1959, a fost de 5.100.000 de tone faţă de circa 4.000.000 tone în anii 1934—1938; comparativ, pe aceleaşi perioade, producţia de floarea-soarelui a crescut de la 48.000 de tone la 314.000 de tone; la sfeclă de zahăr de la 392.000 de tone la 2.148.000 de tone; la cartofi de la 1.318.000 de tone la 2.803.000 de tone.

În acelaşi timp a crescut *şeptelul;* la sfîrşitul anului 1959 numărul bovinelor a fost de 4.450.000 faţă de 3.747.000 în 1938, iar al porcinelor de 4.300.000 faţă de 2.520.000.

Gospodăriile agricole de stat au obţinut realizări importante mai ales la producţia de cereale. În 1959 ele au livrat statului peste 532.000 de tone de grîu, depăşind cu 24% sarcinile planificate, precum şi cantităţi sporite de floarea-soarelui, lapte, carne, lînă şi alte produse.

Succesele obţinute în creşterea producţiei vegetale şi animale au asigurat o tot mai bună aprovizionare a populaţiei cu pîine, carne, grăsimi, zahăr, legume şi alte produse agroalimentare, precum şi aprovizionarea industriei cu materii prime agricole; au crescut continuu rezervele de produse agricole ale statului.

Tovarăşi,

Datorită progreselor realizate în toate ramurile producţiei materiale au crescut continuu acumulările, ceea ce a permis ca în anii 1956—1960 să se investească în economia naţională fonduri de circa 84 de miliarde de lei, cu 47% mai mult decît în perioada 1951—1955. În industrie s-au investit aproape 48 de miliarde de

lei, din care peste 88% au fost alocate industriei producătoare de mijloace de producţie.

În anii 1956—1959 au fost construite 101 întreprinderi noi, 93 de secţii noi, iar 294 de întreprinderi au fost reutilate şi dezvoltate. Între principalele obiective intrate în funcţiune se numără două baterii la uzina cocsochimică, un furnal modern, o oţelărie Martin, un bluming şi un laminor — construite la Combinatul siderurgic Hunedoara; laminorul de ţevi de la Roman; noi grupuri electrogene în termocentrale; Fabrica de fire şi fibre sintetice de la Săvineşti, noi secţii la fabricile chimice de la Făgăraş, Victoria, Rîşnov şi Chiscani-Brăila; în vederea dezvoltării producţiei bunurilor de consum s-au construit, lărgit şi modernizat, în perioada anilor 1956—1959, 28 de fabrici şi secţii noi de textile şi încălţăminte şi 144 de fabrici şi secţii noi de produse alimentare.

Pretutindeni, în ţară, au fost construite noi unităţi industriale care au mărit avuţia naţională, au ridicat la o viaţă nouă regiuni aflate înainte în stare de înapoiere, au schimbat înfăţişarea ţării noastre.

Introducerea tehnicii noi, calificarea mai înaltă a muncitorilor, organizarea mai bună a producţiei şi extinderea pe scară mai largă a metodelor de muncă avansate au determinat ridicarea *productivităţii muncii* în industrie. Calculată pe un muncitor, ea creşte în 1960 faţă de 1955 cu 48%, corespunzător cu un ritm anual de peste 8%. Din sporul producţiei industriale, mai mult de trei pătrimi s-a realizat pe seama creşterii productivităţii muncii.

În anii 1956—1959, *preţul de cost* în industrie a scăzut cu 12%. Oamenii muncii, însufleţiţi de partid, desfăşoară o largă acţiune pentru valorificarea imenselor rezerve de reducere a preţului de cost, îndeplinindu-şi cu cinste angajamentele de a obţine însemnate economii peste plan. În perioada 1956—1959, suma totală a economiilor realizate reprezintă aproape 21 miliarde de lei.

Avem o circulaţie bănească sănătoasă; balanţa de plăţi externe se prezintă echilibrată; bugetul statului asigură finanţarea nevoilor legate de dezvoltarea economiei naţionale şi se încheie în

fiecare an cu excedente; volumul vînzărilor de mărfuri prin comerţul socialist asigură aprovizionarea populaţiei; creşte tot mai mult puterea de cumpărare a oamenilor muncii şi se întăreşte continuu moneda naţională.

Rezultatele obţinute în toate ramurile economiei au determinat sporirea *venitului naţional*, care în 1960 va fi de aproximativ 2,7 ori mai mare decît în 1938 şi de 1,4 ori faţă de 1955. În perioada anilor 1956—1960, peste patru cincimi din venitul naţional a fost repartizat pentru fondul de consum, iar aproape o cincime pentru fondul de acumulare necesar reproducţiei socialiste lărgite.

Pe măsura dezvoltării forţelor de producţie, a creşterii productivităţii muncii şi a venitului naţional, partidul şi guvernul au luat măsuri de sporire a veniturilor oamenilor muncii.

Au fost mărite salariile muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor, cadrelor didactice, medicilor şi funcţionarilor, precum şi pensiile; s-a introdus alocaţia de stat pentru copii. În 1959 impozitul pe salarii pînă la 500 de lei a fost desfiinţat, iar la salariile pînă la 1.500 de lei lunar impozitul a fost simţitor redus; s-au efectuat însemnate reduceri de preţuri, de care a beneficiat întreaga populaţie.

Salariul real a crescut în 1959 cu 33% faţă de 1955, îndeplinindu-se cu un an mai devreme sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului. (Aplauze.) Veniturile băneşti totale realizate de salariaţi şi pensionari sînt cu peste 12,3 miliarde de lei mai mari în 1960 comparativ cu 1955.

Creşterea puterii de cumpărare a oamenilor muncii se reflectă în sporirea de peste 1,5 ori în acest an faţă de 1955 a volumului de mărfuri desfăcute prin comerţul socialist cu amănuntul. Desfacerile vor creşte în 1960 faţă de 1955 cu circa 68% la carne şi preparate de carne, cu aproape 70% la grăsimi, cu 63% la zahăr şi produse zaharoase, cu circa 136% la lapte, cu circa 31% la ţesături şi confecţii de bumbac şi lînă, cu peste 116% la încălţăminte de piele, iar la principalele bunuri de uz casnic, de 3 ori.

În anii 1956—1960 au fost vîndute populaţiei de la oraşe şi sate cantităţi însemnate de materiale de construcţii, a căror valoare se ridică la circa 4,5 miliarde de lei.

În aceeaşi perioadă statul a alocat pentru construcţii de locuinţe fonduri în sumă totală de circa 5 miliarde de lei, din care s-au construit aproximativ 94.000 de apartamente, depăşindu-se cu peste 16.000 de apartamente prevederile Congresului al II-lea al partidului; la acestea trebuie adăugate şi locuinţele construite la oraşe de oamenii muncii din venituri proprii.

S-au îmbunătăţit substanţial condiţiile de viaţă ale ţărănimii. După datele bugetelor de familie, consumul ţărănimii a crescut în 1959 faţă de 1955 cu 34% la făină de grîu, cu peste 40% la carne şi grăsimi, cu 24% la lapte, cu 16% la brînzeturi, cu 30% la cartofi, de 3,3 ori la zahăr. Desfacerile de textile şi încălţăminte la sate, numai prin comerţul cooperatist, cresc în 1960 faţă de 1955 de 2 ori la confecţii, de 2,6 ori la tricotaje şi de 2,3 ori la încălţăminte. O expresie puternică a creşterii bunăstării ţărănimii este amploarea pe care au luat-o construcţiile de locuinţe la ţară; în ultimii patru ani s-au construit în mediul rural peste 330.000 de locuinţe, faţă de 200.000 în 1951—1955.

În ţara noastră, ca şi în celelalte ţări socialiste, nivelul de trai al oamenilor muncii este determinat nu numai de veniturile lor băneşti, ci şi de importantele mijloace puse la dispoziţia lor de către stat, gratuit sau cu plată redusă, pentru nevoile social-culturale. În perioada 1956—1960 cheltuielile statului pentru învăţămînt, cultură, ocrotirea sănătăţii, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii şi alocaţii pentru copii însumează peste 55 de miliarde de lei.

S-a lărgit baza materială a învăţămîntului de toate gradele; numărul de elevi din şcolile elementare a crescut de la 1.575.000 în anul şcolar 1938—1939 la peste 2.135.000 în 1959—1960, din şcolile medii de cultură generală de la 29.000 la peste 200.000, iar din şcolile profesionale şi tehnice de la 54.000 la 149.000. În învă-

țămîntul superior, numărul facultăților a crescut de la 33 în 1938 la 88 în acest an, iar al studenților de la 26.000 la 62.000.

A luat extindere radiodifuziunea și radioficarea, s-a introdus televiziunea, a crescut numărul cinematografelor, teatrelor și bibliotecilor, precum și al căminelor culturale și caselor de citit, care au ajuns de la 3.500 în 1938 la peste 12.000 în 1960 ; tirajul anual al cărților este de circa 35.000.000 de exemplare, iar al presei de peste 900.000.000 de exemplare. Toate acestea au adus o mare contribuție la ridicarea nivelului de cultură al poporului muncitor.

S-a lărgit considerabil rețeaua de spitale, policlinici, maternități și alte instituții de asistență medicală. Rezultatele măsurilor în domeniul ocrotirii sănătății se oglindesc în scăderea mortalității generale și infantile, în creșterea duratei medii a vieții. Condițiile igienice-sanitare din întreprinderi au fost simțitor îmbunătățite ; pentru măsurile de protecție a muncii statul a cheltuit în anii 1956—1959 peste 1,6 miliarde de lei.

Anual, aproape 400.000 de oameni ai muncii și 100.000 de copii și-au petrecut concediul de odihnă și au mers la tratament în stațiunile balneo-climaterice.

Acesta este, tovarăși, tabloul principalelor realizări. Țara noastră a făcut un uriaș pas înainte în dezvoltarea sa economică și socială, ceea ce creează condițiile pentru progresul ei continuu, într-un ritm și mai înalt. *(Aplauze puternice.)*

II

SARCINILE PLANULUI DE DEZVOLTARE A ECONOMIEI NAȚIONALE PE ANII 1960—1965

Tovarăși,

Comitetul Central supune Congresului spre dezbatere proiectul de Directive pentru planul economic pe anii 1960—1965 și pentru programul de perspectivă, elaborat pe baza unei analize temeinice

a posibilităților și necesităților dezvoltării economiei noastre naționale.

La lucrările pregătitoare, desfășurate sub îndrumarea nemijlocită a conducerii de partid și de stat, au participat, în afară de Comitetul de Stat al Planificării și ministere, comitetele de partid și Sfaturile populare regionale, raionale, orășenești, peste 20.000 de specialiști, ingineri, oameni de știință, fruntași în producție din industrie și agricultură.

Lucrările efectuate timp de doi ani au contribuit la creșterea nivelului de pregătire economică a lucrătorilor de partid și de stat din organele centrale și locale, au scos în evidență noi posibilități de perfecționare a conducerii economiei. În activitatea numeroaselor colective organizate pentru pregătirea materialului documentar s-a îmbinat rodnic competența organelor de conducere centrală a economiei naționale cu inițiativa și experiența acumulată de organele locale de partid, de stat și economice, ca și de cele mai valoroase cadre din rîndurile maselor largi de oameni ai muncii, legate direct de producție.

Proiectul de Directive, dezbătut și adoptat de plenara din mai a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, a fost primit cu o deosebită satisfacție de oamenii muncii de pe întreg cuprinsul țării.

În plenarele lărgite ale comitetelor regionale și raionale de partid, în cadrul adunărilor din întreprinderi industriale, de pe șantiere, din transporturi, gospodării agricole de stat și gospodării agricole colective, instituții de știință și cultură, în cadrul adunărilor cetățenești de la orașe și sate au luat parte aproape 4.850.000 de oameni ai muncii ; au luat cuvîntul mai mult de 285.000 de oameni ai muncii și s-au făcut peste 65.000 de propuneri, menite să ducă la îmbunătățirea procesului de producție, la valorificarea pe o scară mai largă a resurselor interne, introducerea tehnicii noi, reducerea consumurilor specifice de materii prime și materiale și altele.

Din numărul total al propunerilor, peste 31.500 privesc probleme ale dezvoltării industriei, construcțiilor și transporturilor, aproape 15.000 — probleme ale agriculturii, peste 8.000 — domeniul social-cultural.

Numeroase colective de întreprinderi au propus soluții practice pentru mărirea eficacității economice a investițiilor. Siderurgiștii Combinatului de la Hunedoara și ai Uzinelor Calan, analizînd posibilitățile de ridicare a productivității furnalelor, și-au luat angajamentul să depășească cu încă 15—20% sarcina de creștere cu 40% a indicilor de utilizare, prevăzută în proiectul de Directive pentru anul 1965; le urăm din toată inima succes în munca pentru îndeplinirea angajamentului. *(Aplauze.)*

În întreprinderile constructoare de mașini s-au făcut numeroase propuneri concrete de înlocuire a unor piese confecționate din oțel și metale neferoase cu altele din mase plastice, care permit reducerea greutății mașinilor, creșterea productivității muncii și ieftinirea produselor. Oamenii muncii din agricultură au subliniat în mod deosebit existența unor mari rezerve de sporire a producției agricole în toate unitățile socialiste. S-au făcut numeroase propuneri concrete pentru îmbunătățirea legăturii dintre cercetările științifice și practică, dintre institutele de cercetări și de învățămînt superior și marile întreprinderi industriale și agricole.

Trebuie subliniat că multe din măsurile propuse de oamenii muncii au fost prevăzute în materialele documentare ale planului de 6 ani și ale schiței programului de perspectivă. Aceasta confirmă caracterul realist al proiectului de Directive, precum și spiritul creator al maselor.

Raportăm Congresului că din totalul propunerilor primite din partea oamenilor muncii pînă la data de 14 iunie, un număr de peste 700 au și fost acceptate pentru a fi puse imediat în aplicare de către organele economice centrale, celelalte propuneri urmînd a fi studiate în continuare.

Dezbaterea proiectului de Directive, caracterizată printr-un înalt simț de răspundere, a demonstrat adeziunea unanimă a întregului popor la programul de dezvoltare a economiei naționale, elanul și hotărîrea neclintită a oamenilor muncii de la orașe și sate de a realiza sarcinile mărețe trasate de partid. (Aplauze puternice.)

Tovarăși,

Obiectivul principal al planului economic pe anii 1960—1965 este dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie, în vederea desăvîrșirii construcției socialismului. *(Aplauze puternice.)*

Planul economic pe 6 ani are următoarele sarcini de bază:

1. Continuarea în ritm susținut a industrializării țării, acordîndu-se prioritate industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini.

2. Încheierea colectivizării agriculturii, dezvoltarea multilaterală și consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor agricole colective; creșterea considerabilă a producției agricole vegetale și animale, pentru a se crea în cel mai scurt timp posibil un belșug de produse agroalimentare.

3. Extinderea mecanizării și automatizării producției, reutilarea întreprinderilor existente și înzestrarea noilor întreprinderi cu utilaje și agregate la nivelul celor mai noi realizări ale tehnicii; aplicarea în producție în măsură tot mai largă a proceselor tehnologice moderne.

4. Îmbunătățirea în continuare a repartizării teritoriale a forțelor de producție, creșterea potențialului economic al regiunilor, raioanelor și orașelor mai puțin dezvoltate.

5. Creșterea bunăstării materiale și culturale a oamenilor muncii prin sporirea salariului real, a veniturilor bănești, îmbunătățirea continuă a condițiilor de locuit, dezvoltarea învățămîntului, culturii și a măsurilor de ocrotire a sănătății și de prevederi sociale, mărirea consumului de produse alimentare și industriale, astfel ca la principalele produse să ne apropiem de consumul pe locuitor al țărilor înaintate din punct de vedere economic.

INDUSTRIA

Proiectul de Directive prevede creşterea producţiei industriale în 1965 de aproximativ 2,1 ori faţă de 1959.

Se prevăd următoarele niveluri de creştere la principalele produse industriale :

	Unitatea de măsură	1959	1965	Nivelul anului 1965 față de 1959
Energie electrică	mil. kWh	6.824	18.500	2,7 ori
Cărbune extras	mii tone	7.977	11.500—12.500	1,4—1,6 ori
Gaz metan	mil. m³	5.782	13.300	2,3 ori
Cocs metalurgic	mii tone	609	1.600	2,6 ori
Minereu de fier	mii tone	1.064	4.000	3,8 ori
Oţel	mii tone	1.419	3.300	2,3 ori
Aluminiu	mii tone	—	20—30	—
Tractoare	bucăţi	11.000	25.000	2,3 ori
Autocamioane şi autobuze	bucăţi	8.008	16.000	2 ori
Locomotive diesel electrice de 2.100 C.P.	bucăţi	—	95	—
Vagoane-marfă	bucăţi	3.584	6.000	1,7 ori
Maşini-unelte de aşchiere a metalelor	bucăţi	3.116	7.500—8.000	2,4—2,6 ori
Instalaţii de foraj	bucăţi	72	135—140	1,9 ori
Motoare electrice	MW	467	1.100	2,4 ori
Excavatoare	bucăţi	52	400	7,7 ori
Sodă calcinată şi caustică	mii tone	171	500	2,9 ori
Îngrăşăminte minerale 100%	mii tone	52	500	9,6 ori
Cauciuc sintetic	mii tone	—	50	—
Mase plastice şi răşini sintetice	mii tone	6,6	peste 95	peste 14 ori
Fibre şi fire sintetice	mii tone	0,3	13	43 ori
Anvelope	mii bucăţi	312	1.100	3,5 ori
Hîrtie	mii tone	127	374	2,9 ori
Ciment	mii tone	2.850	6.500	2,3 ori
Plăci din particule aglomerate şi fibro-lemnoase	mii tone	17	peste 300	18 ori

	Unitatea de măsură	1959	1965	Nivelul anului 1965 față de 1959
Mobilă	mil. lei	811	2.480	3,1 ori
Aparate de radio	mii buc.	167	300	1,8 ori
Televizoare	mii buc.	—	130	—
Biciclete	mii buc.	157	450	2,9 ori
Frigidere	mii buc.	3,8	50	13 ori
Ţesături (total)	mil. m²	287	540—550	1,9 ori
Tricotaje (total)	mil. buc.	30,5	peste 70	peste 2,3 ori
Încălţăminte (total)	mil. per.	28,2	45	1,6 ori
Carne	mii tone	241	610	2,5 ori
Lapte şi produse lactate	mii hl	5.800	21.500	3,7 ori
Ulei comestibil	mii tone	60	200	3,3 ori
Zahăr	mii tone	242	460	1,9 ori

Ritmul mediu anual de creştere va fi în industrie de circa 13%, faţă de ritmul de aproximativ 10% în anii 1954—1959. Avîntul oamenilor muncii, însufleţiţi de obiectivele stabilite de partid, amploarea tot mai mare a întrecerii socialiste sînt o chezăşie a realizării acestui ritm ridicat.

Nivelul de dezvoltare la care va ajunge industria noastră poate fi ilustrat prin faptul că producţia ei din 1965 va reprezenta trei pătrimi din producţia totală obţinută în cursul primului cincinal. Un spor de 1% al producţiei industriei socialiste în 1965 va reprezenta 1.450.000.000 de lei, faţă de 695.000.000 de lei în 1959 şi 220.000.000 de lei în 1950.

Se prevede dezvoltarea mai puternică — peste creşterea medie a industriei — a principalelor ramuri producătoare de mijloace de producţie :

producţia de oţel	de 2,3 ori
extracţia de minereu şi metalurgia neferoasă	de 2,2 ori
construcţii de maşini	de 2,2 ori
chimie, cauciuc, celuloză şi hîrtie	de 3,3 ori
energie electrică şi termică	de 3,3 ori

Creşterea producţiei în ramurile producătoare de bunuri de consum — în industria uşoară de circa 2,1 ori, iar în industria

alimentară de aproape 2 ori — va asigura satisfacerea într-o măsură tot mai mare a nevoilor mereu crescînde ale populației.

Ritmul prevăzut pentru dezvoltarea diferitelor ramuri industriale are în vedere respectarea unor proporții juste, asigurînd mărirea ponderii industriei producătoare de mijloace de producție (grupa A) în totalul producției industriale de la circa 63% în 1959 la circa 66% în 1965.

Progresul multilateral al industriei — temelia unei economii complexe și echilibrate — este posibil datorită condițiilor naturale favorabile ale țării noastre, care dispune de o bază variată de resurse de materii prime; la procesul de industrializare a țării contribuie dezvoltarea colaborării economice cu țările lagărului socialist, ținînd seama de diviziunea internațională socialistă a muncii, precum și extinderea relațiilor de schimb cu celelalte țări.

Dezvoltarea producției industriale se bazează pe lărgirea continuă și însemnată a pieței interne, care face necesară creșterea cu precădere a industriei producătoare de mijloace de producție și sporirea cantității și sortimentului bunurilor de consum.

Un element caracteristic al industrializării în această perioadă este trecerea la *valorificarea superioară a resurselor naturale.*

Prin prelucrarea superioară a țițeiului, dezvoltarea petrochimiei și a chimizării gazelor naturale se vor obține produse petroliere și chimice de mare valoare economică. În industria construcțiilor de mașini, valoarea produselor obținute dintr-o tonă de metal prelucrat va crește cu aproape 30%, ca urmare a micșorării greutății, perfecționării tipurilor de mașini și a trecerii la producția unor mașini și aparate de tehnicitate mai ridicată. În industria lemnului, dintr-un metru cub de masă lemnoasă se vor obține în 1965 produse prelucrate de o valoare cu 80% mai mare decît în 1959.

Capacitățile de producție necesare creșterii producției industriale vor fi asigurate în primul rînd prin modernizarea, reutilarea, reorganizarea și dezvoltarea întreprinderilor existente, acestea fiind căile cele mai eficiente de sporire în termen scurt a pro-

ducției și productivității muncii. Astfel, prin lărgirea capacității Uzinei de la Năvodari, investiția pe o tonă de îngrășăminte fosfatice se reduce la 440 de lei, față de 820 de lei cît a fost pînă acum, ceea ce reprezintă în cazul de față o economie de 70.000.000 de lei. Prin introducerea la fabricile de ciment existente a unor linii noi cu capacități și randamente superioare, investiția specifică se reduce la 310 lei/tonă, față de 760 lei/tonă realizată în medie la fabricile de la Medgidia și Bicaz. Înlocuirea în proporție însemnată a utilajelor cu uzură fizică și morală avansată din industria textilă cu utilaje moderne va permite obținerea unei producții de fire de 2—3 ori mai mare pe metru pătrat de suprafață construită, asigurînd creșterea productivității muncii de 2,2 pînă la 2,8 ori.

Din totalul producției industriale a anului 1965, peste 50% se va realiza pe seama capacităților actuale, peste 30% prin reutilarea, reconstrucția și dezvoltarea întreprinderilor existente și circa 18% pe seama întreprinderilor noi.

În unele ramuri, ponderea producției care va fi obținută în 1965 pe baza noilor întreprinderi va fi mai mare. Astfel:

În ramura energiei electrice și termice ea va reprezenta	46%
În industria chimică, a cauciucului, hîrtiei și celulozei	41%
În industria materialelor de construcții	20%
Prelucrarea lemnului	38%
În industria alimentară	20%

Întreprinderile noi vor fi înzestrate cu utilaje de mare capacitate, la nivelul tehnicii mondiale, pentru a obține o investiție specifică redusă și cheltuieli de producție cît mai scăzute.

Prin concentrarea eforturilor pentru dezvoltarea continuă a industriei constructoare de mașini, aproximativ două treimi din cantitatea de utilaje necesare dotării economiei se vor obține din producția internă; în același timp vom continua să importăm cele mai perfecționate mașini, instalații și echipamente complete.

Tovarăși,

Proiectul de Directive conține datele principale ale planului de 6 ani de dezvoltare a economiei naționale.

Mă voi opri asupra unor sarcini și aspecte esențiale ale planului.

Mersul înainte al economiei naționale este condiționat de creșterea corespunzătoare a **bazei energetice.** Folosirea rațională a resurselor energetice și gospodărirea judicioasă a rezervelor de combustibili au o importanță deosebită pentru mărirea eficacității întregii economii, deoarece investițiile pentru creșterea producției de energie cer eforturi foarte însemnate, iar prețul de cost al acesteia constituie un element esențial al costurilor în principalele ramuri de producție.

Ținînd seama de importanța crescîndă a gazelor și țițeiului pentru industria chimică și siderurgică, balanțele sînt întocmite astfel încît să asigure nevoile economiei noastre pe o perioadă îndelungată, avînd în vedere nu numai consumul întreprinderilor existente și al celor care urmează să fie construite, dar și extinderea utilizării acestor materii prime și combustibili.

Pentru acoperirea nevoilor de combustibil va trebui dezvoltată treptat extracția lignitului, care va fi consumat în proporție de 60—65% în termocentrale situate în apropierea locului de extracție.

Este necesară intensificarea studiilor și încercărilor pentru punerea la punct a fabricației unor cazane de tip industrial, consumînd ligniți și combustibili superiori, cu randamente ridicate.

Direcțiile tehnice din ministerele mari consumatoare de energie, directorii tehnici ai întreprinderilor și energeticienii-șefi trebuie să dea o atenție mai mare economiei de energie, recuperării căldurii conținute în gazele de evacuare și refolosirii energiei din resurse secundare.

Trebuie acordată o atenție deosebită îmbunătățirii randamentului cu care se folosesc combustibilii, carburanții și energia prin ridicarea nivelului tehnic al instalațiilor producătoare și consumatoare de energie, astfel încît consumurile specifice de combustibil să scadă în cursul planului de 6 ani în medie cu 19%, iar cele de energie electrică cu 11%.

Concentrarea marilor consumatori de căldură și energie în jurul centralelor de termoficare va permite ca în 1965 să realizăm o economie de 3.000.000 de tone de combustibil convențional în valoare de circa 500.000.000 de lei.

Prin aplicarea ansamblului de măsuri de economisire a combustibililor și lubrifianților, se va realiza în 1965 față de 1959 o economie de aproximativ 7.000.000 de tone de combustibil convențional în valoare de peste 1 miliard de lei.

Obiectivele ce ni le propunem necesită dezvoltarea *extracției de cărbuni* la un nivel de 11.500.000—12.500.000 de tone, din care cel puțin 6.000.000 de tone de huilă. Creșterea producției se va realiza prin dezvoltarea minelor existente, prin construirea de noi mine în Valea Jiului și deschiderea bazinului de lignit din Oltenia.

Sarcina principală a industriei cărbunelui constă în asigurarea siderurgiei cu cărbuni de calitate superioară, destinați cocsificării, și termocentralelor cu ligniți și alte sorturi de cărbuni inferiori.

Lucrătorii din industria cărbunelui au tras concluzii sănătoase din criticile aduse de cel de-al II-lea Congres și au reușit ca, printr-o mai bună organizare a muncii, să sporească productivitatea pe post cu 45% față de anul 1955. În centrul preocupărilor lor trebuie să fie în continuare creșterea productivității muncii, rămasă încă în urmă îndeosebi la abataje, precum și accelerarea lucrărilor de deschidere a noilor mine. Aceasta cere să se acorde cea mai mare atenție însușirii și introducerii de noi utilaje și metode de exploatare adaptate condițiilor de zăcămînt, care să asigure o mecanizare avansată a proceselor de lucru, îmbunătățirea calității și reducerea prețului de cost al cărbunilor.

Pentru consolidarea și dezvoltarea mai departe a *industriei petrolului*, sarcina principală în perioada 1960—1965 este creșterea rezervelor de țiței. Stabilirea cifrelor de producție în toate ramurile industriei extractive la nivelul permis de rezervele cunoscute constituie o orientare permanentă dată de partid și guvern.

Volumul lucrărilor de prospecţiuni şi al forajului de explorare de mare adîncime va crea condiţiile necesare pentru asigurarea cu rezerve industriale a extracţiei şi îmbunătăţirea raportului dintre nivelul extracţiei şi rezerve.

Perspectivele geologice actuale şi intensificarea lucrărilor de prospecţiuni trebuie să asigure creşterea eficienţei forajului de explorare în 1965 cu aproape 100% faţă de realizările din 1959.

Ca urmare a măsurilor luate de plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn din noiembrie 1958, preţul de cost al forajului a scăzut; este necesar să fie aplicate în continuare măsuri pentru reducerea timpilor neproductivi şi a avariilor şi pentru creşterea cu cel puţin 40% a vitezei de foraj.

Prin aplicarea unor metode avansate va trebui să fie intensificată extracţia în schelele existente, asigurîndu-se astfel creşterea procentului de recuperare a ţiţeiului din zăcămînt.

Activitatea organizaţiilor de prospecţiuni, explorare şi extracţie trebuie apreciată înainte de toate după contribuţia fiecăreia la creşterea şi exploatarea raţională a rezervelor de ţiţei.

În domeniul prelucrării ţiţeiului ne propunem să facem un efort deosebit pentru reutilarea tehnică a rafinăriilor; în afară de complexul de reformare catalitică şi extracţie a aromatelor de 1.000.000 de tone/an, ce se va pune în funcţiune anul viitor la Ploieşti, se vor construi noi instalaţii, bazate pe cele mai moderne procedee cunoscute de reformare catalitică, hidrocracare, hidrofinare şi altele la rafinăriile de la Brazi, Borzeşti, Teleajen, ceea ce va permite îmbunătăţirea calităţii tuturor produselor, sporirea producţiei de motorină, ridicarea considerabilă a calităţii benzinelor şi uleiurilor, asigurînd totodată materiile prime necesare industriei petrochimice.

În viitorii 6 ani electrificarea ţării va cunoaşte un nou şi puternic avînt, creşterea producţiei de *energie electrică* precedînd mereu pe a celorlalte ramuri ale industriei. Sporul mediu anual al producţiei de energie electrică va fi în perioada 1960—1965 de 18% faţă de sporul de 13% al producţiei industriale; aceasta

asigură creşterea continuă a electrificării tuturor proceselor din economie şi a consumului de energie la oraşe şi sate.

Dezvoltarea în ritm susţinut a economiei naţionale, introducerea pe scară largă a energiei electrice în toate ramurile economiei, extinderea mecanizării şi automatizării, a proceselor de electrochimie şi a electrometalurgiei, ca: producţia de oţeluri speciale, aluminiu şi a altor metale neferoase, cer o creştere însemnată a producţiei de energie electrică, care va trebui să ajungă în 1965 la 18,5 miliarde kWh, adică la un nivel de 2,7 ori faţă de 1959.

Puterea instalată în centrale electrice va creşte de la 1.600 MW în 1959 la 3.900 MW, adică cu circa 2.300 MW, ceea ce înseamnă de peste trei ori puterea instalată în toată perioada de existenţă a regimului burghezo-moşieresc.

Din sporul de putere instalată, circa 80% va fi instalat în centrale termoelectrice, folosind gaze de joasă presiune în apropierea zăcămîntului, ligniţi şi deşeuri de cărbune, iar restul de 20% va fi obţinut în centrale hidroelectrice prin echiparea completă a hidrocentralei „V. I. Lenin" şi amenajarea în continuare a potenţialului hidroenergetic al rîului Bistriţa.

Corespunzător creşterii puterii instalate, va fi dezvoltat sistemul electroenergetic naţional, prin extinderea reţelelor de transport şi a staţiilor de transformare, astfel încît gradul de interconexiune a puterii instalate în centrale electrice să crească pînă la 95% în 1965, realizîndu-se astfel o alimentare sigură şi economică a consumatorilor de energie de pe întreg cuprinsul ţării.

Sarcina principală a lucrătorilor din domeniul energeticii este reducerea continuă a preţului de cost al energiei prin perfecţionarea şi automatizarea proceselor termice, asigurarea funcţionării centralelor şi reţelelor electrice fără avarii, repararea la timp şi menţinerea în perfectă stare a maşinilor şi instalaţiilor, instruirea temeinică şi ridicarea calificării personalului de exploatare.

În cadrul planului de 6 ani, partidul nostru va acorda în continuare o atenţie deosebită **industriei siderurgice,** condiţie esenţială pentru dezvoltarea tuturor ramurilor economiei.

Producția de fontă urmează să crească în 1965 la circa 2.000.000 de tone; cea de oțel la 3.300.000 de tone, a laminatelor la peste 2.000.000 de tone, producția de țevi la peste 500.000 de tone.

Se vor face eforturi deosebite pentru creșterea bazei proprii de materii prime; extracția minereurilor de fier va ajunge la circa 4.000.000 de tone, vor fi construite noi mine și cariere cu o capacitate de producție anuală de 1.400.000 de tone de minereuri, instalații de preparare și de concentrare a minereurilor de diferite tipuri.

Producția de cocs metalurgic se va dezvolta în continuare pînă la 1.600.000 de tone în 1965, prin construirea unei noi uzine de cocs, care va folosi în principal cărbuni din Valea Jiului; se va reduce pe toate căile consumul de cocs pe tona de fontă, prin extinderea folosirii gazului metan în furnale, îmbunătățirea mai departe a calității cocsului, precum și a materialului de încărcare a furnalelor.

Determinarea capacității și a volumului rațional al noilor furnale se va face ținînd seama de resursele de minereu de fier și cărbuni cocsificabili, precum și de calitatea cocsului brichete ce se va obține în instalația în curs de construcție la Calan.

Se va crea în țara noastră industria feroaliajelor, care, folosind minereuri proprii, va contribui la lărgirea bazei de materii prime necesare producției de oțel.

Sporul producției de oțel va fi obținut în principal prin dezvoltarea oțelăriei de la Hunedoara și construirea de noi cuptoare electrice. Oțelarii vor trebui să sporească productivitatea cuptoarelor Martin în medie cu 40% față de anul 1959, să-și însușească și să extindă producția de noi tipuri de oțeluri pentru rulmenți, pentru industria electrotehnică, producția de oțeluri inoxidabile pentru utilaje chimice și petroliere, concentrîndu-și eforturile pentru îmbunătățirea calității oțelului, în vederea reducerii greutății mașinilor, a construcțiilor metalice și economisirii metalului.

Sectorul de laminoare va fi dezvoltat pentru asigurarea prelucrării oțelurilor și lărgirea sortimentelor de laminate.

Anul acesta va începe la Hunedoara construirea unei noi secții de laminoare de sîrmă, profile ușoare, mijlocii și benzi cu o capacitate de circa 1.000.000 de tone pe an, care va intra în funcțiune treptat în anii 1961 și 1962 și va satisface necesitățile economiei la aceste produse pe o perioadă de 5—6 ani. Planul prevede construirea unui laminor de benzi la rece. Creșterea producției de țevi se va realiza prin construirea unor instalații de țevi sudate cu o capacitate totală de 130.000 de tone pe an, precum și prin instalarea a încă unui laminor la uzina „Republica".

Cea mai mare parte a sporurilor de producție se va realiza prin dezvoltarea întreprinderilor existente pînă la capacitatea lor economică maximă, ceea ce va asigura o eficiență ridicată a investițiilor. Astfel, cu cheltuieli de investiții de 400 lei/tona de oțel, față de 780 lei în perioada 1954—1959, se va spori producția de oțel Martin la Combinatul siderurgic Hunedoara de la 700.000 tone în 1959 la circa 2.000.000 de tone în 1965.

Tovarăși,

În planul de 6 ani, peste 4 miliarde de lei, adică mai mult de o treime din totalul fondurilor repartizate industriei siderurgice, sînt alocate noului centru siderurgic de la Galați. *(Aplauze.)* Pentru prelucrarea celor 4.000.000 de tone de oțel, pe care le va produce acest combinat în etapa finală, vor intra treptat în funcțiune un laminor de semifabricate cu o capacitate de 3.300.000 de tone, precum și laminoare de tablă și profile cu o capacitate totală de circa 3.000.000 de tone/an.

În cadrul combinatului vor fi puse în funcțiune în anii 1963—1964 o turnătorie și o forjă pentru piese mari, necesare construcțiilor de mașini grele.

Centrul siderurgic de la Galați — obiectiv principal pe viitorii 10 ani ai programului de perspectivă — va avea un rol de cea mai mare importanță în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei la nivelul cerut de sarcinile desăvîrșirii construcției socialismului. Construirea acestei grandioase lucrări, prevăzută în proiectul de

Directive, a fost primită cu deosebită însuflețire de întregul nostru popor.

Pentru construirea și aprovizionarea combinatului în timpul necesar dezvoltării bazei proprii de minereu, Uniunea Sovietică acordă sprijin țării noastre prin:

— transmiterea de documentație tehnică pentru organizațiile romîne care vor proiecta combinatul. Sarcinile de proiectare și proiectele tehnice vor fi livrate în anii 1960—1961, în volumul și la termenele ce se vor stabili de comun acord;

— acordarea de consultații institutelor romîne de către organizațiile corespunzătoare sovietice în problemele proiectării noului combinat;

— trimiterea de specialiști sovietici în Republica Populară Romînă pentru montajul utilajelor și darea în funcțiune a agregatelor;

— primirea în întreprinderile corespunzătoare sovietice de cadre din Republica Populară Romînă pentru pregătirea tehnică în producție;

— acordarea de consultații în domeniul cercetărilor hidrogeologice pentru punerea în exploatare a unor noi zăcăminte de minereuri de fier; consultații la proiectarea întreprinderilor miniere și de preparare a minereurilor de fier din Republica Populară Romînă și transmiterea în 1960—1962 a desenelor de execuție pentru utilajele miniere și de preparare care vor fi executate în țara noastră;

— livrarea unui laminor bluming-slebing cu o capacitate anuală de 3.300.000 de tone de oțel lingou și a unui laminor semi-continuu de tablă cu o capacitate de producție de circa 1.500.000 de tone de tablă/an.

Pentru noul combinat siderurgic și pentru celelalte uzine siderurgice din Republica Populară Romînă, Uniunea Sovietică va livra cantități însemnate de cărbuni cocsificabili, cocs metalurgic și minereu de fier și va spori treptat livrările de fontă de afinare de la 390.000 de tone în 1965 la 1.100.000 de tone în 1970.

După cum vă este cunoscut, tovarăși, Comitetul Central al partidului nostru a solicitat Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice un schimb de păreri cu privire la prevederile principale ale proiectului de plan pentru dezvoltarea economiei naționale.

Consultările și schimburile de păreri deosebit de fructuoase, marele sprijin pe care îl primim în dezvoltarea economiei naționale, ajutorul multilateral acordat pentru construirea noului centru siderurgic de la Galați constituie o nouă manifestare a relațiilor de colaborare frățească statornicite între partidele și țările noastre. *(Aplauze puternice.)*

Pentru ajutorul prietenesc acordat și cu acest prilej țării noastre, permiteți-mi ca, în numele Congresului și al întregului nostru popor, să aduc calde mulțumiri Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, guvernului sovietic și personal tovarășului Hrușciov. (Aplauze puternice, îndelung repetate. Ovații: *„Trăiască Uniunea Sovietică!"*)

O dată cu dezvoltarea siderurgiei va fi sporită producția **metalelor neferoase.** Principalul obiectiv în domeniul industriei metalelor neferoase este combinatul de aluminiu, cu o capacitate de producție anuală de circa 50.000 de tone, care va utiliza rezervele de bauxită existente în țară. Prin construirea acestui obiectiv de mare însemnătate pentru economia națională se creează în țara noastră o nouă bază de materie primă valoroasă pentru industria constructoare de mașini și pentru alte ramuri.

Se vor construi un număr de 5 mine noi și se vor lărgi considerabil minele existente, pentru a produce în 1965 circa 4.000.000 de tone de minereuri complexe și cuprifere. Prin înfăptuirea prevederilor planului, în 1965 vom acoperi integral necesitățile crescînde de plumb, zinc, aluminiu și cea mai mare parte a nevoilor de cupru.

Ținînd seama de sarcinile importante ale metalurgiei neferoase, este necesară concentrarea lucrărilor de prospecțiuni și explorări în regiuni cu perspective favorabile, precum și efectuarea de cer-

cetări pentru stabilirea celor mai raționale procedee de prelucrare a minereurilor.

Creșterea însemnată a producției de metale neferoase, pe baza rezultatelor și perspectivelor favorabile în domeniul sporirii rezervelor de minereu, arată locul important pe care îl va ocupa această ramură în economia națională, devenind una din principalele ramuri ale industriei grele. Departamentele de extracție și prelucrare, toți lucrătorii din industria metalelor neferoase : geologi, mineri, metalurgiști, trebuie să ia cele mai eficace măsuri tehnice-organizatorice pentru accelerarea deschiderii și lărgirii minelor, mecanizarea muncilor în subteran, reducerea procentului de steril, dezvoltarea capacităților de preparare și îmbunătățirea calității concentratelor, însușirea de tehnologii de mare randament în metalurgia plumbului, zincului, cuprului și a altor metale neferoase.

Pentru lărgirea bazei proprii de materii prime, statul nostru a făcut eforturi serioase. Numai în ultimii 6 ani au fost cheltuite pentru **cercetări geologice** 8 miliarde de lei.

Eforturile depuse au dus la descoperirea a noi regiuni petroliere și la creșterea rezervelor cunoscute de minereuri neferoase ; s-au conturat rezerve de bauxită, precum și de alte roci și minerale utile, necesare diferitelor ramuri industriale.

Cu toate aceste rezultate, eficiența cercetărilor geologice nu a fost la nivelul posibilităților create. Lucrările geologice nu au fost concentrate pe obiectivele de primă importanță, cum este minereul de fier, nu au fost suficient studiate structurile geologice prin lucrări prealabile de prospecțiuni, pentru a se reduce volumul lucrărilor sterile de explorare — în special la petrol — și nu s-au precizat rezerve industriale suficiente pentru deschiderea de mine noi — îndeosebi la cărbuni.

Ritmul înalt de dezvoltare a economiei cere sporirea însemnată a rezervelor industriale de substanțe minerale utile, și în primul rînd a minereurilor de fier. Este necesar să se intensifice lucrările de prospecțiuni și de pregătiri pentru exploatarea zăcămintelor de minereuri din Poiana Ruscă, Palazu și alte zone. Nu trebuie precupețit nici un efort pentru ca în următorii ani să conturăm zăcămintele și să elaborăm cele mai potrivite metode de exploatare și preparare a minereurilor de fier, în scopul lărgirii considerabile a bazei de materii prime necesare siderurgiei noastre în plină dezvoltare.

Fondurile alocate activității geologice în perioada 1960—1965 se ridică la circa 12 miliarde de lei ; din suma alocată activității geologice, circa 2 miliarde sînt destinate înzestrării cu utilaje și aparate moderne.

Este necesar să fie accentuate eforturile pentru creșterea rezervelor de petrol, gaz metan, minereuri neferoase, cărbuni cocsificabili. Organizațiile geologice au datoria să aplice cele mai moderne metode de lucru, pentru a da economiei naționale în termenul cel mai scurt cît mai multe rezerve industriale.

În asigurarea utilajului necesar tuturor ramurilor economiei naționale, un rol deosebit de important revine **industriei constructoare de mașini.** De calitatea mașinilor, utilajelor și instalațiilor depinde în cea mai mare măsură nivelul tehnic al proceselor de fabricație în întreprinderile noi și în cele care vor fi reutilate și modernizate.

Industria constructoare de mașini va dezvolta producția de serie și de linii tehnologice complete, în conformitate cu nevoile economiei naționale și ținînd seama de avantajele economice ale specializării și cooperării cu celelalte țări socialiste.

Se prevede dezvoltarea în principal a producției de instalații de foraj, de utilaje și instalații pentru rafinării și pentru industria chimică, de locomotive diesel electrice, nave maritime și fluviale, utilaje pentru industria construcțiilor și a materialelor de construcții, mașini-unelte, camioane, tractoare, mașini agricole și altele.

În industria electrotehnică va crește nivelul tehnic, calitatea și sortimentul mașinilor și aparatelor electrice, a conductorilor, cablurilor și a altor materiale electrotehnice. A început construcția unei

fabrici moderne de piese de radio şi de elemente cu semiconductori, care va intra în funcţiune în anii 1961—1962 şi va avea un rol însemnat în dezvoltarea construcţiei aparatelor electronice şi introducerea automatizării.

Producţia bunurilor metalice şi electrotehnice de uz casnic va spori de circa 3 ori, o dată cu lărgirea sortimentului, îmbunătăţirea calităţii şi prezentării lor.

Principala sarcină a industriei construcţiilor de maşini este ridicarea continuă a nivelului tehnic, îmbunătăţirea calităţii, creşterea randamentului şi a economicităţii maşinilor şi instalaţiilor. Pentru aceasta este necesar să se întărească activitatea de cercetări şi proiectări, să se dezvolte reţeaua de laboratoare uzinale şi a standurilor de probă, a atelierelor de prototipuri şi a secţiilor de sculărie, încadrate cu muncitori şi personal tehnic de înaltă calificare.

Punerea în fabricaţie de noi maşini va trebui să fie aprobată pe baza unor studii tehnice-economice temeinice, care să dovedească justeţea alegerii tipurilor şi economicitatea fabricaţiei.

În cel mai scurt timp va trebui definitivată profilarea întreprinderilor pe baza adîncirii în continuare a specializării şi cooperării, condiţie esenţială pentru îmbunătăţirea calităţii şi reducerea preţului de cost al produselor.

Pentru realizarea unor maşini şi instalaţii complexe de nivelul celor mai reuşite tipuri din ţările industriale dezvoltate, va trebui să fie desemnată cîte o uzină coordonatoare, cu drepturi largi de îndrumare a producţiei elementelor componente şi a subansamblelor fabricate de întreprinderile furnizoare.

Sîntem încredinţaţi că muncitorii, inginerii şi tehnicienii din industria constructoare de maşini şi electrotehnică vor munci cu avînt şi perseverenţă pentru ridicarea nivelului tehnic şi calitativ al maşinilor şi instalaţiilor fabricate, astfel ca această ramură principală a industriei să-şi îndeplinească cu cinste misiunea sa de promovare a progresului tehnic în toate ramurile economiei naţionale.

Tovarăşi,

La cel de-al II-lea Congres al partidului ne-am ocupat în mod deosebit de dezvoltarea **industriei chimice.**

Marile combinate, dotate cu tehnica cea mai modernă, care se înalţă în prezent în diferite regiuni ale ţării, permit fabricarea în condiţii economice optime a unei mari varietăţi de produse chimice, necesare tuturor ramurilor industriale, agriculturii şi producţiei bunurilor de larg consum.

În cadrul planului de 6 ani, industria chimică ocupă un loc de prim ordin, urmînd să-şi mărească producţia de 3,3 ori, prin alocarea unor fonduri de investiţii de circa 20 de miliarde de lei.

Producţia de îngrăşăminte va creşte în 1965 de aproape 10 ori faţă de 1959, prin mărirea capacităţilor fabricilor existente, precum şi prin construirea a două combinate de îngrăşăminte azotoase la Craiova şi Tîrgu-Mureş, prin punerea în funcţiune a unor capacităţi importante de îngrăşăminte fosfatice în regiunea Suceava şi la Uzina de la Năvodari. Se va lărgi producţia chimicalelor necesare combaterii eficace a dăunătorilor din agricultură.

Pentru dezvoltarea industriei cauciucului sintetic şi a altor produse de sinteză, se prevede, în afara marelui complex petrochimic de la Borzeşti, care va intra treptat în funcţiune cu începere din anul acesta, şi pe lîngă lărgirea capacităţilor de producţie în întreprinderile existente, punerea în funcţiune a unui nou complex petrochimic la Ploieşti şi începerea construcţiei unei noi fabrici de cauciuc sintetic, înlocuitor al cauciucului natural. Este în curs de construcţie o fabrică modernă de anvelope la Bucureşti, cu o capacitate de 1.000.000 de anvelope pe an, care, împreună cu capacităţile existente, va acoperi toate nevoile ţării şi va crea disponibilităţi pentru export.

Prin terminarea Combinatului de la Săvineşti şi construirea unei fabrici de fibre artificiale la Brăila se vor lărgi producţia şi sortimentul firelor şi fibrelor chimice necesare industriei textile, ajungîndu-se în 1965 la 47.000 de tone, dintre care 13.000 de tone

de tip relon şi rolan şi circa 34.000 de tone de fibre şi fire pe bază de celuloză.

Ţinînd seama de utilizarea tot mai largă a maselor plastice şi a răşinilor sintetice în industriile constructoare de maşini, lemnului, în construcţii, la ambalarea produselor şi la fabricarea bunurilor de consum, producţia acestor materiale va ajunge în 1965 la peste 95.000 de tone. Va fi dezvoltată producţia unui sortiment variat de asemenea produse, printre care policlorura de vinil, polietilena, acetatul de vinil, polistiren şi altele.

O mare dezvoltare va cunoaşte industria de celuloză şi semi-celuloză, a cărei producţie va creşte de peste 4,5 ori, asigurînd integral necesităţile producţiei de hîrtie, celofibră, viscoză şi cord; producţia de hîrtie va creşte de aproape 3 ori.

Corespunzător necesităţilor crescînde ale industriei de celuloză şi hîrtie se prevede lărgirea bazei de materii prime cu plante anuale şi lemn de foioase. Se va tripla capacitatea de producţie a Fabricii de celuloză pe bază de stuf ce va intra în funcţiune anul acesta la Brăila; se va construi încă o fabrică de celuloză şi hîrtie pe bază de paie, în afară de cea de la Constanţa, care a început recent să producă, precum şi o fabrică de celuloză şi hîrtie din lemn de foioase. Prin punerea în funcţiune a fabricii de celuloză şi hîrtie din lemn de răşinoase de la Suceava, în curs de construcţie, şi prin realizarea unei capacităţi de încă 100.000—120.000 de tone de celuloză, se vor putea obţine variatele sortimente de hîrtie cerute de economia naţională.

În **economia forestieră** obiectivul principal este refacerea şi valorificarea cît mai înaltă a patrimoniului forestier, care constituie una din cele mai preţioase bogăţii ale patriei noastre.

Nevoile sporite de material lemnos ale economiei vor fi asigurate prin gospodărirea raţională a fondului forestier, prin valorificarea superioară şi complexă a masei lemnoase, precum şi prin reducerea consumurilor exagerate şi neraţionale în toate ramurile economice. Se vor mări resursele de lemn prin intensificarea operaţiilor de îngrijire a pădurilor, extinderea culturilor de specii repede crescătoare şi mai ales prin reducerea simţitoare a pierderilor în procesul de exploatare şi industrializare.

Vor fi executate lucrări de împădurire pe o suprafaţă de peste 400.000 ha, luîndu-se măsuri de îmbunătăţire a calităţii şi de reducere a costului lucrărilor şi concentrîndu-se activitatea în perimetrele silvice, fără diminuarea suprafeţelor păşunilor şi fineţelor.

Pierderile în exploatări vor trebui reduse sub 4%, prin aplicarea de măsuri organizatorice, folosirea mijloacelor mecanice şi dezvoltarea căilor de transport forestier.

Industrializarea lemnului va fi concentrată în combinate cu profil complex, care, pe lîngă prelucrarea lemnului rotund în cherestea, placaj, furnir, parchete, mobilă, vor valorifica deşeurile provenite de la aceste produse, precum şi lemnul de mici dimensiuni şi de calităţi inferioare, în vederea fabricării plăcilor aglomerate şi fibrolemnoase — produse valoroase cu o largă întrebuinţare.

Planul de 6 ani prevede dublarea producţiei **industriei uşoare şi alimentare.**

Producţia de ţesături va creşte la 540.000.000—550.000.000 de metri pătraţi (de 1,9 ori faţă de 1959), de tricotaje la peste 70.000.000 bucăţi (de peste 2,3 ori), de încălţăminte la 45.000.000 de perechi (de 1,6 ori), de confecţii de peste 2,4 ori.

Vor fi construite şi reutilate un număr însemnat de întreprinderi textile, de confecţii, încălţăminte şi altele.

Capacităţile filaturilor de bumbac vor creşte cu circa 65%, iar producţia lor se va mări de la 48.000 de tone de fire în 1959 la 80.000 de tone de fire în 1965, faţă de numai 16.500 de tone de fire în 1938.

În filaturile de lînă pieptănată, capacităţile vor creşte de 2,3 ori faţă de anul 1959, eliminîndu-se strangularea care frîna producţia de ţesături de lînă; producţia va spori de la 4.700 de tone de fire la circa 12.000 de tone în 1965, în timp ce în 1938 ea era de numai 1.200 de tone.

Capacitățile țesătoriilor de bumbac, lînă, mătase și in vor spori de 1,7 ori față de 1959 și vor produce de 4,2 ori mai multe țesături decît în 1938.

În industria tricotajelor, capacitățile vor crește de 2,2 ori față de cele existente la sfîrșitul anului 1959.

Se prevede instalarea a 26 de linii tehnologice moderne pentru producția încălțămintei de piele, astfel ca 45% din producția prevăzută în 1965 să fie realizată cu utilaje moderne de înaltă productivitate.

Industria ușoară va fi înzestrată cu utilaj modern, care va asigura mărirea producției, creșterea importantă a productivității muncii, prelucrarea în produse finite superioare a materiilor prime naturale și sintetice, îmbogățirea sortimentului și îmbunătățirea în continuare a calității produselor.

În vederea sporirii consumului de produse alimentare al populației și îmbunătățirii structurii lui, producția industrială de carne va trebui să crească la peste 600.000 de tone (de circa 2,5 ori), de pește la 70.000 de tone (de 3,5 ori), de ulei comestibil la 200.000 de tone (de 3,3 ori), de unt la 30.000 de tone (de 2,7 ori), de lapte de consum la peste 5.000.000 de hectolitri (de peste 4 ori), de zahăr la 460.000 de tone (de 1,9 ori).

În cursul planului de 6 ani, industria alimentară va deveni, practic, o industrie nouă, la nivelul ultimelor realizări ale tehnicii, cu un grad avansat de automatizare. Vor intra în producție 4 fabrici de zahăr, din care două în toamna aceasta, precum și fabrici de ulei, bere, abatoare moderne, înzestrate cu secții de preparate de carne, noi linii automate de conserve de legume și fructe, fabrici pentru industrializarea laptelui, mori și fabrici de pîine, instalații moderne de vinificare și de conservare a vinului și altele.

Ținînd seama că țara noastră dispune de un fond piscicol de peste 700.000 ha, prevederile planului cu privire la dezvoltarea *pisciculturii* sînt pe deplin realizabile prin înfăptuirea unor măsuri de amenajare și exploatare rațională a bunurilor piscicole, trecîndu-se la o piscicultură dirijată, care să permită obținerea unei producții sporite an de an.

Întrucît în prezent circa 80% din producția de pește provine din lunca inundabilă și Delta Dunării, este necesar să se întocmească, pînă la sfîrșitul anului 1960, schița planului de amenajare complexă a acestora, ținînd seama de interesele diverselor sectoare — piscicol, agricol, stuficol și silvic — și să se treacă la executarea lucrărilor.

Vor trebui luate măsuri pentru punerea în valoare a iazurilor, bălților și eleșteelor, a căror suprafață totală depășește 40.000 ha, asigurîndu-se întreținerea lor sistematică și furajarea peștelui într-un număr cît mai mare de eleștee și iazuri. Se vor realiza noi amenajări pe terenuri nepotrivite pentru agricultură.

Totodată, trebuie să se amenajeze pepiniere pentru furnizarea puietului de pește necesar populării tuturor bunurilor piscicole.

Prin aplicarea metodelor de piscicultură avansate și prin folosirea în mod cît mai judicios a fondurilor de investiții de aproximativ 500.000.000 de lei, prevăzute în planul de 6 ani, se vor pune în valoare posibilitățile însemnate ale acestui sector, pentru îmbunătățirea aprovizionării populației.

Pentru a se asigura conservarea și menținerea calității produselor alimentare, se prevede dezvoltarea considerabilă a *rețelei frigorifice*, alocîndu-se în acest scop suma de 1,3 miliarde de lei.

Se vor construi noi antrepozite frigorifice generale și spații frigorifice pe lîngă fabrici și depozite de produse alimentare, în suprafață totală de circa 100.000 metri pătrați.

Parcul de vagoane izoterme va crește de la circa 490 de bucăți la circa 2.000 de bucăți; fabricile de prelucrare a laptelui și a cărnii vor primi peste 1.000 de bucăți de cisterne și autodube izoterme și frigorifice pentru deservirea rețelei comerciale.

Magazinele de desfacere, precum și creșele, căminele, spitalele vor fi înzestrate pînă în 1965 cu circa 24.000 de agregate, dulapuri și vitrine frigorifice. Producția de frigidere casnice va ajunge la 50.000 de bucăți în 1965.

Întreprinderile producătoare vor trebui să dea cea mai mare atenție însușirii de tipuri perfecționate și economice de agregate și instalații frigorifice. Pentru a preveni pagubele însemnate pe care economia le-ar putea suferi din cauza unei insuficiente dezvoltări a rețelei frigorifice, vor trebui găsite posibilități, pe măsura îndeplinirii planului, în vederea accentuării efortului în acest sector.

În industria producătoare de bunuri de consum este necesar să existe o preocupare permanentă pentru lărgirea considerabilă a sortimentelor și îmbunătățirea lor, pe baza cunoașterii gustului și cerințelor consumatorilor, introducerea semifabricării și a preambalării produselor alimentare și prezentarea lor într-o formă cît mai atrăgătoare.

O problemă centrală a întregii economii, căreia trebuie să-i acordăm cea mai mare atenție în etapa actuală, este îmbunătățirea permanentă a calității produselor. În perioada 1956—1959 au fost obținute succese însemnate în domeniul îmbunătățirii calității oțelurilor aliate și a laminatelor, a mașinilor, materialelor de construcții și altele. În industria bunurilor de consum s-a îmbunătățit calitatea unor produse textile și alimentare, lărgindu-se sortimentul și creîndu-se un mare număr de articole și modele noi.

În același timp însă, trebuie spus că se mai fabrică o serie de produse de calitate slabă, cu durabilitate redusă, care au adus greutăți și pagube economiei naționale și care provoacă nemulțumirea îndreptățită a oamenilor muncii.

Din păcate, se mai găsesc cadre de conducere din economie care nu cunosc și nu se interesează de performanțele, calitatea și aspectul produselor fabricate în alte întreprinderi și în străinătate, dau dovadă de conservatorism, în loc să aibă o atitudine critică față de producția realizată, nesocotesc disciplina de stat și interesele superioare ale economiei naționale, cît și cerințele oamenilor muncii de a se fabrica produse de înaltă calitate și durabile.

Conducerile ministerelor și ale întreprinderilor sînt datoare să înfăptuiască un complex de măsuri pentru îmbunătățirea calității produselor, ca preocupare imediată și permanentă în toate ramurile industriale.

Este necesar să lucrăm în așa fel încît mărfurile fabricate în întreprinderile noastre să dea o mare satisfacție oamenilor muncii care le-au produs sau le folosesc, iar buna calitate a produselor, „marca fabricii", să devină un titlu de onoare pentru colectivele tuturor întreprinderilor din țara noastră.

AGRICULTURA

Tovarăși,

Profunde schimbări social-economice au avut loc în ultimii ani în viața satelor. **Sectorul socialist din agricultură cuprinde peste 81% din numărul gospodăriilor țărănești și din suprafața arabilă a țării.** *(Aplauze puternice.)* **A fost lichidată chiaburimea, cea mai numeroasă clasă exploatatoare, desființîndu-se astfel ultimele forme de proprietate capitalistă în agricultură.** *(Aplauze.)*

Numărul familiilor țărănești cuprinse în sectorul socialist a crescut de la 382.000 în 1955 la 2.920.000. Gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective și întovărășirile agricole dețin astăzi o suprafață de 8.000.000 ha de teren arabil. Folosind condițiile naturale și economice favorabile dezvoltării principalelor ramuri ale agriculturii, mecanizării complexe a lucrărilor, unitățile agricole socialiste obțin an de an recolte bogate.

Au mai rămas în afara sectorului socialist aproximativ 680.000 de familii, mai puțin de 1/5 din totalul familiilor țărănești, cu o suprafață de 1.800.000 ha, îndeosebi în localitățile de munte. Datorită puternicei atracții exercitate de sectorul socialist-cooperatist în plină dezvoltare, și aceste gospodării individuale se îndreaptă spre agricultura socialistă.

În procesul acestor transformări revoluționare, care au schimbat din temelii înfățișarea satului, se formează o clasă nouă, țărănimea colectivistă, prietenă și aliată de nădejde a clasei munci-

toare, se dezvoltă conștiința socialistă a maselor țărănești, se întărește și se ridică pe o treaptă mai înaltă alianța muncitorească-țărănească. *(Aplauze puternice.)*

Hotărîtor pentru rezultatele obținute în construcția socialistă în agricultură, și în primul rînd în dezvoltarea sectorului colectivist, a fost puternicul sprijin acordat țărănimii de statul democrat-popular prin mijloacele mecanizate ale stațiunilor de mașini și tractoare, cadre de ingineri și tehnicieni agricoli, prin credite, materiale de construcții, semințe selecționate, material săditor pomiviticol, animale de rasă și altele. Numai în anii 1956—1959 investițiile pentru agricultură din fondurile statului s-au ridicat la 8,6 miliarde de lei.

Pentru ca intensificarea mecanizării agriculturii — care este însoțită de reducerea numărului de vite de muncă — să nu ducă la scăderea numărului de bovine, partidul și guvernul au luat măsuri de sporire a cointeresării țărănimii în creșterea animalelor de producție, ceea ce a dus la mărirea șeptelului.

Rezultatele obținute de gospodăriile agricole colective, și îndeosebi de gospodăriile fruntașe, în creșterea producției și ridicarea nivelului de trai al colectiviștilor exercită o puternică influență asupra întovărășirilor și grăbesc transformarea acestora în gospodării colective.

Este suficient să arătăm că numai în cursul anului 1959 și în primele 5 luni ale anului 1960 au trecut la gospodării colective un număr de 2.516 întovărășiri, cu o suprafață totală de 1.026.000 ha.

Totodată, în ultimii ani se manifestă tendința gospodăriilor colective mici de a se uni în gospodării colective mai mari, care creează condiții mai bune pentru folosirea rațională a pămîntului, pentru aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, utilizarea mai eficace a mijloacelor mecanizate și dezvoltarea multilaterală a producției agricole vegetale și animale. În toate regiunile țării există astfel de gospodării colective, iar numărul lor este în creștere.

Experiența arată că cele mai bune rezultate economice sînt obținute în prezent de gospodăriile colective care au o suprafață

în jurul a 1.500 — 2.000 ha, în funcție de zonele naturale și economice, de condițiile locale și caracterul producției. Aceste gospodării colective au o productivitate ridicată la hectar, obțin recolte bogate, dezvoltă avutul obștesc și asigură creșterea continuă a veniturilor colectiviștilor.

Transformarea întovărășirilor agricole în gospodării colective, unirea gospodăriilor colective mici în gospodării colective mai mari, întărirea economică-organizatorică și dezvoltarea lor multilaterală constituie un proces unic neîntrerupt, care consolidează și lărgește relațiile de producție socialiste la sate.

Se poate aprecia că procesul de colectivizare a agriculturii se va încheia pînă în 1965.

Terminarea colectivizării va deschide posibilități nelimitate pentru un avînt continuu al forțelor de producție în agricultura noastră. *(Aplauze.)*

În dezvoltarea agriculturii, un rol important l-a avut aplicarea principiului cointeresării materiale a țărănimii în sporirea producției agricole. Începînd încă din toamna anului 1953 s-a introdus treptat, la o seamă de produse agricole, sistemul de contractări și achiziții. Pe baza rezultatelor pozitive obținute în înfăptuirea acestor măsuri și a experienței acumulate, plenara din decembrie 1956 a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn a hotărît desființarea sistemului cotelor obligatorii și înlocuirea lui prin sistemul de contractări și achiziții. Acest sistem, întemeiat pe cointeresarea materială a țărănimii, a contribuit la creșterea însemnată a producției agricole, care în 1957 a depășit cu aproape 23%, iar în 1959 cu peste 30% producția anului 1956.

Sporirea producției agricole și livrarea către stat a unor cantități mai mari de produse la prețuri remuneratorii au contribuit la mărirea veniturilor țărănimii. În 1959 țărănimea a primit din livrarea către stat a produselor agricole 7,5 miliarde de lei, cu 1,7 miliarde de lei mai mult decît în 1955 — în afară de veniturile realizate din vînzările de produse direct pe piață și de creșterea însemnată a consumului propriu.

Ca rezultat al măsurilor de cointeresare materială amintite, cantitățile de produse agricole intrate în fondul central al statului au sporit an de an, asigurînd satisfacerea nevoilor de aprovizionare a populației cu pîine, carne, lapte, grăsimi și cu alte produse agroalimentare, aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, precum și creșterea continuă a rezervelor de stat.

După cum se arată în proiectul de Directive pentru planul de dezvoltare economică pe anii 1960—1965, ne propunem ca *producția globală agricolă să crească pînă la sfîrșitul acestei perioade cu 70—80% față de 1959, asigurînd un belșug de produse agroalimentare pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al populației. Sporirea producției agricole vegetale și animale se va realiza pe calea dezvoltării intensive și multilaterale a agriculturii, prin îmbinarea armonioasă a diferitelor ramuri de producție, ținînd seama de condițiile economice și pedoclimatice.*

Organele și organizațiile de partid, Sfaturile populare trebuie să pună în centrul activității lor sprijinirea gospodăriilor colective, mobilizînd consiliile de conducere, pe toți colectiviștii să folosească la maximum mijloacele proprii și ajutorul dat de stat, pentru a asigura dezvoltarea multilaterală a gospodăriei, sporirea producției la cereale, plante tehnice și alimentare, mărirea producției de furaje, pe baza cărora creșterea animalelor din turma obștească să fie ridicată la nivelul unei ramuri principale de producție.

Sînt create condițiile necesare ca în timpul cel mai scurt toate gospodăriile colective să ajungă la nivelul gospodăriilor fruntașe; trebuie dusă o muncă politică și organizatorică perseverentă pentru realizarea cu succes a acestei sarcini de mare însemnătate.

Eforturi deosebite vor fi îndreptate spre ridicarea continuă a nivelului de mecanizare și chimizare a agriculturii. Pînă la sfîrșitul perioadei 1960—1965, stațiunile de mașini și tractoare și gospodăriile agricole de stat vor dispune de un număr de circa 100.000 de tractoare fizice (150.000 tractoare convenționale de 15 CP), de trei ori mai multe decît în 1959, peste 70.000 de semănători, peste

43.000 de combine pentru recoltatul cerealelor păioase, peste 8.000 de combine de porumb, precum și alte mașini agricole. În 1965 vor reveni pe un tractor fizic 100 ha de teren arabil, față de 270 ha în 1959.

Înzestrarea agriculturii cu un număr mare de tractoare și mașini perfecționate va da posibilitatea ca termenul de executare a lucrărilor de însămînțare să se scurteze la 8—10 zile și al celor de recoltat la 7—8 zile. Agricultura va primi an de an cantități mai mari de îngrășăminte chimice, care vor ajunge în 1965 la peste 2.000.000 de tone (500.000 de tone substanță activă), de peste 8 ori mai mult decît în 1959, precum și cantități însemnate de substanțe insectofungicide și ierbicide.

Este de datoria organelor și organizațiilor de partid, a Sfaturilor populare să mobilizeze pe inginerii și mecanizatorii din stațiunile de mașini și tractoare pentru executarea lucrărilor la timpul potrivit și la un nivel agrotehnic ridicat și realizarea unor recolte bogate, pentru consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, pentru sporirea randamentului anual pe tractor, reducerea consumurilor de carburanți și de piese de schimb, scăderea prețului de cost al lucrărilor.

Sarcini de mare răspundere revin organelor și organizațiilor de partid în munca lor politică și organizatorică pentru a asigura ca *gospodăriile agricole de stat* să contribuie din ce în ce mai mult la realizarea obiectivelor care stau astăzi în fața agriculturii. Fiind dotate cu mijloace tehnice înaintate, primind cantități sporite de îngrășăminte chimice, folosind semințe de mare productivitate, gospodăriile de stat trebuie să dea, an de an, recolte bogate de cereale, să dezvolte creșterea animalelor, să sprijine și mai activ gospodăriile colective cu semințe de soi selecționate, cu reproducători de animale de rasă și altele.

Este necesar ca în timpul cel mai scurt să se termine lucrările de organizare a teritoriului și de comasare a parcelelor răzlețe, de

profilare a producţiei pentru fiecare gospodărie în parte. Gospodăriile agricole de stat trebuie să folosească construcţii zootehnice ieftine, care să permită mecanizarea cu mijloace simple a proceselor de producţie, să mecanizeze lucrările de producere şi preparare a furajelor, de recoltare şi însilozare a porumbului.

Prin aplicarea metodelor agrozootehnice înaintate şi a celor mai noi cuceriri ale ştiinţei, consiliile gospodăriilor de stat, muncitorii, inginerii, tehnicienii au datoria să asigure creşterea continuă a producţiilor la hectar, să mărească productivitatea muncii şi să scadă preţul de cost al produselor, încît gospodăriile de stat să devină model de gospodărire socialistă pentru întreaga agricultură din ţara noastră.

Sarcina principală în domeniul producţiei agricole este sporirea considerabilă a producţiei de cereale, mai ales de grîu şi de porumb, deoarece de aceasta depinde dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii şi în special creşterea animalelor.

Producţia de cereale va spori prin mărirea producţiei la hectar la toate culturile. Suprafaţa cultivată cu porumb se va extinde în anii următori la peste 4.000.000 ha, reprezentînd peste 40% din suprafaţa arabilă a ţării.

Pînă în 1965 trebuie să ajungem ca, în condiţii climatice normale, să producem anual 14.000.000—16.000.000 de tone de cereale, din care grîu 5.000.000—5.400.000 de tone, iar porumb-boabe 8.000.000—9.000.000 de tone.

Pentru sporirea producţiei de cereale se impune să ne preocupăm mult mai îndeaproape de folosirea deplină şi raţională a mijloacelor mecanizate şi a îngrăşămintelor chimice şi organice, de generalizarea în producţie a soiurilor selecţionate de mare productivitate, de executarea lucrărilor la un înalt nivel agrotehnic — factori din cei mai de seamă ai creşterii randamentului la hectar şi reducerii preţului de cost în agricultură.

În anii care urmează este necesar să ne concentrăm forţele în mod deosebit în direcţia *dezvoltării creşterii animalelor*. În centrul preocupărilor noastre va sta mărirea numărului şi a productivităţii vacilor de lapte. Pînă la sfîrşitul anului 1965 numărul bovinelor trebuie să ajungă la 5.800.000, din care vaci de lapte 2.900.000, realizîndu-se o producţie anuală de peste 50.000.000 de hectolitri de lapte. Gospodăriile agricole de stat şi gospodăriile colective au datoria să se ocupe îndeaproape de creşterea tineretului bovin din cele mai bune şi mai productive rase de lapte, spre a asigura creşterea efectivelor din matcă proprie.

Pentru acoperirea completă a nevoilor de lînă ale industriei, numărul oilor va spori de la 11.200.000 în 1959 la 13.000.000 în 1965, iar producţia de lînă va ajunge la 37.000 de tone, din care 27.000 de tone lînă fină şi semifină.

Numărul porcinelor va creşte pînă în 1965 de la 4.300.000 la circa 7.500.000, dîndu-se o atenţie deosebită dezvoltării raselor precoce de carne. Pentru aprovizionarea populaţiei din oraşele mari şi din centrele industriale, se vor organiza în apropierea acestora crescătorii mecanizate de păsări pentru carne şi ouă, cu o mare capacitate de producţie.

Condiţia principală pentru realizarea sarcinilor mari în domeniul dezvoltării creşterii animalelor şi ridicării productivităţii lor este asigurarea unei bogate baze furajere. Porumbul pentru siloz, recoltat în faza de lapte-ceară, trebuie să devină furajul principal pentru sporirea producţiei animale şi mai ales de lapte şi carne.

Este necesar să se organizeze executarea sistematică a lucrărilor de îngrijire şi îngrăşare a păşunilor şi fîneţelor naturale, astfel ca producţia lor să crească în anii următori la cel puţin 10.000 kg de masă verde la hectar, pentru a asigura o hrană bogată unui număr mult mai mare de animale pe timpul verii.

Se va acorda şi în anii viitori o deosebită atenţie măririi producţiei *plantelor tehnice, legumelor şi cartofilor*. La aceste culturi, eforturile vor fi îndreptate spre sporirea producţiei la hectar, prin mărirea suprafeţelor irigate şi prin folosirea unor însemnate can-

tități de îngrășăminte organice și minerale. Pînă în 1965 producția de sfeclă de zahăr trebuie să ajungă la circa 25.000 kg la hectar, de floarea-soarelui la cel puțin 1.500 kg, de cartofi la peste 15.000 kg, iar la legume să se realizeze o producție globală de 3.300.000 de tone.

Pentru mărirea producției de *fructe și struguri* se prevede ca pînă în 1965 să fie extinse plantațiile de pomi fructiferi și de viță de vie la 300.000 ha fiecare; astfel producția de fructe va putea ajunge în 1965 la circa 1.700.000 de tone, iar producția de struguri la 1.400.000 de tone. La plantarea noilor livezi se va urmări îmbunătățirea raportului dintre specii, dîndu-se extindere mai ales soiurilor valoroase. La refacerea și lărgirea plantațiilor de viță de vie se vor folosi numai soiuri raionate, acordîndu-se o atenție deosebită varietăților care asigură o aprovizionare bogată a populației cu struguri de masă și producerea unor vinuri de calitate superioară.

Noile plantații se vor amplasa în primul rînd în bazinele pomicole și viticole, pe baza lucrărilor de zonare a producției agricole și a raionării soiurilor, și numai pe terenuri în pantă, erodate, pe terenurile nisipoase care nu pot fi valorificate în mod economic prin alte culturi.

Oamenilor de știință din agricultură le revine sarcina să creeze într-un timp scurt hibrizi de porumb, soiuri de grîu și alte plante de cultură productive și de calitate superioară, să adîncească studiul aplicării diferențiate a metodelor agrotehnice, pe zone pedoclimatice, să stabilească mijloacele folosirii cu randament sporit a mașinilor agricole, îngrășămintelor, irigației; cercetătorii din domeniul zootehniei trebuie să amelioreze rasele de animale, să stabilească noi metode de creștere și hrănire a animalelor, care să ducă la sporirea producției de lapte, carne, lînă, ouă și la scăderea prețului de cost al acestora.

Sîntem convinși că oamenii muncii din agricultură nu-și vor precupeți forțele pentru a îndeplini cu cinste sarcinile în domeniul

sporirii producției agricole, pentru a asigura un belșug de produse agroalimentare, în interesul ridicării continue a nivelului de viață al populației muncitoare de la orașe și sate. *(Aplauze puternice.)*

TRANSPORTURI ȘI TELECOMUNICAȚII

Planul de 6 ani prevede creșterea capacității de transport corespunzător ritmului susținut de dezvoltare a economiei, precum și schimbări esențiale în înzestrarea tehnică a transporturilor de deservire generală.

Se va înfăptui în mare măsură *reînzestrarea tehnică a transportului feroviar prin introducerea tracțiunii diesel și electrice, prin mecanizarea și automatizarea proceselor de exploatare.* Calea ferată va fi dotată cu 330 de locomotive diesel și cu locomotive electrice, astfel că în 1965 se va putea efectua cu mijloace de tracțiune moderne 45—50% din totalul traficului feroviar. Economiile în cheltuielile de exploatare la liniile pe care se introduc noile locomotive vor fi de aproape 1,3 miliarde de lei, adică circa jumătate din suma investițiilor necesare în această perioadă pentru electrificarea și introducerea tracțiunii diesel. Pentru folosirea cît mai eficace a puterii de remorcare a locomotivelor diesel și electrice și reînnoirea parcului, calea ferată va primi 11.000 de vagoane-marfă și se vor reface circa 2.500 km linii cu șine de tip greu.

Se prevede extinderea considerabilă a centralizării electrodinamice, a blocului automat și a conducerii centralizate prin dispecer pe liniile de trafic intens, în vederea creșterii capacității de transport, sporirii siguranței circulației și reducerii cheltuielilor de exploatare.

Avînd în vedere avantajul *transporturilor auto* pe distanțe scurte, se prevede dezvoltarea de peste 3 ori a traficului de deservire generală și dotarea economiei cu peste 50.000 de camioane și 13.000 de remorci. Fabricarea de autocamioane cu performanțe ridicate, concentrarea transporturilor auto în puternice unități de

exploatare şi îmbunătăţirea componenţei parcului prin scoaterea din funcţiune a autovehiculelor vechi şi neeconomicoase trebuie să ducă la o mai bună folosire a parcului auto şi la reducerea preţului de cost al transportului rutier.

Corespunzător dezvoltării transportului auto se vor moderniza peste 4.300 km de drumuri, dîndu-se prioritate drumurilor cu trafic intens şi luîndu-se măsuri perseverente pentru reducerea costului pe kilometru şi pentru îmbunătăţirea calităţii lucrărilor.

O dezvoltare importantă va cunoaşte *transportul maritim*. Traficul efectuat de flota noastră va creşte în 1965 de 7,5 ori faţă de 1959, prin dotarea ei cu un număr de 12 vase a 4.500 de tone, 8 vase de 10.000—12.000 de tone şi altele.

Va continua extinderea telefoniei automate, a reţelei telefonice interurbane, prin instalarea de linii de radiorelee pe arterele magistrale ale ţării, precum şi de cabluri subterane.

Vor fi construite noi posturi de radio şi televiziune, care vor putea acoperi cu emisiunile lor întreaga suprafaţă a ţării.

Pentru dezvoltarea şi înzestrarea cu mijloace tehnice moderne a transporturilor şi telecomunicaţiilor, se vor investi circa 16 miliarde de lei, de 2 ori mai mult decît în ultimii 6 ani.

INVESTIŢIILE

Tovarăşi,

Prevederile proiectului de Directive privitoare la investiţii reflectă politica consecventă a partidului de dezvoltare a forţelor de producţie, precum şi capacitatea crescîndă a economiei noastre de a consacra mijloacele necesare înfăptuirii unor obiective de însemnătate tot mai mare, pe baza creşterii continue a acumulărilor statului.

Volumul şi orientarea investiţiilor în perioada 1960—1965 vor fi:

	1960—1965		Nivel de crestere în 1960—1965 faţă de 1954—1959
	Volum în miliarde lei	%	
Investiţii economice, social-culturale	170—180	100	198—209
din care:			
Industria	100—105,8	58,8	210—222
din care:			
Grupa A	(89,3—94,5)	(89,3)	212—225
Grupa B	(10,7—11,3)	(10,7)	195—206
Agricultura (fondurile statului)	22,1—23,4	13	191—202
Transporturi	15,6—16,6	9,2	198—211
Social-culturale	19,7—20,9	11,6	184—195
din care:			
locuinţe	12,9—13,7	7,6	243—259

În anii 1960—1965 se prevede un volum de investiţii din fondurile statului de 170—180 miliarde de lei, aproximativ de 2 ori mai mult decît în perioada de 6 ani precedentă. *Aceasta înseamnă că în următorii 6 ani vom investi în economie cu circa 40% mai mult decît în cursul ultimilor 10 ani. Se poate aprecia că, în afară de aceasta, investiţiile din fondurile proprii ale gospodăriilor agricole colective, ale cooperaţiei meşteşugăreşti şi de consum se vor ridica la peste 11 miliarde de lei. Investiţiile destinate dezvoltării industriei se vor ridica la peste 100 miliarde de lei, ceea ce reprezintă aproape 59% din totalul investiţiilor economice şi social-culturale, faţă de circa 55% în ultimii 6 ani.*

Pentru ramurile hotărîtoare ale industriei grele (energetică, metalurgie, construcţii de maşini, chimie) sînt destinate trei pătrimi din totalul investiţiilor din industrie, ceea ce reflectă preocuparea pentru creşterea cu precădere a industriei producătoare de mijloace de producţie.

În acelaşi timp, creşterea de circa 2,7 ori a investiţiilor în industria uşoară şi alimentară asigură sporirea continuă a producţiei şi lărgirea sortimentelor bunurilor de consum.

Dezvoltarea puternică a industriei se oglindeşte în faptul că valoarea fondurilor fixe industriale ce vor fi puse în funcţiune în

perioada planului de 6 ani depăşeşte întreaga valoare a fondurilor fixe existente în industrie la sfîrşitul anului 1959.

În industria republicană vor intra în funcţiune peste 180 de întreprinderi noi şi aproape 300 de secţii noi, vor fi lărgite şi reutilate aproape 400 de întreprinderi din toate ramurile industriei, la aceasta adăugîndu-se întreprinderile ce se vor construi în industria locală.

În vederea dezvoltării bazei materiale a agriculturii socialiste, se prevede numai din fondurile statului un volum de investiţii de circa 23 de miliarde de lei, de 2 ori mai mult decît în perioada de 6 ani precedentă.

Pe măsura întăririi lor economice, gospodăriile colective vor aduce o contribuţie crescîndă la investiţiile necesare dezvoltării lor multilaterale.

Valoarea utilajelor principale pentru mecanizarea agriculturii şi construcţiilor, precum şi a mijloacelor de transport pentru deservire generală reprezintă aproximativ 25 miliarde de lei.

O preocupare permanentă a partidului nostru este *creşterea continuă a eficienţei economice a investiţiilor*, îndreptarea fondurilor către obiective de mare importanţă pentru dezvoltarea economiei. Gospodărirea cît mai judicioasă a fondurilor de investiţii, folosirea suprafeţelor construite şi a capacităţilor existente, fundamentarea temeinică şi justificarea economică a fiecărei investiţii, reducerea continuă a costurilor şi scurtarea termenului de punere în funcţiune a construcţiilor constituie sarcini de căpetenie ale tuturor ministerelor şi Sfaturilor populare, ale organizaţiilor de proiectare şi execuţie.

Eficienţa investiţiilor industriale depinde în mare măsură de alegerea amplasamentului şi stabilirea capacităţii optime de producţie a întreprinderilor, de adoptarea unor procese tehnologice şi soluţii constructive moderne. Prevederea unor utilaje cu caracteristici tehnice ridicate, reducerea construcţiilor în volumul total de investiţii, montarea utilajelor în aer liber ori de cîte ori este posibil,

precum şi limitarea lucrărilor auxiliare la strictul necesar vor asigura micşorarea apreciabilă a investiţiilor pe unitate de capacitate.

La mărirea eficacităţii economice a investiţiilor va contribui în mare măsură reducerea substanţială a duratei de execuţie a construcţiilor. Pe baza experienţei cîştigate de constructori şi proiectanţi, în perioada 1960—1965 se prevăd — faţă de trecut — termene de dare în funcţiune mult mai scurte. Astfel, primul grup al termocentralei de la Ploieşti va intra în funcţiune după un an şi jumătate de la începerea lucrării, în timp ce la centralele Doiceşti, Sîngeorgiu şi Paroşeni, primul grup a intrat în funcţiune după 2 ani şi jumătate; fabrica de zahăr de la Livezi a fost construită în 4 ani, pe cînd cele de la Luduş şi Bucecea — de capacitate mai mare — vor fi construite într-un an şi jumătate.

În realizarea planului de 6 ani va trebui urmărit cu perseverenţă ca termenul de punere în funcţiune a primelor capacităţi la cele mai mari întreprinderi să nu depăşească de regulă 24 de luni de la începerea construcţiei.

Este locul să subliniem lipsurile serioase care există încă la unele ministere şi Sfaturi populare în folosirea judicioasă şi chibzuită a fondurilor de investiţii. Sînt încă destul de numeroase lucrările începute fără un studiu aprofundat, din care să rezulte justificarea economică în ceea ce priveşte alegerea amplasării, a soluţiilor tehnologice, aprovizionarea cu materii prime, posibilităţile de desfacere a producţiei. Insuficienta coordonare şi colaborare între unităţi industriale şi între departamente pentru folosirea în comun a unor instalaţii şi construcţii duce la risipirea unor importante fonduri materiale şi băneşti. Este încă destul de răspîndită practica schimbării destinaţiei fondurilor alocate, cheltuirea nejustificată la sfîrşitul anului a unor sume provenite din nerealizarea lucrărilor planificate, ca şi începerea unor lucrări fără obţinerea prealabilă a aprobării legale.

Trebuie combătută cu toată hotărîrea atitudinea de uşurinţă de care mai dau dovadă conducerile unor organe economice centrale

şi locale în folosirea fondurilor de investiţii, acumulate prin eforturile întregului popor.

Organele şi organizaţiile de partid trebuie să exercite un control permanent asupra utilizării judicioase şi eficiente a fiecărui ban alocat pentru investiţii, îndrumînd organele beneficiare, pe proiectanţi şi constructori spre găsirea unor soluţii optime cu minimum de cheltuieli şi cu efecte cît mai rapide asupra dezvoltării producţiei şi îmbunătăţirii condiţiilor de muncă şi de trai ale oamenilor muncii.

Constructorii noştri au dovedit că pot să realizeze lucrări mari în termene scurte, printr-o raţională organizare a şantierelor şi prin asigurarea ritmică a acestora cu materiale de construcţie.

În domeniul lucrărilor de *construcţii-montaj*, al căror volum va creşte în 1965 de circa 2 ori faţă de 1959, se va trece la extinderea metodelor industriale de execuţie prin dezvoltarea mecanizării lucrărilor, folosirea pe scară largă a prefabricatelor şi a metodelor de lucru rapide. Ţinînd seama de volumul important şi în continuă creştere al construcţiilor din ţara noastră, munca pe şantiere trebuie să se transforme din ce în ce mai mult în procese de montaj a elementelor confecţionate pe cale industrială în fabrici, dotate cu utilaje perfecţionate. Volumul de investiţii prevăzut pentru industria construcţiilor va fi aproape de 1,9 ori mai mare decît în perioada de 6 ani precedentă, din care circa 95% va fi destinat dotării cu utilaje.

Pentru mărirea eficacităţii economice a metodelor industriale trebuie să se extindă tipizarea construcţiilor şi elementelor de construcţii şi să se treacă la o producţie industrială de mare serie a acestora. Metodele de execuţie industrială vor fi aplicate cu precădere la locuinţe, astfel ca durata de execuţie a unui bloc mediu să se reducă la 4—5 luni.

Creşterea gradului de mecanizare, sporirea importantă a producţiei de prefabricate şi de materiale uşoare de zidărie, introducerea în construcţii a maselor plastice creează condiţiile pentru

accelerarea ritmului de execuţie, reducerea consumului la principalele materiale, îmbunătăţirea calităţii şi scăderea continuă a costului lucrărilor.

O premisă importantă pentru realizarea acestor sarcini o constituie elaborarea completă şi la un nivel tehnic ridicat a proiectelor înainte de deschiderea şantierelor, astfel încît să se cunoască şi să se asigure din timp mijloacele de lucru şi măsurile organizatorice necesare pentru cea mai raţională execuţie a lucrărilor.

Comitetul de Stat pentru Arhitectură şi Construcţii are datoria să îndrume institutele de proiectare spre folosirea materialelor cu întreaga lor eficienţă, extinderea largă a prefabricatelor şi oţelurilor speciale; aceste măsuri, precum şi gospodărirea raţională a materialelor pe şantiere şi lichidarea hotărîtă a risipei trebuie să ducă în 1965 la o reducere a consumului de oţel beton cu 20% şi de cherestea cu 40%.

Ministerelor şi Sfaturilor populare regionale şi orăşeneşti le revine o răspundere deosebită pentru întărirea organizaţiilor de construcţii şi proiectare, în vederea realizării sarcinilor importante care stau în faţa acestora.

Corespunzător volumului de construcţii, producţia *materialelor de construcţie* va creşte de 2 ori faţă de 1959. Producţia de ciment va ajunge la 6.500.000 de tone; producţia prefabricatelor de beton armat se va mări de peste 8 ori.

În viitorii 2 ani va trebui asigurată satisfacerea pe deplin a nevoilor de materiale pentru instalaţii şi finisaj, care au un rol hotărîtor în îmbunătăţirea calităţii şi aspectului construcţiilor şi îndeosebi a locuinţelor. În 1961—1962 vor fi puse în funcţiune linii moderne pentru producţia de radiatoare, armături, articole de lăcătuşerie, instalaţii sanitare şi altele, ieftine, frumoase şi în sortimente variate.

Una din preocupările de seamă ale partidului nostru este ridicarea economică şi social-culturală a regiunilor rămase în urmă şi

îmbunătăţirea continuă a repartizării teritoriale a forţelor de producţie.

Principalele criterii după care ne vom orienta în amplasarea noilor obiective industriale sînt :

— obţinerea eficienţei economice maxime, prin folosirea condiţiilor economice şi naturale favorabile ale fiecărei regiuni ;

— ridicarea economică a regiunilor mai puţin dezvoltate ;

— crearea unei baze industriale în oraşele lipsite de industrie sau slab industrializate ;

— folosirea cît mai judicioasă a forţei de muncă în toate regiunile ţării.

În determinarea pe localităţi a amplasării noilor construcţii va trebui să se ţină seama şi de folosirea unor spaţii existente, care în prezent sînt neutilizate, de gruparea întreprinderilor pentru folosirea în comun a unor instalaţii, construcţii administrative şi social-culturale ; noile întreprinderi industriale mari consumatoare de energie termică şi electrică vor trebui să fie construite în apropierea centralelor de termoficare. În acest fel se vor realiza importante economii de investiţii, precum şi reducerea cheltuielilor de producţie.

Pentru o mai judicioasă amplasare a industriei în cadrul oraşelor trebuie să se stabilească zona industrială a fiecărui oraş, în cadrul schiţelor sau planurilor de sistematizare. Aşezarea industriei în zone industriale dinainte stabilite permite sistematizarea lucrărilor edilitare, desfăşurarea raţională a lucrărilor de construcţii, rezolvarea unitară a problemelor comune mai multor întreprinderi şi oraşului, economii de teren agricol.

Amplasarea concretă a noilor obiective industriale ce urmează a fi construite în perioada 1960—1965 se va stabili pentru fiecare caz în parte pe bază de studii tehnice-economice aprofundate, care să justifice eficienţa economică, precum şi încadrarea în profilul economic al regiunii.

INTRODUCEREA TEHNICII NOI. CREŞTEREA PRODUCTIVITĂŢII MUNCII ŞI REDUCEREA PREŢULUI DE COST

Tovarăşi,

Ritmul rapid de creştere a productivităţii muncii — caracteristică esenţială a orînduirii socialiste — este determinat, înainte de toate, de nivelul tehnic al mijloacelor de producţie cu care este înzestrată economia. Lenin arăta că „socialismul nu e de conceput fără tehnica marii industrii..., fără o tehnică bazată pe ultimul cuvînt al ştiinţei moderne..." [1]

Socialismul asigură un cîmp nelimitat de aplicare a cuceririlor ştiinţei şi tehnicii. *Pentru realizarea unui ritm înalt de creştere a producţiei, lărgirea continuă a activităţii economice şi social-culturale, reducerea treptată a duratei zilei de muncă sînt necesare un număr tot mai mare de forţe de muncă şi sporirea neîncetată a productivităţii muncii, pe baza introducerii tehnicii noi în toate ramurile economiei şi aplicării în practică a cuceririlor ştiinţei moderne.*

Statul nostru depune eforturi stăruitoare pentru înzestrarea economiei cu maşini şi instalaţii dintre cele mai perfecţionate, realizate la nivelul tehnicii mondiale. În ultimii ani a fost pus în funcţiune un număr însemnat de linii tehnologice moderne, care au determinat creşteri însemnate ale productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost.

Nivelul tehnicii şi eficacitatea economică a acesteia trebuie să constituie criterii principale în elaborarea planului, în soluţionarea diferitelor probleme legate de dezvoltarea economiei naţionale, cum sînt : construcţia de obiective noi, introducerea în fabricaţie a unor maşini şi materiale noi, reutilarea unităţilor economice.

[1] V. *I. Lenin*, Opere, vol. 32, E.S.P.L.P. 1956, pag. 334.

Este necesar ca la alegerea soluţiilor tehnice-economice să se ţină seama nu numai de realizările actuale, ci şi de tendinţele cele mai noi de dezvoltare a ştiinţei şi tehnicii.

Tehnica nouă pătrunde în producţie prin aplicarea proceselor tehnologice avansate, ca forajul cu turbină în industria petrolieră, armarea metalică a abatajelor frontale în industria cărbunelui, prin extinderea metodelor avansate de turnare, forjare şi presare şi reducerea prelucrărilor prin aşchiere în industria construcţiilor de maşini, prin folosirea procedeelor continue de fabricaţie în producţia de celuloză, ulei, zahăr şi alte produse.

Mecanizarea şi automatizarea producţiei vor trebui să fie intensificate şi orientate îndeosebi spre acele ramuri în care se poate obţine cea mai mare eficacitate economică, concretizată prin ridicarea productivităţii muncii şi prin reducerea preţului de cost.

O atenţie deosebită va trebui acordată mecanizării lucrărilor grele din industria minieră, din exploatarea lemnului, în construcţii, la lucrările de încărcări şi descărcări în transporturi, precum şi a muncilor auxiliare, a transporturilor interne din întreprinderi. În 1965 o serie de operaţii grele cu volum mare de muncă vor fi aproape complet mecanizate, iar altele vor atinge un grad înalt de mecanizare.

O dată cu intensificarea mecanizării, ne propunem să desfăşurăm — în mod treptat — automatizarea proceselor de producţie în toate cazurile în care nivelul producţiei şi condiţiile de lucru o justifică. Automatizarea va cuprinde o mare parte a producţiei în siderurgie, în centrale termo şi hidroelectrice, în industria chimică, a cimentului, în industria prelucrării petrolului, la transportul gazelor, în industria alimentară şi altele.

În industriile prelucrătoare se vor introduce treptat maşini automate individuale şi linii automate; în industria construcţiilor de maşini se vor introduce maşini de copiat, maşini-unelte cu program, maşini agregate, linii automate şi semiautomate. Cu aceste utilaje se vor produce elemente tipizate de maşini şi piese de mare serie pentru autocamioane, tractoare, aparate electronice, organe de asamblare şi altele.

Industria textilă va fi dotată cu războaie automate de ţesut bumbac şi mătase, ponderea acestora ajungînd în 1965 la 50%. În toate ramurile industriale se va extinde automatizarea regimurilor termice ale principalelor instalaţii consumatoare de căldură.

Pentru a crea condiţiile necesare introducerii mai intense a automatizării în diferitele ramuri ale economiei, a fost înfiinţată recent şi trebuie dezvoltată întreprinderea „Automatica", avînd un profil mixt de cercetare şi proiectare de utilaj şi instalaţii automatizate, de montare a acestora şi de instruire a personalului de exploatare.

Va începe folosirea maşinilor electronice de calcul şi a altor sisteme de programare electronică pentru automatizarea complexă a unor procese de producţie la rafinării, instalaţii ale industriei chimice, precum şi automatizarea unor lucrări de calcule economice şi de statistică. Un rol important în această direcţie revine Institutelor de fizică atomică şi de fizică ale Academiei Republicii Populare Romîne, care vor trebui să colaboreze cu industria, în special în problema proiectării şi folosirii maşinilor electronice de calcul, în aplicarea izotopilor radioactivi, în realizarea prototipurilor de aparate electronice cu tehnicitate ridicată.

Tovarăşi,

Proiectul de Directive prevede o creştere însemnată a productivităţii muncii, izvor principal al reproducţiei socialiste lărgite şi condiţie esenţială pentru ridicarea nivelului de trai.

Creşterea productivităţii muncii în industrie va fi de 60—65%, pe această cale urmînd să se obţină peste 70% din sporul producţiei industriale. Sarcini importante în această privinţă sînt prevăzute şi în celelalte ramuri ale economiei naţionale.

Ritmul înalt de creştere se bazează, în primul rînd, pe introducerea progresului tehnic, ridicarea rapidă şi continuă a productivităţii muncii.

Totodată, o mare importanţă pentru sporirea productivităţii muncii au ridicarea calificării muncitorilor, îmbunătăţirea indicilor de folosire a utilajelor, adîncirea specializării şi cooperării între întreprinderi.

Aplicînd neabătut principiul leninist al cointeresării materiale, al repartiţiei după cantitatea şi calitatea muncii, trebuie să consolidăm rezultatele bune obţinute în perfecţionarea sistemului de salarizare şi normare a muncii, prin extinderea normelor tehnice şi perfecţionarea calităţii lor şi prin stimularea mai eficientă a oamenilor muncii pentru introducerea tehnicii noi, îmbunătăţirea calităţii produselor şi realizarea de economii.

O dată cu ridicarea productivităţii muncii vor creşte an de an şi forţele de muncă — principala forţă de producţie a societăţii. În perioada 1950—1959 numărul total al salariaţilor din sfera producţiei materiale şi din domeniul social-cultural s-a mărit de la 2.000.000 la 3.000.000; în viitorii 6 ani se prevede o nouă creştere de circa 1.000.000. Necesarul de forţe de muncă cerut de ritmul de dezvoltare a economiei se va acoperi prin sporul populaţiei apte de muncă şi prin încadrarea în rîndul salariaţilor a unui număr de 400.000—500.000 de persoane din populaţia rurală, ceea ce va fi posibil datorită terminării colectivizării, creşterii înzestrării tehnice şi sporirii productivităţii muncii în agricultură.

Înfăptuirea programului de dezvoltare a economiei naţionale impune mărirea corespunzătoare a resurselor financiare, prin sporirea acumulărilor pe calea scăderii sistematice a preţului de cost şi a cheltuielilor de circulaţie.

Conştienţi de însemnătatea pe care reducerea cheltuielilor de producţie o are pentru dezvoltarea economiei şi îmbunătăţirea

condiţiilor de viaţă, oamenii muncii, mobilizaţi de partid, au obţinut prin micşorarea preţului de cost însemnate economii, care au servit în mare măsură la îmbunătăţirea salarizării între anii 1956 şi 1959.

Proiectul de Directive prevede *reducerea preţului de cost* cu 15—16% în industria republicană, cu cel puţin 30% la principalele produse în gospodăriile agricole de stat, micşorarea cu circa 40% a costurilor la hectar de arătură normală în staţiunile de maşini şi tractoare şi cu circa 25% a cheltuielilor de circulaţie în comerţ. Prin aceste reduceri se vor obţine acumulări de 80—82 de miliarde de lei, ceea ce reprezintă peste 45% din totalul fondurilor de investiţii.

Lupta pentru scăderea preţului de cost capătă o importanţă din ce în ce mai mare o dată cu creşterea producţiei, datorită faptului că fiecare procent de reducere reprezintă un volum tot mai însemnat de economii; dacă în 1955 un procent de micşorare a cheltuielilor de producţie se exprima în economii de 315.000.000 de lei, iar în 1959 de 490.000.000, în 1965 această sumă va ajunge la 890.000.000 de lei.

Ministerele, organele economice centrale, comitetele executive ale Sfaturilor populare, conducerile întreprinderilor trebuie să ia măsuri pentru preîntîmpinarea pierderilor şi a cheltuielilor neproductive, reducerea consumurilor specifice, creşterea rentabilităţii tuturor unităţilor şi la toate produsele, astfel ca activitatea lor gospodărească să se reflecte în sporirea beneficiilor şi a veniturilor bugetare.

Organele de finanţe şi de credit trebuie să acţioneze cu mai multă operativitate, să folosească mai intens pîrghiile sistemului financiar-bancar pentru întrebuinţarea eficientă a resurselor materiale şi băneşti şi practicarea unui regim strict de economii în toate sectoarele vieţii economice şi sociale.

CREŞTEREA VENITULUI NAŢIONAL ŞI A BUNĂSTĂRII OAMENILOR MUNCII

Proiectul de Directive prevede **creşterea venitului naţional** de 1,7—1,8 ori; la crearea lui, industria şi construcţiile contribuie din ce în ce mai mult, ajungînd în 1965 la o pondere de peste 60%; fondul de consum va spori de 1,6—1,7 ori faţă de anul 1959, reprezentînd peste trei pătrimi din întregul venit naţional.

Pe această bază trainică, **salariul real** *va creşte pînă în 1965 cu 40—45% faţă de nivelul din a doua jumătate a anului 1959, prin sporirea salariilor nominale şi reducerea treptată a preţurilor de desfacere la mărfurile de consum, iar* **veniturile reale ale ţărănimii** *vor spori cu circa 40%, în principal prin mărirea însemnată a producţiei agricole şi prin valorificarea produselor către stat pe calea contractărilor şi achiziţiilor.*

Creşterea puterii de cumpărare a populaţiei va determina un consum mult sporit de mărfuri alimentare şi industriale. *Cantitatea de mărfuri pe care o va desface comerţul de stat şi cooperatist va fi de 2 ori mai mare.* La principalele produse, desfacerile vor creşte în 1965 faţă de 1959 de 2,5—2,7 ori la carne, de 4—4,5 ori la lapte de consum, de 2,1—2,3 ori la zahăr, de 2 ori la ţesături, inclusiv confecţii, de 1,7 ori la încălţăminte, de 2—2,3 ori la biciclete, de circa 9,4 ori la frigidere.

Nivelul de trai se îmbunătăţeşte continuu în societatea socialistă atît prin creşterea veniturilor populaţiei şi, pe această bază, a consumului, cît şi prin cheltuielile din ce în ce mai mari pe care le face statul pentru nevoile social-culturale. Fondurile alocate din buget în acest scop contribuie la ridicarea bunăstării populaţiei, prin satisfacerea pe cheltuiala statului a unor nevoi atît de vitale ca locuinţele, învăţămîntul, ocrotirea sănătăţii, odihna, pensiile etc.

Pentru dezvoltarea învăţămîntului, aşezămintelor culturale, ocrotirii sănătăţii, cercetărilor ştiinţifice, construcţiilor de locuinţe, precum şi pentru alte acţiuni social-culturale, **statul va investi aproape de două ori mai mult decît în anii 1954—1959.**

Cheltuielile social-culturale, în afară de investiţii, vor creşte continuu, ajungînd în 1965 la o sumă de aproape 20 de miliarde de lei.

În domeniul **învăţămîntului şi culturii** se vor construi circa 15.000 de săli de clasă, noi spaţii de şcolarizare pentru învăţămîntul superior, cămine studenţeşti cu peste 15.000 de locuri, noi aşezăminte de cultură şi artă.

În domeniul ocrotirii sănătăţii populaţiei, capacitatea de spitalizare va creşte cu circa 18.000 de paturi, se vor construi circa 100 de policlinici orăşeneşti şi raionale şi se va îmbunătăţi continuu asistenţa medicală.

Ca urmare a sporirii fondurilor de investiţii alocate pentru construcţii şi amenajări în staţiunile balneo-climaterice, numărul celor care vor fi trimişi la odihnă şi cură va creşte în 1965 cu peste 30% faţă de 1959; se vor crea condiţii mai bune pentru turism, recreaţie şi sport.

Una din problemele cele mai importante pe care le avem de rezolvat este **problema locuinţelor la oraşe.**

Populaţia noastră orăşenească a crescut între 1948 şi 1959 de la 3.700.000 de locuitori la aproape 6.000.000 şi va continua să crească atît prin sporul natural cît şi prin atragerea a noi forţe de muncă din mediul sătesc. Ritmul construcţiilor de locuinţe a rămas în urma creşterii populaţiei urbane, ceea ce impune sporirea continuă a eforturilor pentru îmbunătăţirea condiţiilor de locuit. *Asigurarea oamenilor muncii cu locuinţe corespunzătoare va constitui şi pe viitor o preocupare permanentă de cea mai mare importanţă a partidului şi guvernului nostru.*

Proiectul de Directive prevede pentru 1960—1965 construirea de locuinţe noi din fondurile statului, cu o suprafaţă totală de peste 9.000.000 de metri pătraţi — echivalent cu circa 300.000 de apartamente, de peste 3 ori mai mult decît s-a realizat în cei 6 ani precedenţi —, de o calitate mai bună şi cu un grad mai înalt de confort.

Statul alocă circa 13 miliarde de lei pentru realizarea acestui program de construcţii. Înfăptuirea unui volum atît de mare de lucrări pune în faţa organelor de partid şi de stat, a ministerelor şi Sfaturilor populare, a tuturor celor care au o răspundere în acest sector — de la proiectant pînă la executant — sarcina de a lua toate măsurile tehnice şi organizatorice pentru *a construi cît mai mult, mai repede, mai bine şi mai ieftin*, introducînd sisteme şi metode avansate de construcţii, materiale noi şi economicoase.

SARCINILE ORGANELOR LOCALE ALE PUTERII DE STAT

În realizarea politicii partidului de dezvoltare a economiei naţionale şi de ridicare a nivelului de trai al maselor, un rol deosebit de important revine *organelor locale ale puterii de stat*. Ele au în administrarea lor directă o parte însemnată a activităţii economice şi social-culturale: industria locală, reţeaua comercială şi de alimentaţie publică, organizaţiile de construcţii şi proiectări, gospodăria comunală, învăţămîntul de cultură generală, aşezămintele culturale, de ocrotire a sănătăţii populaţiei. Sfaturile populare administrează în prezent prin bugetele lor fonduri băneşti în valoare de peste 9 miliarde de lei.

Trecerea unui mare număr de întreprinderi industriale în subordinea Sfaturilor populare a dus la creşterea producţiei *industriei locale*, care completează sortimentul de mărfuri al industriei republicane. Valoarea producţiei industriei locale se ridică în 1960 la peste 7 miliarde de lei şi va ajunge în 1965 la aproape 10 miliarde de lei.

Uneori în industria locală s-au produs mărfuri de calitate nesatisfăcătoare, la preţuri de cost ridicate, neţinîndu-se seama că scopul producţiei locale trebuie să fie îmbogăţirea aprovizionării oraşelor şi satelor cu mărfuri cerute de populaţie, corespunzătoare

calitativ şi ca preţ, fără a se crea paralelisme nejustificate cu industria republicană.

Comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să stabilească nomenclatorul producţiei şi profilul întreprinderilor, bazîndu-se, în primul rînd, pe valorificarea resurselor locale, examinînd multilateral posibilităţile de desfacere, nivelul preţurilor şi calitatea produselor în comparaţie cu industria republicană, consultîndu-se cu ministerele de resort.

În ceea ce priveşte *gospodăria comunală*, sînt prevăzute investiţii de aproape 5 miliarde de lei ; aceste mijloace vor fi destinate realizării unor importante lucrări tehnice-edilitare, de alimentare cu apă, canalizare, transporturi orăşeneşti, iluminat public, salubritate şi altele. Comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să ia măsuri pentru executarea acestui volum însemnat de lucrări, să îndrumeze îndeaproape activitatea întreprinderilor de gospodărie orăşenească şi să combată neglijenţa şi risipa, în vederea îmbunătăţirii continue a deservirii populaţiei.

Creşterea substanţială a volumului de mărfuri pune în faţa Ministerului Comerţului, Sfaturilor populare, cooperaţiei de consum sarcina de ridicare a activităţii comerciale la un nivel corespunzător rolului important pe care *comerţul socialist* îl are în viaţa economică. Este necesar să fie studiată permanent cererea de consum a populaţiei şi sporită exigenţa faţă de industria producătoare de bunuri de larg consum, astfel ca în reţeaua comercială să se găsească în permanenţă mărfurile în sortimentele solicitate de consumatori.

Ministerul Comerţului va elabora norme de organizare şi repartizare judicioasă a reţelei de desfacere cu amănuntul, precum şi criterii de profilare şi specializare a unităţilor comerciale corespunzător cu necesităţile populaţiei. Comitetele executive ale Sfaturilor populare au datoria să extindă reţeaua unităţilor de desfacere şi să le înzestreze cu utilaj comercial şi frigorific.

Se vor construi noi depozite moderne pentru comerţul cu ridicata, amplasate astfel încît să elimine transporturile nejustificate şi verigile de prisos.

Sfaturile populare au obţinut rezultate remarcabile. Ele dau dovadă de iniţiativă şi spirit gospodăresc, de grijă pentru utilizarea cu chibzuinţă a mijloacelor sporite de care dispun, atrag în forme multiple masele largi de oameni ai muncii la conducerea treburilor obşteşti. Totodată, în activitatea lor mai au loc manifestări de îngustime locală, încălcări ale disciplinei de stat, ale hotărîrilor şi directivelor organelor superioare. Asemenea manifestări trebuie combătute cu toată tăria, respectîndu-se cu stricteţe principiile centralismului democratic, care asigură îmbinarea iniţiativei organelor locale cu conducerea centrală unitară coordonată a activităţii economice şi social-culturale.

Ministerele sînt chemate să dea un sprijin sistematic, în domeniul lor de specialitate, comitetelor executive ale Sfaturilor populare.

Este de datoria comitetelor regionale, raionale şi orăşeneşti de partid să asigure conducerea organelor locale ale puterii de stat, acordîndu-le ajutor zi de zi pentru îmbunătăţirea activităţii lor.

În faţa organelor centrale de stat şi a Sfaturilor populare stau sarcini tot mai complexe, pentru a căror rezolvare se cere elaborarea de măsuri practice care să asigure înfăptuirea hotărîrilor şi directivelor partidului şi guvernului, perfecţionarea continuă a metodelor de conducere şi planificare a economiei.

Pentru realizarea cu maximum de eficienţă a prevederilor planului de 6 ani, organele centrale economice trebuie să cunoască temeinic problemele tehnice şi economice ale fiecărui sector şi ale fiecărei întreprinderi, să combată spiritul departamental, călăuzindu-se după interesele generale ale economiei.

Acestea sînt trăsăturile şi sarcinile principale ale planului de dezvoltare a economiei naţionale pe anii 1960—1965. (*Aplauze puternice.*)

Forţele de producţie de care dispune ţara noastră, creşterea conştiinţei socialiste şi a experienţei acumulate de oamenii muncii, de cadrele de partid şi de stat, entuziasmul şi puternicul avînt în muncă cu care poporul nostru a primit proiectul de Directive ne îndreptăţesc să exprimăm convingerea întregului nostru partid că hotărîrile ce vor fi luate de Congres pentru dezvoltarea economiei naţionale vor fi îndeplinite cu succes. (Aplauze puternice, îndelungate.)

III

LINIILE DIRECTOARE ALE PROGRAMULUI DE DEZVOLTARE A ECONOMIEI NAŢIONALE ÎN PERSPECTIVĂ

Tovarăşi,

Înfăptuirea prevederilor planului de 6 ani, prima etapă a programului de perspectivă, a cărui schiţă a fost întocmită în ultimii 2 ani, va deschide în faţa poporului nostru noi orizonturi şi mai luminoase : desăvîrşirea construcţiei socialiste şi perspectiva trecerii treptate la construirea comunismului. *(Aplauze furtunoase, îndelung repetate.)*

Liniile directoare pe baza cărora urmează să se elaboreze programul de perspectivă sînt prezentate în proiectul de Directive. Schiţa-program prevede intensificarea industrializării socialiste a ţării, astfel ca într-o perioadă cît mai scurtă să ajungem la nivelul ţărilor avansate din punct de vedere al producţiei şi consumului calculat pe locuitor. *(Aplauze puternice.)*

Avîntul puternic al întregii economii va fi determinat de creşterea cu precădere a industriei grele şi a ramurii ei conducătoare, construcţia de maşini, condiţie fundamentală pentru dezvoltarea neîntreruptă a economiei naţionale.

Din studiile efectuate pînă acum rezultă *posibilitatea creşterii producţiei industriale globale în următorii 15 ani de peste 6 ori.*

Redăm în tabelul de mai jos nivelul de producție ce se prevede a fi atins la principalele produse industriale :

Produsul	Unitatea de măsură	1959	1975	Nivelul anului 1975 față de 1959
Energie electrică	mld. kWh	6,8	65—70	9,5—10,3 ori
Oțel	mil. tone	1,4	7,5*	circa 5,3 ori
Îngrășăminte chimice (subst. activă)	mii tone	52	1.500—2.000	29—38 ori
Ciment	mil. tone	2,85	14—15	4,9—5,3 ori
Țesături total	mil. mp	287	1.200—1.300	4,2—4,5 ori
Încălțăminte total (inclusiv încălțăminte cauciuc)	mil. per.	28,2	80—85	2,8—3,0 ori
Carne	mii tone	241	1.200—1.400	5,0—5,8 ori
Lapte de consum (inclusiv lapte praf)	mii hl.	1.235	13.000—15.000	10,5—12,1 ori
Ulei comestibil	mii tone	60	350—400	5,8—6,7 ori
Zahăr	mii tone	242	1.100—1.300	4,5—5,4 ori

* în 1970.

Ritmul mediu anual de creștere a producției industriale va fi în această perioadă de aproximativ 12% ; un procent al producției industriale în 1975 va reprezenta peste 4 miliarde de lei.

Caracteristic în dezvoltarea industriei este preocuparea pentru valorificarea materiilor prime din țară prin dezvoltarea în continuare a industriei prelucrătoare. Intensificînd producția industriei extractive — în condiții de exploatare rațională a rezervelor — pentru asigurarea cît mai deplină a nevoilor economiei naționale, partidul nostru pune un accent și mai puternic pe dezvoltarea unei industrii prelucrătoare moderne, de înaltă tehnicitate și productivitate, creatoare de produse finite superioare.

În 1970 vom ajunge la o producție de circa 7.500.000 de tone de **oțel**, ceea ce va permite Republicii Populare Romîne să se numere printre țările cu un nivel ridicat de dezvoltare industrială. În 1970 vom produce în mai puțin de 14 zile o cantitate de oțel egală cu producția anului 1938, iar producția pe locuitor va crește în acel an de 20 de ori față de 1938, ajungînd la aproximativ 360 kg. În vederea lărgirii continue a bazei de materii prime a siderurgiei vor trebui depuse eforturi deosebite pentru creșterea însemnată a extracției de minereuri de fier și cărbuni cocsificabili, pentru însușirea în producția de oțel a noilor procese tehnologice bazate pe utilizarea gazului metan și a energiei electrice.

Sporirea producției de oțel și laminate, precum și a metalurgiei neferoase, pe baza lărgirii previzibile a rezervelor de minereu, va asigura metalul necesar pentru dezvoltarea **industriei constructoare de mașini**, care trebuie să înzestreze cu cea mai nouă tehnică diferitele ramuri ale economiei naționale. Producția în această ramură va crește pînă în 1975 de aproximativ 7 ori față de anul 1959.

Se va pune accentul în continuare pe creșterea fabricației de serie a mașinilor necesare înzestrării agriculturii, transporturilor, industriei extractive și construcțiilor.

Prin adîncirea continuă a specializării și cooperării întreprinderilor și prin construcția de noi întreprinderi va fi extinsă producția de linii tehnologice complete, de mașini și aparate electrice moderne.

Industria chimică are un rol deosebit în asigurarea economiei naționale cu materii prime și materiale de mare importanță pentru îmbunătățirea calității, lărgirea sortimentelor și ieftinirea produselor industriale și de bunuri de consum. Noile produse sintetice realizate de chimia modernă devin din ce în ce mai mult elementele progresului tehnic și se introduc cu rapiditate în toate ramurile economiei și în viața de fiecare zi. Creșterea rolului chimiei în economie se va reflecta în sporirea ponderii industriei chimice în totalul producției industriale de la peste 7% în 1959 la peste 16% în 1975.

Producția industriei chimice va spori de 13—14 ori ; se vor produce 1.500.000—2.000.000 de tone de îngrășăminte, calculate în substanță activă, reprezentînd 150—200 kg la hectarul arabil.

Resursele de materii prime pentru industria cauciucului sintetic, a maselor plastice, a fibrelor și firelor sintetice, a celulozei

și hîrtiei ne permit să întrevedem posibilitatea de a realiza în 1975 o producție pe locuitor la nivelul țărilor avansate, acoperind nevoile crescînde ale economiei și ale populației și livrînd pentru export cantități însemnate de produse finite și intermediare valoroase. *(Aplauze.)*

În perioada 1960—1975 producția **industriei alimentare** va crește de 4,5—5 ori, iar a **industriei ușoare** de 6—7 ori. În 1975 se va realiza în mai puțin de o lună producția din anul 1938 a industriei ușoare și alimentare, acoperind integral nevoile interne și creînd disponibilități pentru export.

Sprijinindu-se pe o industrie dezvoltată, capabilă să-i furnizeze din plin mașinile, îngrășămintele și alte mijloace necesare, **agricultura** noastră socialistă își va putea mări producția de aproximativ 3 ori. Pe ogoarele țării vor lucra 150.000 de tractoare fizice, precum și alte mașini agricole moderne. Vor fi satisfăcute nevoile de îngrășăminte și de alte produse chimice și va fi generalizată folosirea semințelor de soi de înaltă productivitate. Realizarea pe întregul teritoriu al țării a lucrărilor de îmbunătățiri funciare, folosirea rațională a apelor pentru irigarea unei suprafețe de două milioane de hectare vor asigura condiții pentru sporirea însemnată a producției la hectar și atenuarea efectelor nefavorabile ale secetei.

În următorii 15 ani producția de cereale, baza dezvoltării întregii producții agricole, va putea ajunge într-un an normal la 20.000.000—22.000.000 de tone.

Dezvoltarea producției de cereale și în special a porumbului pentru siloz, precum și ridicarea productivității pășunilor și fînețelor naturale vor determina un puternic avînt al creșterii animalelor.

Se consideră posibil ca **producția animală** să sporească de peste 4 ori prin creșterea numerică și îmbunătățirea calității șeptelului, care va putea ajunge la 8.000.000—9.000.000 de bovine — din care 4.000.000—4.500.000 de vaci —, 10.000.000 de porci ; din numărul total de ovine, circa 80% vor fi cu lînă fină și semifină.

Producția vegetală și animală prevăzută va asigura pe deplin nevoile mereu crescînde ale populației și industriei cu produse agroalimentare, precum și cantități sporite pentru export.

Înzestrarea agriculturii cu mijloace tehnice-materiale moderne, generalizarea metodelor agrotehnice avansate, introducerea în practica agricolă a cuceririlor științei în continuă dezvoltare, numărul mare de specialiști cu pregătire superioară care vor lucra în agricultură, ridicarea nivelului tehnic și cultural al țărănimii vor apropia condițiile de muncă din agricultură de cele existente în industrie.

Creșterea producției industriale și agricole, dezvoltarea transporturilor și a construcțiilor, ridicarea nivelului de trai material și cultural în ritmurile și în condițiile pe care orînduirea noastră socială le poate realiza implică utilizarea unor cantități din ce în ce mai mari de energie electrică, pentru a face posibilă folosirea în toate domeniile a realizărilor științei și tehnicii.

Partidul nostru va continua să acorde electrificării întregii țări un rol de prim rang în programul de dezvoltare a bazei tehnice-materiale necesare desăvîrșirii construcției socialismului și trecerii la comunism. În 1975 producția de **energie electrică** va ajunge la 65—70 miliarde kWh, revenind la 3.000—3.200 kWh pe locuitor, ceea ce va asigura un pas uriaș înainte în dezvoltarea forțelor de producție.

Pentru acoperirea balanței de energie primară la nivelul cerut de dezvoltarea economiei naționale se prevede sporirea extracției de combustibili, precum și folosirea energiei nucleare pe măsura creșterii eficacității economice a acesteia în comparație cu resursele clasice de energie.

În această perioadă, cuceririle științei și tehnicii celei mai înaintate vor fi larg răspîndite în toate domeniile de activitate ; va fi terminată mecanizarea lucrărilor grele și cu volum mare de muncă în toate sectoarele, vor lua un mare avînt mecanizarea complexă și automatizarea proceselor tehnologice, ușurînd munca și condițiile de viață ale omului.

Industria, agricultura, transporturile şi celelalte ramuri de activitate vor cere sporirea însemnată a numărului de specialişti cu o înaltă calificare, absolvenţi ai institutelor de învăţămînt superior şi ai şcolilor tehnice de specialitate, muncitori cu nivel de pregătire tehnică superioară, ceea ce va crea condiţiile pentru dispariţia treptată a deosebirilor esenţiale dintre munca fizică şi munca intelectuală.

Cuprinderea în învăţămîntul general cu o durată de şcolarizare prelungită a tuturor tinerilor de la oraşe şi sate, lărgirea considerabilă a învăţămîntului de toate gradele, creşterea numărului de absolvenţi ai institutelor de învăţămînt superior vor juca un rol esenţial în formarea omului societăţii noi, cu o cultură generală multilaterală şi un înalt nivel de pregătire profesională.

Creşterea productivităţii muncii, ca urmare a progresului tehnic şi a ridicării calificării muncitorilor, reducerea duratei zilei de muncă în toate sectoarele de activitate, mărirea sistematică a veniturilor reale prin sporirea veniturilor băneşti şi reducerea preţurilor şi impozitelor, sporirea cheltuielilor social-culturale finanţate din bugetul statului vor asigura ridicarea însemnată a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Se prevede un consum anual pe locuitor de 60—70 kg de carne, 350—380 l de lapte şi produse lactate, 35—40 kg de zahăr şi produse zaharoase, 3,5—4 perechi de încălţăminte, 50—55 m^2 de textile, ceea ce corespunde nivelului de consum al ţărilor dezvoltate din punct de vedere economic.

Pentru a se rezolva problema locuinţelor, în perioada 1960—1975 va trebui să fie construită o suprafaţă locuibilă mai mare decît întreaga suprafaţă existentă în prezent în oraşe şi centre muncitoreşti.

Prin dezvoltarea construcţiilor de locuinţe, a instituţiilor culturale şi sanitare, prin electrificarea şi dotarea satelor cu instalaţii necesare uşurării muncii şi creşterii confortului, viaţa ţărănimii se va ridica la un nivel din ce în ce mai înalt, apropiind satele noastre de condiţiile de viaţă din oraşe.

Programul de perspectivă, care va fi întocmit pe baza unor studii şi documentaţii tehnice-economice multilaterale, în conformitate cu Directivele date de Congresul nostru, va crea condiţii favorabile alegerii şi adoptării celor mai judicioase soluţii pentru dezvoltarea economiei naţionale şi va trebui considerat drept un cadru ce se va preciza şi se va îmbunătăţi continuu, o dată cu elaborarea planurilor economice. Progresul ştiinţei şi tehnicii, cunoaşterea mai temeinică a resurselor naturale, experienţa cîştigată în conducerea economiei vor aduce, desigur, corective prevederilor schiţei-program. Principalele ritmuri, proporţii şi niveluri pe care ni le propunem corespund posibilităţilor şi necesităţilor economiei noastre în continuă creştere.

Înfăptuind acest program, patria noastră va deveni în următorii 10—15 ani o ţară industrială dezvoltată, cu o agricultură multilaterală şi de înaltă productivitate ; bogăţiile ei, puse în valoare de oamenii muncii, vor permite trecerea treptată de la principiul repartiţiei după muncă la repartiţia după nevoi, asigurînd întregului popor condiţii de viaţă demne de epoca socialismului victorios şi a construcţiei comunismului. *(Aplauze furtunoase, urale ; asistenţa în picioare ovaţionează îndelung.)*

IV

PARTIDUL

ACTIVITATEA ORGANIZATORICĂ A PARTIDULUI

Tovarăşi,

În perioada care a trecut de la Congresul al II-lea s-au obţinut succese deosebit de însemnate în creşterea numerică şi calitativă a partidului, în activitatea sa ideologică, în întărirea continuă a unităţii sale politice-organizatorice. *(Aplauze puternice.)*

S-au dezvoltat necontenit legăturile partidului cu masele largi ale celor ce muncesc, s-a cimentat şi mai mult unitatea poporului

muncitor în jurul partidului. Milioanele de oameni ai muncii de la orașe și sate urmează cu dragoste și încredere partidul nostru, cu convingerea nestrămutată că linia sa politică exprimă interesele lor vitale.

Creșterea rolului conducător al partidului în toate domeniile activității sociale, întărirea continuă a rîndurilor sale, vasta muncă organizatorică și politică pe care a desfășurat-o în mase au constituit factorul hotărîtor care a dus la obținerea de către poporul muncitor a victoriei de însemnătate istorică — construirea bazei economice a socialismului în țara noastră.

Numărul membrilor și candidaților de partid era la 1 iunie anul acesta de 834.600 — din care 148.000 de candidați; aceasta înseamnă o creștere de 239.200, adică cu peste 40% față de 1955. Este important de subliniat faptul că din totalul membrilor și candidaților de partid, peste 72% lucrează nemijlocit în întreprinderile industriale și în unitățile socialiste din agricultură, sectoarele hotărîtoare ale producției bunurilor materiale.

Schimbări deosebit de însemnate s-au produs în compoziția socială a partidului. Numărul muncitorilor membri și candidați de partid a crescut de la 253.000 în 1955 la 426.000 la 1 iunie 1960, reprezentînd astăzi 51,05% din totalul efectivului partidului, față de 42,60% cît reprezenta în momentul Congresului al II-lea. Dacă adăugăm și pe membrii și candidații de partid muncitori care dețin funcții în aparatul de stat și economic, procentul total al muncitorilor în partid este de fapt 54,64%.

În acest fel sarcina trasată de Congresul al II-lea de a asigura preponderența muncitorilor în partidul nostru a fost îndeplinită cu succes. *(Aplauze puternice.)*

În agricultură — sectorul de stat și cooperatist — activează aproximativ 280.000 de membri și candidați de partid, peste o treime din efectivul total al partidului. Aproape toți membrii de partid țărani, al căror număr a crescut cu peste 37.000, fac parte

din gospodării colective și întovărășiri agricole, fiind în primele rînduri ale luptei pentru dezvoltarea și consolidarea acestora.

Numărul membrilor și candidaților de partid intelectuali este de 93.000, cu 23.000 mai mare decît în 1955; dintre ei, aproape 31% sînt ingineri și tehnicieni, care lucrează în producția industrială și agricolă. Peste 17% dintre învățători și profesori și circa 27% dintre oamenii de știință, cercetători și cadrele didactice din învățămîntul superior fac parte din partid.

Prin constituirea de noi organizații de partid în unități productive și instituții, numărul organizațiilor de bază a crescut cu 5.600, ajungînd la peste 35.000.

Datele de mai sus demonstrează că în ultimii patru ani forțele partidului nostru au crescut cu un mare număr dintre cei mai înaintați muncitori, țărani colectiviști și întovărășiți, ingineri, tehnicieni și alți intelectuali, luptători de frunte pentru înfăptuirea sarcinilor construcției socialiste.

În domeniul creșterii rîndurilor partidului va trebui să punem și pe viitor accentul principal pe calitățile politice-morale și profesionale ale celor ce solicită primirea în partid; să veghem cu strictețe la respectarea prevederilor Statutului partidului și a Directivelor Comitetului Central cu privire la examinarea individuală a fiecărei cereri de primire în partid; să acordăm calitatea de membru de partid numai celor mai buni dintre cei mai buni oameni ai muncii, care prin întreaga lor activitate și comportare se dovedesc demni de înaltul titlu de comunist.

Trebuie să continuăm primirea în partid, cu prioritate, a celor mai înaintați muncitori din industria de bază, din locurile-cheie ale producției; în vederea sporirii forțelor partidului la sate, să acordăm atenție mai mare decît pînă acum primirii în partid a țăranilor muncitori colectiviști și întovărășiți care s-au dovedit a fi dintre cei mai activi în lupta pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii și pentru creșterea continuă a producției agricole; de asemenea, să ne preocupăm de primirea în partid a celor mai buni ingineri și tehnicieni din întreprinderi,

profesori, învăţători şi alţi intelectuali care s-au identificat cu ţelurile partidului, şi-au însuşit ideologia sa şi-şi consacră întreaga lor capacitate cauzei construcţiei socialiste. Din totalul membrilor şi candidaţilor de partid, femeile reprezintă numai 17%. Este necesar să întărim munca politică-educativă în rîndurile femeilor, în vederea primirii în partid a unui număr mai însemnat dintre cele mai înaintate muncitoare, ţărănci şi intelectuale, care iau parte activă la viaţa economică, culturală şi obştească.

O problemă asupra căreia vrem să atragem atenţia este atitudinea birocratică şi uşurinţa manifestată de unele organe de partid, care de multe ori iau hotărîri de excludere sau retragere a calităţii de membru sau candidat de partid fără motive întemeiate.

Organele şi organizaţiile de partid sînt datoare să trateze cu grijă tovărăşească şi cu cea mai mare răspundere problema calităţii de membru sau candidat de partid. Ele trebuie să curme cu hotărîre orice manifestare de uşurinţă şi pripeală, să nu recurgă la excluderea din partid decît numai atunci cînd cel în cauză a săvîrşit fapte grave, care-l fac nedemn de a rămîne în partid. Trebuie să ne preocupăm cu perseverenţă de educarea partinică a membrilor şi candidaţilor de partid, de înarmarea lor cu principiile, Statutul şi linia politică a partidului, să ridicăm neîncetat calitatea de membru de partid la înălţimea sarcinilor de mare răspundere, a nemărginitei încrederi şi prestigiului de care se bucură partidul nostru în popor. *(Aplauze.)*

Comitetul Central a asigurat aplicarea consecventă a principiilor şi normelor leniniste în conducerea şi viaţa de partid, respectarea strictă a centralismului democratic, cel mai de seamă principiu al construcţiei organizatorice a partidului. S-au dezvoltat continuu democraţia internă de partid, conducerea colectivă ; masa membrilor de partid participă activ la dezbaterea şi rezolvarea problemelor de bază ale politicii partidului.

Partidul a acordat o deosebită atenţie educării cadrelor şi membrilor săi în spiritul vigilenţei, fermităţii şi combativităţii politice faţă de abaterile de la linia politică şi principiile sale organizatorice, a demascat şi a respins orice manifestări antipartinice, fracţioniste, a luat măsuri hotărîte împotriva elementelor cu stări de spirit mic-burgheze, anarhice, carieriste, purtătoare ale influenţelor străine de clasă şi duşmănoase. Partidul veghează neobosit la apărarea şi întărirea necontenită a unităţii şi coeziunii rîndurilor sale.

În lumina evenimentelor ce au avut loc în ultimii ani, apare şi mai clar cît de just a procedat partidul nostru curăţindu-se de elementele antipartinice, oportuniste, străine de clasă.

Partidul nostru este astăzi mai omogen şi mai unit în jurul Comitetului său Central, cum n-a fost niciodată în cei aproape 40 de ani de existenţă. (Aplauze puternice, ovaţii ; asistenţa în picioare aplaudă îndelung.)

Va trebui şi pe viitor să acordăm atenţie respectării stricte a normelor leniniste, atragerii şi mai active a masei membrilor de partid la dezbaterea principalelor probleme ale politicii partidului, dezvoltării criticii şi autocriticii, şi mai ales a criticii de jos, îndreptată spre dezvăluirea lipsurilor şi greşelilor.

Să întărim necontenit disciplina, unitatea partidului, chezăşia tăriei sale de neînvins !

Măsurile luate pentru perfecţionarea metodelor şi stilului de muncă, îmbunătăţirea structurii organizatorice a organelor şi aparatului de partid, mai buna repartizare a forţelor în diferite sectoare de muncă au contribuit la îmbunătăţirea activităţii organelor şi organizaţiilor de partid în conducerea industriei şi agriculturii şi la creşterea capacităţii lor de organizare şi mobilizare a maselor, la înfăptuirea hotărîrilor partidului şi guvernului. În elaborarea acestor măsuri, Comitetul Central s-a călăuzit după indicaţia leninistă că formele organizatorice nu sînt dogme date odată pentru totdeauna, că ele trebuie create şi modificate în aşa fel, încît să servească de fiecare dată înfăptuirii liniei politice şi sarcinilor concrete ce stau în faţa partidului în perioada dată.

Comitetele regionale, raionale şi orăşeneşti cuprind mai bine diferitele domenii ale muncii de partid, rezolvă cu tot mai multă

competență și operativitate problemele economice și social-culturale din raza lor de activitate, asigură îndrumarea continuă și mai concretă a organizațiilor de bază, ajutîndu-le la fața locului să-și îndeplinească sarcinile ce le revin.

S-a îmbunătățit simțitor conducerea și îndrumarea politică de către partid a Sfaturilor populare, a sindicatelor, a Uniunii Tineretului Muncitor, a organizațiilor de femei și a celorlalte organizații de masă.

Organele locale se sprijină în activitatea lor pe un puternic activ de partid, care numără peste 150.000 de tovarăși. Activul de partid aduce o mare contribuție la elaborarea soluțiilor celor mai potrivite și la munca practică pentru înfăptuirea hotărîrilor de partid și de stat.

Organizațiile de bază exercită cu tot mai multă eficacitate dreptul de control asupra conducerii administrative din unitățile economice, privind aplicarea hotărîrilor și directivelor organelor superioare de partid și de stat și îndeplinirea planului economic, organizează lupta oamenilor muncii pentru obținerea celor mai bune rezultate în producție, ca și în celelalte domenii de activitate. Ele se sprijină, în munca pentru îndeplinirea sarcinilor ce le stau în față, pe un larg activ fără de partid, numărînd aproape 650.000 de muncitori, țărani, intelectuali.

Cu toate rezultatele bune obținute de organele și organizațiile de partid, nu putem trece cu vederea lipsurile care mai persistă în activitatea acestora.

Unele organe de partid nu studiază temeinic situația concretă din raza lor de activitate, nu stabilesc măsurile organizatorice și metodele de muncă cele mai corespunzătoare pentru îndeplinirea în bune condiții a hotărîrilor partidului și guvernului; de multe ori ele își irosesc forțele în lucruri mărunte, pierd din vedere problemele mari, esențiale, nu se ocupă de organizarea sistematică a controlului executării hotărîrilor, nu reușesc întotdeauna să cunoască principalele neajunsuri din muncă și să asigure îndrumarea și ajutorul concret pentru înlăturarea lor.

Mai sînt organe de partid care țin un număr prea mare de ședințe și cărora, din această cauză, le rămîne prea puțin timp pentru activitatea politică-organizatorică concretă. Astfel, biroul și secretariatul Comitetului regional de partid Craiova au ținut în luna septembrie — în plină campanie agricolă de toamnă — 18 ședințe, la care, pe lîngă membrii acestor organe, au fost imobilizați pentru pregătirea materialelor mulți lucrători din aparatul de partid, și au fost invitate să participe numeroase cadre de partid și de stat din conducerea regiunii și raioanelor. Datorită acestui fel de a munci, o perioadă de timp le-au scăpat din mînă o seamă de probleme importante ale muncii de partid, de stat și economice din regiune.

Să reducem numărul de ședințe la strictul necesar, să le pregătim bine, dinainte, pentru a fi mai scurte și mai fructuoase; să destinăm cea mai mare parte a timpului muncii de organizare și mobilizare a tuturor forțelor, în scopul înfăptuirii sarcinilor puse de partid.

De asemenea, mai sînt organe de partid care nu se preocupă îndeajuns de conducerea politică și îndrumarea activității Sfaturilor populare, a sindicatelor, a Uniunii Tineretului Muncitor și a celorlalte organizații de masă.

Este necesar să lichidăm cît mai grabnic aceste neajunsuri, să ridicăm la un nivel și mai înalt munca organizatorică, care are rolul hotărîtor în înfăptuirea liniei politice a partidului; să perfecționăm continuu metodele noastre de muncă, controlul executării hotărîrilor și directivelor partidului, să studiem atent, amănunțit, experiența pozitivă, multilaterală a organizațiilor noastre de partid, s-o popularizăm și s-o generalizăm prin toate mijloacele de care dispunem, s-o facem să devină un bun al întregului partid.

Comitetul Central a întocmit propuneri de modificare și completare a unor prevederi ale Statutului partidului. Ele se referă la îmbunătățirile aduse formelor organizatorice ale partidului în ultimii ani, la precizarea unor sarcini ale organizațiilor de bază și a unor prevederi în problema calității de membru sau candidat de

partid, precum și la unele îmbunătățiri de formulare. Propunerile urmează a fi supuse spre aprobare Congresului nostru.

În lupta pentru desăvîrșirea construcției socialiste crește în măsură și mai mare rolul conducător al partidului în întreaga activitate de stat, economică și social-culturală.

Punînd în centrul întregii munci de partid lupta pentru îndeplinirea obiectivelor planului de 6 ani, fiecare organ și organizație de partid trebuie să elaboreze măsurile organizatorice cele mai potrivite, să orienteze munca de partid și de masă spre înfăptuirea sarcinilor ce-i revin.

Să acordăm o atenție deosebită repartizării juste a forțelor, concentrînd pe cei mai buni activiști, care cunosc temeinic domeniul de activitate respectiv, la îndeplinirea sarcinilor principale, în sectoarele hotărîtoare ale construcției socialiste.

Ca urmare a activității pe care a desfășurat-o partidul în domeniul creșterii și promovării cadrelor, s-au ridicat din rîndurile muncitorilor, țăranilor muncitori, intelectualilor, membri și nemembri de partid, vîrstnici și tineri, zeci și sute de mii de cadre, oameni talentați, buni organizatori. Imensa lor majoritate s-a dovedit a fi la înălțimea încrederii ce li s-a acordat, constituind mîndria și bogăția cea mai de preț a partidului și statului nostru. *(Aplauze.)*

Trebuie să menționăm însă că în alegerea oamenilor, unele organe de partid și de stat nu acordă întotdeauna atenția necesară analizării activității lor după rezultatele obținute în îndeplinirea sarcinilor încredințate, promovează sub presiunea nevoilor de moment oameni care n-au cunoștințele politice și profesionale corespunzătoare și nici perspective de dezvoltare, iar cîteodată trec ușor cu vederea fapte și manifestări nesănătoase pe care aceștia le-au avut în viața și activitatea lor.

Ținînd seama de obiectivele de mare amploare ce stau în fața partidului nostru, problema alegerii, creșterii și repartizării cadrelor trebuie să constituie una din preocupările permanente și principale ale organelor de partid și de stat, care sînt datoare să asigure ridicarea continuă a nivelului politic-ideologic și profesional al cadrelor existente, formarea și promovarea unui mare număr de cadre noi pentru toate domeniile de activitate.

Este necesar să cunoaștem temeinic cadrele, verificîndu-le însușirile în focul luptei pentru înfăptuirea sarcinilor, în așa fel încît, pentru completarea unei funcții de conducere, să putem avea în vedere nu unul, ci mai mulți oameni potriviți și să putem alege, după o temeinică chibzuială, pe cel mai bun dintre ei.

Îmbunătățind neîncetat activitatea în domeniul alegerii, creșterii și repartizării cadrelor, trebuie să asigurăm peste tot în funcții de conducere oameni devotați trup și suflet cauzei construcției socialiste, bine pregătiți profesional, cu perspective de creștere, cu autoritate în mase, animați de pasiune revoluționară și de fermitate în aplicarea politicii partidului.

Tovarăși,

Forța de neînvins a partidului constă în trăinicia legăturilor sale cu masele cele mai largi ale poporului muncitor, în faptul că el știe să învețe masele și să stimuleze inițiativa lor creatoare, învățînd în același timp el însuși din experiența lor inepuizabilă.

O însemnătate deosebită pentru întărirea legăturilor partidului cu cei ce muncesc o au organizațiile de masă, al căror rol a crescut și va crește tot mai mult în viața societății noastre.

În condițiile cînd clasa muncitoare este clasă conducătoare în stat, un rol din ce în ce mai mare în viața societății noastre îl au *sindicatele*, care numără aproape 2.800.000 de membri. Ele desfășoară o rodnică activitate de mobilizare a celor ce muncesc la lupta pentru îndeplinirea planurilor de dezvoltare a economiei naționale, organizează participarea nemijlocită și tot mai activă a maselor muncitoare la conducerea economiei, la elaborarea și înfăptuirea măsurilor privind îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai ale oamenilor muncii.

Sindicatele, punînd în centrul activității lor lupta pentru înfăptuirea obiectivelor planului de 6 ani, trebuie să depună o in-

tensă muncă de organizare a întrecerii socialiste, a consfătuirilor de producție, să extindă mișcarea inovatorilor și raționalizatorilor, să desfășoare o largă muncă educativă în rîndul maselor muncitoare, să lichideze metodele administrative și manifestările de birocratism care mai au loc în activitatea lor.

Ele trebuie să vegheze asupra folosirii depline a mijloacelor puse la dispoziție de statul nostru pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale ale celor ce muncesc, să exercite tot mai intens controlul obștesc asupra condițiilor de muncă, administrării și repartizării locuințelor, asupra activității unităților comerțului de stat, cantinelor, instituțiilor medico-sanitare și altor domenii de deservire a populației.

Organele și organizațiile de partid sînt obligate să asigure îndrumarea permanentă a sindicatelor, pentru ca ele să-și îndeplinească din ce în ce mai bine rolul de seamă ce le revine în viața economică și socială a țării noastre.

Uniunea Tineretului Muncitor, ajutorul credincios și de nădejde al partidului, cuprinzînd astăzi peste 1.800.000 de membri, desfășoară o bogată activitate de educare comunistă și de organizare a maselor tineretului.

Alături de întregul popor muncitor, minunatul tineret al patriei noastre, muncind în producție și învățînd în școli și institute, participă cu entuziasm la lupta pentru dezvoltarea economiei și culturii, aducînd o contribuție de preț la obținerea tuturor victoriilor noastre.

Un rol important în educarea politică și profesională a tineretului studios îl îndeplinesc asociațiile studenților, create în anii din urmă, care cuprind aproape pe toți studenții țării.

Tineretul nostru are în fața sa un vast cîmp de activitate pentru afirmarea nestăvilită a energiei și entuziasmului său creator, pentru înfăptuirea celor mai îndrăznețe năzuințe închinate fericirii poporului și înfloririi patriei.

Uniunea Tineretului Muncitor trebuie să intensifice munca de educație politică-ideologică a tineretului, să-i îndrumeze pe tineri

spre ridicarea continuă a calificării lor profesionale, însușirea tehnicii noi, îmbogățirea cunoștințelor științifice și de cultură generală, pentru a deveni constructori pricepuți ai economiei și culturii socialiste.

Organele și organizațiile de partid trebuie să asigure conducerea permanentă a organizațiilor Uniunii Tineretului Muncitor, să le ajute zi de zi în munca pe care ele o desfășoară în rîndurile tineretului.

ACTIVITATEA PARTIDULUI ÎN DOMENIUL IDEOLOGIEI ȘI CULTURII

Tovarăși,

Partidul nostru desfășoară o largă și multilaterală muncă politică-educativă; propaganda și agitația au devenit mai strîns legate de sarcinile practice ale construcției socialiste, contribuind activ la însușirea politicii partidului de către masele largi, însuflețindu-le și mobilizîndu-le în lupta pentru înfăptuirea ei.

A fost pus la îndemîna membrilor de partid și a oamenilor muncii fără de partid nesecatul tezaur al operelor clasice ale marxism-leninismului. Numai în ultimii cinci ani operele lui Marx, Engels, Lenin au fost editate într-un tiraj de peste 1.300.000 de exemplare. Aceste opere geniale constituie pentru partidul nostru o călăuză sigură în rezolvarea problemelor complexe economice, politice, sociale ale construirii orînduirii socialiste.

S-a dat o mare atenție studierii problemelor ideologice ale mișcării comuniste internaționale, care îmbogățește mereu marxism-leninismul pe baza generalizării uriașei experiențe istorice acumulate de Uniunea Sovietică, de celelalte țări socialiste, de toate partidele comuniste și muncitorești.

Conducerea partidului nostru a supus unei analize aprofundate numeroase probleme principiale ale construcției socialismului, precum și probleme de bază ale istoriei partidului și patriei. Toate

acestea au avut un rol deosebit de însemnat în îmbogățirea vieții ideologice a partidului, în ridicarea nivelului politic al cadrelor de partid.

În ultimii ani s-au adus o serie de îmbunătățiri programelor și conținutului învățămîntului de partid, a luat o mare extindere studiul economiei politice și al problemelor economiei concrete, industriale și agrare, al problemelor actuale ale politicii partidului și al istoriei Partidului Muncitoresc Romîn.

În învățămîntul de partid studiază în prezent 670.000 de membri și candidați de partid, precum și peste 350.000 de oameni ai muncii fără de partid. În ultimii cinci ani, școlile de partid au fost absolvite de peste 25.000 de activiști de partid, de stat, din organizațiile de masă, din economie.

Rezultate îmbucurătoare au fost obținute în domeniul muncii politice de masă, în educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, în dezvoltarea conștiinței cetățenești a celor ce muncesc.

Atragerea celor mai largi mase la creația istorică conștientă de dezvoltare a noii orînduiri sporește rolul și însemnătatea activității ideologice, a muncii politice-educative desfășurate de partid în rîndurile poporului.

Complexitatea sarcinilor politice și economice care ne stau în față în actuala etapă de dezvoltare a societății cere fiecărui membru de partid să îmbine munca practică de îndeplinire a sarcinilor încredințate cu o permanentă preocupare pentru însușirea bazelor ideologiei marxist-leniniste și a politicii partidului. Organele și organizațiile de partid trebuie să exercite un control sistematic asupra desfășurării învățămîntului în școlile de partid, în cercuri și cursuri, în universitățile serale de marxism-leninism ; să atragă în munca propagandistică oameni cu bună pregătire ideologică și experiență practică, în vederea îmbunătățirii continue a conținutului și ridicării nivelului învățămîntului de partid.

Propaganda și agitația, presa și radioul trebuie să-și concentreze eforturile pentru ca prevederile planului de 6 ani, atît cele

generale cît și cele privind fiecare ramură și fiecare colectiv, să devină temeinic cunoscute de oamenii muncii, să mobilizeze cele mai largi mase la îndeplinirea sarcinilor economice ; ele trebuie să militeze pentru extinderea a tot ce este înaintat și valoros în experiența participanților la întrecerea socialistă și a unităților fruntașe, să combată rutina și indolența, care împiedică răspîndirea noului.

Intrarea țării noastre în noua etapă de dezvoltare face necesară analizarea de către partid a multiplelor probleme teoretice ale dezvoltării bazei tehnice-materiale a socialismului, ale transformărilor în structura de clasă a societății și în evoluția funcțiilor statului, ale problemelor legate de perspectiva trecerii treptate la construirea comunismului.

Călăuzindu-se după lucrările și documentele Congresului, cadrele noastre ideologice trebuie să-și dea contribuția la tratarea problemelor construcției socialismului în etapa actuală. Munca lor va fi rodnică și utilă dacă vor ține seama de cerințele obiective ale fiecărei etape, dacă la temelia lucrărilor lor va sta studierea atentă a politicii și activității practice a partidului, a ceea ce este esențial în experiența maselor muncitoare.

Trebuie lichidată discordanța dintre preocupările atît de bogate și multilaterale ale partidului și statului nostru pentru dezvoltarea economică a țării și caracterul abstract, rezultat din insuficienta cunoaștere a realităților, pe care-l au unele lucrări de științe sociale. În acest scop este necesar să se stabilească un contact permanent între institutele de cercetări din acest domeniu și organele de planificare, financiare și alte organe de stat și economice.

În răstimpul dintre cele două Congrese au fost obținute unele rezultate pozitive în ce privește publicarea de lucrări în domeniul științelor sociale ; au apărut cărți valoroase de istorie a patriei, de istorie a Partidului Muncitoresc Romîn, de filozofie, economie, geografie.

În prezent, o sarcină importantă a cadrelor ideologice este continuarea muncii începute în vederea întocmirii manualelor de științe sociale pentru învățămîntul de partid și de stat. Elaborarea

unor astfel de manuale va ajuta pe membrii de partid și pe oamenii muncii fără de partid să-și însușească ideile marxism-leninismului în legătură indisolubilă cu experiența istorică a poporului și a partidului nostru, cît și cu cea a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a mișcării comuniste internaționale.

Ca urmare a transformărilor social-economice, în țara noastră a luat naștere și se dezvoltă tot mai mult o morală nouă, socialistă, o nouă atitudine față de muncă, față de bunurile obștești și îndatoririle sociale, noi relații de întrajutorare tovărășească între cei ce muncesc. Viața arată ce forță reprezintă conștiința tot mai înaltă a oamenilor muncii, identificarea lor cu interesele generale, încrederea lor în viitor, hotărîrea lor de a-și aduce contribuția la victoria deplină a socialismului. În nici o țară capitalistă, oricît ar încerca apologeții capitalismului să deghizeze regimul de exploatare în „capitalism popular" sau „stat al bunăstării generale", nu este cu putință o asemenea activitate plină de entuziasm, abnegație, spirit inepuizabil de inițiativă ca aceea pe care o desfășoară zecile și sutele de mii de fruntași din uzinele și minele noastre, șantiere, gospodării colective, gospodării de stat. *(Aplauze.)*

Dar formarea conștiinței socialiste și lichidarea influențelor educației și moralei burgheze este o sarcină de lungă durată. *„Făurirea unei discipline noi în muncă* — scria Lenin —, *făurirea unor forme noi de legături sociale între oameni, făurirea unor forme și metode noi de antrenare a oamenilor în muncă, aceasta este o muncă care necesită mulți ani și multe decenii"* [1]. Partidul nostru desfășoară o intensă activitate pentru dezvoltarea conștiinței socialiste și a noilor trăsături de comportare a oamenilor, pentru plămădirea omului nou, membru demn al societății socialiste. Capătă o însemnătate tot mai mare judecata opiniei publice, a colectivității, formele obștești de influențare a celor ce încalcă normele vieții sociale, de combatere a manifestărilor nesănătoase ale unor elemente înapoiate ale societății.

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 30, E.S.P.L.P. 1956, pag. 511.

Muncitorii, țăranii, tineretul manifestă o mare sete de carte, de cunoștințe, de frumos. Partidul și statul nostru desfășoară o muncă vastă pentru a transforma cultura într-un bun al tuturor, alocă mari fonduri pentru dezvoltarea bazei materiale a activității culturale. Este de datoria sindicatelor, a organizațiilor de tineret și a altor organizații obștești, a Sfaturilor populare și a organelor Ministerului Învățămîntului și Culturii de a folosi din plin puternicul instrument de educație socialistă pe care-l reprezintă așezămintele de cultură și artă, a organiza în fiecare club, cămin, casă de cultură o activitate bogată și atrăgătoare, avînd o sferă de cuprindere din ce în ce mai largă.

O mare atenție trebuie acordată îmbunătățirii muncii politice-educative la sate. Organizațiile de partid, de tineret, de femei trebuie să stimuleze procesul de dezvoltare a conștiinței socialiste, de formare a spiritului colectivist la oamenii muncii de la sate, să intensifice activitatea de răspîndire a culturii, corespunzător cerințelor și necesităților satului nou, socialist.

Trebuie îmbunătățită și lărgită, cu activa participare a oamenilor de știință și cultură, munca de răspîndire a cunoștințelor științifice, de popularizare, pe înțelesul maselor largi, a concepției materialiste despre lume, de combatere a vederilor înapoiate, superstițiilor, prejudecăților și misticismului.

Organele și organizațiile de partid au datoria să înlăture lipsurile ce mai dăinuie în domeniul activității de propagandă și agitație, să lichideze deficiențele de conținut de care suferă unele materiale de propagandă — broșuri, articole, lecții : tratarea abstractă a problemelor, formule șablon, nesocotirea cerințelor vieții. Chiar într-o problemă atît de importantă a politicii partidului cum este industrializarea socialistă au apărut unele materiale care tratau lucrurile într-un mod stereotip, static, fără să reflecte bogata experiență acumulată de partid în opera de industrializare, aspectele ei cele mai esențiale în etapa actuală a dezvoltării noastre economice.

Trebuie să imprimăm muncii politice de masă mai multă operativitate, mai multă preocupare pentru eficacitatea și rezultatele

ei practice; fiecare sarcină dată de partid, fiecare apreciere sau indicaţie privind un sector sau altul al activităţii de stat, economice, culturale să formeze obiectul unei munci politice vii şi combative, pentru ca cei cărora le sînt destinate aceste indicaţii să le cunoască şi să şi le însuşească, pentru a putea să le aplice cît mai bine în viaţă.

Înfăptuind cu perseverenţă principiul conducerii de către partid a activităţii ideologice şi culturale, trebuie să veghem şi pe viitor ca această activitate să fie pătrunsă de partinitate, de intransigenţă faţă de ideologia burgheză, să combatem neobosit manifestările de liberalism, obiectivismul burghez, naţionalismul şi şovinismul. *In prezent, activitatea ideologică, munca de lichidare a înrîuririlor educaţiei burgheze din conştiinţa oamenilor este tărîmul principal al luptei de clasă, al luptei între vechi şi nou.* De aici rezultă necesitatea consecvenţei şi fermităţii în combaterea concepţiilor ideologice străine, unele — moştenire a trecutului, altele — reflectare a influenţelor lumii capitaliste.

Trebuie supuse unei critici ştiinţifice, combative teoriile filozofice, juridice, economice şi istorice ale feluriţilor apologeţi ai capitalismului. Coexistenţa paşnică între state nu numai că nu exclude, ci *presupune* în mod necesar *lupta de idei* între socialism şi capitalism. Promovînd politica de dezvoltare a relaţiilor de colaborare paşnică între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, partidul nostru militează în mod consecvent pentru triumful deplin al ideologiei marxiste, pentru evidenţierea superiorităţii socialismului asupra capitalismului, dezvăluirea falsităţii şi caracterului antiştiinţific al ideologiei burgheze sub toate formele ei. *(Aplauze.)*

O deosebită însemnătate are combaterea concepţiilor antimarxiste ale revizioniştilor în problemele fundamentale ale contemporaneităţii. Negînd valabilitatea universală a tezelor de bază ale marxism-leninismului, revizioniştii nu pregetă să dea „lecţii" mişcării muncitoreşti internaţionale, încercînd să prezinte „drumul iugoslav spre socialism" drept „model" pentru toate ţările.

Una din ţintele principale ale atacurilor lor sînt tezele leniniste cu privire la rolul conducător al partidului şi la statul socialist ca instrument al construirii socialismului. Aşa cum s-a văzut şi la recentul congres al Uniunii Socialiste a Poporului Muncitor din Iugoslavia, revizioniştii reduc rolul partidului la atribuţii strict educative, şterg orice delimitare între partid, ca detaşament de avangardă al clasei muncitoare, şi organizaţiile obşteşti cu o compoziţie eterogenă. Într-unul din rapoartele ţinute la acest congres s-a recunoscut pe faţă că în Iugoslavia nici nu există partid „în accepţiunea clasică a noţiunii" (cu alte cuvinte în accepţiunea marxist-leninistă) şi că, întrucît la baza întregului sistem iugoslav se află „autoconducerea", nici nu poate şi nu trebuie să existe partid.

Îndelungata experienţă a partidelor marxist-leniniste a demonstrat însă că nici organizaţiile obşteşti, nici felurite organe ale „autoconducerii", oricum s-ar numi ele, nu pot lua locul partidului clasei muncitoare, ca organizator şi conducător al operei de construire a socialismului. Pe măsura înaintării pe calea socialismului, rolul conducător al partidului în viaţa socială creşte tot mai mult, deoarece sarcinile construcţiei socialiste cer unitatea de voinţă şi acţiune a întregului popor, profunda cunoaştere a legilor de dezvoltare a societăţii, o clară perspectivă istorică. Concepţiile lichidatoriste ale revizioniştilor cu privire la partid urmăresc dezarmarea şi dezorganizarea clasei muncitoare şi nu pot fi decît pe placul duşmanilor socialismului; ele au primit şi vor primi întotdeauna cea mai hotărîtă ripostă din partea partidelor comuniste şi muncitoreşti.

În problema statului, teoriile revizioniştilor contemporani reprezintă un amalgam eclectic, în care crîmpeie ale unor teze marxiste sînt covîrşite de concepţii anarhiste şi reformiste, focul lor fiind îndreptat împotriva rolului economic al statului socialist. „Statul în mecanismul nostru — a declarat E. Kardelj — nu are sarcina de a fi un constructor al socialismului în numele societăţii...

Sarcina lui se reduce la a fi apărătorul dezvoltării neîngrădite a forțelor socialiste în noul mecanism democratic..."

Aceasta nu înseamnă altceva decît a ridica la rang de principiu suprem în construirea socialismului spontaneitatea, după vechea rețetă a revizioniștilor din toate timpurile. Așa cum arată și realitatea iugoslavă, aceste concepții duc la slăbirea rolului planificator al statului, la dezvoltarea unor fenomene anarhice în viața economică, la ignorarea și încălcarea intereselor generale ale societății și la alte manifestări negative, de care se plîng chiar conducătorii iugoslavi.

Rezultatele teoriei spontaneității și ale negării rolului statului ca instrument de făurire a noilor relații socialiste se vădesc cu deosebită claritate în agricultură. În Iugoslavia, după cum știți, procesul de cooperativizare a agriculturii a stagnat; are loc întărirea continuă a puterii economice a chiaburilor, aceștia beneficiază de credite, au posibilitatea să cumpere mașini agricole, își rotunjesc proprietățile pe seama țăranilor săraci și mijlocași, care se ruinează și ajung să se tocmească slugi la chiaburi.

Acestea sînt doar cîteva din rezultatele revizuirii marxism-leninismului de către conducătorii iugoslavi.

Supremul judecător al justeței oricăror concepții este viața. Ea confirmă în totul valabilitatea nepieritoare a marilor adevăruri ale învățăturii marxist-leniniste, a ceea ce este esențial în experiența acumulată de țările socialiste pe tărîmul construirii noii orînduiri.

Tovarăși,

Partidul nostru a desfășurat o largă și bogată activitate în rîndurile oamenilor de cultură, obținînd rezultate valoroase atît în clarificarea ideologică a intelectualității vechi, în apropierea ei de ideile socialismului, cît și în formarea noii intelectualități, ieșită din rîndurile poporului.

La învățămîntul ideologic participă în prezent toate cadrele didactice din învățămîntul superior, mediu și elementar, precum și numeroși alți oameni de știință și cultură. Mulți dintre cei mai

de seamă reprezentanți ai intelectualității noastre au devenit ei înșiși propagandiști ai ideilor marxism-leninismului, participă activ la lupta dusă împotriva idealismului, împotriva concepțiilor retrograde, reacționare în știință, literatură și artă. Covîrșitoarea majoritate a intelectualității își manifestă adeziunea deplină față de politica partidului și guvernului, aduce o contribuție de preț la dezvoltarea economiei naționale, a științei și artei, la răspîndirea culturii în popor.

Sarcini deosebit de importante în realizarea planului nostru economic, în introducerea cuceririlor științei și tehnicii moderne în economie revin cercetătorilor științifici, îndeosebi celor din domeniul științelor tehnice, al fizicii și chimiei. Cercetările în domeniul științelor tehnice trebuie orientate spre rezolvarea problemelor valorificării superioare a resurselor energetice și de materii prime, automatizării și perfecționării mașinilor fabricate în țară, îmbunătățirii tehnologiei în toate ramurile de producție.

Pentru cercetătorii din domeniul fizicii și chimiei, proiectul de Directive stabilește o sferă largă de preocupări în domeniul folosirii energiei nucleare în scopuri pașnice, al mașinilor de calculat și al aparatelor electronice, al semiconductorilor, materialelor sintetice, petrochimiei, îngrășămintelor chimice. Aportul adus la rezolvarea problemelor concrete ale dezvoltării economiei va trebui să reprezinte principalul criteriu de apreciere a muncii de cercetare tehnice-științifice. Întărind colaborarea cu institutele similare din celelalte țări socialiste și folosind în mai mare măsură documentarea tehnică, institutele noastre de cercetări vor trebui să țină seama de rezultatele obținute în alte țări în vederea sporirii eficienței muncii lor.

În același timp se va acorda în toate ramurile științei atenția cuvenită cercetărilor cu caracter teoretic, care lărgesc bazele dezvoltării de perspectivă a cercetării științifice.

Avîntul uriaș al forțelor creatoare ale poporului oferă o sursă inepuizabilă de inspirație pentru scriitorii și artiștii noștri. Dezvoltînd rezultatele pozitive obținute în ultimii ani în lărgirea te-

maticii și îmbogățirea fondului de idei al literaturii, artei, teatrului, cinematografiei, creatorii noștri au îndatorirea de a făuri opere la nivelul înaltelor exigențe artistice și ideologice ale partidului și poporului. Pentru aceasta se cere, în afară de talent, lichidarea a tot ce-l poate îndepărta pe artist de popor — spirit de castă, individualism, tendința de a făuri opere pentru uzul unui cerc îngust de „aleși" ; se cere îndeosebi cunoașterea aprofundată a realităților, studierea lor îndelungată, contactul viu, permanent al artistului cu oamenii muncii — viitori eroi ai operelor sale. Numai astfel în paginile cărților, în operele de artă va pulsa din plin viața noastră atît de bogată, cu faptele ei mărețe, cu ideile ei nobile, cu luptele ei victorioase.

O problemă de însemnătate capitală pentru economie și cultură, care se află în permanență în atenția partidului și statului nostru, este pregătirea de cadre calificate de toate gradele. Astăzi numărul inginerilor în economia noastră este de 59.000, față de 9.000 cîți se numărau în 1938, iar numărul cadrelor de specialiști cu pregătire medie de peste 220.000. Aproape trei pătrimi din muncitorii noștri sînt calificați. Cadrele noastre de specialiști, în marea lor majoritate, lucrează cu devotament și simț de răspundere la locurile lor de muncă, se preocupă de lărgirea cunoștințelor lor profesionale, de însușirea tehnicii moderne și au adus o mare contribuție la obținerea realizărilor noastre în toate ramurile economiei naționale.

Corespunzător necesităților crescînde, economia noastră națională va primi în anii 1960—1965 peste 100.000 de noi cadre tehnice medii. Învățămîntul superior va pregăti circa 54.000 de absolvenți. O deosebită atenție se va acorda învățămîntului tehnic superior ; numărul total al inginerilor pe întreaga economie va ajunge la circa 80.000. Va trebui continuată profilarea institutelor de învățămînt superior — îndeosebi prin dezvoltarea ramurilor legate de extinderea tehnicii moderne —, îmbunătățită pregătirea practică a studenților în anii de studiu, dezvoltat și perfecționat în continuare învățămîntul superior fără frecvență.

Statul democrat-popular le-a creat studenților noștri posibilități largi de învățătură și condiții de trai din ce în ce mai bune. Datoria lor este de a învăța cu perseverență, pregătindu-se să devină slujitori devotați ai poporului, gata să se ducă acolo unde este mai mare nevoie de ei, unde pot să-și valorifice cunoștințele și aptitudinile cu cel mai mare folos pentru construcția socialismului.

Se prevede extinderea an de an a școlarizării pentru pregătirea muncitorilor, astfel ca în această perioadă numărul de cadre muncitorești calificate prin școli să crească cu circa 260.000.

În anul școlar care a luat sfîrșit, din totalul elevilor înscriși în anul I al diferitelor școli de nivel mediu, circa 39.000 s-au înscris în școlile medii de cultură generală și în școlile pedagogice, circa 45.000 în școlile profesionale și de meserii, iar 33.000, dintre care circa 73% tineri muncitori, urmează cursurile învățămîntului seral și fără frecvență, lucrînd în producție. Aceste schimbări în compoziția tineretului școlar arată ce ecou puternic a avut în rîndurile tineretului aprecierea partidului că drumul cel mai sigur spre învățămîntul superior, spre o calificare profesională înaltă, trece prin școala muncii în uzine, fabrici, mine, în gospodării de stat, gospodării agricole colective.

Va trebui să dezvoltăm în continuare învățămîntul profesional și tehnic și să extindem tot mai mult învățămîntul mediu seral, care și-a dovedit eficacitatea, ca mijloc important de pregătire a unui tineret cu temeinice cunoștințe profesionale și de cultură generală.

În ce privește școala de cultură generală, în anul școlar încheiat, peste 88% dintre absolvenții clasei a IV-a au continuat studiile în clasa a V-a. Astfel, în 1962, aproape întregul tineret de vîrstă școlară va fi absolvit școala de 7 ani. Acesta va fi un moment important al revoluției culturale ce se desfășoară în patria noastră.

O dată cu încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani, proiectul de Directive prevede trecerea treptată la învățămîntul

general de 8 ani, astfel că durata școlii medii de cultură generală va ajunge la 12 ani.

Pentru a crea condiții tot mai favorabile de studiu copiilor de oameni ai muncii de la orașe și sate, începînd cu acest an școlar se introduce gratuitatea completă a manualelor pentru toți elevii de la clasa I pînă la clasa a VII-a inclusiv. (Aplauze.) *În viitor se prevede extinderea gratuității și asupra rechizitelor școlare.*

O preocupare deosebit de importantă în domeniul învățămîntului de cultură generală este dezvoltarea legăturii dintre învățămînt și munca productivă. Trebuie atent studiată experiența pozitivă acumulată în această privință de un număr de școli din București și din alte localități, trecîndu-se la elaborarea unui program de măsuri pentru ca elevii școlilor noastre, unind învățătura cu munca productivă, să capete deprinderi practice, dragoste pentru munca fizică și să se orienteze spre diferite profesiuni potrivit înclinațiilor lor, asigurîndu-se dezvoltarea multilaterală a tineretului școlar.

V

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Tovarăși,

În domeniul vieții internaționale, caracteristica principală a perioadei care a trecut de la Congresul al II-lea al partidului nostru a fost creșterea uriașelor forțe ale socialismului, progresului și păcii, continua accentuare a superiorității lor pe plan mondial. O însemnătate hotărîtoare au în această privință succesele țărilor socialiste, avîntul puternic al economiei și culturii lor, creșterea prestigiului lor politic în lumea întreagă.

Omenirea muncitoare urmărește cu admirație victoriile istorice obținute de Uniunea Sovietică în construcția desfășurată a comunismului. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Marea forță vitală a socialismului își găsește ilustrarea în depășirea considerabilă a prevederilor planului septenal, în succesele repurtate în întrecerea

economică cu Statele Unite ale Americii. Deschiderea drumului spre cosmos de către știința și tehnica sovietică a fost pretutindeni salutată cu entuziasm, întărind încrederea în capacitatea geniului omenesc de a supune natura spre folosul tuturor. *(Aplauze îndelungate.)*

Asigurînd continua dezvoltare a bazei tehnice-materiale a comunismului, politica Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este îndreptată constant spre făurirea unei vieți de înaltă bunăstare materială și spirituală pentru cei ce muncesc. Trecerea la cea mai scurtă zi și săptămînă de lucru din lume, măsurile privind desființarea completă, pînă în cîțiva ani, a impozitelor, sporirea continuă a puterii de cumpărare a oamenilor sovietici, dezvoltarea considerabilă a producției bunurilor de consum, alocarea de către stat a unor fonduri uriașe pentru scopuri social-culturale arată cum se întruchipează concret comunismul în viața celor ce muncesc, stîrnind un larg ecou în rîndul maselor populare din toate țările. *(Aplauze puternice.)*

Aceste mărețe victorii constituie o strălucită confirmare a justeței și înțelepciunii liniei generale a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Comitetului său Central leninist, care rezolvă în mod creator, științific, problemele teoretice și practice ale construcției comuniste. *(Aplauze îndelung repetate.)*

Rezultate remarcabile au fost obținute și de celelalte țări ale lagărului socialist în dezvoltarea industriei și agriculturii, în înflorirea culturii și ridicarea nivelului de viață al oamenilor muncii. În prezent, producția industrială a țărilor lagărului socialist întrece de 5,7 ori nivelul antebelic. Avîntul puternic și continuu al forțelor de producție, posibilitățile inepuizabile ale sistemului mondial socialist, avantajele cooperării și întrajutorării frățești deschid țărilor socialiste perspectiva certă a depășirii sistemului capitalist în producția bunurilor materiale și obținerii celui mai înalt nivel din lume ca producție și consum pe locuitor. *(Aplauze puternice.)*

Cu totul alta este situația lumii capitaliste.

În ciuda teoriilor despre „regenerarea“ capitalismului, a rețetelor „magice“ ale diferiților săi apologeți, sistemul capitalist nu reușește să înlăture plăgile sale de nelecuit, contradicțiile care-l macină. În lumea capitalistă folosirea incompletă a capacităților de producție are un caracter cronic, se manifestă tot mai accentuat fenomene inflaționiste, are loc o creștere a datoriei publice și deficitelor în balanțele de plăți, economia este zguduită, la intervale scurte, de crize. Covîrșitoarea majoritate a avuțiilor produse de oamenii muncii este însușită de un mănunchi de magnați ai capitalului. Au crescut imens supraprofiturile burgheziei monopoliste; resurse materiale gigantice, care ar putea face ca nicăieri în lume să nu mai existe mizerie, sînt irosite pentru cheltuielile militare legate de politica agresivă. Toate acestea pe seama exploatării și asupririi oamenilor muncii, loviți de șomaj, apăsați de povara impozitelor, de scumpirea continuă a traiului, de restrîngerea mijloacelor destinate nevoilor lor social-culturale.

O trăsătură caracteristică a stărilor de lucruri din lumea capitalistă este creșterea luptei oamenilor muncii pentru revendicări economice, împotriva uriașelor cheltuieli militare, pentru pace între popoare. Cu toate eforturile reformiștilor, ale liderilor sindicali de dreapta, de a zăgăzui această luptă, uriașe greve, cu participarea a milioane de oameni, se țin lanț în numeroase țări capitaliste.

Într-un șir de țări capitaliste se dezvoltă lupta maselor largi pentru suveranitate și independență națională, împotriva putredelor regimuri teroriste ale marionetelor impuse de imperialismul american. Călăul Batista a fost alungat prin lupta revoluționară a poporului cuban, Menderes, alt „stîlp“ al „democrației occidentale“, s-a prăbușit și el; populația Coreii de sud l-a izgonit pe Li Sîn Man și continuă lupta pentru evacuarea din țară a trupelor americane, încît să poată dispune singură de soarta sa. Această „criză“ a regimurilor dictatoriale demonstrează că nici dolarii, nici baionetele străine nu pot înăbuși năzuința popoarelor înrobite de imperialism de a cuceri independența națională și libertăți democratice. *(Aplauze prelungite.)*

O uriașă mișcare de masă antiimperialistă împotriva aservirii țării de către cercurile militariste din Statele Unite ale Americii se desfășoară în prezent în Japonia; faptul că guvernul Kişi s-a văzut nevoit să ceară contramandarea vizitei președintelui Eisenhower este apreciat, în înseși paginile presei americane, ca o lovitură gravă dată prestigiului Statelor Unite ale Americii, ca o „înfrîngere diplomatică de proporții amenințătoare“.

Criza generală a capitalismului, accentuată de formarea și dezvoltarea sistemului mondial socialist, se adîncește și mai mult prin destrămarea sistemului colonial al imperialismului, ajuns astăzi în pragul lichidării sale totale. Popoare și țări care timp de secole au fost încătușate în lanțurile sclaviei, servind puterilor imperialiste ca obiect de jaf și exploatare, s-au ridicat cu hotărîre la luptă pentru libertate și independență. În anii de după război și-au cucerit independența țări din Asia și Africa, cu o populație de aproape un miliard și jumătate de oameni. Țările socialiste manifestă o caldă simpatie și un puternic spirit de solidaritate cu lupta popoarelor afro-asiatice pentru apărarea și întărirea independenței lor naționale, pentru lichidarea înapoierii economice lăsate moștenire de colonialiști. Pe drept cuvînt, popoarele acestor țări și cele încă înrobite de colonialiști văd în țările lagărului socialist pe prietenii lor cei mai sinceri, statornici și de nădejde. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Anii la care ne referim au avut o mare însemnătate în viața mișcării muncitorești internaționale, caracterizîndu-se prin creșterea rîndurilor partidelor comuniste și muncitorești, prin întărirea unității și coeziunii lor. Mișcarea comunistă internațională se dovedește o forță uriașă a progresului în viața societății contemporane.

În țările lagărului socialist, partidele frățești și-au întărit mai departe rîndurile și îndeplinesc cu succes rolul de conducători ai popoarelor lor în opera de construire a vieții noi. Partidele comuniste și muncitorești din țările capitaliste și-au sporit considerabil

prestigiul şi autoritatea în mase, prin lupta lor pentru unitatea de acţiune a clasei muncitoare, a forţelor care luptă pentru pace, democraţie şi progres. Persecuţiile sau înscenările judiciare şi întemniţările grele într-o serie de ţări capitaliste, schingiuirile şi execuţiile sîngeroase n-au putut abate eroicele partide comuniste de la lupta pentru interesele vitale ale popoarelor lor. *(Aplauze.)*

Intensele încercări ale reacţiunii internaţionale şi agenţilor acesteia de a destrăma unitatea mişcării comuniste mondiale şi de a sădi confuzie şi dezorientare în rîndurile ei au suferit un eşec zdrobitor, lovindu-se de coeziunea internaţionalistă de monolit a partidelor comuniste şi muncitoreşti, de ataşamentul lor faţă de ideile marxism-leninismului.

Forţa mişcării comuniste internaţionale, maturitatea şi unitatea ei şi-au găsit expresia în Declaraţia Consfătuirii de la Moscova din noiembrie 1957, la elaborarea căreia a participat şi partidul nostru. Întreaga dezvoltare a mişcării muncitoreşti, desfăşurarea situaţiei internaţionale au confirmat pe deplin justeţea aprecierilor Declaraţiei în toate problemele social-politice ale timpului nostru, cît şi a orientării pe care a dat-o partidelor frăţeşti în lupta pentru pace, democraţie şi socialism.

Aşa cum a arătat Declaraţia, partidele comuniste, condamnînd dogmatismul, consideră că în actualele condiţii principalul pericol împotriva căruia trebuie îndreptată vigilenţa mişcării muncitoreşti internaţionale este revizionismul. Revizionismul contemporan, care şi-a găsit o expresie concentrată în programul Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, a primit o ripostă fermă, unanimă din partea partidelor comuniste şi muncitoreşti.

Alături de celelalte partide comuniste şi muncitoreşti, partidul nostru şi-a adus aportul său la lupta pentru continua întărire a coeziunii mişcării comuniste mondiale şi a lagărului socialist.

Un rol de cea mai mare însemnătate teoretică şi practică pentru întreaga mişcare comunistă au tezele cu privire la problemele fundamentale ale construirii comunismului, ale dezvoltării sistemului mondial socialist, la formele de trecere de la capitalism la socialism, la problema apărării păcii — elaborate de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, organizatorul construcţiei victorioase a comunismului, partidul care întotdeauna a ţinut şi ţine sus steagul leninismului şi care se bucură de un înalt prestigiu şi de dragoste frăţească în mişcarea comunistă mondială. *(Aplauze prelungite, aclamaţii ; asistenţa, în picioare, ovaţionează îndelung.)*

La întărirea relaţiilor frăţeşti de încredere reciprocă, bazate pe principiile internaţionalismului proletar, care leagă partidul nostru de partidele comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste şi din lumea întreagă, o contribuţie de seamă au adus contactele între delegaţiile partidului nostru şi ale altor partide. Reprezentanţi ai partidului nostru au participat la congrese ale partidelor frăţeşti, exprimîndu-şi solidaritatea cu lupta acestora. Organizaţiile obşteşti din ţara noastră participă activ la viaţa organizaţiilor muncitoreşti şi democratice internaţionale, militînd pentru întărirea lor.

Tovarăşi,

Problema fundamentală a zilelor noastre este apărarea păcii în lume.

Popoarele lumii acordă o înaltă preţuire activităţii neobosite depuse de ţările lagărului socialist pentru îmbunătăţirea climatului internaţional — activitate exprimată în numeroase iniţiative internaţionale, în eforturile ţărilor socialiste pentru dezvoltarea colaborării internaţionale, în vizitele făcute într-un şir de ţări din Occident şi din Asia de tovarăşul Hruşciov, neobosit luptător pentru pace. *(Aplauze puternice, îndelung repetate ; asistenţa, în picioare, ovaţionează.)*

Politica externă a Uniunii Sovietice constituie un model de politică leninistă prin consecvenţa cu care promovează principiile coexistenţei, prin caracterul ei ştiinţific bazat pe analiza aprofundată a tuturor factorilor situaţiei internaţionale, prin fermitatea şi principialitatea cu care demască pe adepţii încordării, prin perseverenţa cu care militează pentru unirea forţelor păcii.

Viața a verificat justețea și eficacitatea acestei politici. Ea a dus la creșterea și consolidarea forțelor mondiale ale păcii, la demascarea cercurilor imperialiste agresive și la accentuarea izolării lor, a determinat serioase deplasări în opinia publică, a permis multor oameni din Occident să înțeleagă sinceritatea năzuințelor de pace ale țărilor socialiste și să vadă mai clar răspunderea cercurilor agresive pentru încordarea existentă în lume.

În ultimii ani s-au înregistrat anumite rezultate pozitive în viața internațională. S-a realizat o oarecare slăbire a încordării, relațiile dintre statele cu sisteme sociale deosebite au cunoscut o îmbunătățire.

Alarmate de perspectiva prăbușirii politicii „războiului rece", cercurile imperialiste din Statele Unite ale Americii și sprijinitorii lor au încercat să stăvilească acest curs al relațiilor internaționale, să întoarcă evoluția evenimentelor spre o nouă ascuțire a încordării. Incursiunile provocatoare ale avioanelor militare americane în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, declarațiile președintelui Statelor Unite și ale altor factori responsabili ai politicii americane, care au ridicat aceste provocări la rangul de politică de stat, au vădit intenția premeditată a guvernului american de a zădărnici conferința la nivel înalt.

În această orientare a politicii externe a Statelor Unite ale Americii este exprimată influența celor mai reacționare grupări ale burgheziei monopoliste și cercuri militariste, legate strîns de cursa înarmărilor. La cîteva zile după torpilarea conferinței la nivel înalt, ziarul „New York Times" scria : „Eșecul conferinței a venit ca un tonic pentru bursa de valori, care a cunoscut o remarcabilă performanță. Datorită situației internaționale, săptămîna trecută a fost o săptămînă nemaiintîlnită după octombrie 1950 ; după luni de dezamăgire și confuzie, ea a adus o puternică încurajare". Pentru beneficiarii psihozei războiului, pentru cei ce speculează cu viața și sîngele popoarelor, orice succes al politicii de pace constituie o dezamăgire, iar orice recidivă a războiului rece — un simptom „încurajator".

Riposta fermă dată acestor acțiuni agresive a constituit un mare și real serviciu adus cauzei păcii. A crescut izolarea adepților politicii agresive. Oamenii cinstiți, de diferite convingeri politice, și-au exprimat dezaprobarea față de politica provocatoare a cercurilor militariste. Chiar și în Statele Unite s-au ridicat numeroase voci de protest împotriva politicii externe a guvernului american, s-au accentuat divergențele între diferitele grupări ale cercurilor conducătoare. A crescut nemulțumirea aliaților Statelor Unite ale Americii ; unele țări membre ale pactelor agresive, aflate sub egida americană, au protestat oficial împotriva folosirii bazelor de pe teritoriul lor pentru incursiunile de spionaj. În întreaga lume forțele păcii s-au activizat, a crescut hotărîrea lor de luptă.

Omenirea are o singură alternativă : ori coexistență pașnică, ori războiul, care în actualele condiții de dezvoltare a științei și tehnicii ar însemna distrugeri și pierderi incalculabile pentru toate popoarele.

O dezvoltare a principiului leninist al coexistenței pașnice reprezintă teza formulată la Congresele al XX-lea și al XXI-lea ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice că în epoca noastră războiul mondial poate fi eliminat din viața societății încă înainte de victoria socialismului în întreaga lume.

Imperialismul, agresiv prin însăși natura sa, se caracterizează azi, ca și în trecut, prin tendința de a cotropi teritorii străine, noi piețe, a subjuga alte țări. Imperialismul nutrește o ură înverșunată față de țările socialiste, față de mișcarea de eliberare națională și ar dori să folosească armele pentru a-și restabili dominația mondială.

De aceea, țările socialiste, partidele comuniste și muncitorești consideră drept sarcină să țină trează vigilența popoarelor, să demaște neobosit politica cercurilor agresive, imperialiste, să militeze pentru zădărnicirea uneltirilor lor războinice, să lupte în mod consecvent pentru unirea într-un front larg a tuturor forțelor păcii.

Dar o analiză științifică marxist-leninistă nu se poate limita la constatarea caracteristicilor imperialismului. Aceasta ar însemna a nesocoti profundele transformări petrecute în lume. Natura imperialismului nu s-a schimbat față de trecut — dar raportul de forțe pe plan mondial este altul. Imperialismului, planurilor sale agresive li se opun astăzi forțe cum n-au existat niciodată — lagărul strîns unit al țărilor socialiste, care reprezintă o gigantică forță materială; noile state independente, care, pronunțîndu-se pentru coexistență, lărgesc continuu „zona păcii", unde trăiește de pe acum peste jumătate din omenire; clasa muncitoare din țările capitaliste, ale cărei forțe cresc mereu; mișcarea contemporană de luptă pentru pace, care cuprinde pături sociale din cele mai largi. Acestea sînt forțe uriașe, care, luptînd unite, pot ține la respect cercurile agresive, pot împiedica o conflagrație mondială și asigura victoria principiilor coexistenței pașnice. *(Aplauze.)*

Teza cu privire la posibilitatea înlăturării războiului mondial din viața societății exprimă o concluzie justă, tocmai pentru că ea se bazează pe analiza profundă a realității contemporane în ceea ce are aceasta mai esențial, pe factorii actualului raport de forțe și pe perspectivele evoluției lui viitoare. Însemnătatea acestei teze constă în faptul că ea dă forțelor mondiale ale păcii o orientare clară și un țel fundamentat, le dinamizează și contribuie la lărgirea lor, le insuflă încredere și energie. *(Aplauze puternice.)*

Încredințate de posibilitatea reală a preîntîmpinării războaielor, țările socialiste nu-și micșorează combativitatea în lupta împotriva politicii agresive a imperialismului. Politica lor de pace nu izvorăște din slăbiciune sau din iluzii, forțele lor sînt capabile să dea riposta cuvenită oricărui agresor.

Țările socialiste arată însă omenirii altă cale decît războiul aducător de moarte și ruină; lor le este scumpă cauza păcii și nu le poate fi indiferentă viața a milioane și milioane de oameni.

De la începuturile existenței sale, Statul sovietic a luptat cu perseverență pentru pace între popoare, pe baza principiilor coexistenței pașnice formulate de Lenin. Lupta pentru triumful acestor principii stă la temelia politicii externe a țărilor lagărului socialist. Ținînd sus steagul luptei pentru pace, țările socialiste exprimă aspirațiile tuturor popoarelor, care năzuiesc spre pace, bunăstare, progres. Tocmai de aceea politica lor externă are un profund răsunet în toate țările lumii, cucerește de partea sa inimile și conștiințele sutelor de milioane de oameni de pe întreg globul pămîntesc. *(Aplauze îndelungi.)*

Țările socialiste au adresat celor capitaliste chemarea: să ne întrecem nu pe cîmpurile de luptă, ci pe tărîmul rezultatelor materiale în făurirea bunăstării popoarelor și al confruntării ideilor. Noi sîntem convinși că aceasta este calea ce corespunde cerințelor menținerii păcii, intereselor clasei muncitoare și tuturor oamenilor muncii și că, în întrecerea pașnică între cele două sisteme, victoria va fi de partea socialismului. *(Aplauze puternice.)*

În domeniul relațiilor internaționale, Republica Populară Romînă se afirmă ca un factor activ în lupta pentru menținerea și întărirea păcii.

La temelia politicii externe a statului nostru se află prietenia și alianța indestructibilă cu popoarele celorlalte țări socialiste, întărirea continuă a sistemului socialist mondial. Coeziunea indestructibilă a lagărului socialist este condiția esențială a apărării independenței și construirii cu succes a noii orînduiri în fiecare țară socialistă.

Politica consecventă de pace a țării noastre a sporit continuu prestigiul ei internațional, numărul prietenilor ei în toate colțurile lumii.

Țara noastră întreține în prezent relații diplomatice cu 44 de state și schimburi comerciale cu peste 70 de țări. Dezvoltarea economiei naționale deschide perspective pentru o nouă și însemnată sporire a acestor schimburi. Conform prevederilor din Directive, volumul comerțului exterior se va dubla în 1965 față de nivelul din 1959.

Vor creşte în primul rînd schimburile cu ţările lagărului socialist, care vor cuprinde circa 65—70% din tot volumul de comerţ exterior. În cadrul lor, locul principal îl va ocupa şi în viitor comerţul cu Uniunea Sovietică, al cărei ajutor reprezintă o mare contribuţie la propăşirea economiei noastre.

Relaţiile din cadrul sistemului economic mondial socialist, statornicite pe principii de colaborare frăţească şi ajutor reciproc, constituie o bază trainică pentru sporirea necontenită a schimburilor noastre, iar colaborarea tehnică-economică, pe baza diviziunii internaţionale socialiste a muncii, contribuie la dezvoltarea multilaterală a ţării noastre şi la grăbirea ritmurilor construcţiei socialiste.

Relaţiile noastre economice cu celelalte state s-au îmbunătăţit continuu, ceea ce s-a manifestat printr-un volum de schimburi comerciale în continuă creştere. Astfel au sporit simţitor în ultimii ani schimburile cu Franţa, Anglia, Italia, Elveţia, Austria, cu unele ţări din America latină, precum şi cu alte ţări. Tot mai numeroase sînt în lumea capitalistă cercurile oamenilor de afaceri care manifestă interes faţă de relaţiile economice cu ţara noastră.

Republica Populară Romînă va extinde şi pe viitor schimburile cu toate ţările, aducînd prin aceasta contribuţia sa la dezvoltarea relaţiilor paşnice între popoare prin promovarea comerţului mondial.

Ţara noastră acordă o mare atenţie dezvoltării schimburilor culturale, obşteşti, tehnice-ştiinţifice, turistice, sportive cu toate ţările. Avem strînse legături de colaborare culturală cu ţările socialiste, se dezvoltă legăturile noastre cu numeroase alte ţări, s-au intensificat schimburile reciproce de vizite între delegaţii parlamentare, personalităţi ale vieţii publice, oameni de ştiinţă şi cultură din ţara noastră şi din alte ţări, participarea Romîniei la diferite manifestări internaţionale.

Romînia ia parte la activitatea Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a altor organisme internaţionale. În cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, ţara noastră s-a pronunţat pentru adoptarea unor

măsuri efective îndreptate spre lichidarea „războiului rece", pentru apărarea drepturilor şi intereselor statelor care şi-au cîştigat sau sînt pe cale de a-şi cîştiga independenţa, pentru dezvoltarea relaţiilor de prietenie şi colaborare cu toate statele, pe bazele respectării suveranităţii naţionale, egalităţii în drepturi şi neamestecului în treburile interne.

Militînd în permanenţă pentru rezolvarea pe cale paşnică, prin tratative a problemelor litigioase, pentru micşorarea încordării în relaţiile internaţionale, nu putem să nu ţinem seama de existenţa cercurilor imperialiste agresive, care continuă cursa înarmărilor, îşi menţin bazele militare şi se dedau la acte provocatoare împotriva ţărilor socialiste. De aceea trebuie să păstrăm mereu trează vigilenţa poporului, acordînd cea mai mare grijă Forţelor armate ale Republicii Populare Romîne, pregătirii lor militare şi politice şi înzestrării lor cu tot ce le este necesar pentru ca, alături de forţele armate ale celorlalte state participante la Tratatul de la Varşovia, să-şi poată îndeplini cu cinste misiunea încredinţată — apărarea păcii, a independenţei patriei şi cuceririlor revoluţionare ale oamenilor muncii. *(Aplauze puternice.)*

Ţara noastră s-a pronunţat ferm pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, ca mijloc radical pentru asigurarea păcii. Ca participantă la lucrările Comitetului celor zece state de la Geneva, Republica Populară Romînă sprijină cu hotărîre noile propuneri ale Uniunii Sovietice, care dezvoltă şi întregesc programul prezentat la Organizaţia Naţiunilor Unite şi arată calea sigură pentru înfăptuirea, pe etape, a măsurilor de dezarmare efectiv şi riguros controlate, astfel încît la sfîrşitul procesului de dezarmare să fie desfiinţate înseşi mijloacele de ducere a războiului. Trebuie arătat că, în contrast cu caracterul constructiv al acestor propuneri, delegaţiile occidentale manifestă tendinţa de a se situa pe o poziţie de rigiditate şi de a îneca problema dezarmării în discuţii sterpe, fără rezultatele practice pe care le aşteaptă toate popoarele.

Popoarele Europei, printre care şi poporul nostru, care nu o dată au avut greu de suferit din partea militarismului german, nu

pot fi indiferente față de pericolul pe care-l reprezintă focarul agresiv din Republica Federală Germană, unde are loc refacerea Wehrmachtului revanșard și dezmățul neonazist de la Bonn. Republica Populară Romînă sprijină cu toată hotărîrea poziția justă a Uniunii Sovietice și Republicii Democrate Germane cu privire la necesitatea lichidării rămășițelor celui de-al doilea război mondial prin semnarea Tratatului de pace cu Germania și încetarea regimului de ocupație în Berlinul occidental, ca una din problemele internaționale care așteaptă o rezolvare neîntîrziată. *(Aplauze.)*

Sînt cunoscute propunerile guvernului romîn și guvernelor altor țări socialiste cu privire la dezvoltarea colaborării interbalcanice și la crearea unei zone denuclearizate și fără arme-rachetă în Balcani. Aceste propuneri sînt mai actuale ca oricînd și se află în centrul atenției opiniei publice din țările regiunii balcanice. Ne exprimăm convingerea că glasul rațiunii va triumfa și se va ajunge la o evoluție a situației din Balcani potrivit cu interesele fundamentale ale popoarelor din acest spațiu.

Considerînd de datoria fiecărei țări, mari sau mici, să-și aducă propria contribuție la cauza apărării păcii, Republica Populară Romînă este hotărîtă să militeze în strînsă unire cu celelalte țări ale lagărului socialist pentru micșorarea încordării internaționale, pentru zădărnicirea oricăror uneltiri ale cercurilor agresive, pentru promovarea perseverentă a principiilor coexistenței pașnice și statornicirea unei păci trainice în lume. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Pășim într-o etapă nouă de dezvoltare, care deschide poporului nostru perspectiva luminoasă a victoriei depline a socialismului și trecerii treptate la comunism, cauză pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai clasei muncitoare și ai întregului popor romîn. (Aplauze.)

Hotărîrile pe care le va adopta Congresul vor deveni programul de luptă al partidului și al tuturor oamenilor muncii, vor da un nou avînt forțelor creatoare ale țării.

Clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, strîns unite sub gloriosul steag al încercatului nostru partid, vor porni cu elan patriotic și puteri înzecite la înfăptuirea mărețelor obiective stabilite de Congres și vor obține noi victorii în dezvoltarea și înflorirea patriei noastre socialiste. (Aplauze îndelungate.)

Poporul nostru își va aduce astfel contribuția la victoria sistemului mondial socialist în întrecerea pașnică cu capitalismul, la izbînda forțelor păcii.

Trăim o epocă în care ideile socialismului exercită în întreaga lume o atracție tot mai puternică, luminînd popoarelor calea luptei pentru bunăstare, pentru pace, pentru dezvoltarea forțelor materiale și spirituale ale omului.

Să consacrăm, tovarăși, întreaga noastră putere de muncă triumfului cauzei nobile a socialismului și păcii. (Aplauze puternice.)

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, conducătorul și organizatorul victoriilor poporului muncitor! (Aplauze îndelungate, ovații.)

Trăiască patria noastră iubită, Republica Populară Romînă, eroica noastră clasă muncitoare, țărănimea și intelectualitatea noastră! (Aplauze prelungite.)

Trăiască marea familie a țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică! (Aplauze furtunoase, ovații.)

Trăiască unitatea și coeziunea mișcării comuniste și muncitorești din întreaga lume! (Aplauze puternice, urale.)

Trăiască atotbiruitoarea învățătură marxist-leninistă! (Aplauze furtunoase, îndelung repetate, urale; asistența în picioare ovaționează minute în șir pentru Partidul Muncitoresc Romîn, pentru Comitetul său Central, pentru Republica Populară Romînă, pentru cel de-al III-lea Congres al P.M.R.).

„Scînteia" nr. 4.866
din 21 iunie 1960

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ÎNCHEIEREA LUCRĂRILOR CONGRESULUI AL III-LEA AL P.M.R.

— 25 iunie 1960 —

Tovarăşi,

Congresul nostru, spre care au fost îndreptate privirile pline de dragoste şi încredere ale tuturor membrilor de partid şi ale întregului popor, îşi încheie lucrările.

Cel de-al III-lea Congres va rămîne în istoria partidului şi a poporului nostru ca un eveniment de însemnătate deosebită ; el a făcut bilanţul unei perioade de mari realizări, în decursul căreia socialismul a învins în patria noastră. Intrăm într-o etapă nouă a dezvoltării ţării — etapa desăvîrşirii construcţiei socialismului. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Putem aprecia cu satisfacţie că dezbaterile Congresului, la care a luat parte un mare număr de delegaţi, s-au desfăşurat la un nivel ridicat, într-o atmosferă de muncă constructivă, în spirit de înaltă răspundere şi seriozitate.

Prin participarea lor bogată, creatoare, la lucrările Congresului, delegaţii au adus o contribuţie valoroasă la elaborarea sarcinilor de viitor ale partidului. Hotărîrile adoptate, planul de 6 ani şi schiţa programului economic de perspectivă reprezintă un măreţ program de muncă şi de luptă pentru dezvoltarea continuă a economiei naţionale, pentru creşterea bunăstării întregului popor. *(Aplauze puternice.)*

Congresul a constituit o impunătoare manifestare a unităţii partidului nostru, a consecvenţei şi fermităţii politicii sale marxist-leniniste, a maturităţii şi combativităţii lui. *(Aplauze furtunoase.)*

Este o mare mîndrie pentru noi toţi că facem parte din rîndurile unui asemenea partid, puternic, iubit şi urmat cu încredere de oamenii muncii. Să nu precupeţim nici un efort pentru întărirea continuă a rîndurilor partidului, a legăturii lui cu masele largi ale poporului.

În numele Comitetului Central ales de Congres, vă mulţumim, dragi tovarăşi, pentru încrederea ce ne-aţi acordat şi vă asigurăm că întreaga noastră putere de muncă va fi consacrată aplicării cu perseverenţă a hotărîrilor Congresului, consolidării regimului democrat-popular, operei de construire a socialismului. *(Aplauze prelungite.)*

Tovarăşi delegaţi,

Permiteţi-mi ca, în numele dumneavoastră şi al întregului partid, să exprim încă o dată reprezentanţilor partidelor comuniste frăţeşti mulţumirile cele mai cordiale pentru cinstea ce ne-au făcut participînd la lucrările Congresului. *(Aplauze prelungite.)* Prezenţa dumneavoastră în mijlocul nostru, dragi oaspeţi, cuvintele calde şi aprecierile de înaltă preţuire pe care le-aţi adresat partidului şi poporului nostru sînt încă o mărturie a legăturilor frăţeşti de solidaritate internaţională ce unesc partidele noastre. Vă rugăm, dragi tovarăşi, să duceţi comuniştilor şi oamenilor muncii din ţările dumneavoastră salutul nostru tovărăşesc şi asigurarea că Partidul Muncitoresc Romîn, clasa muncitoare, poporul romîn vor fi neclintit la datorie în slujba cauzei socialismului, a întăririi coeziunii mişcării comuniste şi a unităţii de nezdruncinat dintre ţările lagărului socialist. *(Aplauze puternice, îndelung repetate.)*

Transmitem din partea poporului romîn popoarelor dumneavoastră cele mai bune urări de succes în lupta pentru pace şi socialism. *(Aplauze.)*

Tovarăşi delegaţi,

O dată cu încheierea lucrărilor Congresului ne întoarcem fiecare la locul său de muncă. Să ne concentrăm eforturile pentru

mobilizarea oamenilor muncii de la oraşe şi sate în vederea înfăptuirii obiectivelor stabilite de Congres.

Sîntem convinşi că clasa muncitoare, ţărănimea, intelectualitatea, întregul popor talentat şi iubitor de muncă vor lupta cu energie şi hotărîre, strîns unit în jurul încercatului nostru partid, pentru realizarea unui puternic avînt al economiei şi culturii şi a unui înalt nivel de trai al celor ce muncesc. *(Aplauze puternice.)*

Înarmaţi cu hotărîrile Congresului, călăuziţi de măreaţa învăţătură marxist-leninistă, înainte, spre victoria deplină a socialismului! *(Aplauze îndelungate, urale.)*

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn! *(Aplauze puternice, îndelung repetate, ovaţii.)*

Trăiască puternicul lagăr al ţărilor socialiste! *(Aplauze puternice, urale.)*

Trăiască unitatea şi coeziunea mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale! *(Aplauze prelungite, urale.)*

Declar închise lucrările celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Spor la muncă, tovarăşi!

(Aplauze furtunoase, îndelung repetate, aclamaţii, urale; întreaga asistenţă, în picioare, ovaţionează îndelung pentru Partidul Muncitoresc Romîn, pentru Comitetul său Central, pentru unitatea ţărilor lagărului socialist, pentru unitatea şi coeziunea partidelor comuniste şi muncitoreşti frăţeşti.)

„Scînteia" nr. 4.871
din 26 iunie 1960

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING AL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ ORGANIZAT PE STADIONUL „23 AUGUST" CU PRILEJUL ÎNCHEIERII LUCRĂRILOR CONGRESULUI AL III-LEA AL P.M.R.

— 25 iunie 1960 —

Tovarăşi,

Cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn şi-a încheiat astăzi lucrările. În numele Comitetului Central al partidului, în numele delegaţilor care au participat la Congres, vă adresăm dumneavoastră, reprezentanţi ai oamenilor muncii din capitală, şi întregului popor muncitor un fierbinte salut. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Congresul a făcut bilanţul măreţelor victorii obţinute de harnicul şi talentatul nostru popor, sub conducerea partidului, în dezvoltarea industriei socialiste, în transformarea socialistă a agriculturii, în înfăptuirea revoluţiei culturale.

Drumul pe care l-am străbătut n-a fost uşor. Poporul nostru, sub conducerea partidului, a învins însă greutăţile şi piedicile inerente unei opere de asemenea amploare şi a obţinut într-o perioadă istorică scurtă succese care au făcut ca ţara noastră să devină de nerecunoscut. Au apărut sute de noi fabrici şi uzine, noi oraşe moderne; o largă reţea de linii electrice brăzdează cuprinsurile ei de la un capăt la altul; noi bogăţii sînt scoase la lumină şi puse în valoare. Pe întinsele ogoare ale gospodăriilor agricole de stat şi cooperatiste lucrează zeci de mii de tractoare şi maşini agricole. Întreaga ţară este un imens şantier al construcţiei economice şi social-culturale, pe care mîna şi mintea omului eliberat de exploatare făuresc viaţa nouă.

Congresul al III-lea a constituit un eveniment de însemnătate istorică în viaţa partidului şi a poporului nostru ; el a consfinţit victoria socialismului în ţara noastră, a adoptat Directivele cu privire la planul pe 6 ani şi la schiţa programului economic pe 15 ani, deschizînd perspectivele largi ale desăvîrşirii construcţiei socialismului.

Muncitorii, ţăranii, intelectualii, întregul popor muncitor salută cu deosebită bucurie şi legitimă mîndrie bilanţul victoriilor obţinute în făurirea vieţii noi, socialiste, şi îşi manifestă hotărîrea fermă de a munci cu şi mai multă abnegaţie pentru înfăptuirea măreţului program adoptat de Congres. *(Aplauze puternice.)*

Am ajuns astăzi pe culmea de pe care se văd perspectivele luminoase ale victoriei depline a socialismului datorită faptului că avem un conducător încercat — partidul comuniştilor, care păşeşte neabătut pe calea luminată de învăţătura marxist-leninistă. Ecoul avut de Congres în rîndul celor mai largi mase ale poporului se datoreşte faptului că ele s-au convins de-a lungul anilor, prin propria lor experienţă, că politica partidului exprimă interesele lor vitale, că între vorbele şi faptele partidului nostru există cea mai deplină concordanţă. Congresul a demonstrat cu o mare forţă că în ţara noastră partidul şi poporul reprezintă un tot indestructibil unit ; în această unitate stă chezăşia faptului că hotărîrile Congresului — acest grandios program de muncă şi de luptă pentru progresul şi prosperitatea ţării noastre, pentru bunăstarea celor ce muncesc — vor fi înfăptuite cu succes. *(Aplauze furtunoase.)*

Obiectivul principal pe care partidul îl pune în faţa poporului pentru această perioadă este dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, continuarea într-un ritm susţinut a industrializării ţării, acordîndu-se şi pe viitor prioritate industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de maşini ; terminarea colectivizării agriculturii ; crearea unui belşug de produse în vederea ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

Avem convingerea nestrămutată că înfăptuirea sarcinilor ce decurg din documentele adoptate de Congres va deveni cauza scumpă

a oamenilor muncii, care, strîns uniţi în jurul partidului, vor asigura victoria deplină a socialismului în ţara noastră. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăşi,

Răspunzînd invitaţiei noastre, la lucrările Congresului au participat reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti din 50 de ţări. Alte partide frăţeşti au trimis Congresului mesaje de salut. Prezenţa atîtor oaspeţi dragi la Congresul nostru ne-a produs o adîncă bucurie şi constituie încă o manifestare a relaţiilor strînse dintre partidul nostru şi celelalte partide frăţeşti, a unităţii mişcării comuniste internaţionale. *(Aplauze prelungite, urale.)*

În numele Comitetului Central şi al întregului partid aduc încă o dată cele mai sincere mulţumiri reprezentanţilor partidelor frăţeşti. Înaltele lor aprecieri la adresa partidului şi poporului romîn sînt pentru noi un îndemn de a munci mai bine, de a păşi mereu alături de celelalte partide marxist-leniniste, militînd pentru continua întărire a sistemului mondial socialist, a forţelor păcii şi progresului social de pretutindeni. *(Aplauze îndelungate, urale.)*

Ţara noastră înaintează într-o indestructibilă unitate cu celelalte ţări ale lagărului socialist, bucurîndu-se de avantajele relaţiilor de colaborare şi întrajutorare tovărăşească şi în mod deosebit de sprijinul internaţionalist al Uniunii Sovietice. *(Aplauze puternice, îndelung repetate.)*

Sentimentele prieteneşti pe care Uniunea Sovietică le nutreşte faţă de ţara noastră şi-au găsit o vie expresie în salutul rostit de la tribuna Congresului de conducătorul delegaţiei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov. *(Aplauze puternice, ovaţii).* Cuvîntarea sa înflăcărată a avut un larg răsunet în ţara noastră, ca şi în celelalte ţări ale lumii, pentru că ea răspunde năzuinţelor de pace, bunăstare şi progres ale tuturor popoarelor.

Cuvîntările reprezentanţilor partidelor frăţeşti au relevat marea forţă a principiilor internaţionalismului proletar, după care se că-

lăuzesc partidele noastre, au subliniat profunda unitate și coeziune a mișcării comuniste și muncitorești internaționale. Ele au reafirmat justețea și actualitatea tezelor Declarației Consfătuirii de la Moscova din noiembrie 1957, rodnicia orientării pe care aprecierile Declarației au dat-o partidelor frățești în problemele construcției socialiste, întăririi socialismului mondial, dezvoltării mișcării muncitorești internaționale și luptei pentru apărarea păcii în lume. *(Aplauze prelungite.)*

Congresul a aprobat în unanimitate politica externă și lupta perseverentă dusă de țara noastră, alături de celelalte țări ale lagărului socialist, pentru apărarea păcii, pentru victoria principiilor coexistenței pașnice formulate de Lenin.

Pentru oamenii muncii din țara noastră constituie un puternic izvor de încredere teza, fundamentată științific, că în actualele condiții internaționale, cînd forțele păcii sînt mai puternice decît ale agresiunii, războiul mondial poate fi preîntîmpinat.

Vom ține trează și pe viitor vigilența poporului împotriva politicii agresive a cercurilor imperialiste și împreună cu celelalte țări socialiste vom face totul pentru demascarea și zădărnicirea uneltirilor acestor cercuri, pentru destinderea internațională și consolidarea păcii. *(Aplauze puternice.)*

O problemă de cea mai mare importanță a vieții internaționale este înfăptuirea dezarmării generale și totale, mijloc radical pentru asigurarea păcii. Ca participantă la lucrările Comitetului celor zece state de la Geneva, țara noastră sprijină cu hotărîre propunerile Uniunii Sovietice pentru rezolvarea acestei probleme, care prevăd măsuri efective, reale și riguros controlate pentru înfăptuirea dezarmării. Pentru realizarea acestor măsuri se cere ca reprezentanții puterilor occidentale să renunțe la tendința de a îneca problema dezarmării în discuții sterpe, fără rezultate practice, să se situeze pe o poziție constructivă de dezbatere a fondului propunerilor Uniunii Sovietice și să vină în întîmpinarea lor.

Țara noastră va milita și în viitor pentru continua micșorare a încordării în relațiile internaționale, pentru rezolvarea tuturor pro-

blemelor litigioase pe cale pașnică, pentru dezvoltarea relațiilor de colaborare cu toate statele, pe baza respectării suveranității naționale, egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne.

Tovarăși,

Hotărîrile Congresului al III-lea al partidului au deschis poporului măreața perspectivă a desăvîrșirii construirii socialismului; ele vor da un nou avînt forțelor creatoare ale țării.

Să ne consacrăm întreaga energie și capacitate de muncă traducerii în viață a acestor hotărîri, întăririi continue a orînduirii socialiste, cauzei construirii socialismului.

Partidul Muncitoresc Romîn, Comitetul Central cheamă pe toți oamenii muncii să pornească cu puteri înzecite la înfăptuirea sarcinilor stabilite de Congres, să muncească neobosit pentru înflorirea patriei noastre socialiste, pentru creșterea bunăstării și prosperității poporului. *(Aplauze puternice, urale.)*

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, conducătorul luptei poporului muncitor pentru victoria deplină a socialismului! *(Aplauze puternice, îndelung repetate, ovații.)*

Trăiască patria noastră iubită — Republica Populară Romînă! *(Aclamații puternice, urale.)*

Trăiască familia frățească a țărilor lagărului socialist! *(Aplauze prelungite, urale.)*

Trăiască unitatea mișcării muncitorești și comuniste internaționale! *(Aplauze furtunoase, aclamații.)*

Trăiască pacea și prietenia între popoare! *(Aplauze puternice, ovații, urale.)*

„Scînteia" nr. 4.871
din 26 iunie 1960

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ ŞI POLITICA EXTERNĂ A REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

Raport prezentat la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naţionale din 30 august 1960

Tovarăşi deputaţi şi deputate,

Actuala sesiune a Marii Adunări Naţionale este chemată să examineze situaţia internaţională şi să dezbată problemele politicii externe a Republicii Populare Romîne. Ea va exprima poziţia poporului romîn faţă de acestea şi în special faţă de problema dezarmării, cea mai importantă cerinţă a vieţii internaţionale — înscrisă pe ordinea de zi a apropiatei sesiuni a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Convocarea în acest scop a organului suprem al puterii de stat subliniază marea însemnătate pe care partidul şi guvernul nostru o acordă vieţii internaţionale şi îndeosebi problemei dezarmării. Este un izvor de forţă al puterii populare faptul că politica noastră externă se identifică cu cerinţele şi aspiraţiile poporului, că ea se bucură de sprijinul activ al acestuia.

Marea Adunare Naţională se întruneşte la scurtă vreme după cel de-al III-lea Congres al partidului, care a consfinţit victoria socialismului în ţara noastră şi a marcat intrarea în noua etapă de dezvoltare a ţării — etapa desăvîrşirii construcţiei socialismului. Poporul romîn a păşit cu hotărîre şi elan la înfăptuirea programului de luptă şi de muncă elaborat de Congres. Planul de 6 ani, schiţa programului de perspectivă oglindesc cu putere preocupările paşnice, constructive ale poporului romîn şi marea lui încredere în viitor, în perspectivele păcii mondiale. Referindu-ne la industrie, temelia forţei economice a ţării, ea indică — vorbind în mod

figurat — că în decurs de 6 ani vom făuri o Romînie de două ori mai puternică decît cea de astăzi, iar peste 15 ani — de 26 de ori mai puternică decît cea dinainte de război. Iată planul de „cuceriri" şi „expansiuni" pe care ni l-am pus în faţă şi pe care-l vom înfăptui cu armele păcii! *(Aplauze puternice.)*

Asigurarea viitorului luminos al patriei reprezintă obiectivul primordial al politicii externe a statului nostru. Congresul al III-lea al partidului a definit cu claritate politica externă promovată de Partidul Muncitoresc Romîn şi de guvernul Republicii Populare Romîne, politică de fermă apărare a păcii.

La temelia politicii externe a statului nostru s-a aflat şi se află prietenia şi alianţa indestructibilă cu Uniunea Sovietică şi cu celelalte ţări ale lagărului socialist. Coeziunea şi unitatea lagărului socialist reprezintă chezăşia apărării păcii, garanţia victoriei politicii de pace şi securitate internaţională. *(Aplauze.)*

În strînsă unire cu celelalte ţări ale lagărului socialist, Republica Populară Romînă militează activ pentru micşorarea încordării internaţionale, pentru promovarea principiilor de coexistenţă paşnică, pentru zădărnicirea oricăror uneltiri ale cercurilor imperialiste agresive, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale şi statornicirea unei păci trainice în lume. Această politică corespunde intereselor vitale ale poporului romîn, intereselor forţelor păcii şi progresului de pretutindeni. Ea nu este dictată de considerente de conjunctură, ci este o orientare politică permanentă, luminată de farul învăţăturii marxist-leniniste, fundamentată pe aprecierea ştiinţifică a raportului de forţe şi a tuturor factorilor care influenţează mersul evenimentelor pe arena internaţională.

COEXISTENŢA PAŞNICĂ — NECESITATE VITALĂ PENTRU ÎNTREAGA OMENIRE

Creşterea continuă a forţelor sociale care militează pentru pace şi securitate internaţională, pentru democraţie şi progres social este una din trăsăturile cele mai semnificative ale situaţiei internaţio-

nale. Aceasta își găsește cea mai puternică expresie în dezvoltarea impetuoasă a forțelor Uniunii Sovietice și a celorlalte țări care fac parte din sistemul mondial socialist.

Succesele strălucite ale Uniunii Sovietice în toate domeniile construcției comunismului, creșterea în linie ascendentă a producției industriale și agricole însoțită de rapida și continua ridicare a nivelului de trai în țările care construiesc socialismul — toate aceste realizări în care se exprimă superioritatea socialismului — exercită o influență determinantă asupra întregii dezvoltări contemporane, însuflețind pe oamenii muncii, toate popoarele, în lupta lor pentru independență, pentru o viață cu adevărat liberă și fericită.

Este caracteristic pentru fizionomia morală a celor două lumi — socialistă și capitalistă — că, în timp ce știința sovietică apropie clipa primei călătorii a omului în spațiul interplanetar, în Statele Unite ale Americii, așa cum mărturisesc înșiși autorii programului american de cercetări cosmice, se acordă prioritate eforturilor spre realizarea satelitului-spion.

Sîntem martorii elanului de nestăvilit al mișcării de eliberare națională, care dărîmă ultimii piloni ai perimatului și odiosului sistem al colonialismului. Numai în acest an au apărut pe harta lumii 14 noi state ale continentului african. Dintr-o rezervă a imperialismului, popoarele care scutură lanțurile sclaviei devin o rezervă a forțelor păcii și progresului social. Promovarea de către tinerele state independente afroasiatice a unei politici de coexistență pașnică lărgește „zona păcii" și restrînge posibilitățile forțelor agresiunii.

Evenimentele actuale spulberă legenda creată în marile metropole occidentale că popoarele înrobite obțin independența din mărinimia colonialiștilor. În realitate, independența este rezultatul luptei pline de jertfe duse vreme îndelungată de popoarele care au sfărîmat lanțurile sclaviei coloniale. Nenumărate fapte arată că, chiar după proclamarea independenței de stat, colonialiștii caută pe toate căile, inclusiv prin agresiune directă, să sugrume libertatea noilor state. Cînd poporul congolez a arătat că înțelege să se

bucure de o independență reală, foștii stăpînitori au pornit, cu sprijinul aliaților lor din N.A.T.O., o acțiune militară împotriva independenței și integrității tinerei Republici Congo. Pactul N.A.T.O., pe care conducătorii occidentali nu obosesc în a-l descrie ca un „pact defensiv", și-a arătat în fața lumii întregi caracterul său agresiv, îndreptat nu numai împotriva statelor socialiste, dar și împotriva mișcării de eliberare din colonii și țări dependente. S-a dovedit însă, încă o dată, că în zilele noastre operațiile coloniale de „pacificare" sînt pînă la urmă sortite eșecului. Poporul romîn salută lupta eroică a poporului congolez și a celorlalte popoare africane care-și apără cu un curaj admirabil dreptul la o viață independentă. *(Aplauze.)*

Pe continentul american, în America latină, socotită de mai bine de un secol „curtea dosnică a Statelor Unite", patrioții Cubei, conduși de Fidel Castro, au rupt lanțurile asupririi și au desfășurat larg steagul luptei pentru independență și progres social. Sîntem alături de poporul Cubei, care respinge cu hotărîre șantajul, actele de agresiune economică și amenințările imperialismului. *(Aplauze.)*

Lupta popoarelor pentru cucerirea și consolidarea independenței are un reazem sigur în țările puternicului lagăr socialist.

Noi considerăm ca un factor de mare importanță al vieții internaționale faptul că o serie de state nesocialiste, cum sînt India, Indonezia, Birmania, Ceilon și altele, duc o politică de pace și de neparticipare la blocurile militare occidentale. Apărîndu-și independența și drepturile suverane, un număr crescînd de state din Asia, Africa și America latină ajung la o poziție comună cu statele socialiste în problemele mari ale războiului și păcii, ca și în alte probleme esențiale ale vieții internaționale. De aceea între statele socialiste și noile state independente s-au creat și se dezvoltă legături trainice, multilaterale.

Importante deplasări în direcția sprijinirii eforturilor spre destindere internațională s-au produs și în opinia publică din țările occidentale. Oameni politici influenți, muncitorii, partizanii mișcării pentru pace, diferitele organizații pentru interzicerea armelor atomice

din țările apusene se pronunță din ce în ce mai hotărît pentru schimbarea cursului actualei politici de încordare și de război rece.

Zi de zi evenimentele de pe arena internațională confirmă justețea aprecierilor Declarației Consfătuirii de la Moscova și „Manifestului păcii" din 1957, bazate pe teza că în epoca noastră forțele care luptă pentru pace au crescut atît de puternic, încît s-a creat posibilitatea deplină a preîntîmpinării războiului mondial. Această posibilitate se poate transforma în realitate nu din cauză că imperialismul și-ar fi schimbat natura și ar fi renunțat la planuri războinice, ci din cauză că raportul de forțe pe arena mondială s-a schimbat în favoarea forțelor păcii, democrației și socialismului și că acest proces se accentuează tot mai mult.

De cea mai mare însemnătate în determinarea deplasărilor din opinia publică au fost și sînt eforturile neobosite depuse de U.R.S.S. pentru îmbunătățirea climatului internațional, spiritul de inițiativă al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al guvernului sovietic, în frunte cu tovarășul Hrușciov, în promovarea coexistenței pașnice, fermitatea cu care dejoacă manevrele adepților încordării, perseverența cu care militează pentru unirea forțelor păcii. *(Aplauze puternice.)* Comentatori occidentali și lideri politici recunosc că inițiativele diplomatice ale Uniunii Sovietice sînt acelea care dau tonul în viața internațională.

Datorită luptei perseverente a Uniunii Sovietice, a celorlalte țări ale lagărului socialist și a altor state iubitoare de pace s-au obținut unele rezultate pozitive în direcția destinderii în viața internațională.

Față de aceste rezultate și de perspectivele deschise, cele mai reacționare grupări ale burgheziei monopoliste și ale cercurilor militariste din Statele Unite ale Americii au dezlănțuit o ofensivă susținută pentru a anihila roadele eforturilor îndreptate spre destindere și a înrăutăți climatul internațional.

Trimiterea avioanelor americane de spionaj în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, torpilarea întîlnirii șefilor guvernelor celor patru puteri, în care omenirea și-a pus mari speranțe, zădărnicirea tratativelor în problema dezarmării sînt expresii ale orientării cercurilor conducătoare americane spre subminarea păcii. Aceste acțiuni au fost însoțite de o nouă intensificare a cursei înarmărilor și a măsurilor militariste în cadrul N.A.T.O.

Poporul romîn, ca și celelalte popoare iubitoare de pace, urmărește cu vigilență măsurile îndreptate spre accelerarea remilitarizării Germaniei occidentale. Încercarea de a ascunde de ochii lumii complotul înarmării atomice a R. F. Germane a fost desconspirată de înșiși generalii vest-germani. Prin „memorandumul" comandamentului Bundeswehrului, căruia guvernul de la Bonn i-a dat în mod public aprobarea, foștii generali naziști cer — într-o formă ultimativă — înzestrarea armatei vest-germane cu toate armele, inclusiv arma atomică. Caracterul militarist, agresiv al cercurilor revanșarde de la Bonn apare acum într-o lumină și mai evidentă.

Interesele păcii în Europa cer să se ia măsuri energice pentru prevenirea primejdiei militarismului german. Țara noastră sprijină cu hotărîre poziția justă a Uniunii Sovietice și a Republicii Democrate Germane, care se declară pentru încheierea Tratatului de pace cu Germania, pentru normalizarea situației din Berlinul occidental, ca o cale sigură spre lichidarea rămășițelor războiului și întărirea securității în Europa. *(Aplauze.)*

Acțiunile provocatoare ale militariștilor, ale patronilor marilor monopoluri de armamente, politica războiului rece și a cursei înarmărilor nu au adus și nu pot aduce Statelor Unite decît un eșec după altul.

Evenimentele din Coreea de sud, Turcia, Japonia, Laos, desfășurate ca într-o reacție în lanț, arată falimentul politicii „de pe poziții de forță". Tocmai datorită acestei politici, numeroși comentatori și lideri politici americani apreciază că niciodată în decursul secolului nostru prestigiul și autoritatea Statelor Unite ale Americii nu au ajuns la un nivel atît de coborît.

Neliniștea stîrnită chiar în sînul aliaților occidentali de caracterul aventurist al politicii imprimate de militariștii de la Pentagon, curentul care se dezvoltă într-o serie de țări participante la blocu-

rile agresive de a se elibera de riscurile acestei politici, protestele oficiale ale guvernelor respective împotriva folosirii bazelor de pe teritoriul lor în scopuri provocatoare — iată cîteva din roadele pe care le-a cules Washingtonul în urma acțiunilor sale recente.

Numai oameni care și-au pierdut mințile pot împinge astăzi lucrurile spre un război catastrofal. Tehnica militară a ajuns în zilele noastre la un asemenea nivel, încît un conflict militar în care s-ar folosi armele-rachetă și bombele nucleare ar aduce omenirii jertfe, distrugeri și calamități incomparabile cu cele din trecutele războaie.

În epoca noastră, coexistența pașnică a devenit o necesitate vitală pentru întreaga omenire. Altă alternativă rezonabilă nu există pentru nici un stat.

Încă cu mulți ani în urmă, marele Lenin a arătat cu clarviziunea lui genială linia de evoluție a fenomenelor pe tărîm militar pe care le trăim azi. Tehnica modernă — spunea el — contribuie în prezent tot mai mult la caracterul distrugător al războiului. Va veni o vreme cînd războiul va deveni atît de distrugător, încît în general el va deveni imposibil.

Această previziune a lui Lenin capătă o deosebită actualitate în vremea noastră. Faptul că superioritatea în domeniul armelor celor mai moderne nu este de partea forțelor agresiunii constituie un factor important de preîntîmpinare a războiului. *(Aplauze.)*

Dacă ațîțătorii la război s-ar lansa într-o aventură militară, popoarele ar pune capăt pentru totdeauna sistemului capitalist generator de războaie și suferinți pentru întreaga omenire.

Noi sîntem convinși de superioritatea socialismului în toate domeniile. Considerăm însă că terenul pe care trebuie să ne întrecem cu capitalismul este nu războiul nuclear, ci producția de bunuri materiale, știința, cultura și arta, tot ceea ce poate înnobila și înfrumuseța viața omului.

Socialismul nu are nevoie să fie impus pe calea armelor, prin război. El va triumfa prin forța exemplului viu, prin ajungerea și depășirea din punct de vedere economic a celor mai avansate țări capitaliste, prin marile avantaje ale sistemului socialist, prin pilda pe care o va oferi tuturor popoarelor înaltul nivel de trai și de cultură al oamenilor în socialism și comunism. *(Aplauze puternice.)*

Iată esența politicii noastre de coexistență pașnică.

Statele socialiste militează pentru coexistență pașnică nu pentru că ar fi lipsite de forță și de nervi tari, ci pentru că acest principiu este singurul conform cu caracterul umanist și nobil al concepției comuniste despre lume și societate.

Evenimentele de la Paris din luna mai au demonstrat puterilor occidentale că politica de coexistență pașnică, de destindere și de negocieri dusă de Uniunea Sovietică, de lagărul socialist nu are nimic de-a face cu slăbiciunea. Poziția demnă și hotărîtă a tovarășului Hrușciov la Paris a trezit la realitate pe conducătorii occidentali, făcîndu-i să priceapă că negocieri fructuoase cu Uniunea Sovietică se pot duce numai pe bază de egalitate, pe baza respectării reciproce a intereselor fiecărui stat. *(Aplauze puternice.)*

Experiența întregii perioade istorice de la crearea primului stat socialist, Uniunea Sovietică — perioadă în care au apărut noi state socialiste —, demonstrează cu prisosință că, ori de cîte ori în preajma tratativelor sau la masa tratativelor a existat o înțelegere realistă a situației din partea puterilor occidentale, s-au putut realiza acorduri internaționale reciproc avantajoase și de mare însemnătate pentru pacea și securitatea internațională.

Este limpede că negocieri fructuoase terminate cu acorduri internaționale sînt posibile și pe viitor dacă din partea puterilor occidentale se va manifesta o apreciere lucidă a situației.

DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ — SARCINĂ URGENTĂ ȘI REALISTĂ

Tovarăși,

Poporul romîn consideră problema dezarmării ca problema cea mai importantă, problema-cheie a vieții internaționale. Rezolvarea ei nu este și nu poate să rămînă un simplu deziderat ; istoria a pus-o

la ordinea de zi ca o sarcină vitală, urgentă şi — trebuie subliniat — realistă.

Este o monstruozitate ca în epoca noastră, epocă de mari descoperiri ale geniului uman, capabile să ridice umanitatea pe noi culmi ale progresului şi civilizaţiei, sume fantastice, resurse, energii umane uriaşe să fie irosite pentru pregătirea unui război pustiitor. De aceea popoarele cer să înceteze cursa înarmărilor, să fie înfăptuită dezarmarea generală şi totală.

Necesitatea dezarmării a devenit atît de evidentă, cerinţa popoarelor de a o înfăptui atît de viguroasă, încît nici o ţară, nici un guvern nu mai poate nega însemnătatea şi urgenţa problemei. Aceasta s-a reflectat în adoptarea unanimă de către Organizaţia Naţiunilor Unite a rezoluţiei privitoare la dezarmarea generală şi totală — idee care a stat la baza propunerilor prezentate la Organizaţia Naţiunilor Unite, în septembrie 1959, de către guvernul sovietic.

Criteriul hotărîtor în materie de dezarmare, ca de altfel în orice domeniu, sînt faptele. Uniunea Sovietică, ţările socialiste au însoţit propunerile lor de dezarmare cu măsuri concrete. Este cunoscut că în ultimii ani ţările participante la Tratatul de la Varşovia, printre care şi Romînia, preocupîndu-se în permanenţă de asigurarea capacităţii de luptă a forţelor armate şi înzestrîndu-le cu tot ce este necesar pentru a da riposta cuvenită oricărui agresor, au redus totodată în mod unilateral efectivele armatelor şi cheltuielile militare, îndreptînd numeroase fonduri spre sectoare productive ale economiei şi trimiţînd pe ostaşii demobilizaţi pe frontul industriei, agriculturii sau culturii.

Aceste măsuri ale statelor socialiste, menite a crea condiţii favorabile negocierilor de dezarmare, n-au fost urmate de nimic asemănător în Statele Unite ale Americii şi în celelalte state occidentale. Dimpotrivă, Ministerul de Război al Statelor Unite ale Americii a anunţat că guvernul american va spori în 1960 alocaţiile militare la 41,5 miliarde de dolari. „Aceasta — relatează agenţia „United Press International" — este o cifră record pe timp de pace şi ea depăşeşte cu 500.000.000 de dolari proiectele din ianuarie ale preşedintelui Statelor Unite ale Americii".

Dar cum se pot împăca măsurile de înarmare luate la Washington cu declaraţiile reprezentanţilor americani la Geneva şi la New York că Statele Unite ar dori dezarmarea ?

Propunînd şi susţinînd programul de dezarmare generală şi totală, ţările socialiste au arătat că sînt gata să meargă în întîmpinarea celeilalte părţi. Se ştie că guvernul sovietic, de comun acord cu guvernele celorlalte ţări socialiste, şi-au modificat la 2 iunie propunerile iniţiale de dezarmare, ţinînd seama de unele puncte de vedere exprimate de guvernele occidentale, în special de guvernul francez. Noile propuneri au inclus cererea preşedintelui De Gaulle de a se începe dezarmarea cu distrugerea mijloacelor de transportare la ţintă a armei nucleare. Cînd aceste propuneri au venit însă în discuţia Comitetului celor zece, ele nu au fost susţinute nici măcar de delegatul francez, d-l Jules Moch. După ce în Comitetul celor zece el a adoptat aceeaşi poziţie negativă ca şi delegatul american, la 15 august în ziarul „New York Times", d-l Moch a publicat un articol în care, cerînd Occidentului să-şi revizuiască poziţia, spunea : „Trebuie să învăţăm să înlăturăm vechile idei şi să nu fim prizonierii lor, să recunoaştem concesiile făcute de partea opusă şi să răspundem cu măsuri corespunzătoare". Este o părere înţeleaptă ; dar de ce nu a procedat reprezentantul Franţei potrivit acestei păreri în cursul tratativelor de la Geneva ? Dacă un asemenea punct de vedere ar călăuzi partea occidentală, tratativele ar progresa incontestabil.

Din păcate, propunerile americane din 27 iunie nu sînt un indiciu încurajator. Esenţa lor este aceeaşi cu a propunerilor prezentate şi susţinute de partea occidentală la Geneva : control fără dezarmare. Acest plan nu prevede măsuri concrete de dezarmare, ci doar măsuri privind instituirea controlului asupra armamentului, studii tehnice sau alte măsuri care n-au nimic comun cu lichidarea armelor.

Singura concluzie logică pe care putem s-o tragem este aceea că Statele Unite au conceput negocierile de dezarmare doar ca un paravan în spatele căruia să continue cursa înarmărilor pentru a înșela popoarele. De aceea țările socialiste din Comitetul celor zece, inclusiv Romînia, au hotărît să întrerupă lucrările comitetului și să transfere discutarea chestiunii dezarmării organului competent, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite.

Justețea acestei hotărîri a fost pe deplin confirmată. Lipsită de paravanul negocierilor, politica cursei înarmărilor dusă de Statele Unite ale Americii și de celelalte puteri occidentale a apărut deschis în fața opiniei publice. Că acest lucru îi supără pe conducătorii americani o arată agitația febrilă în jurul convocării Comisiei dezarmării a Organizației Națiunilor Unite și încercarea lor neizbutită de a se elibera de răspunderea pentru eșecul negocierilor.

Noi considerăm că lucrurile nu pot rămîne în impasul în care au fost aduse de puterile occidentale. Fără a subestima greutățile și piedicile existente în calea unui acord de dezarmare generală și totală, noi credem că, oricît de serioase ar fi aceste dificultăți, ele pot fi învinse dacă și puterile occidentale vor da dovadă de luciditate și realism.

Programul dezarmării generale și totale, preconizat de Uniunea Sovietică și susținut cu hotărîre de țara noastră și de toate țările socialiste, corespunde țelului urmărit de toate popoarele — lichidarea definitivă a războiului din viața societății prin lichidarea a înseși mijloacelor de purtare a lui.

Cît privește insistența puterilor occidentale de a se începe dezarmarea cu imobilizarea controlată a rachetelor balistice intercontinentale, scopul urmărit este evident pentru oricine. Doar toată lumea știe că Uniunea Sovietică are un avans considerabil în acest tip de rachete. Numai măsuri de dezarmare care să acționeze în avantajul egal și reciproc al ambelor părți pot asigura pacea și securitatea internațională.

În legătură cu problema controlului, folosită multă vreme de puterile occidentale ca un pretext pentru a ocoli și amîna măsurile de dezarmare propriu-zise, trebuie spus că statele socialiste sînt interesate în cel mai înalt grad de a se asigura ca prevederile unui tratat de dezarmare generală și completă să fie scrupulos aplicate; doar Statele Unite întrețin baze militare la granițele țărilor socialiste, și nu invers; doar avioanele americane încalcă spațiul aerian al acestor țări, și nu invers. Tocmai de aceea noi chemăm puterile apusene la elaborarea de comun acord a unui sistem de control internațional, efectiv și riguros.

Chestiunea principală în problema controlului este: *ce* să se controleze? Înarmările — așa cum propune în permanență partea occidentală? Dar aceasta nu ar micșora nici cu un cartuș stocurile de arme, ba, dimpotrivă, ar stimula cursa înarmărilor. Controlul asupra înarmărilor echivalează cu culegerea de informații militare sau, în bună limbă romînească, cu spionajul militar, care, după cum se știe, servește la pregătirea războiului, și nu la consolidarea păcii. Poziția statelor socialiste este clară: *nici control fără dezarmare, nici dezarmare fără control, ci un control internațional strict asupra fiecărei măsuri de dezarmare, astfel ca atunci cînd dezarmarea va fi completă și controlul să fie general.* (Aplauze.) În acest sens, planul sovietic prevede măsuri detaliate; în schimb, cei care invocă mereu tema controlului n-au prezentat de fapt un plan de control internațional, și n-au făcut-o din simplul motiv că aceasta i-ar sili să precizeze *ce anume* măsuri de dezarmare urmează a fi supuse controlului internațional. Iar acesta este exact lucrul de care ei se feresc cu cea mai mare grijă.

Sesiunea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite oferă cadrul adecvat pentru reluarea discuției, pentru abordarea serioasă și adîncă a problemei dezarmării și pentru luarea unei hotărîri corespunzătoare. În ce-l privește, guvernul romîn va acționa pentru ca dezbaterea să se desfășoare tocmai în acest spirit.

Ne exprimăm convingerea că Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite va acționa astfel încît să răspundă așteptărilor

popoarelor, care doresc nu discuţii de dragul discuţiilor, ci măsuri efective în înfăptuirea concretă a programului dezarmării generale şi totale.

Adversarii dezarmării se vor strădui şi de aici înainte să bage beţe în roate tratativelor de dezarmare. Militariştilor înrăiţi, maniacilor atomici le vine greu să conceapă lumea de astăzi altfel decît în termeni militari, după cum profitorii cursei înarmărilor nu se pot consola cu gîndul că ar putea seca izvorul celor mai fabuloase profituri. În zilele noastre, însă, cuvîntul hotărîtor nu le mai aparţine lor, ci popoarelor însetate de pace trainică.

Stă în puterea popoarelor nu numai să preîntîmpine războiul, ci să şi asigure făurirea unei societăţi fără arme, fără războaie. Iată o perspectivă capabilă să însufleţească, să dinamizeze şi să unească într-un front larg toate forţele iubitoare de pace. *(Aplauze prelungite.)*

Republica Populară Romînă va sta şi de aici înainte în primele rînduri ale luptei pentru promovarea coexistenţei paşnice şi a dezarmării generale şi complete, suprema garanţie că relaţiile de coexistenţă paşnică vor fi pe deplin respectate.

ACŢIUNI CONCRETE ÎN SCOPUL ÎMBUNĂTĂŢIRII CLIMATULUI INTERNAŢIONAL

Tovarăşi,

Partidul şi guvernul nostru consideră că aderarea la principiul negocierilor, ca şi la celelalte principii ale coexistenţei paşnice, trebuie să fie susţinută de acţiuni concrete, de iniţiative, de o luptă consecventă pentru triumful lor în viaţa internaţională.

Coexistenţa, dezarmarea, rezolvarea problemelor litigioase pot fi obţinute numai pe baza unei activităţi permanente care să ducă la înlăturarea obstacolelor din calea normalizării şi îmbunătăţirii climatului internaţional.

Pornind de la aceste considerente, guvernul romîn a manifestat iniţiativă şi perseverenţă în rezolvarea litigiilor cu ţări capitaliste, atît în domeniul politic-diplomatic, cît şi în domeniul economic şi cultural.

Un exemplu concret îl constituie rezolvarea litigiilor financiare cu Grecia, Elveţia, Franţa, Statele Unite şi alte ţări. În toate cazurile cînd am întîmpinat la partenerii noştri de negocieri bunăvoinţă şi dorinţa de a trata pe baza respectării intereselor reciproce şi a egalităţii în drepturi, noi am răspuns în acelaşi spirit.

În cadrul iniţiativelor de politică externă pe linia coexistenţei paşnice, guvernul romîn a acordat atenţia cuvenită promovării bunelor relaţii cu statele din cadrul zonei noastre geografice.

Ne-am străduit — şi cred că într-o bună măsură am izbutit — să rezolvăm un şir de probleme în suspensie şi să dezvoltăm relaţii de colaborare cu statele din apropierea noastră care au orînduiri sociale diferite.

Ne-au preocupat şi ne preocupă în mod deosebit relaţiile paşnice dintre ţările din Peninsula balcanică. Guvernul romîn depune mari eforturi pentru a promova între statele din sud-estul Europei relaţii de bună vecinătate şi de colaborare multilaterală pentru a crea astfel în Balcani o zonă a păcii, în care să nu existe arme de distrugere în masă, rampe de lansare a rachetelor şi baze militare străine.

Ecoul deosebit de favorabil pe care propunerile noastre l-au avut în ţările balcanice, adeziunea pe care şi-au dat-o majoritatea guvernelor din această regiune, precum şi cercuri largi ale opiniei publice din Grecia şi Turcia, arată că colaborarea multilaterală interbalcanică este cerută de interesele popoarelor din această regiune şi corespunde unei necesităţi obiective.

Nu încape îndoială că, dacă va exista bunăvoinţă reciprocă, diferendele dintre unele ţări balcanice vor putea găsi soluţii corespunzătoare. Aşa cum am mai arătat în repetate rînduri, realizarea propunerilor Republicii Populare Romîne ar uşura şi ar grăbi neîndoios adoptarea unor astfel de soluţii. O atitudine favo-

rabilă a guvernelor grec şi turc faţă de problema colaborării multilaterale balcanice ar fi în interesul comun al tuturor ţărilor balcanice şi al păcii generale.

După cum se ştie, iniţiativa noastră nu a avut ecoul cuvenit la fostul guvern turc condus de Menderes, care promova cu mult zel politica războiului rece. Noul guvern turc, de sub conducerea generalului Gürsel, a proclamat în politica sa externă necesitatea relaţiilor de colaborare cu toate ţările şi îndeosebi cu cele vecine. Apreciem în mod pozitiv această declaraţie şi sperăm că ea se va manifesta practic pe linia colaborării interbalcanice.

Este bine cunoscut că într-un trecut nu tocmai îndepărtat, zona balcano-adriatică a fost un permanent focar de conflicte şi de nelinişte în Europa. De atunci multe s-au schimbat însă în această zonă, ca şi în întreaga lume. Noi considerăm că azi există condiţii favorabile pentru ca între popoarele care locuiesc în zona balcano-adriatică să se statornicească şi să se dezvolte relaţii de pace, prietenie, bună vecinătate, schimburi de valori materiale şi spirituale. Însăşi viaţa, rezultatele obţinute pînă acum în dezvoltarea relaţiilor dintre ţările acestei zone demonstrează realismul şi justeţea propunerilor noastre.

Sîntem convinşi că înfăptuirea colaborării regionale în zona balcano-adriatică, ca şi în alte zone ale Europei, ar aduce un aport important la cauza păcii şi securităţii şi ar constitui totodată un exemplu folositor pentru colaborarea rodnică între state cu orînduiri sociale diferite din alte regiuni ale lumii.

Tocmai aceasta a determinat guvernul romîn să propună înscrierea pe ordinea de zi a apropiatei sesiuni a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite a unui punct: *„Acţiuni pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate dintre state europene aparţinînd unor sisteme social-politice diferite"*.

Este deosebit de necesar ca în regiunile în care cele două sisteme social-politice diferite — capitalism şi socialism — vin în contact direct sau apropiat să se ia măsuri pentru eliminarea încordării şi pentru îmbunătăţirea relaţiilor dintre statele respective.

Noi am considerat şi considerăm că, aşa cum rezultă şi din principiile Cartei Organizaţiei Naţiunilor Unite, deosebirea dintre sisteme social-politice nu trebuie să constituie o sursă de conflicte militare între state. Socotim că este de datoria Organizaţiei Naţiunilor Unite, ca organizaţie menită să apere pacea şi securitatea internaţională, să recomande statelor aparţinînd diferitelor sisteme să facă totul pentru a dezvolta relaţii de bună vecinătate, a rezolva problemele litigioase pe cale paşnică, a promova relaţii de coexistenţă.

Ţinînd seama că Europa a fost continentul unde au izbucnit cele două războaie mondiale care au cauzat omenirii atîtea dezastre şi suferinţe şi că Europa joacă un rol de cea mai mare însemnătate în viaţa internaţională, este limpede că asemenea acţiuni de întărire a păcii între statele europene ar avea o mare influenţă pozitivă asupra păcii generale.

Guvernul romîn îşi exprimă speranţa că iniţiativa sa îndreptată în această direcţie va găsi înţelegerea şi sprijinul statelor europene şi al tuturor statelor membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite la sesiunea a 15-a a Adunării Generale.

De asemenea sperăm că ţările care fac parte din Organizaţia Naţiunilor Unite vor primi în mod favorabil şi o altă iniţiativă a Republicii Populare Romîne: înscrierea pe ordinea de zi a apropiatei sesiuni a Organizaţiei Naţiunilor Unite a problemei *„Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare"*.

Propunînd acest punct, noi am pornit de la ideea că Organizaţia Naţiunilor Unite poate şi trebuie să joace un însemnat rol pozitiv în promovarea unei educaţii a tinerei generaţii bazate pe ideile coexistenţei paşnice, pe condamnarea spiritului militarist, a urii rasiale şi naţionale şi a oricăror forme de propagandă războinică.

De educaţia care se dă tineretului de astăzi, chemat într-un viitor apropiat să conducă societatea, depinde în mare măsură dacă eforturile depuse pentru a apăra generaţiile viitoare de ororile războiului vor fi încununate de succes. *(Aplauze.)*

Tovarăşi,

Promovînd consecvent principiile coexistenţei paşnice, guvernul romîn a dezvoltat relaţiile politice, economice şi culturale cu state capitaliste mari şi mici.

Noi preţuim legăturile tradiţionale de prietenie care leagă poporul romîn şi poporul francez şi depunem eforturi pentru lărgirea în diferite domenii de activitate a colaborării dintre ţările noastre. În relaţiile dintre Franţa şi Republica Populară Romînă s-au înregistrat unele progrese ; schimburile de delegaţii parlamentare, încheierea unui nou acord economic în curs de aplicare, reglementarea schimburilor culturale, inaugurarea liniei aeriene directe Bucureşti-Paris sînt semnele unei evoluţii pozitive a relaţiilor noastre. Se dezvoltă de asemenea în mod favorabil relaţiile noastre cu Italia, Austria, Elveţia şi alte state europene. Apreciem că există bune perspective ca aceste relaţii să se dezvolte şi pe viitor în mod rodnic, pe bază de interese reciproce şi respect mutual.

Poate fi remarcată o dezvoltare a legăturilor dintre Republica Populară Romînă şi Statele Unite ale Americii. În urma tratativelor desfăşurate nu de mult la Washington, o dată cu încheierea acordului privind soluţionarea problemelor financiare litigioase, a fost semnată o declaraţie comună care deschide perspectiva extinderii comerţului între cele două ţări. Aşteptăm ca, pe linia acestei declaraţii, guvernul american să înlăture acele obstacole şi discriminări care au împiedicat pînă acum dezvoltarea comerţului romîno-american. Sînt în curs negocieri pentru încheierea unei înţelegeri care va duce la dezvoltarea schimburilor culturale şi ştiinţifice. Desigur, trebuie observat că aceşti paşi înainte spre dezvoltarea relaţiilor romîno-americane, ca şi declaraţiile autorizate care le-au însoţit, se pot cu greu concilia cu asemenea manifestări ostile ca aşa-zisa „săptămînă a naţiunilor captive", manifestări care au devenit atît de lipsite de sens, încît par a fi produsul unui mecanism care lucrează în afara timpului şi a realităţilor.

O schimbare pozitivă s-a produs în ce priveşte legăturile noastre cu Anglia. În tratativele privind reglementarea unor probleme financiare litigioase există în momentul de faţă o apropiere a punctelor noastre de vedere şi e de sperat ca în scurt timp să se încheie o înţelegere în această problemă, o dată cu un acord comercial între cele două state.

În America latină ţara noastră are relaţii diplomatice doar cu Argentina şi Uruguay. Deşi sîntem despărţiţi de ţările Americii latine printr-o distanţă geografică apreciabilă, există toate condiţiile pentru a lărgi relaţiile diplomatice şi a dezvolta relaţii economice, culturale şi ştiinţifice trainice cu aceste ţări. Se întîmplă însă să auzim, pe de o parte, declaraţii autorizate în care se exprimă dorinţa creării unor asemenea relaţii, iar pe de altă parte agitaţii zgomotoase îndreptate împotriva lor. Noi recunoaştem uşor în acest caz vocea grupurilor monopoliste nord-americane, care caută să pună piedici stabilirii unor relaţii normale între ţara noastră şi statele Americii latine. Depinde de guvernele acestor state să fie înlăturate piedicile artificiale care se interpun în calea unor relaţii economice multilaterale, reciproc avantajoase. În acelaşi timp, ţinînd seama de afinităţile de limbă, de interesul pe care îl manifestă în acest sens popoarele noastre, noi ne pronunţăm pentru lărgirea legăturilor culturale, ştiinţifice cu ţările latino-americane.

Pe arena internaţională, un rol din ce în ce mai mare îl joacă statele care, doborînd jugul colonialist, şi-au cucerit independenţa naţională.

Poporul romîn îşi manifestă deplina solidaritate cu mişcarea pentru libertate şi independenţă naţională a popoarelor din Asia şi Africa şi salută orice pas înainte în progresul şi consolidarea statelor lor ; ţara noastră este dornică să dezvolte relaţiile politice, economice şi culturale cu aceste state. *(Aplauze.)*

Prietenia sinceră a poporului romîn față de țările care și-au scuturat de curînd jugul colonial se manifestă în sprijinul pe care îl acordăm luptei juste duse de popoarele din Congo și Cuba, în recunoașterea guvernelor țărilor care și-au cucerit în ultimul timp independența, în relațiile de colaborare statornicite pe baza principiilor egalității și sprijinului reciproc.

Relevăm cu satisfacție rezultatele rodnice obținute în relațiile cu India, Indonezia, Birmania; se dezvoltă schimburile noastre economice cu aceste țări, precum și cu alte țări din Asia și Africa; în unele din aceste țări, specialiști romîni acordă asistență tehnică-științifică în vederea valorificării bogățiilor naturale și dezvoltării unor ramuri ale industriei.

Popoarele care și-au cucerit independența națională, ca și cele care mai luptă pentru scuturarea jugului colonial, pot fi sigure că au în popoarele marii familii a țărilor socialiste, printre care se numără și poporul romîn, prieteni sinceri și de nădejde. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Coexistența pașnică și comerțul internațional sînt strîns legate și se condiționează reciproc. Slăbirea încordării favorizează comerțul, în care sînt interesate toate statele, iar dezvoltarea legăturilor economice constituie un factor al consolidării păcii.

O dată cu creșterea schimburilor noastre cu țările socialiste, există posibilități largi de dezvoltare a comerțului nostru cu țări capitaliste; creșterea impetuoasă a economiei ne permite ca în viitorii 6 ani să dublăm sau chiar să triplăm comerțul nostru cu aceste țări.

Considerăm de bun augur că oameni de afaceri, reprezentanți ai firmelor industriale și comerciale din Occident, manifestă un interes crescînd în încheierea de tranzacții comerciale cu Republica Populară Romînă.

Adepții „războiului rece" au născocit și practicat politica restricțiilor și a discriminărilor față de țările lagărului socialist, dar, vorbind în limbaj de afaceri, contul lor de profit și pierdere n-a înregistrat din această cauză decît pierderi. Nu numai că economia țărilor noastre n-a fost strangulată, ci, beneficiind de avantajele pieței socialiste, ea s-a dezvoltat cu succes.

Este îmbucurător de constatat că în ultima vreme se aud tot mai multe glasuri care exprimă un punct de vedere rațional în această problemă. Astfel, W. L. Pierson, președintele Consiliului Camerei de comerț internaționale din Statele Unite ale Americii, a declarat că vrea să vadă revizuirea politicii americane în ce privește comerțul Est-Vest, deoarece aceasta „va preveni mai bine războiul decît toate embargourile".

Nu putem decît să urăm d-lui Pierson și colegilor săi care-i împărtășesc vederile succes în promovarea ideii de dezvoltare a relațiilor comerciale dintre Est și Vest; avantajoase din punct de vedere economic, ele favorizează totodată instaurarea unui climat de destindere, atît de necesar tuturor popoarelor lumii.

O cale bine cunoscută care duce la apropierea, cunoașterea și înțelegerea între popoare este aceea a schimburilor reciproce în domeniile cultural și artistic, tehnic și științific, turistic și sportiv.

Schimburile culturale între Republica Populară Romînă și celelalte țări socialiste se lărgesc și se dezvoltă an de an în spiritul de strînsă colaborare frățească, intrajutorare și schimb de experiență ce caracterizează relațiile din cadrul lagărului socialist.

Relațiile noastre culturale cu alte state au înregistrat o dezvoltare substanțială în ultimii ani. A crescut considerabil schimbul de delegații de oameni de știință și artă, de sportivi și turiști; cu unele țări au fost încheiate acorduri culturale sau planuri de schimburi culturale și științifice.

Vom dezvolta și pe viitor aceste schimburi; avem convingerea că politica de coexistență pașnică și de destindere în relațiile internaționale este singura în măsură să creeze condițiile unui schimb tot mai larg de valori spirituale, spre binele progresului uman. În același timp, dezvoltarea schimburilor culturale este ea însăși un factor puternic al înțelegerii și păcii între popoare.

Tovarăşi,

Analiza situaţiei internaţionale şi a raportului de forţe pe arena mondială demonstrează că există premise serioase pentru a se face noi paşi pe calea promovării cauzei păcii.

În jurul steagului luptei pentru coexistenţă paşnică, purtat cu hotărîre şi clarviziune de Uniunea Sovietică şi de celelalte state ale lagărului socialist, se raliază sute de milioane de oameni din lumea întreagă.

Popoarele din Occident înţeleg tot mai bine primejdia pe care o reprezintă pentru însăşi soarta lor activitatea provocatoare a cercurilor agresive şi întreaga politică a acestora de încordare internaţională.

Toate popoarele au astăzi o năzuinţă comună — aceea de a înlătura primejdia unui nou război.

Păstrînd mereu trează vigilenţa poporului nostru faţă de uneltirile cercurilor agresive îndreptate împotriva păcii, noi am pus şi vom pune întreaga noastră energie pentru a face să triumfe principiul coexistenţei paşnice, care a devenit o necesitate vitală pentru întreaga omenire. *(Aplauze.)*

Faţă de însemnătatea capitală a problemei dezarmării şi faţă de impasul în care au fost aduse tratativele de către puterile occidentale, este cu totul îndreptăţită propunerea guvernului sovietic ca delegaţiile la sesiunea Adunării Generale să fie alcătuite la cel mai înalt nivel. Participarea factorilor de cea mai mare răspundere din fiecare ţară, investiţi cu cele mai mari împuterniciri, ar da o mare greutate politică dezbaterilor, ar contribui la crearea condiţiilor favorabile adoptării unor hotărîri concrete şi eficace în problema dezarmării, ca şi în alte probleme ale relaţiilor internaţionale.

Delegaţia Republicii Populare Romîne va trebui să aducă o contribuţie activă la discutarea problemei dezarmării în ansamblul ei şi să militeze pentru ca Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite să ia hotărîri menite să grăbească încheierea unui tratat de

dezarmare generală şi totală. *(Aplauze.)* Delegaţia ţării noastre la sesiunea a 15-a a Organizaţiei Naţiunilor Unite se va călăuzi după aceeaşi dorinţă sinceră de înţelegere care a caracterizat şi pînă acum poziţia guvernului romîn în problema dezarmării, ca de altfel în toate problemele care formează ansamblul activităţii Republicii Populare Romîne în domeniul relaţiilor internaţionale.

Îmi exprim convingerea că dezbaterea problemelor situaţiei internaţionale şi a politicii externe a Republicii Populare Romîne de către Marea Adunare Naţională va fi o nouă şi puternică manifestare a hotărîrii poporului nostru de a-şi aduce contribuţia la triumful principiilor coexistenţei paşnice, la dezvoltarea colaborării între toate ţările, la consolidarea păcii în întreaga lume. *(Aplauze puternice, îndelung repetate. Asistenţa se ridică în picioare.)*

„Scînteia" nr. 4.926
din 31 august 1960

MESAJUL TRANSMIS DE PE BORDUL MOTONAVEI „BALTIKA"

— 15 septembrie 1960 —

Mulțumim din inimă tuturor celor ce au transmis urări de succes delegației noastre. Aici, în largul oceanului, la mii de kilometri depărtare de patrie, ne bucurăm de știrile pe care le primim în fiecare zi cu privire la succesele oamenilor muncii din țară. După cum știți, pe vasul „Baltika" ne aflăm împreună cu tovarășul Hrușciov și cu alți prieteni apropiați — delegați ai țărilor socialiste ; călătoria este foarte plăcută, sîntem cu toții sănătoși și bine dispuși. Asigurăm pe oamenii muncii că la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., care se anunță a fi una din cele mai importante din întreaga istorie a acestei organizații, ne vom îndeplini cu cinste misiunea ce ne-a fost încredințată de Marea Adunare Națională și de întregul nostru popor. Împreună cu delegația Uniunii Sovietice, cu delegațiile celorlalte țări socialiste și ale tuturor statelor iubitoare de pace vom face tot ce ne stă în putință ca sesiunea O.N.U. să contribuie în mod efectiv la rezolvarea marilor probleme internaționale și în primul rînd a celei mai arzătoare dintre ele — problema dezarmării generale și totale. Sîntem convinși că lucrările Adunării Generale a O.N.U. vor fi urmărite cu atenție și interes de toți oamenii muncii din țara noastră, cărora le dorim noi realizări importante în activitatea lor pusă în slujba înfloririi patriei noastre dragi.

Gheorghe Gheorghiu-Dej

„Scînteia" nr. 4.940
din 16 septembrie 1960

DECLARAȚIE FĂCUTĂ LA SOSIREA MOTONAVEI „BALTIKA" ÎN PORTUL WILLIAMSBURG

— 19 septembrie 1960 —

Delegația Republicii Populare Romîne vine la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. ca mesager al voinței de pace a poporului romîn și a hotărîrii sale de a aduce o contribuție constructivă la rezolvarea problemelor arzătoare ale relațiilor internaționale.

Încă înainte de a-și fi început lucrările, sesiunea O.N.U. trezește pretutindeni un interes imens și se află în centrul atenției opiniei publice mondiale în sensul cel mai larg al acestui cuvînt.

Punctul nostru de vedere este că oamenii de stat, reprezentanți ai unor țări mai mari sau mai mici, oricare ar fi regimul social al cărui exponenți sînt, au în acest moment îndatorirea supremă de a nu dezminți așteptările popoarelor și de a se călăuzi la apropiata sesiune a O.N.U. de voința sinceră de pace, de a face să triumfe principiile coexistenței pașnice și ale rezolvării pe cale de tratative a problemelor litigioase.

Participarea la această sesiune a numeroși conducători de state și guverne demonstrează simțul de răspundere cu care ei privesc problemele ce urmează a fi dezbătute și, în primul rînd, problema-cheie a relațiilor internaționale : dezarmarea generală și totală — temelia asigurării unei păci reale, trainice și durabile și a unei lumi fără războaie.

Conjugîndu-ne eforturile cu ale celorlalte state iubitoare de pace, al căror număr crește fără încetare în vremea noastră, atît de bogată în prefaceri, Republica Populară Romînă va face, din

partea ei, tot ce-i stă în putință pentru a contribui la consolidarea păcii, pe care o doresc arzător toate popoarele planetei noastre. Năzuința de pace este profund ancorată în inimile și conștiințele sutelor de milioane de oameni din întreaga lume.

Vă rog să-mi permiteți să folosesc acest prilej pentru a adresa un mesaj de prietenie sinceră înzestratului și harnicului popor american.

În ciuda faptului că promotorii perimatei și periculoasei concepții a războiului rece încearcă să ridice obstacole artificiale în calea cunoașterii reciproce și a relațiilor bazate pe respect reciproc între popoare, ne exprimăm încrederea în perspectiva dezvoltării legăturilor prietenești dintre cele două popoare ale noastre ca și dintre toate popoarele lumii.

Ne exprimăm speranța că cea de-a 15-a sesiune a O.N.U. va intra în analele acestei organizații ca sesiunea unei activități rodnice și eficace în vederea rezolvării problemelor vitale ale vieții internaționale și instaurării unui climat de pace și bună înțelegere în lume.

„Scînteia" nr. 4.943
din 20 septembrie 1960

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA A 15-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A O.N.U.

— 27 septembrie 1960 —

Domnule președinte,

Stimați delegați,

Permiteți-mi, înainte de toate, să reafirm de la această înaltă tribună deosebita însemnătate pe care poporul și guvernul romîn o atribuie Națiunilor Unite, ca organizație a cărei menire principală este de a asigura dezvoltarea colaborării multilaterale între țări și popoare, de a feri omenirea de calamitățile războiului, de a consolida necontenit pacea. Dezbaterile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite au trezit chiar de la începutul actualei sesiuni un interes profund în lumea întreagă. Aceasta se datorește faptului că sesiunea noastră este chemată să examineze problemele arzătoare ale vieții internaționale, a căror rezolvare este menită să exercite o profundă înrîurire asupra întregii evoluții a umanității contemporane — mă refer în primul rînd la problema abolirii sistemului colonial și la cea a înfăptuirii programului de dezarmare generală și totală.

Un alt factor de seamă care imprimă un caracter deosebit actualei sesiuni constă în participarea la lucrările ei a numeroși conducători de state și de guverne, animați de simțul înaltei răspunderi pentru soarta omenirii, pentru perspectivele păcii și ale bunei înțelegeri între popoare. Valoroasa inițiativă întreprinsă în acest sens de șeful guvernului sovietic s-a bucurat de un puternic ecou, în ciuda rezervelor cu care a fost întîmpinată de unele guverne.

Ne îngăduim să exprimăm speranța că aceasta va crea condiții propice pentru examinarea aprofundată și soluționarea efectivă a problemelor ce se află în centrul ordinii de zi a Adunării Generale a O.N.U.

Începutul sesiunii a fost marcat printr-un act de mare semnificație: primirea în mijlocul nostru a noilor state africane și a Republicii Cipru, care și-au dobîndit de curînd independența.

In numele poporului și guvernului romîn adresez din toată inima noilor țări independente un călduros salut, expresie a sentimentului de solidaritate cu lupta dreaptă a popoarelor pentru libertate și independență națională.

Apariția noilor state naționale și mișcarea înainte pe care o determină este unul din afluenții largului și puternicului șuvoi al forțelor sociale care imprimă în vremea noastră direcția dezvoltării istorice.

Lărgirea cadrului Organizației Națiunilor Unite o apropie de momentul cînd ea va deveni cu adevărat universală, contribuind la întărirea autorității și eficacității ei. Creșterea numărului statelor africane în O.N.U. este privită însă cu răceală de anumite cercuri din Occident, ceea ce reflectă starea de spirit a acelui grup de state care este preocupat să-și mențină poziția dominantă în O.N.U. O asemenea concepție nu are nimic comun cu principiile O.N.U. și cu atît mai puțin cu sarcina pentru care a fost creată: apărarea păcii și securității internaționale.

Carta O.N.U. a fost elaborată pentru a servi interesele tuturor statelor, conținînd acele principii care trebuie să stea la baza acțiunilor lor comune în vederea menținerii păcii și securității, dezvoltării relațiilor prietenești între națiuni, realizării cooperării internaționale.

Romînia, ca și celelalte state socialiste, privește O.N.U. ca organizația internațională al cărei prestigiu și eficacitate vor fi cu atît mai mari cu cît ea va reflecta mai fidel tabloul lumii contemporane. Noi ne-am călăuzit și ne călăuzim de ideea că respectul pentru Cartă este o condiție vitală pentru O.N.U. și că, mai devreme sau mai tîrziu, tot mai multe state vor ajunge la concluzia că interesele păcii cer ca principiile Cartei să nu fie sacrificate pe altarul unor interese înguste sau de moment.

Nu putem să nu observăm însă că atitudinea guvernului S.U.A. și a aliaților săi în problema recunoașterii drepturilor Chinei și a admiterii Republicii Populare Mongole în O.N.U. este ghidată de calcule și interese străine de Cartă.

Este inadmisibil ca în importanta problemă a recunoașterii drepturilor marelui popor chinez, o mare organizație internațională ca O.N.U. să fie subordonată intereselor unui stat sau ale unui grup de state.

Lipsirea O.N.U. de aportul uneia dintre marile puteri, Republica Populară Chineză, împiedicarea sistematică a marelui popor chinez de a-și ocupa locul legitim la O.N.U. constituie una din cele mai grave lovituri date prestigiului acestei organizații și eficacității ei în îndeplinirea sarcinilor trasate de Cartă.

Pentru a-și putea îndeplini măreața ei misiune istorică — de a feri omenirea de cataclismul unui război distrugător, O.N.U. trebuie să devină o organizație cu adevărat universală, în care toate statele și popoarele să știe că au un reazem sigur, un arbitru drept și nepărtinitor, un organism care, prin însăși compoziția și structura lui, să fie fidel marilor principii înscrise în Cartă.

DEZARMAREA — PROBLEMA CENTRALĂ A VIEȚII CONTEMPORANE

Domnilor delegați,

Importanța pe care guvernul romîn o acordă actualei sesiuni a Adunării Generale decurge, în primul rînd, din faptul că în cadrul ei urmează să fie dezbătută problema centrală a vieții internaționale contemporane — problema dezarmării. De rezolvarea acestei probleme depinde, în ultimă analiză, dacă omenirea va avea de îndurat suferințele fără margini ale războiului nuclear sau dacă va fi

izbăvită de ele. Propunerea Uniunii Sovietice de a se înfăptui dezarmarea generală și completă corespunde nobilei năzuințe a omenirii de a se inaugura în dezvoltarea societății umane o eră nouă, în care războaiele să rămînă definitiv de domeniul trecutului, iar oamenii să poată folosi în întregime resursele planetei noastre și propriile lor energii pentru a crea o lume în care să fie lichidate pentru totdeauna înapoierea, sărăcia și foametea, să înflorească relațiile pașnice de colaborare rodnică și prietenie între țări și popoare.

În zilele noastre nu mai e cu putință ca vreun stat, oriunde ar fi situat și oricare ar fi puterea lui militară și economică, să împingă omenirea într-un conflict armat fără a suferi el însuși consecințele. De asemenea nu este de conceput ca în cazul unei astfel de conflagrații, vreun popor, indiferent dacă ar fi sau nu beligerant, să poată evita efectele funeste ale acesteia. De aici rezultă că lichidarea mijloacelor pentru dezlănțuirea și ducerea războiului a devenit o problemă care privește direct toate statele.

Adunarea Generală a O.N.U. constituie deci forul cel mai potrivit pentru a elabora modul în care să se înfăptuiască țelul comun — dezarmarea generală și completă.

Ca unul dintre membrii Comitetului celor zece state pentru dezarmare, guvernul romîn a examinat cu cea mai mare atenție această problemă, și, cu permisiunea dv., voi expune pe scurt Adunării unele concluzii ce se impun.

Mai întîi țin să reafirm de la această tribună că, deși noi nu subestimăm obstacolele și dificultățile care stau în calea dezarmării generale și complete, considerăm că ele pot fi învinse dacă și puterile occidentale vor da dovadă de luciditate și realism.

În Occident se aud glasuri că dezarmarea generală ar fi „o utopie", „o himeră", așa cum s-a pronunțat unul dintre antevorbitori. Dar este oare utopie a analiza curajos situația primejdioasă la care a ajuns omenirea prin faptul că există astăzi suficiente bombe atomice și cu hidrogen pentru distrugerea civilizației umane, și a trage concluzia — singura logică și înțeleaptă — că cea mai sigură

metodă de a evita un asemenea cataclism este însăși distrugerea radicală și completă a mijloacelor care îl pot produce?

Este oare mai „realist" a continua cursa nebună a înarmării atomice și a stoca mereu bombe, din care una singură poate distruge un oraș de categoria celor mai populate din lume? Este oare „realist" a ține în aer permanent sute de bombardiere încărcate cu bombe nucleare și a le trimite în misiuni de patrulare, creînd astfel primejdia izbucnirii unui război ca urmare a unei neglijențe sau a unui act iresponsabil?

Dezarmarea generală și completă, aprobată unanim de Adunarea Generală a O.N.U., a fost pusă la ordinea zilei ca o sarcină urgentă și vitală, care cere neapărat să fie rezolvată.

Dar, în ciuda recomandărilor rezoluției O.N.U. și în ciuda eforturilor statelor socialiste în Comitetul celor zece de a angaja negocierile pe o linie constructivă, partenerii noștri au manifestat o atitudine negativă, făcînd imposibilă continuarea negocierilor. Repetatelor străduinți ale U.R.S.S. și ale celorlalte state socialiste de a merge în întîmpinarea părții occidentale, reprezentanții S.U.A. și ai aliaților lor le-au răspuns prin refuzul de a negocia un tratat de dezarmare generală și completă și printr-o serie de tactici obstrucționiste, care demonstrau în fond lipsa de dorință de a trece la înfăptuirea sarcinii trasate prin rezoluția Adunării Generale. Este evident că țările socialiste nu puteau accepta transformarea tratativelor într-un paravan pentru intensificarea cursei înarmărilor și într-un mijloc de inducere în eroare a opiniei publice internaționale, care urmărea tratativele acestea cu speranța că ele vor duce la rezultate pozitive concrete. Noi socotim că impasul la care au fost aduse negocierile de dezarmare, datorită poziției negative a părții occidentale, poate și trebuie să fie depășit.

Tocmai aceasta este sarcina Adunării Generale. După părerea delegației romîne, prevederile fundamentale ale tratatului pentru dezarmare generală și completă propuse la această sesiune de șeful guvernului sovietic, N. S. Hrușciov, constituie o bază serioasă pen-

tru o abordare concretă și constructivă a problemei și permite Adunării Generale să găsească ieșirea din impas.

Pentru a judeca sinceritatea și eficacitatea planurilor sau propunerilor de dezarmare aflate în fața Adunării, un criteriu primordial a fost și rămîne efectul pe care punerea lor în aplicare l-ar avea asupra cursei înarmărilor.

În această privință, poziția S.U.A. își găsește expresia în declarațiile conducătorilor și generalilor americani că S.U.A. trebuie „să cîștige o poziție de forță", idee care revine ca un laitmotiv în toate declarațiile menționate.

În practică, această atitudine s-a tradus și se traduce printr-o intensificare și mai mare a cursei înarmărilor.

Nu este oare clar că dacă acesta va fi și pe viitor cursul pe care îl vor urma S.U.A., va fi greu, dacă nu imposibil, să se abordeze în mod constructiv și pozitiv problema dezarmării ?

Rezultă că Adunarea Generală trebuie să-și însușească acele propuneri de dezarmare a căror aplicare are drept rezultat încetarea imediată a cursei nebunești a înarmărilor și să considere necorespunzătoare acele propuneri care, aplicate fiind, ar duce la desfășurarea nestingherită a cursei înarmărilor.

După părerea guvernului romîn, un merit principal al propunerilor sovietice de dezarmare constă tocmai în faptul că traducerea lor în viață ar pune frînă imediat cursei înarmărilor și ar îndrepta lucrurile spre reducerea armamentelor și forțelor armate, spre eliminarea lor. Semnarea unui tratat de dezarmare generală și completă care ar prevedea desființarea tuturor forțelor armate și interzicerea restabilirii lor sub orice formă, interzicerea și distrugerea tuturor stocurilor de arme, încetarea producției oricărui gen de arme, inclusiv arme atomice, cu hidrogen, chimice, bacteriologice și alte tipuri de arme de exterminare în masă, distrugerea tuturor mijloacelor de transportare a armelor nucleare la țintă, lichidarea tuturor bazelor militare străine, abolirea serviciului militar, a învățămîntului militar, a ministerelor de război și statelor majore, ca și încetarea alocării de fonduri bugetare pentru scopuri militare — toate aceste măsuri nu numai că ar stăvili cursa înarmărilor, dar ar face și orice efort de înarmare ilegal și lipsit de sens.

Elementul esențial al tratatului propus de U.R.S.S. constă în faptul că el prevede de la începutul intrării în vigoare eliminarea tuturor mijloacelor de transport al armelor nucleare, reducerea forțelor armate și în special ale S.U.A. și U.R.S.S. la un nivel de 1.700.000 de soldați, lichidarea bazelor străine, interzicerea lansării de rachete în scopuri militare, obligația de a nu transmite altor state bombe nucleare sau informații pentru producerea lor, precum și reducerea corespunzătoare a bugetului militar. Tocmai acest element esențial, care operează din primul moment, este menit să pună capăt cursei înarmărilor și să ducă la reducerea și distrugerea armamentelor, la reducerea și desființarea forțelor armate.

Care este situația ce s-ar crea din acest punct de vedere prin aplicarea propunerilor S.U.A. ?

Studierea atentă a propunerilor americane, inclusiv cea din 27 iunie a.c., arată că pentru prima fază, care nu are un termen limitat, S.U.A. prevăd numai o serie de măsuri de control și inspecție, de studii tehnice, de depozitare a unor armamente pe teritoriul statului respectiv, dar nici o măsură efectivă de reducere a forțelor armate sau de distrugere a armamentelor. Cifra de 2.500.000 de soldați pentru S.U.A. și U.R.S.S. prevăzută pentru prima fază nu are nici o semnificație, deoarece ambele state au trupe sub această cifră.

Să presupunem, de dragul argumentării, că propunerile americane ar fi puse în practică. Ce ar rezulta ? Organizația de control ar fi constituită, diferitele comisii tehnice și-ar începe activitatea, controlorii și inspectorii ar începe să voiajeze, iar între timp — și este vorba, desigur, de o perioadă îndelungată — cursa înarmărilor s-ar desfășura nestingherit și cu avînt sporit.

Trebuie notat că planul american prevede pentru părțile negociatoare încheierea unui tratat numai pentru această primă fază,

urmînd ca pentru a doua şi a treia fază să se pregătească un proiect care să fie supus unei conferinţe mondiale de dezarmare.

Aceasta însă înseamnă că statele semnatare nu vor avea nici o garanţie pentru ceea ce va urma după consumarea primei faze, deoarece nu va exista nici un tratat care să angajeze aceste state de a aplica toate măsurile necesare pînă la atingerea obiectivului final: dezarmarea generală şi completă.

În aceste condiţii nimic nu va putea împiedica un stat sau altul ca după consumarea fazei întîi, adică după ce s-au colectat toate informaţiile militare prevăzute în planul american, să acţioneze aşa cum va crede de cuviinţă. Doar fiecare va putea spune că tratatul semnat priveşte numai prima fază şi nimic altceva.

Este evident că nu acesta a fost sensul rezoluţiei unanime privind dezarmarea generală şi completă votată la sesiunea trecută de Adunarea Generală.

Puterile occidentale, care au făcut din control subiectul celor mai variate speculaţii, s-au eschivat în realitate de la prezentarea unor propuneri serioase în acest domeniu, pe cînd U.R.S.S. a prezentat propuneri concrete şi ample privind organizarea amănunţită şi sistematică a unui control internaţional efectiv al măsurilor de dezarmare, din prima zi, pe fiecare fază şi pînă la capătul dezarmării generale şi complete.

Propunerile sovietice pentru organizarea controlului internaţional efectiv al dezarmării generale şi complete demonstrează cu prisosinţă că U.R.S.S. şi celelalte state socialiste, interesate în cel mai înalt grad să se asigure că măsurile de dezarmare sînt scrupulos respectate, fac eforturi pentru a muta discuţia despre control de pe terenul speculaţiilor abstracte pe terenul discuţiei practice şi rodnice — singura metodă care poate scoate o problemă controversată din impas.

Delegaţia romînă apreciază că documentul sovietic „Prevederi fundamentale pentru un tratat de dezarmare generală şi totală" oferă Adunării Generale o bază serioasă pentru discutarea fructuoasă şi constructivă a problemei dezarmării la actuala sesiune şi

îşi exprimă speranţa că aceasta va permite să se ia hotărîri corespunzătoare pentru a promova cauza dezarmării.

Aş vrea să mă asociez mai multor antevorbitori, insistînd asupra încă unui aspect al problemei dezarmării, şi anume aspectul ei economic legat de problema ajutorării ţărilor slab dezvoltate.

Grava rămînere în urmă, economică, socială şi culturală, a multor ţări din Asia, Africa şi America latină face parte din contradicţiile cele mai acute ale lumii contemporane. Ea este rezultatul dominaţiei imperialiste, a puterii monopolurilor, a regimului robiei coloniale, care au apăsat vreme îndelungată asupra acestor ţări.

Deşi în ultimii ani problema ajutorării economice a ţărilor slab dezvoltate este mult discutată, situaţia continuă să rămînă critică. Mai mult, statisticile Organizaţiei Naţiunilor Unite arată că venitul pe cap de locuitor al acestor ţări, în loc să crească, a continuat să scadă. Comisia economică a O.N.U. pentru America latină constata recent că în 1959 economia ţărilor din acest continent a fost lovită de o nouă scădere a comerţului şi de un declin în producţia agricolă pe cap de locuitor, menţionînd că tendinţa de declin este dominantă din 1956 încoace.

Soluţia eficace pentru înlăturarea acestor stări de lucruri constă în alocarea resurselor imense ce s-ar elibera, ca efect al dezarmării, pentru a stimula dezvoltarea industrială a ţărilor slab dezvoltate din Asia, Africa şi America latină, a moderniza agricultura lor şi a spori producţia agricolă, a îmbunătăţi condiţiile de viaţă ale populaţiei, a da extindere învăţămîntului public şi ocrotirii sănătăţii.

Desigur, o condiţie imperios necesară a unei astfel de ajutorări este ca ea să nu implice nici un fel de condiţii de natură politică, nici un fel de imixtiuni în treburile interne ale ţărilor ce urmează să beneficieze de ajutor. Ajutorul trebuie atribuit în condiţii care să ducă la consolidarea independenţei politice şi economice a acestor ţări, la avîntul forţelor lor de producţie, la satisfacerea în măsură crescîndă a cerinţelor materiale şi culturale ale populaţiei lor.

Trăim într-o lume care dispune de bogăţii imense, de mijloace tehnice perfecţionate, în stare să asigure condiţii mai bune de viaţă

întregii populaţii a globului. Eliberarea omenirii de povara tot mai apăsătoare a cheltuielilor militare şi a cursei înarmărilor ar deschide calea spre valorificarea într-o măsură tot mai mare a acestor imense posibilităţi.

PENTRU LICHIDAREA DEFINITIVĂ ŞI RADICALĂ A ORÎNDUIELILOR COLONIALISTE

Domnilor delegaţi,

Înfăptuirea ţelurilor O.N.U. este inseparabil legată de realizarea aspiraţiilor tuturor popoarelor spre libertate şi independenţă, de lichidarea definitivă şi radicală a orînduielilor colonialiste. Este timpul ca în conflictul dintre puterile coloniale şi popoarele înrobite, O.N.U. să se situeze hotărît şi fără rezerve de partea acestora din urmă.

Colonialismul este sinonim cu asuprirea naţională şi socială dusă la extrem: el evocă imaginea a zeci de milioane de oameni vînduţi ca sclavi, închişi în rezervaţii şi lagăre de concentrare, decimaţi de foamete şi boli, ţinuţi în bezna inculturii. Colonialismul înseamnă ciopîrţirea arbitrară a unor vaste teritorii, menţinerea samavolnică a numeroase state în afara vieţii internaţionale, crearea unor primejdioase focare de tulburări şi conflicte pe plan mondial.

Războiul sîngeros din Algeria, expediţiile de pedepsire din Kenia, cruntul regim de teroare şi violenţă din Angola şi Mozambic, răpirea celor mai elementare drepturi umane populaţiei autohtone din Africa de sud, bombardarea din avioane a populaţiei din Oman — toate acestea ilustrează metodele la care recurg colonialiştii pentru înăbuşirea luptei drepte de eliberare, plină de vitejie şi eroism, a popoarelor care aspiră la libertate.

Colonialiştii s-au dovedit deosebit de iscusiţi în jefuirea ţărilor coloniale. Este ştiut că solul şi subsolul Africii dispun de avuţii nemăsurate — de la uriaşele zăcăminte de diamante, uraniu şi alte

minerale de tot felul pînă la vastele întinderi de pămînt propice celor mai variate culturi. Dar toate aceste avuţii se află în mîinile marilor corporaţii străine, care storc beneficii fabuloase din exploatarea lor şi a muncitorilor africani. Chiar statistica oficială arată că rata profitului din investiţiile directe ale S.U.A. în Africa în perioada 1947—1954 se cifra anual la 33% faţă de capitalul investit, ceea ce înseamnă că într-un timp record de numai trei ani capitalul investit este amortizat.

Ca urmare, statisticile O.N.U. arată că venitul pe cap de locuitor al unor ţări ca Kenia, Uganda, Tanganica este respectiv de 24, 32 şi 40 de ori mai mic decît în S.U.A. şi de aproximativ 14 şi 16 ori mai scăzut decît în Anglia sau Franţa.

Nici un fel de poveşti despre „misiunea civilizatoare" a colonialiştilor nu pot să ascundă faptul zguduitor că, după mai bine de un secol de asemenea „misiune" întreprinsă de colonialiştii belgieni în Congo, nu au existat la proclamarea independenţei decît 14 congolezi cu studii superioare, nici un medic, nici un ofiţer şi nici cadre administrative cu experienţă.

Poporul romîn se pronunţă cu hotărîre pentru abolirea definitivă şi neîntîrziată a acestui sistem blestemat, care face să se cutremure de ruşine pe oricine se simte om.

Guvernul Republicii Populare Romîne salută şi sprijină declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale, propusă de U.R.S.S., prin care se cere să se acorde imediat tuturor ţărilor coloniale, teritoriilor sub tutelă şi altor teritorii fără guverne proprii independenţă completă şi libertate în construirea statelor naţionale, în conformitate cu voinţa liber exprimată şi dorinţa popoarelor — şi de a se elimina toate poziţiile coloniale sub forma posesiunilor sau regiunilor închiriate pe teritoriile altor state.

Noi considerăm că aderarea la principiile Cartei O.N.U. a devenit incompatibilă cu oprimarea colonială săvîrşită de către statele membre ale O.N.U. şi că a sosit timpul ca O.N.U. să cheme toate guvernele să respecte cu stricteţe principiile Cartei privind egali-

tatea şi respectul pentru drepturile suverane şi pentru integritatea teritorială a tuturor statelor fără excepţie, nepermiţînd nici o manifestare a colonialismului, nici un drept exclusiv sau privilegiu pentru anumite state, în dauna altora. Poziţia faţă de sistemul de înrobire colonială a devenit piatra de încercare pentru guvernele statelor membre ale O.N.U. : sînt ele *pentru* sau *contra* principiului nobil înscris în Cartă privind egalitatea şi respectul pentru drepturile suverane ale tuturor popoarelor ? *Doar nu poţi să fii pe de o parte pentru libertate, iar pe de altă parte să sprijini colonialismul, care se află într-o opoziţie ireconciliabilă cu ideea libertăţii popoarelor.*

Cum se poate oare concepe înfăptuirea unui program de măsuri economice, politice şi culturale în Africa — la care s-a referit în cuvîntarea sa preşedintele Statelor Unite — fără a lua o poziţie clară în favoarea extirpării colonialismului, cancerul nemilos care a făcut şi face să sufere popoarele africane, care a împiedicat şi împiedică dezvoltarea economică, politică şi culturală a Africii ?

Făcînd să răsune în această Adunare glasul Africii, preşedintele Republicii Ghana, dr. Nkrumah, a declarat că „atît timp cît un singur metru de pămînt african rămîne sub dominaţie străină, lumea nu va cunoaşte pace... Naţiunile Unite trebuie să cheme toate statele care au colonii în Africa să acorde independenţa completă teritoriilor care se mai află sub stăpînirea lor".

Astăzi, cînd discutăm Declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale, propusă de U.R.S.S., poate că nu este nepotrivit să reamintim delegaţiei americane de „Declaraţia independenţei" votată de Congresul Statelor Unite în 1776, document în care se declară lichidarea stării coloniale, eliberarea de sub jugul britanic şi transformarea Statelor Unite ale Americii în stat liber şi independent.

Este oare prea mult ca astăzi, după 184 de ani de la această declaraţie, să se ceară ca popoarele ce se mai află sub jug colonial să se bucure de libertatea şi independenţa pe care poporul american a dobîndit-o atunci ?

Oare cîte sute de ani trebuie să treacă pentru ca guvernul S.U.A. să fie de acord că şi alte popoare au acelaşi drept de a fi eliberate de sub dominaţia colonială ?

Stimaţi delegaţi,

Însăşi realizarea sarcinii fundamentale de a apăra pacea şi securitatea internaţională cere ca O.N.U. să ia hotărît în mîini problema lichidării sistemului colonial.

Robia colonială este nu numai ruşinea secolului nostru, nu numai forma cea mai crudă de opresiune politică şi de jefuire economică a popoarelor, dar şi una din cele mai primejdioase surse de conflicte militare.

În această ordine de idei, trebuie notat că într-un mare număr de ţări africane există baze militare, navale şi aeriene aparţinînd Statelor Unite sau altor state membre ale pactului militar N.A.T.O. Asemenea baze militare străine există nu numai în ţările de pe ţărmul nordic, ci şi în adîncul continentului african. Nu de mult, primul ministru al Belgiei a declarat că bazele militare belgiene din Congo, care au costat Belgia circa 70.000.000 de dolari, au fost create „la insistenţa N.A.T.O.", iar grosul trupelor belgiene retrase de la aceste baze a fost mutat în imediata apropiere, în Ruanda-Urundi. De asemenea, ziare din Africa de sud au anunţat că în Rhodesia a fost amenajat un teren pe care se instalează principala bază N.A.T.O. menită să fie folosită de avioane reactoare de vînătoare şi bombardiere purtătoare de arme nucleare. Revista americană „Time" a descris un aerodrom din apropiere de Tripoli ca pe un „aerodrom-cheie în încercuirea Moscovei de către aviaţa strategică a S.U.A."

Dacă ţinem seama de faptul că majoritatea statelor care fac parte din N.A.T.O. sînt state colonialiste, devine clar că toate bazele militare, trupele, unităţile de aviaţie şi flotele aparţinînd N.A.T.O. sînt îndreptate nu numai împotriva ţărilor socialiste şi altor ţări iubitoare de pace, ci şi împotriva mişcării de eliberare din

Africa şi pentru menţinerea prin teroarea armelor a poziţiilor politice şi economice ale imperialiştilor în Africa.

Popoarele africane, guvernele lor şi liderii lor politici care reprezintă aspiraţiile de eliberare de sub jugul colonial şi de consolidare a independenţei, acolo unde ea a fost cucerită, nu pot să nu vadă primejdia extremă la care le expun existenţa şi sporirea bazelor şi trupelor N.A.T.O. pe teritoriul african. Vechea şi răsuflata gogoriţă a „pericolului comunist" este fluturată în Africa de colonialişti pentru a distrage în realitate atenţia de la planurile lor de transformare a Africii într-o mare bază de operaţii militare ale pactului N.A.T.O.

Doar, aşa cum au arătat în repetate rînduri reprezentanţii guvernului provizoriu algerian, războiul sîngeros împotriva poporului algerian, care luptă cu abnegaţie pentru libertatea sa, n-ar fi fost posibil fără sprijinul politic şi militar acordat Franţei de aliaţii din N.A.T.O.

Complotul agresiv împotriva independenţei şi integrităţii Congoului, desfăşurat de cercurile colonialiste cu sprijinul N.A.T.O., reprezintă un nou şi izbitor exemplu în această privinţă. Este pe deplin justificată îngrijorarea cu care opinia publică urmăreşte evoluţia situaţiei din Congo, cu atît mai mult cu cît în această evoluţie sînt angajate înseşi autoritatea şi prestigiul Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Acum apare limpede pentru toţi cei care sînt sincer devotaţi cauzei eliberării popoarelor coloniale că, în loc să sprijine guvernul central, care a făcut apel la O.N.U. pentru a restabili ordinea şi legea în Congo, în loc să îndeplinească fidel rezoluţiile Consiliului de Securitate privind ajutorarea guvernului central pentru a asigura independenţa şi integritatea teritorială a Republicii Congo, comandamentul O.N.U. şi secretarul general au acţionat în vederea subminării guvernului central şi s-au situat de partea rebelilor, în spatele cărora stau colonialiştii belgieni şi aliaţii lor din N.A.T.O.

Nici un fel de pretinse argumente juridice şi nici un fel de alibiuri nu pot să justifice faptul că, în cele trei luni cît au durat operaţiile O.N.U. în Congo, guvernul central a fost subminat şi lipsit de mijloace pentru a-şi afirma autoritatea, organul parlamentar care exprima voinţa poporului a fost interzis — în timp ce forţele secesioniste au devenit mai active ca oricînd, instruite şi înarmate de colonialiştii belgieni sub ochii îngăduitori ai comandamentului O.N.U.

Este clar că situaţia la care s-a ajuns în Congo corespunde pe deplin planurilor şi obiectivelor colonialiştilor belgieni şi sprijinitorilor lor din N.A.T.O. şi dezvăluie caracterul real al politicii acestora.

Delegaţia romînă consideră că Adunării Generale a O.N.U. îi revine sarcina imperioasă de a examina cu cea mai înaltă răspundere problema situaţiei din Congo, pentru a crea, în sfîrşit, poporului congolez acele condiţii la care îi dau deplin drept lupta sa eroică pentru independenţă naţională, libertate şi viaţă mai bună.

PROMOVAREA PRINCIPIILOR COEXISTENŢEI PAŞNICE — RAŢIUNEA EXISTENŢEI O.N.U.

Domnilor delegaţi,

Promovarea principiilor coexistenţei paşnice şi a dezvoltării relaţiilor de colaborare multilaterală între state în vederea menţinerii şi consolidării păcii reprezintă însăşi raţiunea de a fi a Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Numai cu doi-trei ani în urmă puteam asista la încercări de a exclude însuşi termenul de coexistenţă paşnică din vocabularul Naţiunilor Unite, în timp ce astăzi constatăm cu satisfacţie că de la tribuna O.N.U. numeroşi reprezentanţi ai statelor membre recunosc în coexistenţa paşnică o necesitate vitală, decurgînd din complexul realităţilor contemporane.

Cu deplină justificare observa în intervenţia sa reprezentantul Braziliei că o premisă a relaţiilor paşnice între state este luarea în considerare a existenţei unor state cu regimuri sociale diferite, fie

că acest lucru place sau nu, şi că, întrucît soluţia războiului se demonstrează ca inadmisibilă, singura cale care poate fi urmată pentru a ajunge la soluţionarea problemelor erei noastre este aceea a tratativelor.

Este incontestabil că principiile coexistenţei paşnice cuceresc o adeziune tot mai largă în întreaga lume ; am face însă un prost serviciu cauzei păcii dacă am trece cu vederea faptul că aceste principii au şi adversari înverşunaţi.

Aşa cum s-a mai arătat de la această tribună, în lumea contemporană se înfruntă două linii, două orientări în materie de relaţii internaţionale : o orientare bazată pe principiile coexistenţei paşnice, care urmăreşte întărirea şi dezvoltarea continuă a bunelor relaţii între state, eliminarea încordării internaţionale şi rezolvarea la masa tratativelor a litigiilor dintre state ; o altă orientare — cea a promotorilor războiului rece şi ai cursei înarmărilor — duce la organizarea de acţiuni agresive şi la imixtiuni grosolane în treburile interne ale altor ţări, la crearea şi întreţinerea focarelor de nelinişte, periclitînd grav pacea lumii.

Este drept că în zilele noastre severitatea cu care opinia publică judecă pe adversarii principiilor coexistenţei paşnice îi face chiar pe aceia care subminează şi împiedică aplicarea lor în viaţa internaţională să invoce aceste principii, temîndu-se ca adevăratele lor gînduri şi intenţii să nu iasă la iveală. De aceea popoarele lumii şi reprezentanţii lor trebuie să manifeste luciditate şi vigilenţă, călăuzindu-se în aprecierea poziţiei fiecărui guvern după fapte, şi nu după simple declaraţii.

Cum se pot împăca declaraţiile de ataşament pentru cauza păcii cu politica de sporire an de an a cheltuielilor de înarmare şi a pregătirilor militare ale S.U.A., cu ridicarea la rangul de politică de stat a spionajului militar şi a încălcării suveranităţii altor state, care şi-a găsit expresia în cunoscutele incursiuni agresive ale avioanelor americane „U-2" şi „RB-47" deasupra teritoriului sovietic ? Cum se pot împăca asemenea declaraţii cu actele ostile împotriva

eroicului popor al Republicii Cuba, care a păşit ferm pe calea independenţei sale naţionale ?

Chiar acum, cînd în Adunarea Generală a Naţiunilor Unite asistăm la încercarea de a arunca răspunderea pentru încordarea internaţională tocmai asupra Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări socialiste, care depun eforturi perseverente în vederea înlăturării surselor ei, în Europa se desfăşoară mari manevre militare ale N.A.T.O., care provoacă nelinişte şi sporesc psihoza de război.

Aceleaşi cercuri ai căror exponenţi afirmă că sînt preocupaţi de dorinţa de a preveni dezlănţuirea unui război accidental sau a unui atac prin surprindere organizează zborurile aviaţiei strategice americane şi engleze cu arme nucleare la bord, creînd astfel pericolul dezlănţuirii unui război accidental şi menţinînd o stare de permanentă ameninţare cu un atac prin surprindere.

Sîntem, domnilor delegaţi, una din acele ţări care au avut de suportat grave distrugeri, unul din acele popoare care au avut de îndurat grele suferinţe din cauza militarismului german atît în primul cît şi în cel de-al doilea război mondial.

Împreună cu celelalte popoare iubitoare de pace urmărim cu legitimă îngrijorare înarmarea accelerată a militariştilor revanşarzi din Germania occidentală sub patronajul puterilor ce fac parte din pactul Atlanticului de nord. În prezent, conducerea Bundeswehrului, cu girul şi aprobarea deschisă a guvernului federal, revendică înzestrarea Republicii Federale Germane cu arme nucleare, iar cercurile conducătoare ale N.A.T.O. nu fac un secret din intenţia lor de a satisface această revendicare primejdioasă pentru cauza păcii. *Toate acestea transformă Germania occidentală în principalul focar al încordării şi primejdiei de război în Europa şi în lumea întreagă.*

Interesele păcii cer impetuos realizarea propunerilor Uniunii Sovietice şi ale Republicii Democrate Germane privind lichidarea urmărilor celui de-al doilea război mondial şi încheierea tratatului de pace cu Germania.

Noi considerăm că hotărîrile pe care le va lua actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. trebuie să contribuie la înlăturarea pericolelor grave ce amenință pacea, să pună capăt încălcării normelor îndeobște recunoscute ale relațiilor dintre state și nesocotirii drepturilor suverane ale altor popoare.

Încercarea făcută la sesiunea noastră de reprezentantul S.U.A. la O.N.U. de a absolvi de păcate pe promotorii războiului rece și pe partizanii regimului colonialist dovedește că cercurile pe care le reprezintă nu apreciază la justa ei valoare maturitatea opiniei publice internaționale. Iritarea este un prost sfetnic, iar expresiile injurioase nu pot constitui argumente împotriva unor propuneri concrete și constructive pentru rezolvarea problemelor vitale ale relațiilor internaționale și ale evoluției istorice a umanității.

Punctele înscrise de statele socialiste și de alte țări iubitoare de pace pe ordinea de zi a acestei sesiuni istorice, ca și propunerile cu care ele au venit în fața Adunării Generale, urmăresc rezolvarea problemelor fundamentale ale epocii noastre — întărirea păcii și securității generale, asigurarea dreptului tuturor popoarelor de a se bucura de independență și suveranitatea națională.

PROPUNERILE GUVERNULUI ROMÎN, CONTRIBUȚIE ACTIVĂ LA MENȚINEREA ȘI CONSOLIDAREA PĂCII

Pornind de la convingerea că fiecare stat membru al O.N.U., fie el mare sau mic, are îndatorirea să aducă o contribuție proprie, activă la afirmarea concretă a principiului coexistenței pașnice în relațiile internaționale, guvernul romîn a propus înscrierea pe ordinea de zi a actualei sesiuni a Adunării Generale a punctului intitulat: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite".

Guvernul romîn consideră că dezvoltarea și îmbunătățirea continuă a relațiilor dintre statele situate în regiuni în care cele două sisteme social-economice vin în contact imediat sau apropiat capătă

o însemnătate deosebită atît pentru țările direct interesate cît și pentru pacea și securitatea generală.

Guvernele statelor respective ar putea totodată iniția tratative pentru rezolvarea problemelor litigioase existente între ele, ar putea încheia tratate de înțelegere și colaborare multilaterală sau orice alte instrumente de înțelegere regională, cu ajutorul cărora să se elimine astfel de surse importante de neîncredere și încordare în relațiile dintre state cum sînt bazele militare străine, rampele de lansare a rachetelor, staționarea avioanelor încărcate cu arme nucleare etc.

Asumarea de către marile puteri a angajamentului de a respecta asemenea aranjamente intervenite între statele unor zone geografice ar spori eficacitatea acestor aranjamente și valoarea lor pentru cauza păcii generale.

După cum se știe, guvernul romîn a propus încă din 1957 o astfel de înțelegere între statele regiunii balcanice și a reînnoit propunerile sale în 1959.

Am formulat propunerile noastre cu convingerea că regiunea balcanică poate fi transformată într-o zonă a păcii, fără armament atomic, rampe de lansare a rachetelor și baze militare străine. Aceasta ar corespunde în cel mai înalt grad intereselor fundamentale ale popoarelor țărilor balcanice și ar depăși cu mult ca importanță limitele acestei regiuni geografice.

Realizarea unei astfel de înțelegeri ar crea totodată condiții din cele mai favorabile pentru intensificarea schimburilor economice, a colaborării multilaterale și ajutorului reciproc, în folosul tuturor popoarelor acestei regiuni.

Faptul că în relațiile dintre unele state balcanice mai există încă probleme în litigiu pledează nu împotriva inițiativei guvernului romîn, ci în favoarea ei.

Este cunoscut că țările socialiste din Balcani și-au exprimat în repetate rînduri dorința de a rezolva pe cale de tratative problemele litigioase cu alte țări și au făcut propuneri în acest sens. Propria experiență a guvernului romîn confirmă că, atunci cînd există bună-

voință de ambele părți, problemele în litigiu se pot rezolva conform cu interesele reciproce.

Realizarea unei înțelegeri a statelor balcanice nu implică renunțarea la sistemele de alianță din care aceste state fac parte, după cum dezvoltarea relațiilor multilaterale dintre statele balcanice nu exclude dezvoltarea relațiilor bilaterale, pentru care există azi posibilități mult sporite față de trecut.

Am putut constata cu satisfacție că propunerile guvernului romîn sînt sprijinite de o serie de state din regiunea balcanică și se bucură de interes și de simpatie în opinia publică din toate țările acestei regiuni.

Cu convingerea profundă că realizarea înțelegerii balcanice corespunde pe de-a-ntregul intereselor fundamentale ale popoarelor acestei regiuni, precum și interesului general al menținerii și consolidării păcii în lumea întreagă, guvernul romîn reînnoiește propunerea cu privire la încheierea unui tratat de înțelegere și securitate colectivă avînd drept scop să consolideze pacea în regiunea balcano-adriatică și s-o transforme într-o zonă din care să fie eliminate bazele militare străine, rampele de lansare a rachetelor și armelor nucleare. Ne exprimăm speranța că atît guvernul grec cît și noul guvern turc vor primi în mod favorabil propunerea noastră de dezvoltare a colaborării și înțelegerii, de întărire a securității popoarelor din această regiune.

Domnule președinte,

Oricare ar fi concepțiile noastre politice sau filozofice, dacă militîm pentru pace, dacă ne este scumpă viața și munca creatoare a oamenilor, nu ne poate fi indiferent modul în care sînt îndrumate și pregătite pentru viață vlăstarele tinere ale omenirii, dacă ele sînt învățate să prețuiască omul și realizările sale materiale și spirituale sau, dimpotrivă, sînt crescute în spiritul negării creațiilor umane, al urii rasiale și naționale, al militarismului și războiului.

Fapte recente arată că cercuri influente din anumite țări fac eforturi pentru a inocula tineretului veninul intoleranței față de

oameni, îndeosebi față de cei de altă rasă, al revanșismului și al agresiunii, în scopul de a-l adapta proiectelor aventuriste ale adversarilor destinderii și păcii.

Pornind de la ideea că tînăra generație poate și trebuie să joace un rol important, un rol activ în favorizarea țelurilor păcii și coexistenței pașnice, guvernul romîn a propus înscrierea pe ordinea de zi a actualei sesiuni a punctului intitulat: „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare".

Considerăm că Adunarea Generală a O.N.U. ar aduce un real serviciu cauzei păcii dacă ar recomanda guvernelor și organizațiilor specializate să acorde o atenție sporită problemelor legate de promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare și ar iniția elaborarea unei convenții internaționale în acest sens.

Guvernul romîn nădăjduiește că propunerile sale, atît cea referitoare la înțelegerile regionale cît și aceea privind îndrumarea tineretului, vor găsi înțelegere și sprijin din partea statelor membre ale organizației noastre.

Domnilor delegați,

Ducînd cu consecvență o politică de pace și de lărgire continuă a colaborării multilaterale cu toate statele, Republica Populară Romînă și-a concentrat eforturile pentru continua dezvoltare a economiei sale naționale și ridicarea bunăstării materiale și culturale a poporului.

Vechea Romînie era cunoscută ca una dintre țările înapoiate ale Europei, cu o industrie slab dezvoltată, cu agricultură primitivă. În acea vreme, țării noastre îi erau caracteristice mizeria, analfabetismul în proporții de masă, mortalitatea infantilă ridicată și bolile endemice.

Cunoaștem din propria noastră experiență, stimați delegați, care sînt rezultatele dezastruoase ale dependenței de monopolurile străine pentru viața politică și economică a unei națiuni. Monopolurile

străine, care au dominat zeci de ani în țara noastră, au frînat dezvoltarea economiei, au jefuit bogățiile sale naturale și au exploatat munca harnicului popor romîn. Romînia importa aproape toate mașinile și utilajele și era nevoită să-și vîndă grînele pe seama subalimentației cronice a populației. Luîndu-și soarta în propriile mîini și devenind stăpîn pe bogățiile țării, poporul romîn le valorifică conform cu propriile sale interese, sporind continuu forța economică a țării.

Industria națională a crescut într-un ritm accelerat. Producția ei depășește de cinci ori volumul antebelic, iar în 1965, în conformitate cu planul de 6 ani, producția globală a industriei noastre va fi de peste două ori mai mare decît în 1959 — de circa zece ori mai mare decît în 1938, anul cu cea mai mare producție a vechii Romînii.

Au luat o mare dezvoltare industria siderurgică, industria constructoare de mașini, industria energetică, chimică și a petrolului. Producem azi mașini-unelte felurite, tractoare, combine și alte mașini agricole, mijloace de transport, utilaj electric. Asigurăm în întregime echipamentul necesar extracției și prelucrării complexe a petrolului și două treimi din echipamentul industrial necesar noilor întreprinderi, precum și dezvoltării celor existente, rămînînd și disponibilități însemnate pentru export.

Agricultura noastră a fost înzestrată cu peste 60.000 de tractoare, iar pînă la sfîrșitul anului 1965 ea va dispune de circa 150.000 de tractoare, precum și de toate celelalte mașini necesare agriculturii moderne.

Ca urmare a dezvoltării economiei, venitul național este în prezent de 2,7 ori mai mare decît în 1938 ; pînă în 1965 va crește de aproximativ 4,5 ori în comparație cu același an.

S-a ridicat continuu nivelul de trai al întregii populații. Puterea ei de cumpărare s-a dublat, iar consumul a crescut de 2—3 ori față de 1938.

Cheltuielile social-culturale s-au mărit în ultimii ani de 4,5 ori, ajungînd să reprezinte în 1959 un sfert din bugetul total al statului. Însemnate mijloace materiale au fost îndreptate spre dezvoltarea învățămîntului elementar, mediu și superior, pentru crearea unor condiții tot mai bune de educație a copiilor și tineretului, de ridicare continuă a nivelului cultural al întregului popor.

Gratuitatea învățămîntului, dezvoltarea rețelei școlare fac învățămîntul de toate gradele accesibil tuturor copiilor și întregului tineret.

O deosebită atenție se acordă formării cadrelor naționale de tehnicieni și alți specialiști pentru nevoile industriei, agriculturii și transporturilor, științei și culturii. Numărul inginerilor a crescut în țara noastră de la 9.000, cîți erau în 1938, la 60.000 în 1960.

Populației îi este asigurată o largă deservire medicală gratuită. Romînia se numără astăzi printre primele zece țări din lume în ceea ce privește numărul medicilor la mia de locuitori.

Aceste progrese considerabile au devenit posibile numai după ce poporul nostru a pus capăt dependenței sale politice și economice față de puterile imperialiste. Rezultatele obținute sînt efectul unei politici dictate de interesele fundamentale ale țării și de necesitățile dezvoltării ei pe calea progresului.

În dobîndirea rezultatelor schițate sumar aici, un rol însemnat l-a avut strînsa colaborare și întrajutorare dintre țările socialiste și sprijinul permanent și multilateral de care se bucură țara noastră din partea Uniunii Sovietice ; în mod deosebit poporul nostru prețuiește ajutorul pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică pentru dezvoltarea industriei, baza avîntului întregii economii naționale.

Domnule președinte,

Profundele transformări înfăptuite în țara noastră provoacă, așa cum este și firesc, nemulțumirea adversarilor progresului social, a exponenților politicii de dominație imperialistă asupra altor popoare.

Aceştia sînt inspiratorii feluritelor acţiuni provocatoare de grosolană imixtiune în treburile interne ale ţării noastre. Un exemplu recent îl constituie mascarada nedemnă a aşa-numitei „săptămîni a naţiunilor captive", patronată de personalităţi oficiale din S.U.A.

Promotorii războiului rece îşi îngăduie, adeseori, să adreseze poporului nostru, stăpîn pe destinele sale, promisiuni de „eliberare". Îi întrebăm pe aceşti „eliberatori" nechemaţi : de ce anume doriţi să eliberaţi poporul romîn ? De industria sa naţională, în plină dezvoltare, de bogăţiile ţării pe care poporul romîn le valorifică azi în interesul prosperităţii sale, de dreptul la muncă, la învăţătură, la odihnă, la asistenţă sanitară, de libertăţile asigurate în mod efectiv de orînduirea noastră socialistă ?

Poporul romîn cunoaşte suficiente exemple ale modului în care concepeţi libertatea acolo unde vă mai puteţi impune voinţa !

Ne-am referit aici la aceste acţiuni provocatoare, al căror ecou s-a făcut auzit şi în această sală, pentru a atrage atenţia Adunării Generale asupra uneia din formele războiului rece care alimentează tensiunea internaţională, încalcă normele relaţiilor între state şi care trebuie condamnată cu toată asprimea de către Organizaţia Naţiunilor Unite.

Domnilor delegaţi,

În încheiere, permiteţi-mi să exprim poziţia delegaţiei romîne în problema îmbunătăţirii şi perfecţionării activităţii O.N.U.

În această problemă noi pornim de la ideea că într-o lume în care există state cu diferite sisteme economice şi politice, O.N.U. îşi poate îndeplini cu succes sarcinile numai dacă rămîne fidelă principiului Cartei, care afirmă că O.N.U. trebuie să fie un centru de armonizare a eforturilor tuturor naţiunilor în vederea scopurilor comune, menţinerea păcii şi securităţii, dezvoltarea relaţiilor prieteneşti între naţiuni, realizarea cooperării internaţionale.

Trebuie să se ţină seama că în măsura în care s-a încercat şi se încearcă din partea unui grup de state sau a unui bloc militar

de a-şi asigura în O.N.U. o poziţie dominantă şi de a impune astfel hotărîri care servesc exclusiv intereselor sale şi care dăunează intereselor celorlalte state sau grupuri de state, în aceeaşi măsură se diminuează capacitatea acestei organizaţii de a-şi îndeplini efectiv rolul în apărarea păcii. Doar nimeni nu va accepta un arbitru despre care ştie de la început că favorizează partea opusă.

De aceea aş vrea să arăt, domnilor delegaţi, că a propune înlăturarea unor stări de lucruri care au permis folosirea O.N.U. ca un instrument al unui grup de puteri în dauna celorlalte state, a propune măsuri menite a asigura încrederea tuturor statelor membre în aparatul executiv al O.N.U. şi a garanta obiectivitatea lui în aplicarea hotărîrilor O.N.U. înseamnă a întări Organizaţia Naţiunilor Unite şi a face din ea un real şi puternic instrument de menţinere a păcii şi securităţii internaţionale.

Era, desigur, de aşteptat ca acei care au folosit pînă acum poziţiile lor dominante în O.N.U. pentru a-şi impune politica lor să reacţioneze la aceste propuneri aşa cum reacţionează totdeauna în istorie acei care sînt confruntaţi cu perspectiva de a-şi pierde privilegiile.

Schimbările progresiste care au cerut lichidarea unor privilegii au fost totdeauna însoţite de strigătele celor privilegiaţi, care prevesteau că, o dată cu pierderea privilegiilor lor, va izbucni o criză care va face să piară totul. În realitate n-au pierit decît privilegiile, iar lumea a continuat să trăiască şi să se dezvolte. Aceasta este valabil şi pentru o organizaţie internaţională ca Organizaţia Naţiunilor Unite.

Chestiunea restructurării secretariatului general este o chestiune de principiu pentru organizaţia noastră.

Restructurarea aparatului executiv al O.N.U. şi, în special, a secretariatului general este o cerinţă pe care o ridică însăşi viaţa internaţională a zilelor noastre, însăşi necesitatea imperioasă ca O.N.U. să poată deveni un instrument eficace în rezolvarea marilor probleme care sînt pe ordinea de zi a Adunării Generale a O.N.U. Aceasta o demonstrează şi cele petrecute în Congo, unde secretarul

general al O.N.U., d-l Hammarskjoeld, a acţionat, în fapt, ca exponent al politicii puterilor colonialiste, în loc să asigure îndeplinirea hotărîrilor Consiliului de Securitate, conform cu interesele libertăţii şi independenţei poporului congolez.

În actuala structură, secretarul general nu asigură aplicarea obiectivă a hotărîrilor O.N.U. Cu atît mai puţin poate asigura secretariatul general, în prezenta lui structură, sarcinile noi, de perspectivă, pe care aparatul executiv al O.N.U. va trebui să le asume în viitor.

Este ştiut, de pildă, că, în legătură cu înfăptuirea dezarmării generale şi complete, se va ridica problema creării unor forţe armate internaţionale ale O.N.U., care urmează a fi folosite conform hotărîrilor Consiliului de Securitate, organul însărcinat de Cartă să menţină pacea şi securitatea internaţională.

Îndeplinirea unor asemenea hotărîri va reveni, în mod firesc, aparatului executiv al O.N.U.

Se ridică deci chestiunea : ce garanţie vor avea grupurile de state care compun O.N.U. că aparatul executiv va îndeplini întocmai hotărîrile luate şi că el nu va fi folosit pentru a servi interesele înguste ale unui stat sau grup de state împotriva intereselor celorlalte grupuri de state ?

Este limpede că oricine priveşte serios şi responsabil problema asigurării păcii şi securităţii internaţionale nu poate să nu fie de acord că acestei chestiuni trebuie să i se dea un răspuns satisfăcător.

Delegaţia romînă consideră că răspunsul satisfăcător îl oferă propunerea U.R.S.S. ca organul executiv să fie constituit nu dintr-o singură persoană, secretarul general, ci din trei reprezentanţi ai grupelor de state care compun O.N.U. — statele aparţinînd alianţelor occidentale, statele socialiste şi cele neutre.

O asemenea soluţionare a problemei constituie o garanţie că activitatea aparatului executiv al O.N.U. se va desfăşura cu deplină obiectivitate.

Delegaţia romînă ţine să se alăture părerii exprimate de mai mulţi antevorbitori privitor la inconvenientele pentru desfăşurarea activităţii normale a O.N.U. ca urmare a faptului că sediul ei se află la New York.

Delegaţia romînă a venit la această adunare însufleţită de dorinţa de a-şi aduce contribuţia la rezolvarea problemelor de pe ordinea de zi.

Am păşit pe pămîntul Americii dînd expresie sentimentelor de stimă şi preţuire pe care le nutreşte poporul romîn pentru poporul american ; eram, ca şi celelalte delegaţii, îndreptăţiţi să aşteptăm ca în oraşul în care se desfăşoară lucrările acestui for suprem al naţiunilor să găsim condiţii favorabile activităţii lui şi un climat propice bunei înţelegeri între popoare.

Am constatat însă că, în momentul cînd la sesiune sînt reunite delegaţiile a aproape 100 de state, printre care un mare număr sînt reprezentate prin şefi de state şi guverne, aici, la New York, se desfăşoară una din cele mai penibile încercări de a otrăvi atmosfera internaţională prin împletirea măsurilor ostile, şicanatoare şi discriminatorii luate de oficialităţile americane, cu aşa-zisele „demonstraţii" ale unor huligani, fascişti fugari şi infractori de drept comun închiriaţi cu ziua sau cu ora. Aceasta este, probabil, imaginea obişnuită a mult trîmbiţatei „lumi libere", aşa cum o concep inspiratorii tuturor acestor acţiuni provocatoare.

Delegaţia romînă consideră justificată părerea că trebuie examinată problema găsirii unui alt sediu pentru O.N.U. într-o ţară care poate asigura desfăşurarea normală, în condiţii demne, a activităţii delegaţiilor şi a organizaţiei în întregul ei.

Domnule preşedinte,

Stimaţi delegaţi,

Popoarele lumii îşi pun mari nădejdi în această sesiune. Ele aşteaptă ca Adunarea Generală să găsească drumul pentru a scoate problema dezarmării din impas şi pentru a înfăptui dezarmarea generală şi completă, transformînd în realitate năzuinţa nobilă a ome-

nirii — o lume fără războaie. Ele aşteaptă ca Adunarea Generală să se pronunţe pentru abolirea definitivă a sistemului colonialist şi să deschidă popoarelor care mai suferă jugul robiei coloniale porţile libertăţii şi demnităţii umane. Ele aşteaptă ca Adunarea Generală să condamne şi să ceară încetarea acţiunilor care periclitează pacea şi încalcă principiul sfînt al suveranităţii naţionale. Ele aşteaptă ca Organizaţia Naţiunilor Unite să devină cu adevărat instrumentul efectiv al apărării păcii şi securităţii internaţionale.

În încheiere, daţi-mi voie să vă mulţumesc pentru atenţia acordată şi să exprim urarea ca lucrările acestei sesiuni să corespundă marilor aşteptări ale popoarelor lumii.

„Scînteia" nr. 4.950
din 28 septembrie 1960

DECLARAŢIE FĂCUTĂ CORESPONDENŢILOR ZIARULUI „IZVESTIIA" ÎN LEGĂTURĂ CU EDITAREA CELEI DE-A DOUA CĂRŢI „O ZI ÎN LUME" [1]

— 27 septembrie 1960 —

Un sfert de veac constituie o epocă întreagă în viaţa omenirii. Aceasta a fost o perioadă furtunoasă. În acest răstimp, ţara noastră şi-a schimbat complet înfăţişarea : a fost lichidat regimul burghezo-moşieresc, s-a instaurat puterea populară, socialismul triumfă în toate sectoarele economiei şi vieţii sociale.

Romînia anului 1935 a fost o ţară a înapoierii economice şi culturale ; comuniştii şi ceilalţi luptători pentru democraţie, pentru progres, pentru independenţă naţională şi prietenie cu Uniunea Sovietică erau supuşi unor represiuni sălbatice. Pentru mine personal anul acela este legat de amintirea anilor îndelungaţi petrecuţi la închisoare, împreună cu alţi participanţi la mişcarea muncitorească. La 27 septembrie 1935 mă aflam între zidurile Doftanei, pe care poporul nostru o poreclise „Bastilia romînească".

Astăzi ruinele acestei închisori sînt prefăcute în muzeu, iar în împrejurimile Doftanei, ca şi în întreaga ţară, clocoteşte munca creatoare a poporului nostru liber. La 27 septembrie 1960 noi ne aflăm la New York, unde delegaţia Republicii Populare Romîne, alături de delegaţia Uniunii Sovietice şi ale altor ţări socialiste, face să răsune chemarea la pace, la înfăptuirea dezarmării generale şi totale, la abolirea ruşinii secolului nostru — sistemul colonial.

[1] Prima carte a apărut în 1935, din iniţiativa lui Maxim Gorki. Ea cuprindea relatări asupra evenimentelor şi faptelor petrecute în viaţa oamenilor şi a statelor în ziua de 27 septembrie 1935.

Acum un sfert de veac, U.R.S.S. era singura țară socialistă. Azi în lume ființează puternicul lagăr socialist, a cărui existență exercită o înrîurire determinantă asupra evoluției contemporane. Omenirea nu stă pe loc, ea merge înainte, spre socialism, spre bunăstare, spre pace, și nu există forță în lume care să poată opri acest mers irezistibil înainte.

„Scînteia" nr. 4.952
din 30 septembrie 1960

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CEA DE-A 15-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE ÎN PROBLEMA REPREZENTĂRII CHINEI ÎN O.N.U.

— 6 octombrie 1960 —

Domnule președinte,

Domnilor delegați,

Numărul și însemnătatea statelor care s-au pronunțat de la această tribună pentru rezolvarea neîntîrziată a reprezentării Chinei în O.N.U. demonstrează că această problemă a devenit atît de vitală pentru organizație, încît ea afectează înseși temeliile și rațiunea ei de a fi. A devenit clar că atitudinea față de recunoașterea dreptului legitim al marelui popor chinez de a fi reprezentat în O.N.U. reflectă, în ultimă analiză, sinceritatea și consecvența fiecărui stat față de înseși principiile și scopurile fundamentale ale Cartei O.N.U.

Așa se și explică de ce, în ciuda presiunilor ce se exercită asupra delegațiilor pentru ca ele să sprijine și de astă dată acțiunea arbitrară și ilegală a S.U.A., foarte puțini sînt aceia care se încumetă să o facă de la această tribună.

Cum se poate să proclami în vorbe necesitatea ca această organizație să fie universală, iar în fapt să împiedici participarea la activitatea ei a unui mare stat cu o populație cît un sfert din omenire ?

De altfel, în cazul de față nu se pune chestiunea de a primi în O.N.U. un stat, ci de a restabili în drepturile sale, care au fost uzurpate și încălcate sistematic, una din puterile fondatoare ale acestei organizații, unul din membrii permanenți ai Consiliului de Securitate.

1201—46

Ascuţimea şi urgenţa problemei sînt subliniate de ponderea pe care o are în viaţa politică şi economică internaţională Republica Populară Chineză, mare putere mondială, ţară vastă cît un continent, care cuprinde peste 650.000.000 de oameni.

Remarcabilele realizări ale poporului chinez în lichidarea vestigiilor colonialismului, în dezvoltarea economiei şi culturii, ca şi în apărarea păcii, în promovarea principiilor coexistenţei paşnice şi a colaborării internaţionale se bucură de o largă recunoaştere internaţională. A devenit de neconceput rezolvarea marilor probleme internaţionale fără participarea activă a Republicii Populare Chineze.

Cu toate acestea, tocmai în organizaţia internaţională care are menirea să asigure menţinerea păcii şi securităţii şi dezvoltarea colaborării între state s-a impus şi se tinde şi acum să se impună o hotărîre care împiedică marele popor chinez de a-şi spune cuvîntul şi de a-şi aduce contribuţia la rezolvarea marilor probleme ale păcii şi colaborării internaţionale.

An de an am asistat aici la acţiunea abuzivă prin care Statele Unite, folosindu-se de poziţia pe care o ocupă în organizaţie, împiedică lichidarea unei anomalii atît de dăunătoare O.N.U. şi cauzei pentru care a fost creată.

Însuşi conţinutul şi tonul proiectului de rezoluţie american supus Adunării vorbeşte despre caracterul acestei acţiuni. Citeşti acest text şi te întrebi : reprezintă el oare cu adevărat un proiect de rezoluţie sau o circulară prin care un organ administrativ-militar transmite ordine forurilor aflate în subordinea sa ? Căci proiectul american cere textual şi pe un ton de comandă ca Adunarea Generală nici măcar să nu ia în discuţie problemele reprezentării Chinei. Nu constituie oare proiectul american o încercare făţişă de a pune căluş în gura Adunării Generale ? Aceasta reprezintă, domnilor delegaţi, una din cele mai crase manifestări ale „politicii de pe poziţii de forţă" — şi nu în relaţiile cu o ţară sau alta, ci faţă de însăşi Adunarea Generală a O.N.U.

Care este substratul poziţiei pe care se situează adversarii soluţionării problemei reprezentării Chinei ? Răspunsul e simplu, clar, cunoscut de toată lumea : Statelor Unite nu le este pe plac regimul social pe care poporul chinez şi l-a cucerit la capătul unei lupte de decenii şi cu preţul unor uriaşe jertfe de sînge. De asemenea, imperialismul american nu poate uita că victoria revoluţiei chineze a dat întregului sistem colonial una din cele mai grele lovituri, însufleţind lupta pentru libertate şi independenţă naţională a celorlalte popoare asuprite.

Nu este o noutate că imensa forţă vitală a socialismului, puterea sa de atracţie asupra popoarelor pricinuiesc anumitor cercuri din Occident cea mai adîncă nemulţumire şi că această nemulţumire ia uneori formele cele mai violente. Dar, oricît de violentă ar fi reacţia forţelor retrograde, ea s-a dovedit, se dovedeşte şi se va dovedi incapabilă de a stăvili sau de a împinge înapoi noile idei sociale. Doar este ştiut că apariţia orînduirii socialiste este rezultatul unui proces istoric ireversibil şi marchează o etapă nouă, superioară în dezvoltarea societăţii umane.

Sînt mai mult decît absurde iluziile ce şi le fac unii politicieni că evoluţia unui asemenea proces ar putea fi oprită cu ajutorul forţei, — şi cu atît mai puţin cu ajutorul unei maşini de vot. Realităţile contemporane trebuie privite în faţă. Trebuie să se recunoască existenţa în lume a unor state cu orînduiri social-politice diferite şi să se tragă concluzia înţeleaptă că, în condiţiile date, numai convieţuirea paşnică a celor două sisteme poate feri omenirea de calamităţile celui mai pustiitor război.

Realităţile zilelor noastre trebuie să-şi găsească o oglindire fidelă în activitatea O.N.U., care a şi fost concepută ca organizaţie a tuturor statelor, indiferent de sistemul lor social-politic.

Adversarii reprezentării Chinei în O.N.U. încearcă să justifice atitudinea lor inadmisibilă, recurgînd adesea la calomnia învechită că această ţară ar constitui un factor de „nelinişte" în lume. Aceasta reprezintă o sfidare crasă a adevărului, deoarece toată lumea ştie că tocmai S.U.A. au cotropit Taivanul şi alte insule chineze şi desfă-

şoară acţiuni agresive făţişe împotriva Chinei. Faptele arată că, în timp ce forţele armate ale Republicii Populare Chineze se află toate pe teritoriul propriu, Statele Unite au trimis forţe armate navale şi aeriene, înzestrate cu arme atomice şi rachete, departe de teritoriul propriu, ocupînd o parte a Chinei şi împînzind regiunea din apropierea Chinei cu baze militare agresive îndreptate împotriva Republicii Populare Chineze. De cînd oare un stat care îşi ţine forţele armate pe teritoriul propriu în vederea apărării suveranităţii, independenţei şi integrităţii sale teritoriale pricinuieşte „neliniştea" şi este considerat „agresiv", iar statul care trimite forţe armate la mii de kilometri distanţă pe teritorii străine, asigură „liniştea" şi este considerat „paşnic" ? Este caracteristic că conducătorii remarcabili ai unor state asiatice din vecinătatea Republicii Populare Chineze, ca preşedintele Indoneziei — Sukarno, primul ministru al Indiei — Nehru, primul ministru al Birmaniei — U Nu, primul ministru al Cambodgiei — prinţul Sianuk, conducătorii de stat ai Afganistanului, Nepalului şi alţii se declară pentru recunoaşterea dreptului legitim al Chinei în O.N.U. şi consideră aceasta ca fiind indispensabilă pentru rezolvarea marilor probleme internaţionale. Nu este oare absurd ca guvernul de la Washington să impună în O.N.U. o hotărîre pe care statele asiatice vecine cu China o consideră nejustă şi dăunătoare ?

Injusteţea şi şubrezenia poziţiei americane sînt atît de evidente, încît pînă şi unii aliaţi ai S.U.A. din cadrul N.A.T.O. o resping, scoţînd în evidenţă caracterul ei falimentar. Este instructivă în această privinţă declaraţia făcută în Adunarea Generală de ministrul afacerilor externe al Danemarcii, care a conchis în mod cu totul justificat că „mai devreme sau mai tîrziu poporul chinez va fi reprezentat în această organizaţie de guvernul care exercită efectiv autoritatea".

Domnule preşedinte,

Reprezentantul S.U.A. a încercat aici să se erijeze în apărător al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Poziţia sa în problema reprezen-

tării Chinei a constituit însă în fapt un atac direct împotriva temeiilor O.N.U., capacităţii organizaţiei de a aborda cu întreaga autoritate şi răspundere problemele majore ale vieţii internaţionale.

Este un fapt unanim recunoscut că nu poate fi concepută o soluţionare radicală a celor mai importante probleme, şi în primul rînd a problemei dezarmării, fără participarea şi contribuţia R. P. Chineze.

Reprezentantul S.U.A. a căutat să se erijeze aici în exponentul unei poziţii de calm şi de vorbe blînde. În lumina actelor săvîrşite de S.U.A., asemenea vorbe nu pot fi interpretate decît în contextul vechiului principiu al politicii externe americane : „Vorbeşte blînd şi mînuieşte un ciomag mare".

Realitatea este că poziţia S.U.A. faţă de R. P. Chineză dovedeşte nu dorinţa de negocieri, ci tendinţa de înveninare a relaţiilor între state, intenţia de a continua perimata politică „de pe poziţii de forţă" şi de a împiedica O.N.U. să-şi îndeplinească rolul de instrument de însănătoşire a vieţii internaţionale şi de creare a condiţiilor necesare negocierilor.

Se pune întrebarea : Vor izbuti cercurile imperialiste să imprime Organizaţiei Naţiunilor Unite un asemenea curs sau se va crea posibilitatea ca această organizaţie să acţioneze cu deplinătatea capacităţilor sale în sensul dorit de popoare pentru a grăbi soluţionarea marilor probleme ce ne stau în faţă ?

Delegaţia romînă adresează participanţilor la sesiune apelul de a privi această problemă cu toată seriozitatea şi răspunderea şi de a contribui la soluţionarea ei urgentă.

Acestea sînt temeiurile pentru care Republica Populară Romînă, alături de toate statele iubitoare de pace, cere ca Adunarea Generală să hotărască excluderea din rîndurile ei a marionetelor ciankaişiste şi să restabilească drepturile legitime ale marelui popor chinez în Organizaţia Naţiunilor Unite.

„Scînteia" nr. 4.958
din 7 octombrie 1960

EXPUNERE LA PLENARA C.C. AL P.M.R.

31 octombrie — 1 noiembrie 1960

Tovarăşi,

Plenara Comitetului Central a fost convocată pentru a examina proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1961.

Îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate pentru primul an al planului de 6 ani creează condiții favorabile pentru realizarea prevederilor stabilite de Congresul al III-lea al partidului cu privire la dezvoltarea economiei naționale și creșterea continuă a nivelului de trai.

PLANUL PE 1960 VA FI ÎNDEPLINIT ŞI DEPĂŞIT

După datele preliminate se poate aprecia că *în acest an producția industrială va crește, comparativ cu 1959, cu circa 15,5%, față de 14% cît a fost prevăzut în plan.*

O importanță deosebită are faptul că se realizează creșteri însemnate în toate ramurile industriale, și îndeosebi în ramurile hotărîtoare pentru industrializarea socialistă: în industria construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor — o creștere de 20%, în industria siderurgică — de 30%, în industria energiei electrice și termice — de 14%.

Aprovizionarea oamenilor muncii a fost simțitor îmbunătățită prin realizările obținute în ramurile producătoare de bunuri de consum: în industria textilă producția a crescut cu 16% față de

1959, în industria alimentară cu peste 11% și în industria confecțiilor cu 40%.

S-au obținut însemnate sporuri de producție la principalele mașini, utilaje, materii prime, materiale, bunuri de consum. *Producția anului 1960 va fi mai mare decît aceea a anului 1959 cu peste 370.000 de tone de oțel, 175.000 de tone de fontă, 320.000 de tone de laminate finite, 400.000 de tone de minereu de fier, 210.000 de tone de cocs metalurgic, 6.100 de tractoare, 5.000 de tone de mase plastice, 14.000 de tone de plăci aglomerate.* De asemenea, *producția principalelor bunuri de consum va fi mai mare decît a anului 1959 cu peste 39.000.000 m² de țesături, aproape 1.700.000 de perechi de încălțăminte, peste 30.000 de tone de carne, aproape 135.000 de tone de zahăr, cu 56.000 de tone de ulei comestibil.*

A continuat să se lărgească baza tehnică-materială a agriculturii socialiste; parcul de mașini și utilaje ale unităților agricole crește cu 11.600 de tractoare, 5.300 de combine, 14.000 de semănători și alte mașini.

Producția agricolă obținută în 1960 asigură toate nevoile de consum ale economiei naționale și creșterea rezervelor statului, cu toate că în anumite regiuni condițiile climaterice n-au fost favorabile.

Contribuția sectorului socialist din agricultură la formarea fondului central de cereale a fost în acest an de peste 85%. Un rol important l-au avut gospodăriile agricole de stat, care au asigurat 39% la grîu și 26% la porumb din fondul central de cereale. De asemenea, ele au livrat importante cantități de carne, lînă, lapte și alte produse.

Rezultate bune au fost obținute la producția de sfeclă de zahăr și floarea-soarelui, care asigură nevoile de consum sporite de zahăr și ulei ale populației, rămînînd disponibilități și pentru export.

Ca urmare a efortului susținut în dezvoltarea continuă a forțelor de producție și a creșterii acumulărilor, *volumul de investiții în economia națională crește în 1960 față de 1959 cu aproape 33%.*

Fondurile fixe ce vor fi puse în funcţiune vor fi de 22 de miliarde de lei, faţă de 15,5 miliarde de lei cît au fost în 1959.

În acest an intră în producţie 17 întreprinderi noi, 17 secţii noi şi vor fi dezvoltate şi reutilate 82 de uzine şi fabrici. Printre obiectivele noi sînt: o baterie de cocs, o secţie de dolomită şi un cuptor Martin de 400 de tone la Combinatul siderurgic Hunedoara, o fabrică de ţevi sudate la Bucureşti, Uzinele de produse sodice Govora şi Borzeşti, Fabrica de celuloză din stuf de la Chiscani-Brăila şi Fabrica de semiceluloză din paie de la Palas-Constanţa, o instalaţie de cracare catalitică la Borzeşti, complexul de industrializare a lemnului Tîrgu-Jiu, fabricile de mobilă din Iaşi şi Militari-Bucureşti, fabricile de zahăr de la Bucecea şi Luduş, Combinatul de produse lactate din Bucureşti, Fabrica de lapte-praf din Cîmpulung şi altele.

Au început să producă energie electrică primele agregate ale hidrocentralei „V. I. Lenin", unul dintre principalele obiective ale planului de electrificare de zece ani. Puterea instalată în centrale electrice creşte în 1960 cu 180 MW şi vor fi date în exploatare 1.150 km de linii de înaltă tensiune.

Folosirea în 1960 cu mai mult spirit gospodăresc a fondurilor de investiţii alocate a contribuit la creşterea eficienţei economice a acestora; a crescut preocuparea pentru organizarea raţională a lucrărilor, iar aprovizionarea cu materiale s-a făcut în condiţii mult mai bune.

Sub conducerea organizaţiilor de partid, muncitorii, inginerii şi tehnicienii constructori au redus consumurile de materiale, au realizat lucrări de o calitate mai bună. Trebuie subliniat în mod deosebit scurtarea duratei de executare a construcţiilor. Astfel, cuptorul Martin de 400 de tone de la Combinatul siderurgic Hunedoara a fost realizat în numai 11 luni, Fabrica de semiceluloză din paie de la Palas-Constanţa în 14 luni, iar fabricile de zahăr de la Luduş şi Bucecea în 17 luni, perioade mult mai mici faţă de cele în care s-au executat în trecut construcţii similare. Scurtarea termenelor de executare a construcţiilor a dus la obţinerea de mari economii şi la

punerea în funcţiune de noi capacităţi, care au contribuit la creşterea producţiei.

Aceste succese mari pe care le-au obţinut muncitorii, tehnicienii şi inginerii din industria construcţiilor arată capacitatea lor creatoare şi dovedesc că există mari posibilităţi de a obţine rezultate şi mai bune în reducerea termenelor de execuţie a lucrărilor, care trebuie să constituie o preocupare de zi cu zi a conducerilor ministerelor şi întreprinderilor.

Anul acesta, întreaga activitate economică s-a desfăşurat la un nivel mai înalt, ceea ce arată că organele de partid şi de stat au pus în centrul preocupărilor lor problemele concrete ale economiei, pe care le rezolvă cu tot mai multă competenţă.

Trebuie să subliniem cu deosebită satisfacţie entuziasmul cu care oamenii muncii, sub conducerea organizaţiilor de partid, au desfăşurat întrecerea socialistă în cinstea celui de-al III-lea Congres al partidului. Avîntul creator al celor ce muncesc şi priceperea lor în folosirea rezervelor interne ale economiei şi-au găsit o vie expresie în importantele angajamente luate în întrecerea socialistă, ca şi în hotărîrea cu care acestea sînt traduse în viaţă.

În primele zece luni, planul de producţie a fost depăşit la majoritatea produselor industriale, dîndu-se peste plan o producţie în valoare de peste 1,6 miliarde de lei. Pînă la 1 septembrie a.c. s-au realizat peste prevederile planului economii în sumă de peste 1 miliard de lei şi beneficii de aproape 300.000.000 de lei.

Traficul de mărfuri cu mijloace de deservire generală va fi în 1960 cu circa 13,5% mai mare decît în 1959. A crescut ponderea transporturilor auto în volumul total al încărcărilor de la 29% în 1959 la 37% în acest an, datorită creşterii parcului şi folosirii lui mai eficiente prin concentrarea autovehiculelor în organizaţii specializate ale Ministerului Transporturilor şi Telecomunicaţiilor.

Productivitatea muncii se prevede a fi anul acesta în industrie cu circa 10,5% mai mare ca în 1959, ceea ce reflectă creşterea generală a nivelului tehnic în întreprinderi, înzestrarea economiei

cu tehnică modernă, îmbunătățirea organizării producției și ridicarea continuă a calificării muncitorilor, maiștrilor și inginerilor.

Economia țării noastre se caracterizează prin dezvoltarea în ritm intens a forțelor de producție, prin creșterea însemnată a venitului național, a acumulărilor și prin continua ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Veniturile statului depășesc cu 8% pe cele din 1959 și sînt mai mari decît prevederile planului.

Prin intrarea în producție a noilor întreprinderi și lărgirea celor existente, prin creșterea însemnată a volumului de construcții și extinderea activității de deservire, *numărul de salariați ocupați în economia națională a crescut în 1960 cu aproape 160.000 față de 1959.*

În 1960 a fost îmbunătățită salarizarea cadrelor tehnice și economice, au fost efectuate reduceri de prețuri la unele produse, ceea ce a sporit puterea de cumpărare a populației cu aproximativ 2 miliarde de lei anual.

Volumul desfacerilor de mărfuri a crescut cu aproape 15% față de anul 1959. S-au realizat progrese simțitoare în privința calității, lărgirii sortimentelor și îmbunătățirii prezentării bunurilor de consum. În rețeaua comercială au fost puse în funcțiune 700 de unități noi, înzestrate cu utilaje moderne, care contribuie la îmbunătățirea aprovizionării și deservirii populației.

S-a intensificat construcția de locuințe, dîndu-se în folosință oamenilor muncii peste 30.000 de apartamente, aproximativ cu 35% mai mult decît în anul trecut.

S-au dat în folosință 2.600 de săli de clasă pentru învățămîntul de cultură generală; 13 cinematografe în orașe; rețeaua cinematografică în mediul rural s-a mărit cu 700 de aparate noi; s-au construit un număr însemnat de așezăminte culturale la orașe și sate.

Pentru îmbunătățirea alimentării cu apă și energie electrică, a transportului în comun și a salubrității în orașe, precum și pentru alte acțiuni de gospodărie comunală, s-au investit peste 800.000.000 de lei.

Rețeaua sanitară a crescut față de 1959 cu 2.500 de paturi în spitale și sanatorii și cu 9 policlinici, creîndu-se condiții tot mai bune pentru ocrotirea sănătății oamenilor muncii de la orașe și sate; au fost trimiși la odihnă și tratament balneo-climateric peste 575.000 de persoane.

Rezultatele obținute în toate sectoarele demonstrează forța economiei noastre naționale în plin avînt, reflectă însuflețirea și entuziasmul cu care oamenii muncii, însușindu-și politica partidului, luptă pentru traducerea ei în viață.

DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI INDUSTRIALE ÎN 1961

Tovarăși,

Proiectul planului de stat pe anul 1961, pe care îl supunem dezbaterii plenarei, prevede concentrarea eforturilor pentru continuarea în ritm susținut a industrializării socialiste, creșterea mai departe a producției agricole vegetale și animale și ridicarea bunăstării materiale și culturale a oamenilor muncii.

Pe baza noilor capacități ce vor intra în producție și a mai bunei folosiri a celor existente, precum și a creșterii productivității muncii, *proiectul de plan prevede ca producția globală a industriei socialiste să reprezinte în anul viitor 88,7 miliarde de lei, corespunzător unei creșteri cu 13,5% față de realizările preliminate ale anului 1960, din care producția mijloacelor de producție — grupa A — cu 13,8%, iar producția bunurilor de consum — grupa B — cu 13%.*

Producția industriei energiei electrice și termice va crește cu 22%, a industriei siderurgice cu 16,6%, a industriei construcțiilor de mașini cu circa 16%, a industriei chimice, celulozei și hîrtiei cu 18%, a industriei ușoare cu 16% și a industriei alimentare cu 11%.

Producția de energie electrică va fi de 8,8 miliarde kWh; se prevede creșterea puterii instalate în centrale electrice cu aproape 250 MW, va începe construcția de noi centrale, printre care termo-

centrala de la Luduş şi hidrocentrala de pe Argeş; se vor pune în funcţiune 1.700 km de reţele de înaltă tensiune, dintre care liniile de 110 kV Fîntînele-Luduş-Cluj, Govora-Bărbăteşti, Craiova-Caracal, Hunedoara-Brad, Baia Mare-Satu Mare şi se vor construi primele linii de transport de 220 kV. Se va dezvolta acţiunea de termoficare prin extinderea reţelelor în oraşele Bucureşti, Reşiţa şi Oneşti şi prin introducerea termoficării industriale şi urbane în Timişoara, Arad, Hunedoara, Vulcan şi alte centre industriale.

În oraşul Iaşi va începe construcţia centralei de termoficare pentru alimentarea cu energie şi căldură a oraşului şi a întreprinderilor industriale.

Producţia de energie termică din centrale publice va creşte de peste 3 ori.

În industria siderurgică, producţia de fontă în 1961 va ajunge la 1.080.000 de tone, iar cea de oţel la 2.100.000 de tone — cu peste 300.000 de tone mai mult decît în 1960 —, creşterea producţiei siderurgice urmînd să fie obţinută, în mare măsură, pe seama îmbunătăţirii indicilor de utilizare a agregatelor. Proiectul de plan prevede creşterea producţiei de laminate finite pline cu circa 20% faţă de 1960, prin folosirea mai deplină a laminoarelor şi, în principal, a laminorului de 650 de la Hunedoara.

În anul viitor se vor pune în funcţiune, la Hunedoara, cuptorul numărul 5 de 400 de tone la noua oţelărie Martin, linia de sîrmă din noua secţie de laminoare şi se vor executa lucrări pentru mărirea capacităţii blumingului cu 700.000 de tone pe an; la Reşiţa se va termina reconstrucţia secţiei furnale, punîndu-se în funcţiune două furnale de cîte 700 m^3 şi va intra în producţie o nouă fabrică de aglomerare.

În 1961 se vor deschide lucrările de construcţie ale Combinatului siderurgic de la Galaţi. Va începe construcţia forjei şi turnătoriei cu o capacitate anuală de 25.000 de tone de piese de oţel, 7.000 de tone de piese de fontă şi 40.000 de tone de lingouri forjate, a atelierului de construcţii metalice şi a atelierului de întreţinere mecanică. Pentru lucrătorii combinatului vor fi construite locuinţe în sumă de 75.000.000 de lei.

Ministerul Industriei Grele, organizaţiile de proiectare, constructorii vor trebui să folosească cele mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii în proiectarea şi construcţia acestui mare combinat.

Pentru dezvoltarea în continuare a bazei proprii de materii prime a industriei siderurgice, producţia de minereu de fier va creşte cu 20%, iar cea de cocs cu 22%. Vor începe lucrările de deschidere a minei de la Căpuş-Cluj, care va intra în producţie în 1962. Va intra în producţie în trimestrul II 1961, la Calan, uzina experimentală pentru punerea la punct a noului procedeu de cocsificare a cărbunilor din Valea Jiului.

În sectorul geologic au fost obţinute rezultate însemnate, ca urmare a înzestrării cu utilaje şi instalaţii moderne, a organizării muncii pe şantierele de explorări, a ridicării calificării cadrelor. Preţul de cost pe tona de rezervă industrială explorată a scăzut la minereu de fier de la 7,1 lei în 1959 la 3,8 lei în 1960, la minereuri neferoase de la 12,4 la 9,3 lei, la ţiţei de la 45,7 la 31,1 lei.

Comitetul geologic, ministerele cu activitate geologică trebuie să-şi îmbunătăţească munca în mod continuu, să introducă cu mai multă hotărîre metodele cele mai avansate de cercetare geologică, spre a obţine o creştere şi mai mare de rezerve, cu cheltuieli cît mai reduse.

Aceste sarcini se pun cu atît mai imperios, cu cît în 1961 se prevede să se execute un volum important de lucrări geologice, cu 15% mai mare decît în 1960, însumînd 1,8 miliarde de lei. Concomitent cu creşterea volumului de prospecţiuni, se prevede să se îmbunătăţească în continuare eficienţa economică a lucrărilor geologice. Pentru aceasta, pe lîngă introducerea hotărîtă a tehnicii noi, o mare importanţă are buna organizare a muncii pe şantierele geologice, utilizarea superioară a instalaţiilor, economiile de materiale, efectuarea lucrărilor cu indici tehnici-economici cît mai ridicaţi. Trebuie să se ia măsuri pentru a concentra cele mai bune cadre de geologi în sectoarele principale ale activităţii geologice.

Industria constructoare de mașini va produce în 1961 peste 2.400 de strunguri, 130 de instalații de foraj complete, 20.000 de tractoare, 6.000 de combine tractate pentru cereale, peste 10.000 de autocamioane și autobuze, 12 locomotive diesel electrice de 2.100 CP; producția de utilaje pentru industria chimică și prelucrarea țițeiului va crește cu peste 60%, de utilaje pentru siderurgie și turnătorii cu circa 30%, de utilaje pentru industria ușoară și alimentară cu 40%.

Sarcinile principale pe anul 1961 ale industriei constructoare de mașini sînt însușirea în fabricație a unor noi mașini și utilaje necesare înzestrării economiei naționale, lărgirea sortimentelor și ridicarea nivelului tehnic, îmbunătățirea calității mașinilor și utilajelor la nivelul celor mai perfecționate produse similare de pe piața mondială.

Pentru îndeplinirea acestor sarcini, Ministerul Industriei Grele și întreprinderile constructoare de mașini trebuie să se preocupe permanent de alegerea judicioasă și de perfecționarea produselor fabricate. Punerea în producție a noilor produse nu se va putea face decît după ce va fi aprobată de către conducerea superioară, pe baza unor studii tehnice și economice comparative, aprofundate, care să dea maximum de garanții în ce privește caracteristicile tehnice, calitatea și economicitatea fabricației.

Pentru ridicarea continuă a nivelului tehnic și calitativ în industria constructoare de mașini, Ministerul Industriei Grele și conducerile întreprinderilor vor trebui să asigure elaborarea documentațiilor constructive și tehnologice de către serviciile tehnice ale întreprinderilor, să organizeze producția de serie în secții specializate dotate cu toate utilajele și dispozitivele pentru execuție și control. În acest scop trebuie să fie concentrate cadrele de ingineri, maiștri și muncitori cu înaltă calificare în secțiile hotărîtoare, unde se elaborează documentația tehnică, se pregătește fabricația și se execută însușirea noilor mașini și utilaje.

În 1961, Ministerul Industriei Grele va trebui să treacă la profilarea mai strictă a întreprinderilor electrotehnice, pe linia specializării și cooperării. Va trebui să realizăm cu toată hotărîrea o cotitură în ceea ce privește îmbunătățirea tehnologiei de fabricație și a calității, realizîndu-se produse de înalt nivel tehnic și cu aspect industrial. Pentru asigurarea nevoilor crescînde ale industriei și ale celorlalte ramuri ale economiei, precum și pentru satisfacerea cerințelor tot mai mari ale populației, trebuie să fie lărgite nomenclatura și sortimentul producției industriei electrotehnice.

În industria chimică, producția va crește cu 37% la sodă calcinată și caustică, cu 30% la îngrășăminte chimice, cu circa 30% la celuloză și semiceluloză; producția de fire și fibre sintetice va fi de 1.700 de tone.

În 1961 vor intra în producție noi combinate și unități în industria chimică: Combinatul de la Roznov, cu o capacitate de 100.000 de tone de amoniac pe an, 210.000 de tone de îngrășăminte azotoase și 10.000 de tone de uree; Fabrica de fibre rolan de la Săvinești cu o capacitate de 5.000 de tone; 18.000 de tone de fenol și 11.000 de tone de acetonă la Combinatul de la Borzești; vor crește capacitățile de producție la Uzinele Năvodari cu 100.000 de tone de acid sulfuric și 300.000 de tone de superfosfați și la Ocna Mureșului la 300.000 de tone pe an carbonat de sodiu și altele.

Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei trebuie să acorde atenție sporită punerii în producție a noilor întreprinderi, pregătirii din timp a cadrelor de muncitori și tehnicieni în vederea asigurării unei calități superioare la noile produse chimice și folosirii instalațiilor la întreaga capacitate.

Pentru utilizarea din ce în ce mai largă a maselor plastice în întreaga economie, și îndeosebi în industria constructoare de mașini, a construcțiilor și în producția bunurilor de consum, ministerele vor trebui să ia măsuri organizatorice și să asigure utilajele și mijloacele necesare pentru prelucrarea acestora în sortimente cît mai variate și de calitate superioară.

În industria petrolului, prin intrarea în funcțiune a complexului de reformare catalitică și a instalației de absorbție și fracționare a

gazelor de la rafinăria Brazi, a instalației de cocsare la rafinăria Borzești ș.a., va spori substanțial producția de benzină cu cifră octanică ridicată, de gaze lichefiate pentru chimizare, de uleiuri și motorină de calitate superioară, asigurîndu-se o valorificare a tonei de țiței cu 7% mai mare decît în 1960.

În industria lemnului, eforturile vor fi îndreptate în continuare spre valorificarea superioară a masei lemnoase. Se prevede ca dintr-un metru cub de masă lemnoasă să se obțină în 1961 o producție cu o valoare de circa 10% mai mare decît în 1960, îndeosebi pe seama creșterii însemnate a producției de placaj, panel, plăci aglomerate și mobilă. În felul acesta, deși volumul total al masei lemnoase ce se va exploata în 1961 va fi mai mic decît în 1960, valoarea producției industriei prelucrării lemnului va crește cu peste 7%.

În 1961 vor intra în producție primele secții ale complexelor de industrializare a lemnului de la Blaj și Gherla, precum și secții noi la Rîmnicu-Vîlcea, la fabricile de mobilă de la Tîrgu-Mureș, Timișoara ș.a.

De asemenea se va începe construcția noilor complexe pentru industrializarea lemnului la Focșani, Comănești, Pitești și Dej și a fabricilor de mobilă de la Rădăuți și Arad.

În industria ușoară, producția va spori la țesături cu peste 17%, la tricotaje cu 30% și la confecții cu aproape 17%.

Va trebui să se dea o atenție și mai mare sortimentelor superioare — țesături din fire pieptănate de calitate superioară din bumbac și lînă, tricotaje și țesături din fire sintetice —, să se execute finisaje superioare la țesături și tricotaje și să se asigure îmbunătățirea simțitoare a calității confecțiilor, și în special a încălțămintei.

Pentru realizarea acestor sarcini, proiectul de plan prevede punerea în producție în 1961 a unor importante capacități de producție înzestrate cu utilaj modern : dezvoltarea filaturilor la „Filatura romînească de bumbac", „Întreprinderile textile-Pitești", „Ivănuș Constantin" etc., o fabrică de confecții la Călărași, Tăbăcăria minerală de la Jilava.

În industria alimentară, proiectul de plan prevede o creștere la carne cu 26%, la preparate de carne cu 16%, la lapte de consum cu aproape 40%. Vor intra în producție o fabrică de ulei la Iași, 12 fabrici de produse lactate, dintre care cele de la Reșița, Baia Mare, Mediaș, Turda, Călărași, un mare abator cu secții de prelucrare la Hațeg.

În cursul anului 1961 va continua acțiunea de creștere a spațiului frigorific ; vor fi date în funcțiune 4 mari antrepozite frigorifice în suprafață de 16.000 m², ceea ce va contribui la asigurarea bunei calități a produselor alimentare și a condițiilor de igienă și de bună deservire a populației.

În anul viitor, producția conservelor de carne va crește cu 18%, iar a conservelor de legume cu 35%. Vor trebui extinse în întreaga industrie alimentară rezultatele bune obținute în acest an de industria conservelor în ce privește calitatea, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea prezentării produselor.

Cererile sporite ale populației pentru bunuri de consum industriale se prevăd a fi acoperite prin creșterea cu peste 25% a producției de mobilă, de 2,3 ori a producției de bunuri de consum electrotehnice și cu peste 17% a producției de bunuri de consum metalice.

În 1961 se vor produce 220.000 de aparate de radio, 20.000 de televizoare, 30.000 de răcitoare electrice, 80.000 de mașini electrice de spălat rufe pentru uz casnic, 300.000 de biciclete, 60.000 de mașini de cusut de uz casnic și alte produse.

Prin înzestrarea în continuare a industriei cu tehnică modernă, prin folosirea mai deplină a utilajelor și instalațiilor existente și prin mai buna organizare a muncii, *producția industrială va crește în 1961, ca și în anii precedenți, în cea mai mare parte pe seama productivității muncii, care va spori cu circa 9% față de 1960.*

Congresul al III-lea s-a ocupat în mod deosebit de calitatea producției industriale. Pentru înfăptuirea acestei sarcini esențiale,

în etapa actuală de dezvoltare a economiei naționale dispunem de toate condițiile necesare. În fiecare întreprindere există un număr apreciabil de oameni calificați, cu un simț dezvoltat față de tehnică și de estetica produsului, care trebuie să fie mobilizați pentru a da produse de calitate și cu costuri cît mai scăzute.

În vederea îmbunătățirii continue a calității produselor trebuie luate un șir de măsuri tehnice-organizatorice care să cuprindă concepția, executarea și controlul produsului pe toate treptele de fabricație și care să asigure realizarea unor caracteristici, performanțe, precum și durabilitate, prezentare și finisaj la nivelul celor mai bune produse similare din străinătate.

La însușirea produselor noi, accentul principal trebuie să cadă pe calitate și abia după aceea se poate trece la sarcini mărite cu privire la cantitate, normarea consumurilor materiale și de timp. *În centrul obiectivelor întrecerii socialiste trebuie să stea problemele legate de o calitate superioară a producției, care să aducă colectivelor din fiecare întreprindere o înaltă apreciere pentru produsele livrate.*

Îmbunătățirea continuă a calității producției trebuie să constituie preocuparea permanentă a tuturor organelor și organizațiilor de partid, a conducerii ministerelor și întreprinderilor, a tuturor inginerilor, tehnicienilor și maiștrilor, care trebuie să muncească cu pricepere și pasiune pentru a obține produse de înaltă calitate.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE ÎN 1961

Tovarăși,

Proiectul planului de stat pe 1961 prevede o creștere a producției agricole, în condiții climaterice normale, cu 19% față de 1960. Realizarea acestui obiectiv este întru totul posibilă, ținînd seama de condițiile create prin transformarea socialistă a agriculturii și creșterea continuă a înzestrării ei.

În agricultură se vor investi în 1961 din fondurile statului circa 4 miliarde de lei. Agricultura urmează să primească anul viitor

peste 12.000 de tractoare, 15.000 de semănători, 6.000 de combine pentru păioase, precum și alte mașini și utilaje agricole; totodată, se vor livra agriculturii aproape 450.000 de tone de îngrășăminte chimice, cu 14% mai mult decît în 1960.

În toamna aceasta s-au însămînțat circa 3.200.000 ha cu grîu și secară, prevăzîndu-se realizarea unei producții de circa 4.600.000 de tone. În primăvară se vor însămînța cu porumb 3.850.000 ha, din care 350.000 ha pentru siloz; se prevede realizarea unei producții de aproximativ 6.700.000 de tone de porumb-boabe.

Rezultatele obținute în toate regiunile țării, în 1960, de către numeroase gospodării agricole de stat și gospodării agricole colective demonstrează marile posibilități de creștere a producției agricole pe baza folosirii mai bune a mijloacelor tehnice și aplicării corespunzătoare a regulilor agrotehnice. În acest an, 152 de gospodării agricole de stat au obținut, de pe întreaga lor suprafață de 114.500 ha cultivate cu grîu, o recoltă medie de peste 2.000 kg la hectar; din acestea, un număr de 39 de gospodării de stat au realizat în medie peste 2.500 kg de grîu la hectar. Un număr important de gospodării agricole colective au obținut, de asemenea, recolte bune.

Experiența anului 1960 a dovedit importanța hotărîtoare a executării arăturilor adînci și însămînțării făcute la timp, a folosirii semințelor selecționate de înaltă productivitate și a aplicării îngrășămintelor naturale și minerale pe suprafețe tot mai mari.

Comitetele regionale de partid, Ministerul Agriculturii și comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să mobilizeze cadrele tehnice, pe toți oamenii muncii din agricultură pentru aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice, diferențiat după condițiile specifice ale fiecărei zone, și în primul rînd pentru executarea arăturilor adînci și folosirea întregii cantități de îngrășăminte naturale.

O atenție deosebită trebuie acordată îmbunătățirii muncii S.M.T.-urilor pentru executarea arăturilor la adîncimea corespunzătoare solului și culturilor.

Trebuie pus capăt cu toată hotărîrea deficiențelor semnalate în mai toate regiunile țării în legătură cu calitatea slabă a lucrărilor efectuate de S.M.T.-uri, care, în goana după cît mai mulți hantri, fac arături superficiale, lasă la capătul terenurilor porțiuni goale nelucrate, care aduc însemnate pagube economiei. Munca S.M.T.-urilor trebuie apreciată după calitatea lucrărilor executate, după producția obținută la hectar pe terenurile lucrate de ele. Actualul sistem de salarizare, care este legat numai de executarea unui număr cît mai mare de hantri, trebuie îmbunătățit astfel ca la baza veniturilor lucrătorilor din S.M.T. să stea rezultatele obținute în creșterea producției la hectar.

Ca urmare a aplicării hotărîrilor plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie 1959 cu privire la creșterea animalelor, în primele 9 luni ale acestui an numărul vacilor de lapte a crescut în gospodăriile agricole de stat cu circa 21.000 de capete, iar în gospodăriile agricole colective cu peste 100.000. În același timp a sporit contribuția sectorului socialist la formarea fondului de stat la carne, lapte, lînă. *În 1960, gospodăriile agricole de stat dau la fondul de stat 1.600.000 hl de lapte, cu 600.000 hl mai mult decît în 1959, iar gospodăriile agricole colective au livrat pînă la 1 octombrie 1960 1.100.000 hl de lapte, de peste 2 ori mai mult decît în întreg anul 1959.*

Este necesar ca în gospodăriile agricole colective să se acorde o și mai mare atenție creșterii efectivului de vaci proprietate obștească, asigurîndu-se astfel sporirea veniturilor bănești prin folosirea mai intensă a forțelor de muncă în tot cursul anului.

În acest scop este necesară selecționarea și creșterea tineretului bovin bun de prăsilă, de rase superioare și cu producții mari, asigurînd totodată și creșterea tineretului bovin inapt reproducției, pentru sporirea producției de carne.

Să dezvoltăm cu toată hotărîrea baza furajeră în vederea obținerii unor cantități îndestulătoare de nutrețuri. Vor trebui luate măsuri pentru îngrijirea și gospodărirea mai bună a celor 4.000.000 ha de pășuni și fînețe naturale, care reprezintă o rezervă însemnată pentru creșterea bazei furajere.

Producția porumbului-siloz a fost în anul acesta cu 1.500.000 de tone mai mare decît în 1959, dar planul pe 1960 nu a fost pe deplin realizat. Trebuie aplicate cu perseverență indicațiile date de partid cu privire la extinderea culturii și folosirii porumbului-siloz, asigurîndu-se în acest scop mașini pentru recoltare și însilozare.

Gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective trebuie să ia măsuri pentru asigurarea construcțiilor necesare adăpostirii efectivelor de animale în continuă creștere, folosind în acest scop experiența acumulată în construirea adăposturilor ieftine și realizabile în termen scurt, utilizînd din plin materialele locale, aplicînd soluții constructive dintre cele mai economicoase, potrivit condițiilor concrete din fiecare regiune și raion.

Pe măsura dezvoltării creșterii animalelor în ferme mari este nevoie să se introducă mecanizarea principalelor procese de producție, și în mod deosebit a transportului și pregătirii furajelor, precum și a aprovizionării cu apă. Pentru aceasta să se asigure dotarea acestora cu agregatele necesare.

În ultimii trei ani, statul a investit în lucrări de hidroameliorații 860.000.000 de lei, pentru executarea lucrărilor de îndiguiri și desecări pe o suprafață de 215.000 ha și amenajări pentru irigații pe 135.000 ha. Rezultatele obținute de multe gospodării agricole de stat și colective dovedesc că lucrările de îmbunătățiri funciare, atunci cînd sînt judicios efectuate și rațional exploatate, reprezintă un mijloc important pentru obținerea de producții mari și constante.

Cu toate că sînt evidente sporurile de producție ce se obțin prin irigarea culturilor, importante suprafețe amenajate nu sînt încă irigate, iar pe alte suprafețe irigarea culturilor se face încă în mod defectuos.

Folosirea nerațională a suprafețelor amenajate pentru irigații se datorește lipsei de gospodărire din partea unor gospodării agricole de stat, trusturi regionale și organe ale Sfaturilor populare,

precum şi controlului insuficient din partea Ministerului Agriculturii.

În domeniul îmbunătăţirilor funciare, eforturile vor trebui concentrate în direcţia terminării lucrărilor începute şi folosirii raţionale a suprafeţelor amenajate.

Totodată va trebui asigurată punerea în exploatare a tuturor suprafeţelor amenajate pentru irigaţii şi aplicarea unei agrotehnici diferenţiate, corespunzătoare culturilor irigate.

Începerea lucrărilor de irigaţii şi desecări va trebui să fie aprobată de forurile superioare pe baza proiectelor şi studiilor tehnice-economice; la elaborarea acestora trebuie să se ţină seama de folosirea complexă şi raţională a apelor — în cadrul planului de ansamblu de amenajare a bazinelor hidrografice — şi de asigurarea la culturile irigate a unor producţii sporite şi la un preţ de cost redus faţă de culturile neirigate, care constituie criteriile fundamentale pentru aprobarea lucrărilor.

Va trebui să se extindă experienţa cîştigată în irigarea culturilor, să fie pregătite un număr suficient de cadre superioare şi medii, pentru utilizarea în condiţii optime a lucrărilor de îmbunătăţiri funciare şi pentru agrotehnica culturilor irigate.

Tovarăşi,

Dezvoltarea economiei naţionale determină creşterea traficului total de mărfuri cu mijloace de deservire generală cu peste 8% în 1961, faţă de realizările preliminate din 1960.

În anul viitor se va continua modernizarea tracţiunii trenurilor prin înzestrarea căilor ferate cu încă 12 locomotive diesel electrice de 2.100 CP şi vor începe lucrările de electrificare a liniei Bucureşti-Braşov; parcul de vagoane-marfă al căilor ferate va fi dotat cu 3.100 de vagoane noi, moderne.

Parcul transporturilor publice auto va fi înzestrat cu peste 4.100 de autocamioane.

Va fi continuată acţiunea de modernizare a drumurilor; organizaţiile de construcţii vor trebui să reducă în continuare preţul de cost şi să îmbunătăţească calitatea lor.

Se va dezvolta capacitatea porturilor prin dotarea acestora cu macarale şi alte utilaje mecanice de mare productivitate. Flota maritimă va fi sporită cu 8 nave noi, avînd un total de 46.000 de tone, iar flota fluvială cu 29 de vase, cu o capacitate de 29.000 de tone.

SPORIREA VOLUMULUI DE INVESTIŢII

Acumulările sporite ale economiei fac posibil ca, în 1961, volumul investiţiilor din fondurile statului să se ridice la 27,9 miliarde de lei, ceea ce reprezintă o creştere de 24% faţă de volumul ce se va realiza în 1960.

Investiţiile prevăzute în proiectul planului pe anul 1961 asigură — atît prin volumul lor cît şi prin repartiţia pe ramuri — necesităţile de dezvoltare proporţională a economiei naţionale.

Din totalul investiţiilor, industria va primi 15,6 miliarde de lei, cu 26% mai mult decît în 1960, din care aproape o treime sînt destinate industriei energetice şi a combustibilului, peste 24% industriei metalurgice şi construcţiilor de maşini, 20% industriei chimice, celulozei şi hîrtiei şi 7,6% pentru exploatarea forestieră şi industria prelucrării lemnului.

În 1961 vor intra în funcţiune 26 de întreprinderi şi 34 de secţii noi, iar 96 de întreprinderi şi secţii vor fi dezvoltate şi reutilate.

Investiţiile alocate agriculturii, din fondurile statului, vor creşte cu 20%, pentru dezvoltarea şi modernizarea transporturilor şi a telecomunicaţiilor cu 27%, iar fondurile de investiţii alocate pentru acţiunile sociale, culturale şi ştiinţifice cu 18,6%.

Pentru anul 1961, proiectul de plan prevede punerea în funcţiune de fonduri fixe într-un volum total de 25,5 miliarde de lei.

Punerea în funcțiune a obiectivelor la termenele planificate este cel mai important indicator al planului de investiții. În acest scop, ministerele trebuie să ia măsuri pentru asigurarea la timp a proiectelor, a aprovizionării șantierelor cu materiale și utilaje de construcții, pentru procurarea din timp a mașinilor și instalațiilor necesare punerii în producție și pregătirea cadrelor pentru noile întreprinderi.

Desfășurarea normală a lucrărilor pe șantiere este uneori stînjenită de lipsa proiectelor ; trebuie luate măsuri pentru îmbunătățirea activității institutelor de proiectare prin folosirea mai judicioasă a documentației tehnice existente, simplificarea și reducerea duratei de elaborare a proiectelor. Proiectele trebuie supuse, înainte de a fi prezentate spre aprobare forurilor superioare, unei analize aprofundate, îndeosebi în legătură cu nivelul tehnic, capacitatea, soluțiile constructive, economicitatea producției propuse și variantele de amplasare.

Realizarea volumului sporit de investiții și construcții impune o folosire mai rațională a proiectanților cu pregătire superioară, astfel încît cunoștințele și experiența acestora să fie valorificate din plin în munca de concepție și îndrumare.

Conducerea ministerelor și comitetelor executive ale Sfaturilor populare trebuie să îndrumeze activitatea institutelor de proiectare și a consiliilor tehnice-științifice, întărind aceste organe cu cadre care au cea mai înaltă pregătire profesională în ramurile respective, în scopul adoptării, la întocmirea proiectelor, a celor mai raționale soluții tehnice și economice.

Planul de comerț exterior prevede pentru anul 1961 o creștere a schimburilor comerciale cu circa 11% față de 1960.

Exportul pe anul viitor se caracterizează printr-o structură îmbunătățită, asigurînd astfel o valorificare superioară a resurselor noastre destinate exportului. Crește exportul de mașini și utilaje cu 31%, de produse ale industriei chimice cu 35%, ale industriei lemnului cu 13%, ale industriei alimentare cu 7%, în special pe seama produselor prelucrate.

Cresc cu 11% importurile de instalații, utilaje și mașini de mare tehnicitate necesare dotării industriei noastre cu tehnica nouă și cu 10% importurile de materii prime și materiale.

În actualele condiții, cînd țara noastră dispune de mai multe și mai variate resurse pentru export, în sortimente mai bogate și de o calitate mai bună, Ministerul Comerțului trebuie să intensifice prospectarea piețelor externe în vederea lărgirii schimburilor comerciale.

Este necesar să fie întărit controlul de calitate și recepție a mărfurilor destinate exportului, atît din partea conducerii tehnice a întreprinderilor producătoare cît și din partea întreprinderilor de comerț exterior. Produsele pe care le exportăm să oglindească posibilitățile și nivelul tehnic de care dispune țara noastră.

Se impune mai multă atenție pentru problema rentabilității produselor la export. Pentru a se obține rezultate economice favorabile în operațiile de comerț exterior, este necesar ca ministerele și întreprinderile să cunoască și să se preocupe îndeaproape de reducerea costului produselor, astfel încît să se realizeze un curs de revenire al valutei cît mai scăzut la mărfurile ce se exportă și creșterea continuă a rentabilității acestora.

Creșterea volumului comerțului exterior face necesar ca Ministerul Comerțului să întărească agențiile economice din străinătate cu tehnicieni și economiști competenți și să acorde mai multă atenție instruirii și pregătirii cadrelor din exterior.

PENTRU CREȘTEREA ACUMULĂRILOR, PENTRU RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI DE TRAI AL OAMENILOR MUNCII

Tovarăși,

Planul financiar pe 1961 prevede mijloace bănești într-un volum care asigură finanțarea integrală a sarcinilor de dezvoltare a economiei naționale pe anul viitor. *Cea mai importantă contri-*

buţie în acoperirea financiară a nevoilor economiei o au acumulările date de întreprinderile socialiste de stat, care cresc de la 48% din totalul veniturilor în 1960 la aproape 51% în 1961, ajungînd la suma de peste 38 de miliarde de lei.

Creşterea necontenită a investiţiilor şi a altor acţiuni economice ale statului nostru cere ca organele de partid şi de stat să dea toată atenţia realizării şi depăşirii acumulărilor.

Ca fapt pozitiv în această direcţie este de subliniat că, datorită unei preocupări serioase şi unor eforturi sistematice, a crescut rentabilitatea întreprinderilor. Astfel, unităţile Ministerului Economiei Forestiere, faţă de sarcina de reducere a preţului de cost în primele 8 luni ale anului cu 180.000.000, au realizat o reducere de 241.000.000 de lei, ceea ce arată marile rezerve existente încă în economia naţională.

Este necesar ca ministerele şi întreprinderile să se ocupe şi mai intens de descoperirea şi valorificarea acestor rezerve, de creşterea continuă a rentabilităţii întreprinderilor.

Aducerea în circuitul economic a valorilor materiale imobilizate încă în stocuri supranormative constituie o sursă importantă pentru realizarea unei producţii suplimentare şi a unui volum sporit de investiţii. Cît de importantă este această sarcină se vede din faptul că, la mijlocul anului 1960, stocurile supranormative din întreaga economie însumau circa 3 miliarde de lei. În vederea valorificării stocurilor supranormative existente şi înlăturării cauzelor care generează formarea acestora, conducerile ministerelor şi întreprinderilor, precum şi comitetele executive ale Sfaturilor populare, trebuie să ia măsuri hotărîte pentru a asigura corelarea operativă a aprovizionării cu sarcinile de producţie, fabricarea numai de produse care au desfacerea asigurată, întărirea simţului de răspundere la emiterea comenzilor şi intensificarea controlului asupra calităţii producţiei.

Este necesar să fie îmbunătăţită reglementarea privind valorificarea stocurilor supranormative, astfel încît aducerea acestora în circuitul economic să se facă mult mai operativ. Ministerul Finanţelor, Banca de Stat, Banca de Investiţii trebuie să intensifice controlul pentru identificarea şi valorificarea stocurilor supranormative şi prevenirea formării de noi stocuri.

Dezvoltarea în ritm susţinut a ramurilor producţiei materiale se reflectă în sporirea venitului naţional, care se prevede să crească în 1961 cu aproximativ 15% faţă de 1960. Aceasta creează noi posibilităţi de a se asigura, paralel cu lărgirea continuă a producţiei, creşterea sistematică a nivelului de trai al celor ce muncesc.

O dată cu creşterea productivităţii muncii, numărul salariaţilor din economie va creşte în anul viitor cu peste 200.000. Veniturile băneşti ale oamenilor muncii provenite din salarii vor fi cu aproape 11% mai mari decît în 1960. În ce priveşte ţărănimea, se prevede ca veniturile ei băneşti provenite din vînzările de produse agricole către stat să crească în anul următor cu peste 1 miliard de lei.

Corespunzător cu sporirea puterii de cumpărare a oamenilor muncii, *comerţul socialist va desface populaţiei un volum de mărfuri cu aproape 15% mai mare decît în 1960; va spori, de asemenea, cu 10% volumul serviciilor prestate populaţiei.*

Congresul partidului nostru a subliniat importanţa pregătirii cadrelor calificate de toate gradele, necesitatea extinderii şi îmbunătăţirii şcolarizării. *Numărul studenţilor din anul I, la cursurile de zi, creşte cu peste 7.000 faţă de anul trecut.* Pentru a se asigura condiţii mai bune de activitate învăţămîntului superior, anul viitor vor fi date în folosinţă săli de cursuri, laboratoare etc. în suprafaţă totală de peste 36.000 m²; va începe construcţia Institutului politehnic din Bucureşti. Se vor construi cămine studenţeşti cu aproape 11.000 de locuri şi cantine pentru circa 12.500 de studenţi. Capacitatea şcolilor de cultură generală va creşte cu încă 3.200 de săli de clasă, lărgindu-se în continuare şi capacitatea şcolilor profesionale şi tehnice. *Volumul investiţiilor pentru necesităţile dezvoltării învăţămîntului va fi în 1961 de 429.000.000 de lei, ceea ce reprezintă o creştere de 42% faţă de 1960.*

Se va lărgi baza tehnică-materială necesară activității culturale, prin punerea în funcțiune a încă 22 de cinematografe cu o capacitate de 14.000 de locuri, înființarea în mediul rural a încă 640 de cinematografe sătești, instalarea a două posturi noi de radio, construirea unei stații de televiziune.

Pentru îmbunătățirea ocrotirii sănătății oamenilor muncii se vor da în funcțiune 20 de policlinici raionale și orășenești și noi capacități în spitalele din diferite orașe și centre muncitorești.

Fonduri cu 13% mai mari decît cele din 1960 vor fi alocate gospodăriei comunale, îndeosebi pentru lucrările de alimentare cu apă și canalizare în orașe. Astfel, în 1961 se vor construi încă circa 320 km de conducte de distribuție a apei și se va extinde rețeaua de canalizare cu 140 km.

În continuarea eforturilor pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit ale oamenilor muncii, *în 1961 va fi construită și dată în folosință o suprafață locuibilă de 1.100.000 m², corespunzătoare cu circa 37.000 de apartamente, ceea ce reprezintă o creștere de peste 20% față de rezultatele anului în curs.*

Pentru asigurarea îndeplinirii acestei sarcini, vor trebui eliminate lipsurile care s-au manifestat în 1960. Vor trebui stabilite din timp amplasamentele noilor construcții și asigurate proiectele, folosind cele mai reușite și economicoase proiecte-tip.

În ultimii ani s-au ridicat multe clădiri frumoase, care au fost construite într-un ritm rapid și care se bucură de aprecierea meritată a oamenilor muncii. Cu toate acestea, mai sînt încă deficiențe îndeosebi la calitatea finisajelor și a instalațiilor interioare. *Trebuie pornit cu toată hotărîrea la îmbunătățirea substanțială a calității finisajelor și a lucrărilor de instalații din locuințe, pentru a construi apartamente durabile, frumoase și confortabile.* Pentru realizarea acestor sarcini, întreprinderile producătoare de materiale de instalații și finisaj, de tîmplărie de binale să treacă grabnic la îmbunătățirea calității și lărgirea sortimentului acestor materiale. Întreprinderile de construcții trebuie să organizeze școli de pregătire a muncitorilor și tehnicienilor în toate specialitățile lucrărilor de instalații și de finisaj, care să dispună de ateliere proprii de însușire a cunoștințelor profesionale, organizînd în același timp practica elevilor pe șantiere. Trebuie îmbunătățit sistemul de salarizare a muncitorilor instalatori și finisori de pe șantierele de construcții, pentru a crește cointeresarea lor în executarea lucrărilor de calitate superioară.

Organele locale de partid și comitetele executive ale Sfaturilor populare trebuie să asigure folosirea chibzuită a fondurilor pentru construcția de locuințe, urmărind realizarea și predarea în termen a noilor apartamente, să acorde totodată grija necesară problemelor legate de calitatea construcțiilor, în așa fel încît în 1961 să se construiască cu mijloace echivalente locuințe mai bune, mai confortabile.

Acestea sînt, tovarăși, prevederile de bază ale proiectului de plan de dezvoltare a economiei naționale pe 1961.

*

Trebuie apreciat ca un rezultat pozitiv al activității noastre de planificare faptul că, pe baza directivelor și hotărîrilor Biroului Politic, Comitetul de Stat al Planificării, ministerele, comitetele executive ale Sfaturilor populare și întreprinderile au pregătit proiectul de plan în mai bune condiții și cu 3 luni înainte de începerea anului.

Cu prilejul trimiterii planurilor la întreprinderi, comitetele regionale de partid au organizat ședințe de lucru pe ramuri de producție, cu participarea miniștrilor, miniștrilor-adjuncți, a secretarilor generali, directorilor generali, directorilor și a altor cadre din C.S.P. și ministere, a conducerii întreprinderilor, a organizațiilor de partid, sindicale și de U.T.M., unde s-au analizat realizările planului pe primele 9 luni ale anului 1960 și s-au dezbătut sarcinile de plan pe 1961, scoțîndu-se în evidență noi rezerve în

creşterea producţiei, a productivităţii muncii şi realizării de economii.

În prezent, în cadrul întreprinderilor, planul se defalcă pe secţii, sectoare şi ateliere, urmînd ca, după plenară, planul fiecărei întreprinderi să fie dezbătut cu toţi muncitorii, inginerii şi tehnicienii.

Cunoaşterea de către ministere şi întreprinderi a sarcinilor de plan pe 1961, cu 3 luni înainte de începerea anului, trebuie să fie folosită din plin pentru luarea tuturor măsurilor tehnice, organizatorice şi economice care să asigure, încă din primele zile ale anului, desfăşurarea în ritm susţinut a producţiei. Precizarea sarcinilor ce revin întreprinderilor, secţiilor, serviciilor şi atelierelor, elaborarea materialelor tehnice-documentare, încheierea contractelor economice pentru aprovizionarea întreprinderilor şi desfacerea producţiei, stabilirea caracteristicilor maşinilor şi utilajelor ce se vor fabrica în ţară şi a celor ce se vor aduce din import, întocmirea graficelor de elaborare a proiectelor pentru investiţii şi reparaţii capitale, recrutarea şi pregătirea cadrelor necesare realizării planului trebuie să asigure desfăşurarea ritmică a activităţii întregii economii naţionale.

Va trebui să se întocmească în mod amănunţit planurile de cooperare între întreprinderi care colaborează la realizarea unor produse complexe, stabilindu-se pentru fiecare sarcinile cantitative, calitative şi graficele de livrare.

Ansamblul de măsuri organizatorice care trebuie luate pînă la începerea noului an vor trebui să asigure o cunoaştere precisă a sarcinilor în fiecare întreprindere, o mai mare stabilitate a indicatorilor planului de stat, evitîndu-se schimbările sarcinilor de plan şi perturbarea desfăşurării ritmice a activităţii de producţie.

Planul de beneficii din activitatea de bază a unităţilor economice trebuie să fie în concordanţă cu planul de producţie şi cu planul de reducere a cheltuielilor de producţie. Pentru aceasta este necesar să se asigure ca planul financiar al fiecărei întreprinderi economice pe anul 1961 să fie definitivat pînă la sfîrşitul acestui an.

Ministerul Finanţelor, ministerele şi comitetele executive ale Sfaturilor populare să asigure corelarea beneficiilor cu indicatorii economici din planul de stat, iar după aprobarea planurilor financiare să urmărească respectarea acestei corelaţii pe tot parcursul îndeplinirii planului.

Tovarăşi,

Îndeplinirea planului pe 1961 cere îmbunătăţirea în continuare a muncii ministerelor, organelor economice centrale, comitetelor executive ale Sfaturilor populare, conducerilor întreprinderilor şi ale tuturor unităţilor economice.

Organele şi organizaţiile de partid trebuie să desfăşoare o intensă muncă politică şi organizatorică de mobilizare a oamenilor muncii pentru îndeplinirea planului de producţie, creşterea productivităţii munci, reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea calităţii produselor, intrarea în producţie la termenele prevăzute a construcţiilor şi introducerea în producţie a tehnicii noi.

Organele şi organizaţiile de partid din întreprinderile noastre au acumulat o experienţă bogată în conducerea luptei pentru productivitate mai înaltă, pentru reducerea continuă a preţului de cost, pentru descoperirea şi valorificarea rezervelor interne ale producţiei. Importantele angajamente luate de oamenii muncii, rezultatele obţinute în realizarea lor au arătat clar în ultimii ani ce mare forţă constituie iniţiativa şi spiritul gospodăresc, izvorîte din conştiinţa socialistă a celor ce muncesc. Trebuie ca experienţa preţioasă a organizaţiilor de partid în mobilizarea energiei creatoare a oamenilor muncii, în analiza temeinică a posibilităţilor concrete ale fiecărui loc de muncă să fie generalizată în scopul îndeplinirii în cele mai bune condiţii a planului pe 1961.

Organele de partid, sindicale şi de U.T.M., conducerile întreprinderilor trebuie să se ocupe mai temeinic şi să acorde o atenţie mai mare problemelor de planificare şi defalcare a planurilor, problemelor financiare, de cooperare între întreprinderi, luînd măsuri

pentru înlăturarea lipsurilor care mai există, asigurînd o conducere mai calificată a economiei.

Sîntem încredințați că, sub conducerea partidului, care va împlini anul viitor 40 de ani de viață și de luptă pentru fericirea celor ce muncesc, oamenii muncii vor asigura îndeplinirea planului de dezvoltare a economiei naționale pe 1961, vor obține noi și însemnate succese în lupta pentru înflorirea continuă a patriei noastre.

„Scînteia" nr. 4.979
din 1 noiembrie 1960

EXPUNERE CU PRIVIRE LA LUCRĂRILE SESIUNII ADUNĂRII GENERALE A O.N.U. ȘI LA ACTIVITATEA DELEGAȚIEI R. P. ROMÎNE

— 2 noiembrie 1960 —

SESIUNEA O.N.U. — EVENIMENT DE SEAMĂ AL VIEȚII INTERNAȚIONALE

Dragi tovarăși,

Reîntoarsă în patrie, delegația Republicii Populare Romîne la lucrările celei de-a 15-a sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite consideră de datoria sa să prezinte o dare de seamă asupra lucrărilor acestei sesiuni, de excepțională însemnătate pentru viața internațională, precum și asupra activității desfășurate de către delegația noastră.

Am traversat Oceanul Atlantic împreună cu șeful guvernului sovietic, Nikita Sergheevici Hrușciov, și cu alți reprezentanți ai țărilor socialiste, pentru a participa la lucrările Organizației Națiunilor Unite, purtînd mereu în conștiința noastră sentimentul înaltei răspunderi pentru îndeplinirea mandatului dat de popor — de a aduce o contribuție activă la rezolvarea problemelor arzătoare ale vieții internaționale și, în primul rînd, la întărirea păcii în lume.

După cum știți, ca răspuns la inițiativa Uniunii Sovietice privind reprezentarea statelor la cel mai înalt nivel, la lucrările sesiunii au participat șefi de state și de guverne, oameni de stat de frunte din peste 30 de țări. Aceasta i-a determinat și pe conducătorii acelor state care au avut o poziție negativă față de inițiativa sovietică să-și reconsidere poziția și să-și facă apariția la tribuna Organizației.

Cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. a fost astfel cea mai largă și mai reprezentativă întîlnire internațională la nivel înalt de pînă acum. Reprezentarea statelor de către factori investiți cu cea mai mare răspundere se impune ca o necesitate și pe

viitor, în interesul creşterii rolului O.N.U., îmbunătăţirii activităţii sale şi abordării problemelor cu cea mai mare competenţă şi eficacitate.

Datorită caracterului atît de reprezentativ al participării statelor, cît şi importanţei covîrşitoare a problemelor abordate, spiritului viu, combativ imprimat dezbaterilor de reprezentanţii ţărilor socialiste şi ai altor ţări iubitoare de pace, lucrările sesiunii au avut un uriaş răsunet internaţional.

Este meritul ţărilor socialiste că, deţinînd ferm în miinile lor iniţiativa, au determinat concentrarea dezbaterilor asupra celor mai vitale probleme ale vieţii internaţionale contemporane — dezarmarea generală şi totală, ca mijloc sigur de înlăturare a războiului din viaţa societăţii; lichidarea rămăşiţelor sistemului colonial, impusă de înseşi cerinţele dezvoltării omenirii pe calea civilizaţiei şi progresului; deplina asigurare a universalităţii O.N.U. şi îmbunătăţirea structurii organelor sale, corespunzător schimbărilor survenite în lume.

Trebuie subliniat că aceste probleme ridicate de Uniunea Sovietică şi de celelalte ţări socialiste, ca şi propunerile prezentate de ele s-au aflat tot timpul în centrul dezbaterilor sesiunii, au polarizat atenţia opiniei publice mondiale. Ele au stîrnit un ecou imens, au fost susţinute de numeroase delegaţii, s-au impus ca obiective de luptă mobilizatoare pentru toate popoarele lumii.

Aceasta a însemnat, tovarăşi, un important cîştig politic şi moral al ţărilor socialiste, al tuturor forţelor păcii!

Exponenţii cei mai autorizaţi ai popoarelor ţărilor socialiste şi ai guvernelor lor, ca militanţi comunişti, conştienţi de răspunderea ce le incumbă în lupta pentru apărarea păcii, şi-au spus cuvîntul cu fermitate şi înaltă principialitate, au combătut cu vigoare politica agresivă a imperialismului, au dezvăluit cine sînt vinovaţi de cursa înarmărilor şi de încordarea internaţională, au demascat pe adepţii robiei coloniale, au arătat căile soluţionării problemelor internaţionale litigioase.

În mod deosebit trebuie subliniată influenţa imensă pe care a exercitat-o activitatea delegaţiei Uniunii Sovietice, condusă cu inepuizabilă energie de tovarăşul Hruşciov. Cuvîntările sale au expus cu o mare claritate şi forţă de convingere ideile nobile care călăuzesc întreaga activitate a statelor lagărului socialist. Intervenţiile sale, precum şi ale celorlalţi reprezentanţi ai ţărilor socialiste, au adus în incinta O.N.U.-lui suflul unei diplomaţii noi, care nu se ascunde de popoare, ci se desfăşoară în văzul acestora, tocmai pentru că răspunde intereselor lor vitale, abordează deschis problemele de importanţă fundamentală pentru oamenii muncii din întreaga lume şi îi cheamă să-şi aducă contribuţia hotărîtoare la rezolvarea lor.

Prezenţa conducătorilor ţărilor socialiste, activitatea lor, preocupările lor constructive, sincere şi chibzuite au făcut ca în numeroase ţări ale lumii poziţia statelor socialiste în problemele de bază ale vieţii internaţionale să fie mai bine înţeleasă, să găsească o tot mai largă aprobare şi să se bucure de tot mai mult sprijin. *În întreaga desfăşurare a lucrărilor sesiunii s-a resimţit puternic marea forţă pe care o constituie unitatea de nezdruncinat a ţărilor socialiste, poziţia lor unitară în toate problemele, izvorîtă din comunitatea intereselor şi ţelurilor, din interpretarea marxist-leninistă a fenomenelor vieţii internaţionale. Manifestarea acestei impresionante unităţi a contribuit într-o măsură însemnată la creşterea prestigiului ţărilor socialiste, al întregului lagăr socialist, la sporirea puterii de atracţie a politicii sale.*

Este semnificativ în această privinţă că în lupta electorală ce se duce în prezent în S.U.A. pentru alegerile prezidenţiale, unul din subiectele principale îl constituie problema creşterii autorităţii ţărilor socialiste, în contrast cu scăderea „îngrijorătoare" a prestigiului S.U.A. Recent un organ specializat al administraţiei S.U.A. a efectuat un sondaj privind situaţia prestigiului american în lume, iar rezultatele sondajului au fost atît de defavorabile, încît Departamentul de Stat, din însărcinarea căruia a fost efectuat, încearcă să păstreze asupra lui cel mai desăvîrşit secret.

Prestigiul şi autoritatea internaţională nu depind însă de nici un fel de reţete magice, ele nu pot fi cucerite, oricîtă abilitate ar desfăşura politicienii sau diplomaţii americani pentru a masca prin fraze frumoase esenţa reală a politicii lor. În epoca noastră, epoca unei puternice creşteri a conştiinţei şi activităţii celor mai largi mase din întreaga lume, popoarele nu pot fi amăgite cu declaraţii de intenţii, goale de conţinut; ele cer fapte, acte concrete care să contribuie la reducerea încordării internaţionale şi salvgardarea păcii. Pe aprobarea şi sprijinul opiniei publice poate conta numai cine ţine seama de aspiraţiile şi interesele popoarelor, de năzuinţa lor fierbinte de pace — şi nu cine le încalcă, nu cine se cramponează de politica războiului rece, împingînd omenirea la marginea prăpastiei războiului şi apărînd rînduielile perimate ale trecutului. Chiar un număr de oameni politici proeminenţi din lumea capitalistă recunosc că de aci izvorăşte „criza de prestigiu" a S.U.A.

O altă caracteristică a actualei sesiuni a O.N.U. a fost aceea că pentru prima oară în istorie s-a făcut auzit glasul noilor state apărute pe ruinele fostelor imperii coloniale, glasul popoarelor care şi-au cucerit de curînd independenţa şi sînt dornice s-o consolideze, să se dezvolte din punct de vedere economic, social şi cultural. Sesiunea Adunării Generale a O.N.U. a demonstrat cu o deosebită putere creşterea rolului internaţional al statelor afroasiatice care duc o politică de neutralitate şi coexistenţă paşnică, neaderînd la blocurile militare şi refuzînd să-şi pună la dispoziţie teritoriul naţional pentru baze militare străine.

În mod evident, manifestarea acestor state de la tribuna O.N.U. n-a fost cîtuşi de puţin pe placul puterilor imperialiste. Reprezentanţii celor mai importante state noi din Asia şi Africa s-au ridicat energic împotriva politicii agresive, războinice şi de înrobire a popoarelor, au cerut cu hotărîre promovarea unor relaţii de pace şi colaborare internaţională. Poate niciodată colonialiştii, duşmanii libertăţii şi independenţei popoarelor, n-au avut de ascultat atîtea adevăruri amare ca la actuala sesiune a O.N.U.!

S-a putut vedea în mod viu unul din rezultatele măreţului proces de eliberare naţională — transformarea fostelor popoare coloniale dintr-o rezervă a imperialismului într-o forţă activă de luptă pentru pace.

Salutînd în mod sincer şi cu toată căldura afirmarea statelor care s-au eliberat de robia colonială, reprezentanţii ţărilor socialiste au subliniat marea însemnătate pe care o acordă rolului acestor state în apărarea păcii, în rezolvarea problemelor vitale ale omenirii.

Este îmbucurător că aceste state s-au situat pe poziţii apropiate de ale ţărilor socialiste în numeroase probleme fundamentale supuse discuţiei — pe poziţiile promovării coexistenţei paşnice, soluţionării diferendelor prin tratative, lichidării imediate a rămăşiţelor sistemului colonial, restabilirii drepturilor legitime ale Chinei populare în O.N.U. şi altele. Reprezentanţii acestor state au făcut o serie de propuneri constructive în legătură cu problemele de pe ordinea de zi a sesiunii.

Sîntem convinşi că politica internaţională a ţărilor socialiste va găsi o tot mai largă înţelegere în rîndul statelor afroasiatice. În aceste state se acordă o înaltă preţuire poziţiei ţărilor socialiste care luptă cu consecvenţă împotriva înrobirii coloniale ca şi a oricăror forme de infiltrare a noului colonialism, îşi manifestă activ solidaritatea cu mişcarea de eliberare naţională, le acordă ajutor, fără condiţii politice şi fără imixtiuni în treburile lor interne, sprijină în mod hotărît suveranitatea lor împotriva oricăror atentate ale puterilor imperialiste, împotriva încercărilor acestora de a le atrage în războiul rece şi a crea pe teritoriul lor focare de nelinişte. Poziţia noastră de apărare fermă a păcii răspunde într-o măsură cu atît mai mare intereselor acestor state, cu cît ele, năzuind spre lichidarea cît mai grabnică a dezastruoasei moşteniri lăsate de dominaţia colonială, sînt profund interesate în asigurarea condiţiilor de pace necesare progresului lor economic.

Se poate de aceea aprecia că există perspective certe pentru lărgirea şi consolidarea unităţii de luptă a întregului front al păcii.

Desigur, mergînd la O.N.U. noi nu ne-am legănat în iluzii, am știut că acțiunile noastre pentru rezolvarea constructivă a problemelor internaționale litigioase vor întîmpina rezistența înverșunată a promotorilor politicii agresive. Aceasta s-a reflectat în ciocnirea celor două linii diametral opuse, care se înfruntă în întreaga politică internațională : linia statelor socialiste și a altor state iubitoare de pace, care tind la crearea unui climat de cooperare și înțelegere între popoare, la statornicirea păcii în lume — și linia cercurilor imperialiste agresive, care urmăresc să intensifice războiul rece, continuă cursa înarmărilor, se dedau la provocări și acte agresive, încearcă să mențină alte popoare în stare de dependență politică și economică.

S-a vădit din nou că este necesară o luptă intensă, neobosită și vigilentă dusă de toate forțele păcii, de toate popoarele, mobilizarea hotărîtă a opiniei publice internaționale pentru a impune cercurilor agresive calea dezarmării și asigurării unei păci trainice în lume.

Totodată, lucrările sesiunii O.N.U. au reflectat, într-o măsură cu mult mai pronunțată față de trecut, schimbările petrecute în lume, profundele procese transformatoare care au loc în societatea contemporană. Ele au demonstrat marele adevăr al timpurilor noastre — influența determinantă exercitată de lagărul socialist, de forțele mondiale ale păcii asupra evoluției vieții internaționale, cît și faptul că astăzi puterile imperialiste nu mai pot dispune ca altă dată, după bunul lor plac, de soarta popoarelor.

Astfel, actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. a dat un impuls creșterii forțelor care luptă pentru pace și a contribuit la întărirea continuă a acestora, zdruncinînd pozițiile cercurilor imperialiste într-un șir de probleme esențiale și adîncind criza politicii agresive, de pe poziții de forță.

Prin aceasta, lucrările sesiunii au constituit un eveniment de seamă în marea luptă pentru statornicirea unei păci trainice în lumea întreagă, pentru triumful ideii de libertate, egalitate și independență a tuturor popoarelor lumii. (Aplauze.)

DEZARMAREA — PROBLEMA CEA MAI ARZĂTOARE PENTRU OMENIRE

Tovarăși,

Dintre problemele dezbătute la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, aceea care prezintă cea mai arzătoare importanță pentru omenire este, incontestabil, problema dezarmării generale și totale.

Pe bună dreptate dezarmarea este apreciată ca problema-cheie a întregii vieți internaționale, căci de rezolvarea ei depinde într-o măsură covîrșitoare evoluția ulterioară a relațiilor dintre state și grupe de state, depinde însăși prevenirea calamităților unui nou război.

Va continua cursa nebunească a înarmărilor și îndeosebi a celor nucleare, cu irosirea de uriașe mijloace materiale, va continua politica cercurilor agresive de împînzire a lumii cu baze militare, politica războiului rece, generatoare de grave primejdii pentru pacea lumii ? Sau popoarele care se ridică la luptă activă pentru apărarea păcii vor stăvili acest curs al lucrurilor și vor impune înfăptuirea dezarmării generale și totale, creînd astfel baza cea mai sigură pentru salvarea omenirii de un război nuclear ? Acesta este fondul luptei ce se dă în lume în jurul problemei dezarmării generale și totale ; de aci necesitatea imperioasă și însemnătatea imensă a rezolvării acestei probleme pentru destinele tuturor popoarelor.

Cele mai largi cercuri ale opiniei publice mondiale sînt astăzi profund îngrijorate de încordarea internațională existentă, înțeleg urmările dezastruoase pentru toate țările ale unui război nuclear și își dau tot mai bine seama de pericolul pe care îl reprezintă stocurile mereu mai mari de arme nimicitoare, politica aventuristă agresivă, inspirată de militariști, de vîrfurile capitalului monopolist, de reacțiunea imperialistă.

Nu este exagerat să spunem că această îngrijorare crescîndă se manifestă tot mai evident în starea de spirit a celor mai largi pături și categorii sociale din țările capitaliste, cuprinde oameni de cele

mai felurite convingeri politice sau concepţii filozofice ; ea este exprimată, aşa cum am putut constata în S.U.A., de americanul simplu, de rînd, ca şi de reprezentanţii diferitelor cercuri ale opiniei publice, de majoritatea poporului american.

Aceasta explică ecoul uriaş pe care l-au avut nu numai în ţările socialiste şi în ţări ce nu fac parte din blocuri militare, dar şi în ţările capitaliste legate de N.A.T.O. istoricele propuneri ale guvernului sovietic la sesiunea precedentă a O.N.U. privind dezarmarea generală şi totală — propuneri împotriva cărora n-au avut îndrăzneala să se pronunţe pe faţă nici cei mai înverşunaţi adepţi ai cursei înarmărilor. Adoptarea în unanimitate, la acea sesiune, a recomandărilor privind dezarmarea generală şi totală a fost un mare succes al forţelor păcii, a contribuit la creşterea şi activizarea acestora, a sporit încrederea popoarelor în posibilitatea de a asigura o pace durabilă în lume.

Încă de atunci ţările socialiste au arătat că adoptarea acestor recomandări, de considerabilă importanţă principială, constituie numai un început, că nu va fi neted drumul aplicării lor în viaţă, al elaborării şi înfăptuirii măsurilor practice de dezarmare. Am fost perfect conştienţi că tocmai în jurul acestor măsuri concrete se va da bătălia principală, că în acest domeniu se va concentra rezistenţa cercurilor interesate în uriaşele supraprofituri ale înarmărilor.

Poziţia reprezentanţilor ţărilor N.A.T.O. în Comitetul celor zece a demonstrat pe deplin intenţia acestora de a îneca problema dezarmării în noianul unor discuţii sterpe, de a folosi tratativele drept paravan pentru continuarea cursei înarmărilor şi a politicii agresive. Retrăgîndu-se din Comitetul celor zece, ţările socialiste, printre care Republica Populară Romînă, au dezvăluit această manevră, arătînd cu maximă claritate că ele nu sînt dispuse să fie părtaşe la înşelarea popoarelor.

Tocmai din dorinţa ca problema dezarmării să fie dezbătută într-un spirit de deplină răspundere şi cu maximum de eficienţă, guvernul Uniunii Sovietice, cu acordul celorlalte state socialiste, a

cerut înscrierea acestei probleme pe ordinea de zi a actualei sesiuni a O.N.U.

Acest spirit constructiv şi-a găsit expresie în remarcabilul document prezentat la sesiune de guvernul sovietic — *„Prevederi fundamentale pentru un tratat de dezarmare generală şi totală"*. Meritul acestui document este că stabileşte principiile călăuzitoare ale dezarmării generale şi totale, cuprinde prevederi precise, concrete, pentru înfăptuirea pe etape a măsurilor de dezarmare, prezintă un sistem de control minuţios elaborat, adecvat fiecărei etape, vine în întîmpinarea unor propuneri şi observaţii făcute anterior de reprezentanţii puterilor occidentale. El constituie astfel o bază serioasă în vederea adoptării unui acord, care să scoată din impas problema dezarmării generale şi totale şi să asigure rezolvarea ei în practică, potrivit cu voinţa popoarelor.

Dezbaterile din sesiunea O.N.U. au arătat însă clar că tocmai un asemenea acord nu voiesc reprezentanţii Statelor Unite ale Americii şi ai aliaţilor lor.

Desigur, nici unul dintre ei nu s-a pronunţat pe faţă de la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva dezarmării — au trecut vremurile cînd un asemenea lucru mai era cu putinţă fără riscul oprobriului categoric din partea întregii opinii publice internaţionale.

Dar, dacă lăsăm la o parte declaraţiile lor verbale, faptele arată că reprezentanţii S.U.A. şi aliaţii lor nu numai că s-au ridicat împotriva programului de dezarmare cuprinzător şi precis prezentat de ţările socialiste — dar nici n-au prezentat un program propriu pentru realizarea dezarmării.

Înainte de începerea sesiunii se puteau auzi din rîndurile reprezentanţilor ţărilor N.A.T.O. reproşuri că statele socialiste s-ar fi retras din Comitetul celor zece tocmai în momentul cînd ei se pregăteau să prezinte noi propuneri de dezarmare. Dar dacă, aşa cum afirmau aceştia, statele occidentale aveau asemenea propuneri — cine i-a împiedicat să le prezinte în faţa Adunării Generale, de ce nu şi-au expus propunerile în cadrul acestui for internaţional ?

În preajma cuvîntării președintelui Eisenhower la O.N.U., organele de presă capitaliste vesteau cu litere mari că președintele ar intenționa să prezinte Națiunilor Unite un nou „plan de dezarmare". Dar după pronunțarea discursului pînă și numeroase ziare burgheze din diferite țări ale lumii au calificat ca „dezamăgitoare" această cuvîntare, a cărei teză principală în materie de dezarmare era controlul asupra înarmărilor, pe pămînt și în spațiul cosmic, „dacă vrem — potrivit expresiei președintelui — ca civilizația să supraviețuiască".

Acest pretins „plan nou" n-a însemnat decît simpla reeditare a vechii teze occidentale — control fără dezarmare cu desfășurarea mai departe a cursei înarmărilor. După cum se vede, potrivit afirmației președintelui S.U.A., pentru ca civilizația să „supraviețuiască" trebuie menținute giganticele stocuri de arme atomice și cu hidrogen, capabile să șteargă de pe suprafața pămîntului țări și popoare întregi, trebuie cheltuite în continuare resurse imense pentru înarmări. Ciudată concepție asupra căilor de supraviețuire a civilizației!

Așa cum țările socialiste au subliniat nu o dată — *controlul asupra armamentelor nu are nimic comun cu dezarmarea; el este de fapt la antipodul dezarmării; el nu înseamnă altceva decît o prelungire a politicii de pe poziții de forță, o cale comodă pentru obținerea de informații militare necesare acelora ce nutresc planuri agresive.*

Acest lucru este azi înțeles în tot mai numeroase state ale lumii. Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterii generale, premierul Indiei, Jawaharlal Nehru, sublinia că „noțiunea de control nu există decît în funcție de dezarmare. Sper că nu se va propune un control al armelor existente și, în consecință, perpetuarea lor". Or, tocmai pe o asemenea poziție s-au situat din nou S.U.A. și aliații lor.

Primul ministru al Marii Britanii, d-l Macmillan, a mers chiar mai departe pe această cale sterilă, propunînd la sesiune, în locul oricăror măsuri concrete de dezarmare, crearea unui grup de experți, care, la rîndul lor, să elaboreze abia un studiu privind metodele și modalitățile de control. Pe bună dreptate au amintit unii delegați care avuseseră pe timpuri prilejul să participe și la lucrările răposatei Ligi a Națiunilor că „experții" acesteia mai lucrau încă la întocmirea listelor de armament ce urmau să fie supuse controlului, cînd cel de-al doilea război mondial a și izbucnit...

Dată fiind însemnătatea vitală a problemei dezarmării generale și totale, țările socialiste au socotit că ea trebuie să fie discutată în forul cel mai adecvat pentru aceasta — plenul Adunării Generale, care oferă cadrul pentru o examinare aprofundată, de către factorii cei mai competenți, avînd posibilitatea de a adopta hotărîri corespunzătoare.

După cît s-a văzut, tocmai o asemenea situație au voit să evite puterile imperialiste, care au acționat sprijinindu-se pe voturile reprezentanților statelor participante la blocurile agresive, recurgînd la practici vechi în activitatea O.N.U. — felurite presiuni și manevre în culise. Totodată, poziția reprezentanților unor state neutre a fost influențată de concepția, eronată după părerea noastră, că rezolvarea problemei dezarmării ar depinde exclusiv de marile puteri. În acest fel problema dezarmării a fost transmisă în discuția Comitetului Politic al Adunării Generale.

Ne-am declarat gata să participăm în spirit constructiv la discutarea problemei dezarmării și în Comitetul Politic, deși, pe baza experienței de pînă acum, am avut convingerea că discuția într-un asemenea cadru nu va da rezultatele așteptate de popoare.

Faptele confirmă ceea ce prevăzusem și arată că temerile noastre au fost îndreptățite. În cadrul Comitetului Politic lucrurile nu merg satisfăcător; reprezentanții puterilor occidentale recurg din nou la vechile lor tactici, se eschivează de la prezentarea unor propuneri concrete, urmează de fapt aceeași linie de discuții sterpe și de tergiversare a oricăror hotărîri pe care au dus-o în Comitetul celor zece, continuînd în același timp cursa înarmărilor.

Aceasta este o situație inacceptabilă. Nu putem fi părtași la inducerea în eroare a popoarelor, care așteaptă rezultate efective, măsuri practice, și nu declarații formale. *Noi înțelegem să participăm*

la lucrările Comitetului Politic numai dacă se va păşi în fapt pe calea discutării serioase şi concrete a problemei dezarmării.

Dezarmarea generală şi totală este nu numai problema fundamentală a întregii vieţi internaţionale, ci şi o sarcină de primă urgenţă, a cărei tergiversare are efecte adînc păgubitoare pentru cauza păcii. În timp ce delegaţii puterilor occidentale depun eforturi — demne de o cauză mai bună — pentru a împiedica orice hotărîri eficiente în domeniul dezarmării, cercurile militariste din S.U.A. intensifică pregătirile militare, pun la cale acţiuni agresive de tipul zborurilor provocatoare ale aviaţiei militare americane deasupra teritoriului Uniunii Sovietice. Este accelerată remilitarizarea Germaniei occidentale, ceea ce creează grave primejdii pentru pacea Europei şi a lumii întregi. Chiar în aceste zile trupe vest-germane se instalează pe pămîntul Franţei, unde, cu consimţămîntul guvernului francez, au fost organizate pentru ele aşa-numite „centre de instrucţie".

În acelaşi timp creşte pericolul de extindere a fabricării armelor atomice şi în alte ţări. În presa occidentală apar tot mai frecvent ştiri cu privire la perspectiva fabricării unei aşa-numite „bombe atomice ieftine", ştiri prin care se urmăreşte pregătirea opiniei publice pentru înarmarea atomică a altor ţări, şi îndeosebi a Germaniei occidentale.

Totodată, recente declaraţii oficiale din Occident arată că reprezentanţii Comandamentului Suprem al blocului N.A.T.O. pregătesc terenul pentru ceea ce denumesc ei „transformarea N.A.T.O. într-o a patra putere atomică", adică punerea armamentului nuclear la dispoziţia forţelor armate ale blocului N.A.T.O., unde, precum se ştie, un rol din ce în ce mai important îl joacă militariştii vest-germani. La rîndul său, guvernul Franţei a adoptat măsuri cu privire la crearea unei „forţe de şoc" atomice proprii.

Astfel, în loc să păşească pe calea cerută de popoare, pe calea lichidării stocurilor de arme atomice existente şi interzicerii experimentării şi folosirii lor — calea raţiunii, care duce la destindere şi la eliberarea omenirii de primejdia războiului atomic —, puterile occidentale se angajează pe un drum contrar, care agravează considerabil primejdiile ce planează deasupra omenirii. Evident, dacă se va merge tot mai departe pe acest drum, se va ajunge la situaţia cînd o singură scînteie, aprinsă într-un colţ al lumii, ar putea declanşa o conflagraţie atomică nimicitoare.

Toate acestea au loc în timp ce la Geneva, după cîteva sute de şedinţe, reprezentanţii S.U.A. şi Angliei continuă să împiedice încheierea unui acord privind încetarea experienţelor cu arma nucleară, în timp ce puterile occidentale refuză în mod sistematic adoptarea unui angajament al statelor deţinătoare de arme atomice de a nu folosi primul aceste arme.

Iată, tovarăşi, doar o parte a faptelor care pun în lumină cauzele reale ale impasului în care se găseşte problema dezarmării şi pe cei răspunzători de acest impas.

Actualul stadiu al lucrurilor evidenţiază necesitatea imperioasă a unor eforturi susţinute din partea tuturor statelor membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, fie ele mari sau mici, pentru a urni din punctul mort problema dezarmării.

Realizarea dezarmării se impune ca o problemă de însemnătate vitală, în rezolvarea căreia toate ţările de pe planeta noastră, fără deosebire de orînduire social-politică, toate popoarele sînt la fel de interesate. Cu conştiinţa înaltei răspunderi pentru soarta omenirii, toate popoarele — din ţările socialiste, din ţările neutre, din lumea capitalistă — sînt chemate să-şi unească eforturile pentru a opri mîna incendiatorilor şi a preveni o catastrofă atomică. Pe deasupra oricăror deosebiri de concepţii sau orientare politică, aceasta este o chestiune a întregii umanităţi. (Aplauze puternice.)

De aceea este pe deplin justificată propunerea făcută de guvernul sovietic de a se convoca în martie sau aprilie anul viitor în Europa o sesiune specială a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite, consacrată exclusiv problemei dezarmării, cu participarea şefilor de state sau de guverne. Convocarea unei asemenea sesiuni ar crea condiţii mult mai propice pentru dezbaterea acestei probleme atît de complexe decît sesiunile obişnuite. Adoptarea de

către sesiunea extraordinară a principiilor călăuzitoare ale dezarmării ar permite apoi conducătorilor de state să îndrume în mod just, potrivit intereselor generale ale popoarelor, activitatea Comitetului celor 15 state, a cărui înființare a fost propusă de U.R.S.S. corespunzător cu cerințele reprezentării juste a tuturor grupelor de state.

Pentru îmbunătățirea situației internaționale are o considerabilă însemnătate propunerea guvernului sovietic privind organizarea, la începutul anului viitor, a unei întîlniri la nivel înalt în vederea realizării unui acord pentru încheierea Tratatului de pace cu Germania și rezolvarea, pe această bază, a problemei Berlinului occidental.

Înfăptuirea dezarmării generale și totale, însănătoșirea climatului internațional cer popoarelor vigilență, combativitate, fermitate în lupta pentru zădărnicirea uneltirilor cercurilor agresive, pentru a impune un curs al evenimentelor favorabil întăririi păcii.

Întrebarea pe care și-o pun în prezent milioanele de oameni din întreaga lume este : care sînt perspectivele de viitor ale relațiilor internaționale ? Există în vremea noastră posibilități practice de a se înfăptui dezarmarea și a se asigura omenirii o pace trainică ?

Convingerea noastră profundă este că există asemenea posibilități, există perspectiva certă a transformării lor în realitate. *(Aplauze.)* Această convingere nu se bazează, evident, pe speranța că imperialismul va deveni pacific, că militariștii vor deveni prieteni ai păcii. Ea se bazează pe aprecierea realistă, marxist-leninistă, a raportului de forțe din lumea contemporană și a direcției în care evoluează acest raport.

Analizarea realităților contemporane demonstrează fără putință de tăgadă superioritatea crescîndă a forțelor păcii și progresului asupra forțelor războiului și agresiunii. Iar această superioritate constituie factorul hotărîtor pentru perspectivele dezvoltării vieții internaționale.

Trăsătura caracteristică fundamentală a timpului nostru constă tocmai în aceea că desfășurarea evenimentelor nu mai este determinată de imperialism. Acesta nu mai este astăzi atotputernic ; imperialismului i se opun astăzi forțe uriașe în continuă creștere, capabile să zăgăzuiască războiul și să impună o pace durabilă. (Aplauze puternice.)

Rolul hotărîtor în această privință îl are existența și dezvoltarea sistemului mondial al socialismului, cu gigantica sa forță materială, cu capacitatea sa uriașă de apărare și ripostă față de orice tentative agresive ale imperialismului, cu imensa putere de atracție pe care o exercită asupra popoarelor politica sa nobilă și perseverentă de apărare a păcii în lume, a libertății și independenței tuturor popoarelor. *(Aplauze.)*

În apărarea păcii se ridică, de asemenea, și alte forțe uriașe ale timpului nostru — popoarele care au scuturat sau scutură jugul colonial, desăvîrșind prăbușirea unuia dintre pilonii principali ai imperialismului, sistemul colonial.

Modificările petrecute în lume în perioada de după cel de-al doilea război mondial subminează pe zi ce trece pozițiile puterilor imperialiste. Pe bună dreptate releva tovarășul Hrușciov că, deși aceste state încearcă cu înverșunare să-și mențină dominația în viața internațională, de fapt istoria le-a răpit acest drept, le-a luat această posibilitate ; dispare vechea superioritate economică în virtutea căreia țările imperialiste puteau exercita presiuni asupra multor țări ale lumii ; puterile imperialiste și-au pierdut și superioritatea militară pe care se sprijineau în înfăptuirea politicii lor de pe poziții de forță.

La acestea se adaugă și un alt factor de mare însemnătate — mișcarea de luptă pentru pace din țările capitaliste, cuprinzînd mase populare tot mai largi, personalități marcante, cercuri din cele mai diverse ale opiniei publice.

Există condiții favorabile pentru ca această mișcare să crească în vigoare. Însăși presa capitalistă este silită să recunoască că nu există astăzi problemă mai arzătoare pentru cetățenii de rînd din Statele Unite ale Americii decît asigurarea păcii. Relatînd rezultatele unei anchete efectuate cu prilejul pregătirii alegerilor prezidențiale în S.U.A., ziarul american „Wall Street Journal" scria re-

cent : „Opriți la întîmplare zece cetățeni pe stradă și opt dintre ei vor spune neapărat că problema păcii sau războiului este cea mai importantă problemă a acestei campanii electorale".

Vizita noastră în Statele Unite și în alte țări ale lumii capitaliste ne-a permis să ne dăm seama mai bine de procesul profund al deplasărilor de forțe în favoarea păcii care se desfășoară în diferitele straturi ale societății din aceste țări. Desigur, acesta este un proces complex, deseori contradictoriu, dar este incontestabil că an de an ideile coexistenței pașnice, năzuința eliberării de coșmarul unui război iminent cîștigă un teren din ce în ce mai larg.

Și acest fapt trebuie să fie necondiționat luat în seamă la aprecierea raportului de forțe din lumea contemporană.

Noi privim lucrurile cu luciditate. Existența imperialismului generează prin ea însăși pericol de război. Imperialiștii nutresc o ură înverșunată împotriva lumii socialiste, împotriva popoarelor Asiei, Africii, Americii latine care-și iau soarta în propriile lor mîini. Cercurile agresive văd în război calea rezolvării profundelor contradicții care macină temeliile capitalismului contemporan.

Dar așa cum s-a subliniat nu o dată, deși natura agresivă a imperialismului nu s-a schimbat, în epoca noastră au intervenit alte schimbări, și anume s-a schimbat natura raportului de forțe în lume. Forțele care se contrapun imperialismului sînt capabile să zădărnicească uneltirile cercurilor agresive, să preîntîmpine dezlănțuirea războiului.

Pentru marxiști-leniniști nu încape nici o îndoială că, în cazul cînd imperialiștii s-ar încumeta să dezlănțuie un război mondial, acesta ar însemna sfîrșitul imperialismului, sfîrșitul capitalismului aducător de grele suferințe pentru omenire. Sîntem însă conștienți că aceasta ar fi o victorie scump plătită. Prețul ei, în condițiile războiului nuclear, ar fi pieirea a sute de milioane de oameni, contaminarea radioactivă a altor sute de milioane de oameni, periclitarea soartei generațiilor viitoare pe toată suprafața globului pămîntesc.

Noi sîntem profund convinși de forța invincibilă a ideilor socialismului, de puterea de atracție crescîndă a măreţelor victorii repurtate de Uniunea Sovietică și de celelalte țări socialiste în construirea celei mai înalte civilizații, cu cel mai ridicat nivel de trai și de cultură. Avem convingerea nestrămutată că socialismul va triumfa în mod inevitabil. Pentru aceasta, comuniștii nu au nevoie de război. În interesul propriilor lor popoare, al întregii umanități, în interesul cauzei mărețe a socialismului și comunismului, partidele comuniste, țările lagărului socialist militează cu energie, abnegație și perseverență pentru a salva omenirea de război. (Aplauze prelungite.)

Ce-ar însemna dacă am ignora raportul de forțe din lumea contemporană, dacă am ignora sau subaprecia uriașa forță a lagărului socialist, vigoarea celorlalți factori care determină superioritatea forțelor păcii ?

Aceasta ar însemna în mod inevitabil să ne autocondamnăm la pasivitate și inerție, să lăsăm din mîini steagul luptei pentru pace și coexistență pașnică între popoare, să înlesnim de fapt cercurilor imperialiste aplicarea politicii lor agresive și împingerea omenirii într-o nouă conflagrație mondială.

Meritul istoric al partidelor comuniste și muncitorești, înarmate cu învățătura marxist-leninistă, constă în aceea că ele nu se resemnează în fața războiului ca în fața unei fatalități, ci, pornind de la realitățile lumii contemporane, de la analiza factorilor obiectivi și subiectivi care fac posibilă preîntîmpinarea războiului, mobilizează popoarele în lupta pentru victoria cauzei păcii. (Aplauze puternice.)

Ce este necesar pentru a determina înfăptuirea dezarmării generale și totale, a face să triumfe principiile coexistenței pașnice în relațiile dintre popoare ?

Pentru aceasta este necesar, înainte de toate, mobilizarea tuturor forțelor păcii, tuturor popoarelor iubitoare de pace, lupta lor dusă cu maximă hotărîre spre a-și impune voința și a imprima un alt curs evoluției relațiilor internaționale — către destindere și dezvoltarea colaborării între state.

Este necesară vigilența maximă a popoarelor față de manevrele adversarilor păcii, demascarea perseverentă a oricăror acțiuni ale

cercurilor imperialiste care lovesc în interesele păcii, independenței și libertății popoarelor.

Este necesar ca forțele păcii să se unească într-un front larg, să-și concentreze eforturile spre înfăptuirea practică a măsurilor de natură să asigure consolidarea păcii, corespunzător cu năzuința arzătoare a tuturor popoarelor, a întregii umanități! (Aplauze puternice.)

ABOLIREA TOTALĂ A COLONIALISMULUI — O NECESITATE URGENTĂ

Tovarăși,

Propunerea Uniunii Sovietice privind lichidarea totală și neîntîrziată a regimului colonial, sub toate formele și manifestările sale, a produs o adîncă impresie atît în cadrul O.N.U. cît și în afara acestei organizații.

Istoria a condamnat definitiv și fără drept de apel colonialismul, — și nu încape nici o îndoială că ultimele sale vestigii vor fi inevitabil lichidate de mersul înainte al omenirii. Abolirea totală a colonialismului a devenit o necesitate obiectivă urgentă în viața popoarelor, ea marchează una din cotiturile dezvoltării societății umane, analogă, prin importanța sa, cu desființarea sclaviei sau cu alte asemenea momente de răscruce ale istoriei.

Propunerea guvernului sovietic a ilustrat din nou rolul țărilor socialiste ca port-drapel al cauzei libertății și progresului, ca militante hotărîte și consecvente împotriva oricăror forme de opresiune politică și de jefuire economică a popoarelor, ca reazem sigur și de nădejde al luptei acestora pentru independență, pentru dreptul lor inalienabil la o viață civilizată și demnă. (Aplauze.)

Conștiința omenirii nu poate tolera ca în zilele noastre, în epoca unei minunate înfloriri a geniului uman, să mai dăinuie asemenea rămășițe barbare ca robia colonială, sursă permanentă de primejdii pentru pacea popoarelor.

Mai bine de 100.000.000 de oameni, reprezentînd zeci de popoare, sînt încă siliți să suporte jugul stăpînirii coloniale. Deși au trecut 15 ani de la adoptarea Cartei Națiunilor Unite, din 11 teritorii aflate atunci sub tutelă, numai 4 au căpătat independența. Teritorii dintre cele mai mari, ca Tanganica, Ruanda-Urundi sau Noua Guinee, sînt și azi rămase sub acest regim.

Curge încă sîngele popoarelor în Rhodesia, Angola, Mozambic, Nyassaland, Kenya și Oman. În acesta din urmă, situația a devenit atît de serioasă, încît, la cererea unui grup de țări arabe, sprijinită de țările socialiste, problema Omanului a fost înscrisă pe ordinea de zi a actualei sesiuni a Adunării Generale.

Ridicînd problema abolirii depline a colonialismului și demonstrînd necesitatea examinării ei cu toată răspunderea în plenul Adunării Generale, țările socialiste au cerut O.N.U. să joace un rol activ în apărarea libertății și independenței popoarelor — conform țelurilor și principiilor Cartei cît și intereselor păcii și securității în întreaga lume.

În intervențiile lor, reprezentanții țărilor socialiste au smuls vălurile cu care purtătorii de cuvînt ai imperialismului încercau să acopere sălbăticia asupririi coloniale, au relevat însemnătatea uriașă pe care ar avea-o pentru dezvoltarea vieții internaționale adoptarea Declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale.

Au fost impresionante cuvîntările rostite de reprezentanții popoarelor din Africa și Asia, care au purtat vreme îndelungată jugul puterilor coloniale și care luptă din greu pentru a șterge urmările nefaste ale acestuia. Delegați ai statelor afroasiatice — al căror număr se ridică azi la aproape jumătate din numărul total al statelor membre ale O.N.U. — au rostit cuvinte de aspră condamnare a imperialismului asupritor.

Cu deosebită vigoare a răsunat de la tribuna Adunării Generale avertismentul rostit de proeminenți conducători din țările descătușate ale Asiei și Africii: „Cît timp mai există în Africa și Asia

vreun petic de pămînt sub dominaţie străină, nu poate exista linişte şi siguranţă în lume".

Cum era şi de aşteptat, reprezentanţii puterilor imperialiste au încercat în fel şi chip să abată atenţia şi să împiedice discutarea serioasă a problemei lichidării colonialismului. Străduindu-se din răsputeri să absolve colonialismul de răspunderea jafului şi crimelor săvîrşite asupra popoarelor înrobite, ei au făcut repetate încercări de a repune în circulaţie clişeele uzate despre „misiunea civilizatoare" a statelor colonialiste, despre „generozitatea" acestora, care ar face „inutilă" intervenţia O.N.U.

Ce a însemnat în realitate „misiunea civilizatoare" a puterilor colonialiste? Ea a însemnat supraprofituri imense pentru puterile coloniale, avuţii fabuloase obţinute prin jaf făţiş, exploatarea sîngeroasă a popoarelor coloniale, transformarea ţărilor lor în surse de materii prime şi mînă de lucru aproape gratuită, batjocorirea demnităţii umane şi menţinerea populaţiei la un stadiu de înapoiere şi mizerie care ameninţă însăşi fiinţa ei biologică.

Colonialiştii au susţinut, în intervenţiile lor, că popoarele coloniale n-ar fi încă pregătite să se conducă singure, că ele ar trebui să se „maturizeze", să-şi creeze cadrele proprii necesare.

Să ne fie însă permis să întrebăm: dar cine dacă nu tocmai puterile coloniale poartă răspunderea pentru această „lipsă de maturitate", cine a împiedicat şi împiedică popoarele coloniale să-şi organizeze o viaţă liberă şi independentă?

Am putut vedea cum au sprijinit colonialiştii „maturizarea" fostelor popoare subjugate din zguduitoarele revelaţii ale reprezentanţilor acestora, făcute atît de la tribuna O.N.U. cît şi cu prilejul contactelor personale pe care le-am avut cu dînşii. Inexistenţa aproape totală a industriei, agricultură primitivă, mortalitate ridicată, analfabetism, lipsă de tehnicieni, medici, învăţători şi în general absenţa aproape completă de cadre naţionale, iată ce piedici grele trebuie să învingă noile state care pornesc pe drumul dezvoltării independente după ce au scuturat jugul dominaţiei colonialiste.

Abia acum popoarele acestor ţări capătă posibilitatea reală de a purcede la lichidarea înapoierii economice şi culturale, la organizarea vieţii lor politice. Realităţile acestor ţări demonstrează că nu sub biciul asupritorului poate un popor să înveţe să se autoadministreze; numai eliberarea totală de dominaţie străină îi creează posibilitatea de a-şi făuri o viaţă prosperă prin luptă şi muncă proprie. *(Aplauze).*

Reprezentanţii puterilor coloniale au declarat cu ipocrizie în faţa Adunării că acestea ar fi acordat de bunăvoie libertate fostelor lor posesiuni coloniale.

Este lesne de închipuit efectul unor asemenea afirmaţii rostite într-o sală în care erau de faţă reprezentanţii unor state care luptă şi acum din greu pentru înlăturarea urmărilor acestei „generozităţi", unde erau prezenţi conducători ca Nehru, Sukarno, Nkrumah, care au suferit ani grei de temniţă pentru participarea la lupta de eliberare naţională şi au putut cunoaşte astfel nemijlocit „înţelegerea" colonialiştilor pentru aspiraţiile de libertate ale popoarelor asuprite!

Adevărul, pe care nimeni nu-l poate ascunde sau deforma, este că nici un popor nu şi-a dobîndit libertatea din generozitatea dezinteresată a colonialiştilor. Adevărul este că independenţa fiecăruia din fostele state coloniale este rezultatul luptei îndîrjite a popoarelor care au vărsat şiroaie de sînge şi au dat grele jertfe pentru aceasta!

Numai datorită creşterii impetuoase a mişcării de eliberare, ridicării la luptă a popoarelor coloniale, noilor stări de lucruri din lume, schimbării raportului de forţe pe arena mondială în defavoarea imperialismului, puterile colonialiste sînt azi nevoite să acorde independenţă unor ţări pe care le-au asuprit crîncen cît timp au putut.

Şi faptele arată că chiar şi în aceste împrejurări puterile colonialiste încearcă pe toate căile să-şi menţină mai departe vechile privilegii în fostele lor colonii, introducînd forme mai rafinate de dominaţie, în special pe calea penetraţiei economice, spre a-şi asi-

gura exploatarea în continuare a bogățiilor acestora. „Astăzi colonialismul tinde — a spus președintele Guineei, Seku Ture, în fața Adunării Generale — să îmbrace o formă internațională care tolerează, bineînțeles, drapelele și imnurile naționalismului african, dar nu admite să i se atingă întru nimic interesele. Independența politică în sine nu înseamnă nici pe departe eliberarea națională completă".

În lumina acestor forme noi de manifestare a politicii imperialiste apar limpede adevăratul conținut și țelurile urmărite de așa-zisul program al S.U.A. pentru ajutorarea statelor din Africa.

Ce prevede de fapt acest program, prezentat de președintele Eisenhower ca un panaceu universal pentru toate problemele acestui continent? Un ajutor insumînd 100.000.000 de dolari, ceea ce înseamnă, față de nevoile imensei înapoieri a popoarelor Africii, o picătură de apă într-un ocean și o fărîmitură infimă din profiturile uriașe stoarse de monopolurile capitaliste de pe urma jafului colonial.

Atunci cînd reprezentanții statelor imperialiste vorbesc despre ajutorarea țărilor slab dezvoltate, o întrebare firească se impune: oare de unde au apărut aceste țări slab dezvoltate, care sînt cauzele ce le-au adus în starea lor actuală? Dacă aceste țări nu ar fi fost subjugate de puterile imperialiste, dacă popoarele lor ar fi dispus ele însele de resursele și avuțiile lor naționale și s-ar fi putut încadra mai de mult în procesul general al progresului economic și cultural al omenirii — oare ar mai fi existat azi o problemă a țărilor slab dezvoltate?

Iată, de pildă, cazul Liberiei, stat apărut ca independent pe harta lumii încă acum 100 de ani și care a evoluat sub directa înrîurire a „ajutorului" american. O comisie a senatului S.U.A. care a studiat în anul 1956 la fața locului situația din Liberia a publicat următoarele concluzii: „Liberia este esențialmente o monocultură de cauciuc, foarte vulnerabilă la fluctuațiile pieței mondiale; este o țară slab dezvoltată, care nu-și poate acoperi nevoile alimentare; are o rețea absolut insuficientă de drumuri; paludismul face ravagii, la fel ca și alte boli endemice; 90% din populație este analfabetă; lipsa de personal științific și calificat, de muncitori specialiști și nespecialiști, de cadre în general este aproape totală". Iată cum arată, în toată goliciunea ei, grija monopoliștilor americani pentru țările slab dezvoltate!

Acest exemplu este cu atît mai edificator, cu cît situația din țările care nu și-au dobîndit independența este și mai gravă decît a Liberiei.

Realitățile vieții internaționale demonstrează că, în ciuda vorbelor frumoase, cercurile imperialiste nu se dau în lături de la nici o încercare, inclusiv folosirea forței, pentru a împiedica popoarele țărilor coloniale și ale altor țări care au scuturat jugul monopoliștilor să-și cucerească libertatea și să-și consolideze independența.

Mă refer înainte de toate la situația din Congo, la problema algeriană, la acțiunile agresive ale S.U.A. împotriva Cubei.

În Congo colonialiștii belgieni, cu sprijinul fățiș al celorlalte puteri occidentale, în frunte cu S.U.A., folosindu-se de serviciile secretarului general al O.N.U. și ale aparatului său, încearcă să înăbușe lupta poporului congolez pentru scuturarea definitivă a jugului colonial, să submineze independența și integritatea teritorială a statului abia constituit, spre a menține bogățiile țării sub dominația monopolurilor.

Dezbaterea generală a demonstrat izolarea în care se găsesc puterile colonialiste în problema Congoului, condamnarea severă de către țările socialiste și de către un mare număr de țări din Africa și Asia a uneltirilor imperialiste.

Guvernul romîn consideră că Adunarea Generală, dacă vrea să-și îndeplinească cu adevărat sarcinile ce-i revin potrivit Cartei, are datoria să ia măsuri concrete pentru a se pune capăt intervenției imperialiste în treburile interne ale poporului congolez, restabilindu-se în funcțiile lor parlamentul și guvernul central legal desemnat de acesta, corespunzător intereselor întăririi independenței naționale și apărării integrității teritoriale a Republicii Congo. (Aplauze puternice.)

Avem convingerea că poporul congolez va birui complotul imperialiştilor şi agenţilor lor şi îşi va ocupa locul, pe deplin meritat, în comunitatea naţiunilor libere. El se poate bizui pe solidaritatea statelor socialiste, a statelor care au scuturat jugul colonial, a tuturor ţărilor şi popoarelor iubitoare de pace şi libertate.

În aceste zile se împlinesc şase ani de cînd poporul algerian luptă cu arma în mînă pentru dreptul de a-şi determina singur destinele în conformitate cu propriile sale interese, şase ani de cînd colonialiştii refuză să-i acorde acest drept, duc împotriva lui un război sîngeros, care provoacă pierderi grele atît poporului algerian cît şi poporului francez. A devenit evident că prelungirea acestui război nu poate aduce Franţei decît înfrîngeri politice şi militare. Traducerea în viaţă a principiului autodeterminării în Algeria ar fi de aceea nu numai spre binele poporului algerian, dar ar răspunde în acelaşi timp intereselor poporului francez prieten, intereselor de pace ale tuturor popoarelor.

Poporul şi guvernul romîn, credincioşi politicii de sprijinire a cauzei independenţei şi libertăţii naţionale a tuturor popoarelor oprimate, îşi manifestă simpatia fierbinte faţă de lupta dreaptă, eroică a poporului algerian, care se va încheia neîndoielnic prin victoria meritată. (Aplauze puternice.)

Acţiunile agresive ale S.U.A. împotriva Republicii Cuba — care, la cererea guvernului cuban, vor fi examinate în cadrul sesiunii Adunării Generale — scot încă o dată în evidenţă pericolul politicii imperialiste de menţinere sau impunere a privilegiilor de tip colonial pe calea subjugării economice.

Deşi Cuba nu a fost niciodată formal o colonie a S.U.A., totuşi, datorită rolului dominant al monopolurilor americane în economia cubană, ea a constituit din punct de vedere economic şi politic o anexă a S.U.A., o sursă bogată de materii prime, în timp ce poporul cuban era menţinut într-o stare de înapoiere asemănătoare cu aceea din multe colonii ale Asiei şi Africii.

Poporul cuban a scuturat însă dominaţia monopolurilor şi păşeşte pe drumul unei dezvoltări cu adevărat independente. Alături de întreaga omenire progresistă, poporul romîn urmăreşte cu dragoste şi admiraţie curajul şi răspunderea cu care poporul cuban şi guvernul său, în frunte cu Fidel Castro, abordează problemele reconstrucţiei ţării sale, înfăptuind transformări cu un profund caracter democratic, menite să asigure lichidarea înapoierii economice a ţării, ridicarea nivelului de trai al poporului. *(Aplauze.)*

Cercurile imperialiste din S.U.A. nu vor însă să se împace cu gîndul că poporul cuban şi-a cucerit dreptul la o viaţă liberă şi independentă. După eşecul presiunilor economice şi politice, ca şi al încercărilor de intervenţie în treburile interne ale Cubei, autorităţile americane ameninţă acum cu agresiunea făţişă împotriva Republicii Cuba.

Toate acestea creează serioase pericole nu numai pentru poporul cuban, ci şi pentru pacea şi securitatea generală. *Guvernul romîn consideră că O.N.U. are datoria să condamne cu hotărîre acţiunile agresive ale S.U.A. împotriva Cubei şi să ceară guvernului S.U.A. încetarea lor imediată. Poporul cuban nu va putea fi îngenuncheat, pentru că de partea sa este dreptatea, sînt puternicele forţe ale păcii!* (Aplauze puternice.)

În cadrul lucrărilor sesiunii O.N.U., în faţa atitudinii ferme a marii majorităţi a delegaţiilor şi pentru a evita o inevitabilă izolare, reprezentanţii statelor imperialiste au fost nevoiţi să voteze şi ei pentru discutarea problemei abolirii colonialismului în plenul Adunării Generale.

Hotărîrea unanimă a Adunării Generale ca declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale să fie dezbătută în şedinţa plenară reprezintă o mare victorie a forţelor care luptă pentru lichidarea colonialismului şi pentru pace.

Fireşte, ar fi o naivitate să se considere după acest vot că imperialiştii şi-au schimbat peste noapte poziţia de fond; trebuie să ne aşteptăm la noi încercări înverşunate din partea lor de a împiedica adoptarea unor hotărîri concrete, practice, în această problemă. Delegaţiile ţărilor socialiste şi ale celorlalte state care se pronunţă ferm pentru abolirea totală a colonialismului vor trebui să

dea dovadă de o ascuţită vigilenţă, de energie neobosită pentru a dejuca orice manevre ale colonialiştilor şi sprijinitorilor lor — atît în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite cît şi în afara ei. Numai prin unirea eforturilor tuturor popoarelor şi ţărilor iubitoare de libertate şi pace se va obţine desfiinţarea totală şi imediată a robiei coloniale.

În acest context trebuie abordată şi problema ajutorului pentru dezvoltarea economică a ţărilor coloniale sau a fostelor colonii.

Fireşte că un asemenea ajutor, pentru a răspunde cu adevărat intereselor popoarelor din aceste ţări, trebuie să fie lipsit de orice condiţii politice şi să fie efectiv îndreptat spre necesităţile dezvoltării economice. Tocmai acestea sînt caracteristicile ajutorului dezinteresat pe care-l acordă Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste tinerelor state independente — în contrast cu aşa-zisul ajutor american, îndreptat în cea mai mare parte spre scopuri militare.

Problema lichidării colonialismului şi a urmărilor sale este strîns legată de ansamblul problemelor vieţii internaţionale actuale, şi în primul rînd de problema dezarmării generale şi totale. Nevoile uriaşe ale ţărilor slab dezvoltate pentru lichidarea urmărilor dominaţiei coloniale cer şi mai imperios eliberarea fondurilor irosite azi pentru cheltuieli militare.

În faţa popoarelor coloniale, ca şi a celor care păşesc acum pe calea dezvoltării independente stau încă nenumărate greutăţi şi probleme complexe. În rezolvarea acestora ele se sprijină nu numai pe resursele şi capacităţile proprii, ci şi pe sprijinul tuturor forţelor păcii şi progresului.

Nu este departe vremea, tovarăşi, cînd lupta popoarelor va şterge definitiv de pe suprafaţa pămîntului orice urmă a robiei coloniale, a dominaţiei unui stat asupra altuia. Toate popoarele consideră ca o datorie a lor să contribuie din toate puterile la apropierea cît mai grabnică a acestui moment istoric în mersul înainte al omenirii pe calea progresului! (Aplauze puternice.)

STRUCTURA O.N.U. TREBUIE SĂ REFLECTE REALITĂŢILE LUMII CONTEMPORANE

Tovarăşi,

Printre problemele importante care au reţinut atenţia actualei sesiuni a fost şi aceea a îmbunătăţirii şi perfecţionării activităţii Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Structura organelor O.N.U. trebuie să reflecte realităţile lumii contemporane ; de aceasta depinde capacitatea ei de a lua hotărîri care să servească interesele tuturor statelor, de a acţiona eficace în rezolvarea marilor probleme la ordinea zilei şi în promovarea relaţiilor de pace şi colaborare internaţională.

Propunerile judicioase făcute în acest scop de Uniunea Sovietică au produs însă o reacţie plină de furie din partea reprezentanţilor Statelor Unite şi aliaţilor lor. Răstălmăcind cu rea-credinţă aceste propuneri, făcînd din alb negru, aceştia au încercat să înfăţişeze măsurile preconizate în scopul întăririi organizaţiei ca tinzînd „să distrugă" O.N.U., „să-i submineze" temeliile.

Cum se explică această reacţie ?

De la înfiinţarea Organizaţiei Naţiunilor Unite, S.U.A., profitînd de raportul de forţe existent pe atunci în această organizaţie şi de situaţia lor dominantă în lumea capitalistă, şi-au asigurat în cadrul O.N.U. o poziţie privilegiată, care le-a permis să o folosească în interesele cercurilor agresive americane şi ale blocurilor militare de sub egida lor. Sînt cunoscute numeroase cazuri în care steagul O.N.U. a servit pentru a acoperi acte agresive şi acţiuni de război rece ale S.U.A., intervenţii ale acestora în treburile interne îndreptate împotriva unor alte state suverane.

Pentru situaţia care s-a creat la O.N.U. este caracteristic că la nici una din sesiunile Adunării Generale locul de preşedinte nu a fost ocupat de un reprezentant al unei ţări socialiste. Datorită presiunilor Statelor Unite a fost încălcat, nu o dată în defavoarea

țărilor socialiste, principiul justei repartizări geografice a locurilor de membru nepermanent în Consiliul de Securitate.

Funcția de secretar general s-a aflat întotdeauna în mîinile unei persoane legate de grupul puterilor occidentale. Datorită acestui fapt, în locul aplicării în spiritul deplinei obiectivități a hotărîrilor Adunării Generale și ale Consiliului de Securitate, secretarul general a jucat de multe ori rolul de simplă unealtă a politicii puterilor occidentale. Concludent în această privință este cazul actualului secretar general, d-l Hammarskjoeld, a cărui acțiune arbitrară și unilaterală în Congo a denaturat flagrant hotărîrile Consiliului de Securitate, în favoarea intereselor puterilor colonialiste și contrar cerințelor consolidării independenței naționale a poporului congolez.

Era de așteptat ca reprezentanții puterilor occidentale să opună rezistență propunerilor îndreptate spre curmarea acestor stări de lucruri nedrepte și profund dăunătoare pentru însăși viața organizației. Statele Unite nu doresc îmbunătățirea structurii O.N.U. tocmai pentru că văd în aceasta o primejduire a privilegiilor pe care le dețin în această organizație.

Dar timpurile s-au schimbat, realitățile din viața internațională sînt cu totul altele decît în 1945.

În perioada care s-a scurs de atunci a crescut considerabil ponderea statelor socialiste în viața internațională. În 1945 nu existau decît două țări socialiste: U.R.S.S. și R. P. Mongolă, astăzi există un sistem mondial socialist, cu o populație de peste un miliard de oameni, mai mult de 1/3 din populația globului, și care reprezintă o uriașă forță economică și politică, în necontenită creștere.

În același răstimp s-au eliberat din cătușele colonialismului aproximativ 1 miliard 500 milioane de oameni; pe ruinele imperiilor coloniale s-au format zeci de state naționale, care joacă un rol propriu, tot mai activ în politica mondială.

În lume și la O.N.U. există în prezent trei grupuri de state: statele socialiste, statele neutre și state aparținînd alianțelor occidentale.

Organizația Națiunilor Unite își va putea îndeplini cu succes sarcinile ce îi revin numai dacă în organele ei se vor asigura condiții de reală egalitate tuturor celor trei grupări de state.

Această necesitate se impune, în primul rînd, pentru Consiliul de Securitate. *Poate fi considerată normală situația actuală, cînd printre membrii permanenți ai Consiliului de Securitate nu se numără nici unul dintre marile state neutre din Asia și Africa?* Oare pe ce temei state mari ca India sau Indonezia, cu zeci și sute de milioane de locuitori, nu fac parte dintre membrii permanenți ai Consiliului de Securitate?

Același principiu al reprezentării egale a celor trei grupări de state trebuie aplicat și structurii organelor executive ale O.N.U. Adoptarea propunerii Uniunii Sovietice ca Secretariatul să fie constituit din trei reprezentanți, cîte unul din partea fiecărui grup de state, ar pune capăt situației actuale în care secretarul general servește practic politica unui singur grup de țări — puterile occidentale —, ar crea condițiile necesare de obiectivitate în activitatea aparatului O.N.U.

Crearea unor asemenea condiții devine cu atît mai presantă cu cît cresc răspunderile O.N.U. în rezolvarea principalelor probleme internaționale. Se știe că forțele armate internaționale, prevăzute a fi organizate în cazul înfăptuirii dezarmării generale și totale, ar urma să fie folosite pe baza hotărîrilor Consiliului de Securitate. Își închipuie însă cineva că statele socialiste vor accepta să contribuie la crearea acestor forțe internaționale atîta timp cît nu vor exista garanții serioase că ele nu vor fi folosite în scopuri contrare intereselor păcii?

Trebuie arătat că, în ciuda campaniei de dezorientare duse de puterile occidentale, necesitatea reexaminării structurii O.N.U. a fost recunoscută de o serie de state neutre, deși unele propuneri făcute de acestea diferă de ale țărilor socialiste.

Menținerea actualelor stări de lucruri, care nu țin seama de realități, nu ar putea să ducă decît la subminarea temeliilor Organizației Națiunilor Unite. Avem convingerea că, în ciuda obstacolelor

pe care le-ar mai ridica adversarii colaborării internaţionale, viaţa însăşi va impune modificările cerute de necesităţile consolidării acestei organizaţii, sporirii prestigiului şi rolului ei ca instrument de menţinere a păcii, de dezvoltare a cooperării internaţionale.

În cadrul sesiunii s-a ridicat de către reprezentanţii unui şir de state şi problema schimbării sediului O.N.U. Măsurile de şicanare ale autorităţilor americane faţă de delegaţiile ţărilor socialiste şi ale altor ţări iubitoare de pace, ca, de pildă, Cuba, provocaţiile puse la cale cu ajutorul unor huligani fascişti, discriminările rasiale cărora le-au căzut victimă reprezentanţi ai unor ţări africane, toate aceste fapte, tipice pentru atmosfera şi moravurile din mult lăudata „lume liberă", au produs o impresie penibilă şi au stîrnit indignarea a numeroase delegaţii. Ele arată că New Yorkul nu este un loc potrivit pentru un for internaţional cum este O.N.U. *Apare necesar să se examineze problema găsirii unui alt sediu pentru O.N.U. într-o ţară unde să fie asigurate acestei organizaţii condiţii potrivite pentru desfăşurarea unei activităţi constructive.*

O problemă fundamentală a cărei rezolvare este imperios cerută de insuşi principiul larg recunoscut al universalităţii O.N.U. este grabnica restabilire a drepturilor legitime ale R. P. Chineze. Din O.N.U. fac parte 99 de state mari şi mici, cu orînduiri social-politice diferite şi poziţii deosebite în politica lor externă. În acelaşi timp, R. P. Chineză, cu cei peste 600.000.000 de locuitori ai săi, nu este reprezentată la O.N.U., iar locul ei este uzurpat de un guvern fantomă, care nu se reprezintă decît pe el însuşi şi mai ales pe stăpînii săi imperialişti. În cadrul discuţiei privind problema reprezentării Chinei, majoritatea covîrşitoare a vorbitorilor — reprezentanţi ai unor state din Asia, Africa, America latină, precum şi ai unor state capitaliste din Europa occidentală ca Danemarca şi Irlanda — s-au pronunţat pentru recunoaşterea dreptului legitim al R. P. Chineze de a fi reprezentată în O.N.U. Mulţi delegaţi au arătat, pe bună dreptate, că participarea R. P. Chineze este imperios necesară pentru rezolvarea problemei dezarmării şi a altor probleme internaţionale vitale.

Votul obţinut la limită, prin care s-a amînat şi de astă dată discutarea şi rezolvarea problemei reprezentării Chinei, a arătat că tot mai multe state membre ale O.N.U. refuză să susţină poziţia absurdă şi nerealistă de ignorare a Chinei populare. Comentînd acest vot, oameni politici şi presa americană l-au apreciat ca o înfrîngere pentru S.U.A. şi ca un semn că falimentul deplin al încercărilor lor de a ţine R. P. Chineză în afara O.N.U. este iminent.

ACTIVITATEA DELEGAŢIEI R. P. ROMÎNE LA O.N.U. — EXPRESIE A VOINŢEI FERME DE PACE A POPORULUI ROMÎN

Tovarăşi,

În cadrul activităţii sale la Adunarea Generală, delegaţia noastră a precizat public poziţia Republicii Populare Romîne faţă de principalele probleme internaţionale actuale în cuvîntarea ţinută în cadrul discuţiei generale, în intervenţiile rostite în şedinţa plenară şi în Comitetele Adunării Generale, în contactele stabilite cu celelalte delegaţii, precum şi în declaraţii făcute organelor de presă.

Umăr la umăr cu delegaţiile Uniunii Sovietice şi ale celorlalte ţări socialiste, delegaţia noastră a dus o acţiune perseverentă şi continuă pentru a face cunoscută şi a clarifica poziţia ţărilor socialiste şi pentru a se adopta măsuri practice, care să contribuie la rezolvarea constructivă a marilor probleme internaţionale nerezolvate.

Propunerile prezentate spre examinare Adunării Generale de către guvernul romîn cu privire la „acţiuni pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate dintre state europene aparţinînd unor sisteme social-politice diferite" şi cu privire la „măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare" s-au bucurat de o apreciere pozitivă.

Ideea unor aranjamente regionale de pace și securitate a fost susținută nu numai de R. P. Romînă și de celelalte țări socialiste, dar și de Ghana și de alte țări din Asia și Africa.

În cuvîntarea sa în cadrul dezbaterii generale, ministrul afacerilor externe al Greciei, d-l Averoff, a declarat că apreciază intențiile guvernului romîn și a adăugat că propunerea romînă „conține unele elemente utile cu care în principiu am fi de acord".

Acordul acesta de principiu nu merge însă prea departe, întrucît reprezentantul guvernului grec se declară împotriva înfăptuirii practice a unei zone de pace, liberă de arme nucleare și arme-rachetă în regiunea Balcani, invocînd argumentul că „dezarmarea generală, care este răspunderea primordială a marilor puteri, constituie singurul răspuns posibil și realist la orice idee și la orice propunere de dezarmare regională".

Ne găsim astfel în fața unei situații curioase.

Atunci cînd țările socialiste insistă pentru dezbaterea și adoptarea unui program concret de dezarmare generală și totală, țările N.A.T.O., printre care și Grecia, se opun și declară că țările socialiste urmăresc obiective prea vaste, că ar promova, chipurile, tactica „totul sau nimic", că trebuie urmărite obiective mai modeste, mai ușor realizabile.

Atunci însă cînd țările socialiste propun măsuri limitate, menite să contribuie la stabilirea unui climat de încredere între state și să creeze condiții favorabile unor acorduri generale, statele N.A.T.O. răspund că asemenea măsuri n-ar fi realizabile decît prin înfăptuirea dezarmării generale, pe care tot aceleași state o împiedică.

Unde este logica poziției acestora? Singura logică este că adepții acestei poziții se opun nu numai dezarmării generale și totale, dar și oricăror măsuri reale de dezarmare, creînd greutăți artificiale în calea rezolvării practice a problemelor arzătoare ale relațiilor internaționale.

Țările socialiste nu s-au plasat niciodată pe poziția totul sau nimic. Fiind cele mai consecvente luptătoare pentru înfăptuirea practică a dezarmării generale și totale în cel mai scurt timp posibil, ele au propus, în același timp, o serie întreagă de măsuri concrete, care ar putea preceda acordul de dezarmare generală și totală — printre care și propunerile pentru înfăptuirea unor zone de pace și bună înțelegere în diferite regiuni ale lumii.

Ar trebui reamintit că tocmai pentru a da măsurilor preconizate un caracter cît mai realist, guvernul romîn a propus să se ceară marilor puteri să garanteze că vor respecta angajamentele asumate de statele balcanice în cadrul înțelegerilor regionale. U.R.S.S., după cum se știe, s-a declarat gata să acorde asemenea garanții dacă, bineînțeles, și celelalte mari puteri vor proceda la fel.

În aceeași cuvîntare la care m-am referit mai înainte, d-l Averoff și-a exprimat nemulțumirea în legătură cu deosebirea pe care o facem între poziția guvernului grec și cea a opiniei publice din Grecia față de problema colaborării interbalcanice.

Noi nu dorim să ne amestecăm în treburile interne ale Greciei. Dar este de notorietate publică că în Grecia forțe politice influente, de cele mai variate nuanțe, numeroși fruntași ai vieții publice, personalități marcante din viața economică, culturală se pronunță în favoarea înțelegerii balcanice. Însuși faptul că presa guvernamentală, personalitățile oficiale din Grecia și Turcia se ocupă pe larg de propunerile guvernului romîn dovedește că aceste propuneri rețin atenția și interesul opiniei publice din aceste țări.

Pentru moment, guvernele grec și turc nu sînt favorabile înfăptuirii unei înțelegeri interbalcanice de pace și securitate. Noi vom continua însă să acționăm pentru înfăptuirea unei asemenea înțelegeri, convinși fiind că aceasta corespunde intereselor vitale ale popoarelor din această regiune, intereselor păcii. *(Aplauze.)*

Sperăm că și cercurile guvernante din Grecia și Turcia vor ține seama de realitate, se vor alătura eforturilor noastre pentru a făuri în Balcani o zonă a bunei vecinătăți, a păcii și securității, în care să se dezvolte schimburile pașnice economice, culturale între popoare, în interesul lor reciproc.

În convorbirile avute cu o serie de reprezentanți ai statelor din Africa și Asia, ca și din America latină, aceștia, în ciuda deosebirilor

dintre noi, au manifestat o deosebită simpatie pentru țara și poporul nostru și mult interes pentru modul în care am rezolvat problemele complexe ce s-au pus în fața țării noastre după eliberare: lichidarea înapoierii economice, dezvoltarea industriei, ridicarea agriculturii, formarea de cadre naționale numeroase, îmbunătățirea nivelului de trai, dezvoltarea culturii.

Este evident că interesul și simpatia cu care popoarele din Asia, Africa și America latină privesc realizările țărilor socialiste nu sînt pe placul puterilor colonialiste.

Pentru a atenua impresia puternică pe care a produs-o asupra delegaților cît și a opiniei publice demascarea necruțătoare a colonialismului și a situației grele în care sînt ținute țările dependente de către puterile imperialiste, reprezentanții acestora din urmă, în frunte cu cei americani, sprijiniți de cîțiva valeți de-ai lor de teapa simbriașului filipinez, au recurs la o diversiune provocatoare împotriva țărilor socialiste, reluînd răsuflata calomnie a așa-numitelor „națiuni captive". La asemenea ieșiri s-au dedat și în afara cadrului O.N.U. persoane oficiale din unele țări imperialiste.

Trebuie să vă spunem, tovarăși, că lucrul acesta nu ne surprinde de loc. Este bine cunoscut că imperialiștii reîncep să vînture acest „șobolan mort" ori de cîte ori treburile le merg prost, ori de cîte ori sînt strînși cu ușa fie în domeniul vieții internaționale, fie în cel al politicii interne, — iar ocazii din acestea li se oferă în ultimul timp din ce în ce mai des. *(Animație, aplauze.)*

Deși relațiile dintre Romînia și Franța se dezvoltă continuu, în interesul celor două țări și popoare, recent într-o cuvîntare ținută la Nisa, generalul De Gaulle a reluat și el aceeași temă răsuflată. Ce să fi determinat oare acest lucru? Însuși vorbitorul nu a ascuns adevărata cauză care a provocat ieșirea lui — iritarea pe care i-a pricinuit-o poziția țărilor socialiste în problema algeriană.

Își închipuie însă cercurile colonialiste din Franța că atacurile împotriva țărilor socialiste vor avea darul să abată atenția opiniei publice franceze și a celei mondiale de la războiul nedrept, asupritor pe care îl duc colonialiștii francezi împotriva poporului algerian? Oare asemenea atacuri vor face poporul francez să uite că războiul din Algeria l-a costat pînă acum viața a zeci de mii de fii ai săi, că în Algeria au fost trimiși peste 750.000 de soldați francezi, — că pentru acest război Franța cheltuiește zilnic circa 3 miliarde de franci? Nici o diversiune nu-i poate scoate pe colonialiștii francezi din mlaștina în care i-a adus propria lor politică, condamnată cu asprime de cele mai largi mase ale poporului francez iubitor de libertate, de mințile sale cele mai luminate!

Așa cum am mai arătat, Republica Populară Romînă, împreună cu toate țările iubitoare de pace și libertate, sprijină cu adîncă simpatie lupta dreaptă a poporului algerian pentru dreptul de a-și hotărî soarta corespunzător cu voința sa!

Să se pună capăt sîngerosului și inumanului război dus împotriva poporului algerian de către colonialiști! Poporul algerian trebuie să se bucure de libertate totală! (Aplauze puternice.)

În Statele Unite ale Americii, unde campania de alegeri prezidențiale este în toi, cei doi candidați la președinție se supralicitează și ei în declarații de dragoste pentru „libertatea țărilor socialiste", deși nu le-ar fi de loc greu să găsească obiective mult mai apropiate, de pildă chiar pe continentul american, pentru a-și exercita dragostea pentru libertatea altor popoare.

Nu este greu de înțeles proasta dispoziție a celor doi candidați la scaunul prezidențial. Nu am de loc intenția să mă amestec, în vreo formă, în campania electorală din Statele Unite. Mă voi referi doar la relatările oamenilor politici, ale experților economici, ale organelor de presă aparținînd ambelor partide politice burgheze din Statele Unite — democrat și republican.

Așa cum reiese din aceste relatări, sarcina celor doi candidați nu este de loc ușoară. Într-adevăr, nu e ușor și nici simplu să te prezinți în fața alegătorilor fără să ai vreun program de măsuri concrete pentru rezolvarea problemelor stringente ale țării. Nu este ușor să înfrunți judecata alegătorilor cînd semnele unei noi crize economice bat la ușă, cînd industria metalurgică nu folosește decît 53% din capacitatea ei de producție, iar cea a automobilelor

chiar mai puţin, antrenînd la stagnare alte ramuri ale economiei; cînd şomerii se numără cu milioanele, o mare parte a acestora fiind pe drumuri, fără lucru de 2 ani şi de peste 2 ani, cînd, aşa cum a mărturisit chiar unul din candidaţi, 17.000.000 de bărbaţi şi femei din S.U.A. se culcă flămînzi în fiecare seară.

Şi la toate acestea s-a mai adăugat şi sesiunea O.N.U., cea mai vie şi mai frămîntată din cîte a cunoscut O.N.U., cu noianul ei de probleme foarte puţin plăcute pentru imperialişti. Pe toată perioada cît a durat dezbaterea generală, campania alegerilor prezidenţiale din S.U.A. a trecut pe planul al doilea, iar pe primul plan al atenţiei opiniei publice americane s-au impus problemele dezbătute în sesiunea O.N.U. Şi, o dată cu aceasta, au apărut pe primul plan, ca sub lumina orbitoare a unui proiector, eşecurile politicii externe americane, impasul în care a adus-o linia de „balansare pe marginea prăpastiei", adversitatea pe care o trezeşte ea pînă şi în ţările aliate ale Statelor Unite. S-a dezvăluit cu deosebită putere unul din aspectele cele mai penibile ale acestei politici — rezultatele dominaţiei S.U.A. asupra ţărilor din America latină şi din alte continente, urmările dezastruoase ale colonialismului.

Toate acestea fac de înţeles enervarea politicienilor reacţionari din S.U.A. şi motivele care-i îndeamnă să recurgă la felurite diversiuni internaţionale.

Unul dintre cei doi candidaţi la preşedinţie, d-l Nixon, şi-a anunţat recent intenţia de a vizita, în cazul cînd ar fi ales preşedinte, „fiecare din ţările Europei răsăritene, inclusiv Cehoslovacia, Bulgaria şi Romînia", precizînd că n-ar urmări să „obţină bunăvoinţa conducătorilor comunişti" — ceea ce, recunoaştem, ar depăşi posibilităţile lui —, ci să capete prilejul de a mai vîntura şobolanul mort, la care ne-am referit mai sus. *(Rîsete, aplauze.)*

Ce am putea să spunem despre planurile turistice ale d-lui Nixon şi despre scopurile pe care le urmăreşte? Poporul romîn, stăpîn pe soarta sa, care şi-a cîştigat libertatea cu preţul unor jertfe grele, e mîndru de cuceririle sale revoluţionare şi priveşte cu încredere viitorul său socialist. *(Aplauze îndelungate.)* Poporul romîn

ştie cum să-şi primească oaspeţii, pe cei poftiţi, precum şi pe cei nepoftiţi, pe cei buni, precum şi pe cei răi, pe prieteni şi pe neprieteni.

Dacă cumva d-l Nixon ar dori să ne viziteze ţara pentru a face cunoştinţă şi a privi în mod realist şi cinstit viaţa şi realizările poporului romîn, pentru a-şi aduce contribuţia la dezvoltarea relaţiilor de pace şi colaborare între popoarele noastre în spiritul respectului reciproc şi neamestecului în treburile interne, — atunci desigur că poporul nostru l-ar primi după cum s-ar cuveni unui vizitator venit cu astfel de gînduri. Dar dacă el ar încerca să ne calce pragul pentru a se amesteca în treburile noastre, atunci propria lui experienţă dobîndită de curînd în America latină, iar recent de tot în propria lui ţară ar trebui să-i arate la ce primire se poate aştepta un asemenea musafir nepoftit. *(Risete, aplauze).*

Ar fi însă greşit, tovarăşi, să se aprecieze după declaraţii de felul celor făcute de d-l Nixon preocupările şi starea de spirit reală a păturilor largi ale poporului american. Aşa cum am arătat în mesajul de prietenie sinceră adresat harnicului şi înzestratului popor american cu prilejul sosirii noastre la New York — în ciuda faptului că promotorii perimatei şi periculoasei concepţii a războiului rece încearcă să ridice obstacole artificiale în calea cunoaşterii reciproce şi a relaţiilor bazate pe respect reciproc între popoare —, considerăm că există perspectiva dezvoltării legăturilor prieteneşti dintre cele două popoare ale noastre. *(Aplauze.)*

Cu toate că nu ni s-au creat condiţii favorabile pentru a cunoaşte mai bine S.U.A. şi poporul american — fapt pe care l-au dezaprobat în public exponenţi mai lucizi ai opiniei publice americane —, am avut totuşi o serie de întîlniri utile cu un număr de oameni de afaceri şi de cultură americani.

Ceea ce credem important de subliniat în urma acestor întîlniri este faptul că, în ciuda concepţiilor care ne despart, toţi aceşti oameni doresc extinderea relaţiilor dintre ţările noastre, doresc ca în lume în general să existe condiţii favorabile dezvoltării relaţiilor economice şi culturale dintre state şi popoare.

Aceeaşi tendinţă s-a făcut simţită şi în cursul recentei vizite în S.U.A. a oamenilor de ştiinţă romîni, în frunte cu ministrul Învăţămîntului şi Culturii, tov. I. Murgulescu.

Cursa înarmărilor, uriaşele comenzi de război au adus profituri fabuloase, fără precedent în întreaga istorie a capitalismului, unui număr restrîns de monopoluri gigantice, profitoare ale comenzilor de armament. Şi, merită să amintim în această ordine de idei, că ziua sosirii vasului „Baltika" a fost marcată printr-o scădere sensibilă a valorilor de la Bursa de la New York. Dar cursa înarmărilor n-a avut nici pe departe acel efect salutar asupra economiei americane pe care îl promiteau apologeţii politicii de „balansare pe marginea prăpastiei războiului". Aceasta face ca şi în rîndurile unei părţi a burgheziei să se facă auzite tot mai des păreri favorabile promovării unor relaţii de coexistenţă paşnică, extinderii legăturilor economice cu ţările socialiste.

Dacă asemenea tendinţe, — şi nu tendinţele spre stimularea războiului rece şi a politicii de forţă, — ar prevala în orientarea guvernului S.U.A., aceasta ar corespunde, fără îndoială, intereselor colaborării internaţionale şi consolidării păcii.

Trebuie să adaug că oamenii simpli din S.U.A., în măsura posibilităţilor restrînse pe care le-am avut de a-i întîlni, au avut o atitudine de simpatie şi prietenie faţă de delegaţia noastră.

Emoţionantă a fost întîlnirea delegaţilor noştri cu romînii americani.

Printre aceştia se aflau intelectuali, oameni de afaceri, conducători ai bisericii romîne ortodoxe din S.U.A., muncitori, meseriaşi şi funcţionari, oameni în vîrstă, care au trăit primii ani ai vieţii în Romînia, precum şi alţii mai tineri, născuţi în S.U.A. ; cu toţii n-au uitat de ţara de baştină a lor sau a părinţilor lor, urmăresc cu adînc interes evenimentele din Republica Populară Romînă, se bucură de succesele ei.

Ei au ascultat cu nesaţ răspunsurile pe care le-am dat numeroaselor lor întrebări privind dezvoltarea economiei şi culturii noastre, viaţa publică în Republica Populară Romînă, relaţiile sale externe.

Pe drumul de întoarcere în patrie ne-am folosit de trecerea noastră prin Franţa şi Austria pentru a stabili unele contacte cu reprezentanţi ai vieţii economice, politice, culturale.

În Franţa ne-am întîlnit cu membri ai grupurilor parlamentare franco-romîne din Adunarea Naţională şi Senat, ca şi cu alte personalităţi ale vieţii politice, economice şi culturale. Şi aici am constatat dorinţa de consolidare şi dezvoltare a relaţiilor în spiritul prieteniei tradiţionale dintre poporul romîn şi cel francez.

După cum ştiţi, în drum spre ţară, ne-am oprit şi la Viena. Aici am avut convorbiri deosebit de interesante şi cordiale cu cancelarul Raab, vicecancelarul Pittermann şi cu alţi oameni de stat, de afaceri, de cultură din Austria. *Între noi şi conducătorii austrieci — sîntem bucuroşi s-o declarăm — există un punct de vedere comun într-o problemă foarte importantă, şi anume că dezvoltarea relaţiilor economice formează o bază solidă pentru apropierea între state.* După cum s-a exprimat plastic vicecancelarul Pittermann, schimburile economice constituie punţi trainice de apropiere între popoare, pe care pot merge în siguranţă, împreună, ţări cu orînduiri social-economice diferite.

Noi sîntem hotărîţi să facem totul pentru întărirea acestor punţi. Sîntem convinşi că rezultatele pozitive ale recentei vizite în Austria a delegaţiei guvernamentale romîne, ca şi vizita care va urma a delegaţiei guvernamentale austriece în Republica Populară Romînă, vor constitui o contribuţie însemnată în această direcţie.

Absenţa noastră din ţară a fost îndelungată şi trebuie să spunem, tovarăşi, că lucrul acesta nu ne-a fost uşor ; în tot timpul cît am stat în străinătate am resimţit cu putere dorul de patrie, de tovarăşii noştri de muncă, de oamenii şi meleagurile noastre dragi. În ciuda însă a distanţei ne-am simţit mereu aproape de ţară, ştiind că activitatea noastră este urmărită neîntrerupt de poporul nostru. *(Aplauze.)* Zi şi noapte, telegraful, poşta, radioul ne aduceau scrisori, telegrame, mesaje trimise de colective de muncă din fabrici şi întreprinderi, de simpli muncitori şi ţărani, de artişti, scriitori şi oameni de ştiinţă, de tineri şi de pensionari, de slujitori ai cultelor religioase,

de militari, care, toate, exprimau aprobarea pentru politica externă a partidului și guvernului, sprijinul pentru activitatea delegației țării noastre la O.N.U.

In această impresionantă unanimitate de opinii, noi am văzut expresia voinței ferme de pace a poporului nostru unit în jurul partidului și guvernului, am simțit încă o dată, cu putere, ce izvor de forță este faptul că politica noastră externă pornește de la cerințele și aspirațiile poporului și se identifică cu acestea, se bucură de totala sa aprobare. (Aplauze îndelungate.)

La New York am avut posibilitatea de a înfățișa de la tribuna O.N.U., în fața reprezentanților a aproape tuturor statelor lumii, un tablou al transformărilor profunde și al marilor realizări obținute de oamenii muncii din țara noastră.

După cum știți, ieri s-au încheiat lucrările plenarei C.C. al P.M.R. care a analizat rezultatele îndeplinirii planului de stat pe 1960 și a adoptat planul de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1961.

Am început cu bine, sau, cum se spune, am pășit cu dreptul în realizarea planului de 6 ani adoptat de Congresul partidului. Avem convingerea fermă că oamenii muncii din țara noastră, conduși de partid, vor îndeplini cu succes prevederile planului pe 1961, în interesul dezvoltării mai departe a economiei naționale, ridicării bunăstării celor ce muncesc, pentru victoria deplină a socialismului în țara noastră. (Aplauze puternice, repetate.)

Peste puține zile omenirea muncitoare va sărbători cea de-a 43-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Uniunea Sovietică, făurită în focul acestei mărețe revoluții, întîmpină aniversarea ei prin noi victorii pe tărîmul construirii comunismului. Numai în ultimii 15 ani producția industrială a Uniunii Sovietice a crescut de 6 ori. Uniunea Sovietică a întrecut toate statele capitaliste din Europa și se îndreaptă cu pași repezi spre primul loc din lume în ce privește volumul producției industriale. Mari realizări a obținut agricultura sovietică. Producția ei globală a crescut în

ultimii 6 ani cu 50%. Crește neîncetat nivelul de trai al oamenilor sovietici, se îmbunătățesc condițiile lor de muncă și de viață.

Impresionantele realizări ale Uniunii Sovietice în domeniul cuceririi cosmosului, ca și în alte ramuri ale științei și tehnicii, unde ea și-a cucerit întîietatea pe scară mondială, stîrnesc admirație în întreaga lume.

Aceste victorii, Uniunea Sovietică le datorează conducerii leniniste, ferme și înțelepte a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, partid a cărui activitate constituie o pildă însuflețitoare și un înalt îndreptar pentru toate partidele marxist-leniniste din lume. (Aplauze puternice.)

Mari realizări în domeniul dezvoltării economiei, culturii, ridicării nivelului de trai au obținut și celelalte țări ale lagărului socialist. Aceste rezultate reflectă uriașele progrese ale socialismului în epoca inaugurată prin Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Ele sînt urmărite cu profundă simpatie de oamenii muncii din toate țările, constituind cel mai puternic argument în favoarea ideilor socialismului și comunismului.

Nu este de loc întîmplător că oameni de stat, economiști, presa din țările capitaliste se preocupă atît de intens în ultimii ani de datele comparative ale evoluției economice în lumea capitalistă și în lumea socialistă. Tot mai des se fac auzite din lagărul capitalist mărturisiri silite privind victoriile pe care le repurtează lumea socialistă în întrecerea pașnică cu capitalismul și care demonstrează în fața întregii lumi superioritatea orînduirii socialiste. *(Aplauze.)*

Luptînd pentru avîntul continuu al economiei noastre naționale, contribuind la înflorirea patriei noastre scumpe, la făurirea bunăstării materiale și culturale a întregului popor, fiecare dintre noi contribuie în același timp la creșterea puterii de atracție a ideilor socialismului, la afirmarea superiorității socialismului asupra capitalismului. In același timp, succesele noastre, ca și ale tuturor popoarelor lagărului socialist, constituie un aport la întărirea forțelor păcii în întreaga lume.

Tovarăşi,

Sintem îndreptăţiţi să privim cu încredere perspectivele evoluţiei vieţii internaţionale. Creşterea continuă a forţelor păcii este o lege a epocii contemporane. În lupta între forţele păcii şi ale războiului, victoria va fi de partea forţelor păcii! (Aplauze.)

Popoarele ţărilor socialiste văd chezăşia principală a acestei victorii în continua întărire şi consolidare a unităţii şi coeziunii de nezdruncinat a ţărilor lagărului socialist, sub steagul atotbiruitor al marxism-leninismului. (Aplauze puternice.)

În strînsă unire cu celelalte ţări ale lagărului socialist, alături de toate statele iubitoare de pace, ţara noastră va continua să militeze pentru însănătoşirea vieţii internaţionale, pentru un climat de destindere şi colaborare paşnică între popoare, pentru statornicirea unei păci trainice în lume — cauză scumpă a tuturor popoarelor! (Aplauze puternice, îndelung repetate, ovaţii. Asistenţa se ridică în picioare.)

„Scînteia" nr. 4.981
din 3 noiembrie 1960

DARE DE SEAMĂ PREZENTATĂ LA PLENARA C.C. AL P.M.R. DIN 19—20 DECEMBRIE 1960 ASUPRA LUCRĂRILOR CONSFĂTUIRII REPREZENTANŢILOR PARTIDELOR COMUNISTE ŞI MUNCITOREŞTI DE LA MOSCOVA DIN NOIEMBRIE 1960

La plenara din 19—20 decembrie a.c. a C.C. al P.M.R., tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a prezentat o dare de seamă cu privire la Consfătuirea reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti, care a avut loc la Moscova, şi cu privire la activitatea desfăşurată la Consfătuire de delegaţia Partidului Muncitoresc Romîn. Redăm în rezumat această expunere.

Consfătuirea de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti — a spus tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej — la care, din însărcinarea Comitetului Central, a participat şi delegaţia partidului nostru, are o importanţă istorică pentru mişcarea comunistă internaţională. Ea a supus unei profunde analize marxist-leniniste problemele fundamentale ale epocii contemporane şi ale strategiei şi tacticii actuale a partidelor comuniste şi muncitoreşti.

Referindu-se la Declaraţia Consfătuirii de la Moscova din 1957, vorbitorul a arătat că tezele acesteia au fost confirmate de desfăşurarea situaţiei internaţionale în ultimii trei ani şi ele continuă să rămînă în vigoare, ca îndreptar în activitatea partidelor comuniste.

În darea de seamă se subliniază însemnătatea Întîlnirii de la Bucureşti a reprezentanţilor celor 51 de partide comuniste şi muncitoreşti care au luat parte la Congresul al III-lea al partidului nostru, întîlnire care a constituit o mare manifestare a unităţii mişcării comuniste mondiale pe baza principiilor marxist-leniniste. La întîlnire, partidele frăţeşti au fost de acord ca, în luna noiembrie, cu prilejul aniversării Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, să

aibă loc la Moscova o nouă Consfătuire, la care să participe reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din întreaga lume.

La Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești, care s-a deschis la 10 noiembrie 1960 la Kremlin, au participat reprezentanți ai 81 de partide comuniste și muncitorești din cele 87 cîte există în prezent în întreaga lume. Cele mai multe delegații au fost conduse de primi-secretari ai Comitetelor Centrale ale partidelor frățești. Întreaga istorie a mișcării muncitorești n-a cunoscut un forum internațional atît de larg și de reprezentativ ca această Consfătuire. Delegații au pășit la lucru conștienți de răspunderea ce le incumbă și de menirea istorică ce revine acestei Consfătuiri, convocată în condițiile creșterii continue a forțelor socialismului și adîncirii crizei generale a sistemului capitalist, cînd în fața partidelor marxist-leniniste și a mișcării comuniste în ansamblul ei se pun probleme deosebit de complexe, legate de lupta pentru victoria socialismului și pentru salvarea omenirii de război.

La dezbaterile Consfătuirii — a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — au luat parte activă delegații tuturor partidelor reprezentate la Consfătuire. O puternică impresie asupra participanților au produs cuvîntările strălucite rostite de tovarășul N. S. Hrușciov, în numele delegației P.C.U.S. Delegații care au luat cuvîntul au dat o înaltă apreciere acestor cuvîntări.

Reprezentanții partidelor frățești, în expunerile lor cu un conținut bogat, variat și multilateral, au împărtășit experiența dobîndită în activitatea revoluționară pe care o desfășoară partidele lor, potrivit cu particularitățile și condițiile specifice ale fiecărei țări, călăuzindu-se după principiile marxism-leninismului. Cuvîntările delegaților au demonstrat maturitatea politică și ideologică crescută a partidelor comuniste, întărirea influenței lor politice și a capacității lor organizatorice, fidelitatea față de ideile marxism-leninismului, spiritul internaționalist de care sînt pătrunse.

Discuțiile purtate au constituit o valoroasă contribuție la analizarea de pe pozițiile marxism-leninismului creator a problemelor fundamentale ale contemporaneității : caracterizarea epocii con-

temporane, coexistența pașnică între state cu sisteme sociale diferite, căile preîntîmpinării unui nou război mondial, mișcarea de eliberare națională și căile de dezvoltare a țărilor foste coloniale și dependente, formele de trecere de la capitalism la socialism și altele.

Într-o atmosferă de mare însuflețire a avut loc, în ziua de 1 decembrie, ultima ședință a Consfătuirii, în care șefii delegațiilor au semnat, în numele partidelor lor, Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești și Apelul către popoarele din lumea întreagă, demonstrînd încă o dată unitatea de monolit a mișcării comuniste mondiale, fidelitatea ei nemărginită față de ideile marxism-leninismului, hotărîrea fermă de a păzi ca lumina ochilor unitatea ei de luptă.

În darea de seamă se face o profundă analiză a istoricelor documente adoptate de Consfătuire, care sînt rodul muncii colective a tuturor partidelor participante, o generalizare a experienței multilaterale a întregii mișcări comuniste mondiale. Declarația Consfătuirii reprezintă un document-program al mișcării comuniste internaționale, de excepțională importanță teoretică și practică, un ghid care ajută fiecărui partid să se orienteze corespunzător condițiilor specifice în care acționează.

Întemeindu-se pe tezele Declarației din 1957 și ale Congreselor al XX-lea și al XXI-lea ale P.C.U.S., Declarația Consfătuirii din noiembrie 1960 dă o caracterizare științifică a trăsăturilor fundamentale ale epocii contemporane. Caracteristic astăzi în raportul de forțe pe arena mondială este creșterea puternică a forței și influenței internaționale a sistemului socialist mondial, procesul activ de destrămare a sistemului colonial, creșterea luptelor de clasă în lumea capitalistă, procesul adînc de decădere și descompunere a sistemului capitalist mondial, care a intrat într-o nouă etapă a crizei sale generale. Sistemul socialist mondial s-a transformat în factorul hotărîtor al dezvoltării societății omenești. Pe scară internațională precumpănesc din ce în ce mai mult forțele socialismului și ale păcii, limitînd considerabil posibilitățile de acțiune ale imperialismului. Consfătuirea a ajuns la concluzia, pe deplin justă, că, în

epoca contemporană, principalul conţinut, direcţia şi particularităţile principale ale dezvoltării societăţii omeneşti sînt determinate nu de forţele imperialismului, ci de sistemul socialist mondial, de forţele care luptă împotriva imperialismului, pentru socialism.

Această concluzie are o imensă importanţă politică, ea ne arată că astăzi pot fi rezolvate într-un mod nou, cum nu era posibil înainte vreme, problemele fundamentale ale politicii internaţionale şi îndeosebi problema cea mai arzătoare a timpului nostru : problema păcii şi războiului.

În darea de seamă se subliniază că, pentru prima dată în istorie, împotriva războiului luptă forţe uriaşe şi organizate : puternica Uniune Sovietică, întregul lagăr socialist ; un număr mereu crescînd de state iubitoare de pace din Asia, Africa, America latină ; clasa muncitoare internaţională şi organizaţiile ei, în primul rînd partidele comuniste ; mişcarea de eliberare naţională a popoarelor din colonii şi din ţările dependente ; mişcarea mondială a luptătorilor pentru pace ; ţările neutre, care se manifestă pentru coexistenţă paşnică.

Prin eforturile unite ale tuturor forţelor iubitoare de pace războiul mondial poate fi preîntîmpinat, întărirea continuă a forţelor socialismului şi păcii deschizînd omenirii perspectiva excluderii războiului mondial din viaţa societăţii încă înaintea victoriei depline a socialismului pe pămînt.

Declaraţia Consfătuirii subliniază că cercurile agresive imperialiste continuă să primejduiască pacea lumii ; puterile imperialiste — în primul rînd Statele Unite ale Americii — intensifică cursa înarmărilor, plănuiesc extinderea armamentului termonuclear şi a bazelor militare, încearcă să înăbuşe lupta popoarelor pentru libertate şi independenţa naţională.

De aici decurge necesitatea demascării şi zădărnicirii planurilor agresive ale cercurilor imperialiste, întărirea continuă a vigilenţei împotriva uneltirilor de război. În interesul menţinerii păcii în întreaga lume este necesar cel mai larg front unic al partizanilor păcii, al luptătorilor împotriva politicii imperialiste de agresiune şi război,

politică inspirată de imperialismul american. Pacea poate fi menţinută şi un nou război poate fi preîntîmpinat prin acţiunile unite şi energice ale tuturor forţelor iubitoare de pace.

Proclamînd ca principală sarcină a partidelor comuniste lupta pentru apărarea păcii, Declaraţia Consfătuirii confirmă pe deplin justeţea şi eficacitatea luptei pentru coexistenţă paşnică duse cu consecvenţă şi fermitate de partidele comuniste şi muncitoreşti, de ţările lagărului socialist. Principiul leninist al coexistenţei paşnice este singurul principiu just în relaţiile internaţionale, în condiţiile cînd lumea este împărţită în două sisteme social-economice opuse.

Referindu-se la analiza făcută în Consfătuire problemelor esenţiale şi legilor de bază ale dezvoltării sistemului socialist mondial, vorbitorul a arătat că principala constatare ce se desprinde este intrarea sistemului socialist mondial într-o etapă nouă a dezvoltării sale, caracterizată prin aceea că în prezent nu numai în Uniunea Sovietică, dar şi în celelalte ţări ale lagărului socialist au fost lichidate posibilităţile social-economice de restaurare a capitalismului. Unitatea şi forţele mereu crescînde ale lagărului socialist reprezintă o garanţie de nădejde pentru fiecare ţară socialistă împotriva atentatelor reacţiunii imperialiste şi asigură, în cadrul întregului sistem socialist, victoria deplină a socialismului. În darea de seamă se arată că delegaţii tuturor partidelor la Consfătuire au relevat rolul de excepţională însemnătate pe care l-au avut şi îl au pentru întărirea sistemului socialist mondial colaborarea şi întrajutorarea frăţească dintre ţările socialiste, ajutorul frăţesc, internaţionalist, acordat permanent de către Uniunea Sovietică fiecăreia din ţările lagărului socialist.

Vorbitorul a subliniat că dezbaterile Consfătuirii au demonstrat din nou unitatea şi coeziunea de nezdruncinat a partidelor comuniste şi muncitoreşti. În declaraţia Consfătuirii se arată că apărarea hotărîtă a unităţii mişcării comuniste, pe baza principiilor marxism-leninismului, ale internaţionalismului proletar, neadmiterea oricăror acţiuni care ar putea submina această unitate reprezintă condiţia obligatorie a victoriei în lupta pentru independenţă naţională,

democrație și pace, pentru rezolvarea cu succes a sarcinilor revoluției socialiste, ale construcției socialismului și comunismului. Aplicarea în relațiile dintre partidele frățești a normelor leniniste, bazate pe egalitate în drepturi și sprijin reciproc, asigură unitatea de voință și de acțiune a mișcării comuniste mondiale. În Declarație se arată importanța consfătuirilor dintre partidele marxist-leniniste pentru schimbul de experiență și cunoașterea reciprocă a părerilor și pozițiilor, pentru elaborarea punctelor de vedere unice pe calea consultărilor și coordonarea acțiunilor comune.

Partidele participante la Consfătuire au dat în unanimitate o înaltă apreciere Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ca avangardă a mișcării comuniste și muncitorești mondiale, ca detașamentul ei cel mai experimentat și mai călit. Pentru întreaga mișcare comunistă internațională are o însemnătate principială experiența acumulată de P.C.U.S. în lupta pentru victoria clasei muncitoare, în construirea socialismului și în înfăptuirea construcției desfășurate a comunismului. Exemplul P.C.U.S. și solidaritatea lui frățească însuflețesc toate partidele comuniste în lupta lor pentru pace și socialism și constituie o expresie a aplicării în practică a principiilor revoluționare ale internaționalismului proletar.

Darea de seamă subliniază însemnătatea deosebită acordată de Consfătuirea de la Moscova luptei partidelor comuniste pe frontul ideologic. Partidele comuniste — a arătat vorbitorul — desfășoară cu toată vigoarea lupta împotriva oricăror forme ale ideologiei burgheze, ale naționalismului și șovinismului, ale anticomunismului, pentru triumful ideologiei marxist-leniniste. Politica de coexistență pașnică nu înseamnă cîtuși de puțin împăcarea intereselor de clasă ale burgheziei și proletariatului, renunțarea la lupta ideologică anticapitalistă.

Interesele dezvoltării mai departe a mișcării comuniste și muncitorești cer să se continue și de acum înainte lupta împotriva revizionismului, care rămîne pericolul principal în mișcarea muncitorească internațională, împotriva dogmatismului și sectarismului, care într-o etapă sau alta a dezvoltării unor partide pot de asemenea să devină pericolul principal dacă nu vor fi combătute cu consecvență, precum și împotriva oricăror forme ale oportunismului în mișcarea muncitorească, a oricăror deformări și abateri de la marxismul creator.

În darea de seamă se arată că cercurile imperialiste nu și-au ascuns speranțele și dorințele ca această Consfătuire să ducă la zdruncinarea unității partidelor comuniste și a țărilor lagărului socialist. Presa imperialistă era plină, săptămîni întregi, de tot felul de pronosticuri, speculații și calomnii cu privire la desfășurarea și rezultatele dezbaterilor Consfătuirii.

Un cunoscut comentator american declara că „conferința de la Moscova a lăsat nerezolvate probleme importante ale lumii comuniste", iar ziarul englez reacționar „Daily Telegraph" dezvăluia care este substratul interesului atît de intens al cercurilor capitaliste față de dezbaterile din mișcarea comunistă internațională. „O forță divizată — scria acest ziar — este o forță slăbită, și acest lucru este de natură să bucure Apusul".

Trebuie, a spus vorbitorul, să apreciem ca unul dintre cele mai importante rezultate ale Consfătuirii faptul că așteptările dușmanilor păcii și socialismului au primit o lovitură dintre cele mai puternice. Partidele marxist-leniniste vor păzi și pe viitor unitatea și coeziunea lor, principala chezășie a tăriei mișcării comuniste și a victoriei socialismului.

Darea de seamă se referă la răsunetul uriaș produs în întreaga lume de Declarația și Apelul Consfătuirii de la Moscova, care exprimă sentimentele și năzuințele cele mai arzătoare ale tuturor popoarelor. Masele muncitoare din toate țările au primit cu însuflețire documentele Consfătuirii, în care văd o puternică armă de luptă pentru interesele lor vitale, împotriva oricărei asupriri și exploatări naționale și sociale, pentru pace, democrație și socialism. Aceste documente au fost salutate cu simpatie de către reprezentanți ai celor mai diferite organizații obștești și cercuri largi ale opiniei publice mondiale, care apreciază documentele Consfătuirii

drept o nouă dovadă a consecvenței și perseverenței politicii de pace duse de țările lagărului socialist, de partidele comuniste.

Primul ministru al Indiei, Nehru, a declarat în cadrul unei conferințe de presă la 15 decembrie : „Declarația Consfătuirii de la Moscova subliniază necesitatea coexistenței pașnice, de aceea salut această Declarație". Președintele secției internaționale a Partidului Socialist din Japonia a dat o înaltă apreciere Declarației Consfătuirii, subliniind îndeosebi faptul că ea pune accentul pe politica de coexistență pașnică, în vederea preîntîmpinării războiului.

Nu mai puțin semnificativă este recunoașterea forței și influenței sporite a partidelor comuniste, a mișcării comuniste internaționale. Ziarul american „New York Times" scrie că un fapt capital care reiese din documentele Consfătuirii constă în aceea că „comuniștii sînt mai ferm convinși decît oricînd că reprezintă viitorul. Ei își susțin convingerea referindu-se la o mare varietate de factori care merg de la actualul declin economic al Statelor Unite și pînă la eșecurile politice pe care le-am suferit în unele țări străine". Președintele Partidului Social-Democrat German, Ollenhauer, a făcut o declarație cu privire la necesitatea studierii amănunțite a Declarației ; îndemnînd să se împiedice prin toate mijloacele răspîndirea continuă a comunismului, el a subliniat că ar fi neserios să se considere tezele acestei Declarații cu privire la victoria asupra sistemului capitalist ca un vis utopic sau romantic. Iar organul partidului laburist, „Tribune", apreciază că rezultatele Consfătuirii vor influența evenimentele mondiale în anii următori.

Aceste recunoașteri din partea adversarilor ideologici ai mișcării comuniste constituie încă o dovadă a victimelor pe care le repurtează ideile marxism-leninismului, a forței pe care o reprezintă puternicul lagăr socialist, unitatea țărilor socialiste și a partidelor comuniste și muncitorești, a rolului uriaș pe care îl joacă în lumea contemporană clasa muncitoare revoluționară și avangarda ei, partidele comuniste.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a accentuat, în darea de seamă, că pentru partidul nostru, ca și pentru celelalte partide frățești, dezbaterile și documentele Consfătuirii de la Moscova au o uriașă importanță teoretică și practică. Tezele Declarației constituie o nouă confirmare a justeței liniei politice a partidului nostru, a aprecierilor și hotărîrilor Congresului al III-lea al partidului. Luptînd sub conducerea partidului, pentru avîntul neîncetat al economiei și culturii socialiste, oamenii muncii din țara noastră își vor da neprecupețit aportul lor, alături de oamenii muncii din celelalte țări socialiste, la întărirea continuă a unității și forței sistemului mondial socialist.

Studierea profundă a documentelor Consfătuirii va contribui la ridicarea nivelului politic, la călirea și înarmarea ideologică a activului de partid, a tuturor membrilor partidului nostru. Ele sînt un tezaur de noi învățăminte care îmbogățesc experiența noastră în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor construcției socialiste și apărarea păcii.

În încheiere, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a propus Comitetului Central al partidului să aprobe Declarația și Apelul către popoarele din lumea întreagă, adoptate de Consfătuirea de la Moscova.

Așa cum se arată în Comunicatul cu privire la ședința plenară a C.C. al P.M.R., plenara a aprobat în unanimitate documentele adoptate de Consfătuire și activitatea delegației P.M.R. la Consfătuire.

„Scînteia" nr. 5.023
din 22 decembrie 1960

LAGĂRUL SOCIALIST — FORȚA CONDUCĂTOARE A DEZVOLTĂRII INTERNAȚIONALE

I

Trăim o epocă în care se realizează o cotitură radicală în istoria omenirii. Puternicul lagăr socialist, mișcarea comunistă și muncitorească internațională, forțele libertății și progresului social în frunte cu clasa muncitoare, clasa cea mai consecvent revoluționară, exercită o înrîurire determinantă asupra destinelor omenirii. Tocmai acești factori fac ca epoca noastră să fie de o măreție fără precedent și determină principalul ei conținut : procesul de trecere de la capitalism la socialism. Socialismul a devenit astăzi principala forță a dezvoltării mondiale.

Descoperind legea dezvoltării inegale a capitalismului în epoca imperialismului, V. I. Lenin a arătat că revoluția socialistă va învinge nu simultan în toate țările sau în majoritatea lor, cum preconizaseră, în alte condiții istorice, Marx și Engels, ci mai întîi în cîteva țări sau chiar într-o singură țară, unde lanțul imperialismului va fi mai slab. O asemenea țară era vechea Rusie, unde s-au împletit toate contradicțiile proprii imperialismului. Victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, prin care s-a creat o breșă adîncă în sistemul mondial al imperialismului, a zdruncinat din temelii pozițiile acestuia pe toate planurile : politic, economic, social, ideologic. Pentru întîia oară popoarele au dobîndit dovada concretă a posibilității realizării aspirațiilor lor vitale și un reazem material în desfășurarea luptei pentru libertate și progres. Lenin scria că „era revoluției comuniste, proletare mondiale a început" [1].

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 29, Editura politică, 1959, pag. 101.

Imperialismul nu a putut să zdrobească primul stat al muncitorilor și țăranilor și nici să împiedice ieșirea socialismului din cadrul unei singure țări, transformarea lui într-un sistem mondial. A devenit realitate previziunea lui Lenin despre perspectiva transformării dictaturii proletariatului dintr-o dictatură națională, adică existentă într-o singură țară și incapabilă să determine politica mondială, într-o dictatură internațională, în măsură să exercite o influență hotărîtoare asupra întregii politici mondiale.

În vremurile noastre, lupta dintre capitalism și socialism a cuprins toate laturile dezvoltării social-politice și economice a societății. Esența politicii capitalismului contemporan o constituie lupta pentru restabilirea pozițiilor imperialismului și a hegemoniei lui mondiale, adică pentru menținerea și consolidarea oricărei exploatări, pentru lichidarea sistemului socialist, pentru perpetuarea împărțirii lumii în puteri dominante și în țări înrobite și exploatate. Aceasta este o politică care contravine aspirațiilor și intereselor popoarelor și ale întregii omeniri, cerințelor progresului istoric ; tocmai de aceea ea își camuflează adevăratele sale țeluri sub diferite lozinci false.

Acestei politici socialismul contemporan îi contrapune politica luptei pentru progres social, pentru eliberarea întregii omeniri de exploatare și de asuprire, pentru eliminarea din viața societății a războaielor, pentru înfăptuirea egalității depline în drepturi și dezvoltarea multilaterală a tuturor popoarelor și națiunilor. Aceste țeluri nobile corespund celor mai arzătoare cerinți ale întregii omeniri, și de aceea exponenții lor — partidele comuniste și muncitorești — nu le ascund, ci le proclamă deschis în fața întregii lumi.

Simpla contrapunere a celor două linii nu epuizează însă conținutul proceselor social-politice ale contemporaneității. Important este că în zilele noastre socialismul, ca sistem ascendent, învinge capitalismul aflat în descompunere și putrezire ; linia generală a socialismului exercită o influență tot mai puternică asupra evoluției omenirii, în timp ce influența capitalismului este într-un permanent declin. *Socialismul, bazat în primul rînd pe sistemul mondial*

socialist, devine factorul decisiv al evoluției societății omenești.

Problemele fundamentale și cele mai actuale ale procesului necesar, legic de trecere a omenirii la socialism au fost supuse unei analize multilaterale și aprofundate în cadrul Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești care a avut loc la Moscova în noiembrie 1960.

Acest măreț for internațional, cel mai larg dintre toate pe care le-a cunoscut mișcarea muncitorească revoluționară, a vădit încă o dată forța mărețelor idei ale marxism-leninismului, învățătură veșnic vie, străină oricărei petrificări și închistări dogmatice, în permanentă îmbogățire și dezvoltare, așa cum este viața însăși. Maturitatea partidelor frățești, activitatea lor teoretică și practică multilaterală, bogata lor experiență colectivă și-au găsit o expresie vie în Declarația Consfătuirii, document programatic de o importanță cu adevărat istorică.

Bazîndu-se pe tezele Congreselor al XX-lea și al XXI-lea ale P.C.U.S. și ale Declarației din 1957, care reprezintă un uriaș aport la dezvoltarea marxism-leninismului, luînd în considerare fenomenele noi și tendințele esențiale ale evoluției istorice, Consfătuirea a dat o caracterizare științifică epocii noastre, a arătat că în prezent conținutul principal, direcția și particularitățile principale ale dezvoltării mondiale le determină sistemul mondial socialist, forțele care luptă împotriva imperialismului, pentru socialism. *„Principala trăsătură distinctivă a timpurilor noastre* — subliniază Declarația Consfătuirii — *este transformarea sistemului mondial socialist în factorul hotărîtor al dezvoltării societății omenești"*.

Această trăsătură fundamentală a realității istorice decurge din noul raport de forțe existent în lume, favorabil socialismului; ea își exercită influența asupra tuturor domeniilor dezvoltării societății omenești, se reflectă asupra situației de pe arena mondială în ansamblul ei și din fiecare țară în parte, asupra dezvoltării relațiilor de clasă, dintre muncă și capital în țările capitaliste, asupra dezvoltării mișcării de eliberare a popoarelor, într-un cuvînt asupra destinelor tuturor țărilor și popoarelor.

Faptul că într-o perioadă istoricește scurtă socialismul a devenit forța determinantă pe arena mondială nu este un fenomen de conjunctură, un zigzag al istoriei, ci reprezintă rezultatul legic al întregii dezvoltări a societății contemporane, în care s-au creat premisele obiective ale trecerii omenirii la socialism.

În prezent, sistemul mondial socialist a intrat într-o etapă nouă a dezvoltării sale. Socialismul a repurtat victorii hotărîtoare pe scara întregului sistem. Uniunea Sovietică înfăptuiește cu succes construcția desfășurată a comunismului; celelalte țări socialiste construiesc cu succes bazele socialismului, iar unele dintre ele au trecut la construcția societății socialiste dezvoltate.

În același timp, ascuțirea tuturor contradicțiilor capitalismului, creșterea instabilității întregului sistem capitalist, criza adîncă a politicii și a ideologiei burgheze arată că în dezvoltarea crizei generale a capitalismului a început o etapă nouă. Specificul acestei etape constă în aceea că ea nu a apărut în legătură cu un nou război mondial, ci în condițiile întrecerii și ale luptei dintre cele două sisteme, ale schimbării tot mai mari a raportului de forțe în favoarea socialismului, în condițiile în care lupta forțelor păcii pentru înfăptuirea și consolidarea coexistenței pașnice n-a permis imperialiștilor să împingă omenirea într-un nou război mondial.

Ca rezultat al acestor două mari procese din lumea contemporană crește tot mai mult înrîurirea forțelor socialismului asupra mersului societății, se accelerează ritmul evoluției istorice a omenirii, se creează condiții deosebit de favorabile pentru înaintarea popoarelor spre socialism.

II

Marea forță vitală a socialismului și superioritatea sa asupra capitalismului își găsesc cea mai puternică expresie în rezultatele obținute de sistemul mondial socialist în întrecerea cu sistemul capitalist.

Astăzi în lume socialismul deţine cu fermitate întîietatea în privinţa ritmului de creştere a producţiei industriale şi a trecut pe primul loc în ce priveşte dezvoltarea ştiinţei şi a tehnicii. Uniunea Sovietică repurtează succese serioase în construcţia desfăşurată a comunismului; planul septenal de dezvoltare a economiei naţionale a U.R.S.S. nu numai că se îndeplineşte, dar se şi depăşeşte considerabil. În anii Puterii sovietice, deşi aproape două decenii au fost ocupate de războaiele impuse de imperialişti şi de perioadele de refacere postbelică, producţia industrială globală a U.R.S.S. a cunoscut o creştere de peste 40 de ori, producţia mijloacelor de producţie — de 93 ori, producţia de maşini — de peste 270 de ori faţă de 1913. În ultimii 15 ani (1945—1959), Uniunea Sovietică a depăşit Statele Unite ca ritm mediu anual de creştere a producţiei industriale de peste 6 ori. Ritmul înalt de dezvoltare a economiei sovietice, faptul că sporul anual absolut de creştere a producţiei sovietice întrece considerabil pe al Statelor Unite fac ca decalajul dintre volumul global al producţiei americane şi sovietice să se micşoreze rapid. Uniunea Sovietică se îndreaptă cu paşi mari şi siguri spre îndeplinirea obiectivului istoric stabilit de P.C.U.S. — cucerirea primului loc în lume în ceea ce priveşte volumul producţiei globale şi al producţiei pe locuitor.

Uniunea Sovietică a cucerit primul loc în lume în ce priveşte nivelul dezvoltării culturale şi al pregătirii de specialişti; succesele strălucite ale oamenilor de ştiinţă sovietici obţinute în studierea cosmosului au dovedit în faţa lumii întregi că Uniunea Sovietică are întîietatea în ramurile cele mai importante ale ştiinţei şi tehnicii moderne.

Victoriile Uniunii Sovietice în dezvoltarea economiei, ştiinţei şi culturii constituie o confirmare istorică a justeţei şi înţelepciunii liniei generale a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Comitetului său Central leninist, care rezolvă în mod ştiinţific şi creator problemele complexe ale construcţiei comuniste, asigurînd îmbinarea indisolubilă a teoriei cu practica vie.

Mari succese în dezvoltarea economică au obţinut şi celelalte ţări socialiste. Corespunzător cu evoluţia lor istorică, ele au pornit la construirea societăţii noi de la trepte diferite de dezvoltare, unele dintre ele caracterizîndu-se în perioada antebelică printr-o mare rămînere în urmă economică. Ca rezultat al dezvoltării pe calea socialismului, producţia globală industrială a crescut faţă de nivelul antebelic: în Albania de 22,5 ori; în Cehoslovacia de 3,6 ori; în China populară de 13 ori (în comparaţie cu 1949); în R.P.D. Coreeană de 5,5 ori; în Bulgaria de 11 ori; în R.D. Germană de 3 ori; în R.P. Mongolă de 5,8 ori (în comparaţie cu 1940); în Polonia de aproape 7 ori; în Romînia de 5 ori; în Ungaria de 3,8 ori; în R.D. Vietnam de 2,2 ori.

În perioada 1951—1959, ritmul mediu de creştere a producţiei industriale a fost în ţările lagărului socialist de 13,7% faţă de 4,8% în ţările capitaliste. Astăzi în rîndurile a numeroşi economişti şi filozofi burghezi nu mai este un subiect de discuţie dacă socialismul va ajunge din urmă capitalismul pe plan economic, ci numai termenul istoric în care se va realiza aceasta.

În cadrul sistemului socialist, pe baza relaţiilor de întrajutorare, a colaborării frăţeşti dintre ţările socialiste, are loc un proces de egalizare, decalajul dintre nivelul lor de dezvoltare micşorîndu-se treptat. Sistemul mondial socialist prezintă tabloul unei ridicări a tuturor ţărilor către nivelul celor avansate, care nici ele nu rămîn pe loc, ci se dezvoltă continuu, în aşa fel încît toate să intre, mai mult sau mai puţin în acelaşi timp, în comunism.

În contrast cu această tendinţă caracteristică socialismului, în lumea capitalului se accentuează inegalitatea dezvoltării; puterile imperialiste frînează progresul ţărilor mai slabe, împiedică crearea unei industrii naţionale dezvoltate în aceste ţări, spre a le menţine în dependenţă economică şi politică. Dacă astăzi este la ordinea zilei o problemă a ţărilor slab dezvoltate din Africa, Asia şi America latină, aceasta nu se datoreşte popoarelor acestora, ci imperialismului, care a împiedicat dezvoltarea lor şi le stoarce de bogăţii uriaşe, exploatîndu-le cu sălbăticie.

Ca rezultat al succeselor repurtate de socialism în întrecerea economică dintre cele două sisteme, se spulberă unul dintre miturile principale ale anticomunismului: așa-zisa teorie a „incapacității" socialismului de a asigura poporului un nivel de trai ridicat. Trecerea la cea mai scurtă zi și săptămînă de lucru din lume în U.R.S.S., desființarea treptată a impozitelor, sporirea puterii de cumpărare a maselor, alocarea unor fonduri uriașe pentru scopuri social-culturale, realizările celorlalte țări socialiste pe calea asigurării unei vieți de bunăstare materială și satisfacerii cerințelor spirituale ale maselor muncitoare arată concret ce aduce popoarelor socialismul și comunismul.

Aceste rezultate au o uriașă importanță principială și practică, ajutînd pe oamenii muncii din țările capitaliste să se convingă, nu numai prin argumente teoretice, ci și pe baza faptelor, de superioritatea socialismului ca orînduire socială care asigură celor ce muncesc o ridicare a nivelului de trai continuă și nelimitată. Aceste succese constituie un factor puternic pentru pătrunderea și răspîndirea ideilor socialismului, sporesc forța de atracție a acestora, determină profunde deplasări în mentalitatea maselor, revoluționează conștiința lor, contribuie la activizarea lor politică, însuflețesc pe oamenii muncii din țările capitaliste în desfășurarea luptei pentru interesele lor vitale.

În contrast, în lumea capitalului, în ciuda tuturor sforțărilor cercurilor conducătoare și a tuturor „rețetelor miraculoase" pentru însănătoșirea capitalismului furnizate de feluritele „trusturi ale creierului", în ciuda tuturor măsurilor de „reglementare" a vieții economice, în economia S.U.A. și a altor țări dezvoltate economic din Occident se înmulțesc simptomele unei noi depresiuni, crește folosirea incompletă a capacităților de producție, crește inflația, se adîncesc deficitele bugetare, crește șomajul.

Victoriile socialismului în cadrul întrecerii celor două sisteme, pe de o parte, și procesul continuu al putrezirii capitalismului monopolist, pe de altă parte, subminează bazele tuturor teoriilor apologetice despre îmbunătățirea capitalismului, ale tuturor iluziilor

pe care încearcă să le răspîndească oportuniștii, reformiștii și revizioniștii contemporani cu privire la așa-zisul capitalism „regenerat", cu privire la formarea în interiorul capitalismului a „elementelor relațiilor socialiste" etc.

Dezvoltarea istorică a sistemului mondial socialist concomitent cu criza economiei capitaliste se reflectă în criza ideologiei burgheze. Sînt semnificative în această privință mărturisirile pline de pesimism ale unor personalități din Occident. Astfel, fostul secretar de stat al S.U.A. John Foster Dulles se tînguia că S.U.A. „nu sînt în stare să formuleze principiile unei concepții despre lume adecvate timpurilor noastre, principii care să îmbine o mare putere de convingere cu o mare forță de atracție", iar W. Lippmann, cunoscutul publicist american, recunoștea nu fără temei că „slăbiciunea primejdioasă a societății noastre (americane) constă în aceea că în momentul de față poporul nostru este lipsit de țeluri mărețe". Cu o amărăciune vădită, reprezentanții cei mai clarvăzători ai capitalismului compară propria lor filozofie a desperării și neputinței cu încrederea și fermitatea cu care comuniștii își proclamă convingerea în victoria socialismului, în triumful său inevitabil în lumea întreagă.

Este de pe acum limpede ce importanță istorică mondială va avea îndeplinirea planurilor de perspectivă ale țărilor socialiste, cînd sistemul mondial socialist, cuprinzînd o treime a omenirii, va da mai mult de jumătate din producția mondială. Aceasta va însemna o înfrîngere decisivă a capitalismului și o victorie hotărîtoare a socialismului în domeniul principal al activității omenești — producția bunurilor materiale.

În Occident se aud tot mai des semnale de alarmă în acest sens. În culegerea de rapoarte publicată de Comisia economică unită a Congresului S.U.A. se arată că „progresele economice rapide ale țărilor socialiste exercită o influență magică și vor crea o forță de atracție în vaste regiuni ale lumii". Într-adevăr, *acum, cînd socialismul apare nu numai ca o teorie înaintată, ci este întruchipat și în sistemul mondial socialist, se confirmă cu o deosebită putere*

previziunea lui Lenin că țările socialismului victorios vor exercita prin politica lor economică principala înrîurire asupra dezvoltării revoluției mondiale.

Propria experiență a Romîniei arată ce posibilități de progres rapid deschid fiecărui popor transformarea socialistă a societății, apartenența la sistemul mondial socialist. Este știut că, vreme îndelungată, dezvoltarea economică a Romîniei a fost împiedicată de puterile imperialiste, care o mențineau în rolul de sursă de materii prime, hinterland agrar și piață de desfacere. Depunînd mari eforturi pentru lichidarea înapoierii economice moștenite din trecut, poporul romîn a reușit, după eliberare, să obțină sub conducerea partidului succese importante în construirea noii societăți. Analizînd profundele transformări economice și sociale petrecute în țara noastră, Congresul al III-lea al P.M.R. a arătat că socialismul a învins în Republica Populară Romînă. Țara noastră se află acum într-o nouă etapă de dezvoltare, a desăvîrșirii construcției socialiste.

Călăuzindu-se după învățăturile lui Lenin, partidul nostru a concentrat eforturile principale ale poporului în direcțiile hotărîtoare pentru victoria socialismului : crearea bazei tehnice-materiale a noii orînduiri, prin industrializarea socialistă a țării, dezvoltarea continuă a industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini, înzestrarea tuturor ramurilor economiei cu tehnica modernă, introducerea automatizării, sporirea continuă a productivității muncii, creșterea venitului național — temelia ridicării nivelului de trai al poporului.

Ca rezultat al ritmului accelerat de dezvoltare a industriei socialiste, în perioada 1951—1960 producția industrială a crescut, în medie, cu peste 13% pe an, în timp ce în Romînia burghezo-moșierească media anuală a creșterii producției industriale în perioada 1929—1938 reprezenta circa 4%. În 1959 venitul național reprezenta 242% față de anul 1950. Ponderea industriei și a construcțiilor în formarea venitului național era de 66,9% față de 50% în 1950, iar a agriculturii și silviculturii de 19,3% față de

28% în 1950. În valori absolute, partea venitului național creată în industrie era de 48 de miliarde de lei în 1959 față de 15,1 miliarde în 1950. Aceste cifre sînt caracteristice pentru transformările structurale petrecute în economia noastră națională.

Prin înfăptuirea Directivelor Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la planul de 6 ani, volumul producției industriale crește pînă în 1965 de aproximativ 2,1 ori față de 1959, iar prin realizarea prevederilor programului de dezvoltare a economiei pe 15 ani (1960—1975) de peste 6 ori.

Hotărîrile congresului au devenit programul mobilizator de muncă și de luptă al întregului popor. În 1960 producția industrială a crescut cu circa 16% comparativ cu 1959, în loc de 14% cît era prevăzut în planul de 6 ani.

Partidul nostru acordă o neslăbită atenție dezvoltării agriculturii. În prezent, sectorul socialist al agriculturii cuprinde peste 81% din suprafața agricolă a țării și peste 83% din suprafața ei arabilă. În mod deosebit trebuie subliniat că o dată cu extinderea relațiilor socialiste la sate a crescut producția agricolă, se dezvoltă toate ramurile agriculturii, s-a intensificat considerabil schimbul de produse dintre oraș și sat. Astăzi agricultura noastră satisface pe deplin nevoile crescînde de aprovizionare ale populației, asigură în întregime cu materii prime agricole industria alimentară și aproape complet industria ușoară.

În reconstrucția socialistă a satului, îndreptarul sigur al partidului l-au constituit indicațiile leniniste cu privire la necesitatea strictei respectări a principiului liberului consimțămînt, organizării unor relații social-economice juste cu țărănimea, întăririi continue a alianței clasei muncitoare cu masele țărănimii, ca temelie a puterii celor ce muncesc.

Economia națională a R.P.R. se caracterizează prin echilibru și stabilitate, printr-o dezvoltare continuu ascendentă. Partidul nostru acordă o mare atenție respectării consecvente a principiului cointeresării materiale — pîrghie puternică pentru creșterea producției și productivității muncii în toate ramurile economiei și pen-

tru dezvoltarea disciplinei socialiste a muncii. O dată cu dezvoltarea bazei economice a socialismului se produc profunde transformări în conştiinţa oamenilor muncii ; sprijinindu-se pe noile relaţii economice, partidul stimulează entuziasmul creator al oamenilor muncii, desfăşoară o intensă muncă politică-educativă pentru dezvoltarea conştiinţei lor socialiste, pentru formarea fizionomiei morale a omului nou, constructor al celei mai înaintate orînduiri sociale.

Rezultatele obţinute în dezvoltarea economiei şi în creşterea venitului naţional dau posibilitate partidului şi guvernului să înfăptuiască măsuri pentru ridicarea continuă a nivelului de trai material şi cultural al maselor, să asigure mărirea salariilor şi reduceri ale preţurilor, să aloce mijloace importante — aproape un sfert din bugetul statului — pentru construirea de locuinţe, pentru ocrotirea sănătăţii, dezvoltarea învăţămîntului, ştiinţei şi culturii.

Toate acestea sînt rodul uriaşei activităţi creatoare a poporului nostru, al politicii partidului nostru bazate pe aplicarea creatoare a învăţăturii marxist-leniniste la condiţiile ţării noastre, rodul apartenenţei noastre la marea comunitate a ţărilor socialiste.

Condiţia principală, hotărîtoare pentru bunul mers al construcţiei socialiste este respectarea şi aplicarea creatoare a principiilor generale, universal valabile în esenţa lor, ale construcţiei socialiste, neadmiterea atît a exagerării rolului particularităţilor naţionale cît şi a ignorării acestor particularităţi. În opera de făurire a noii societăţi, partidele comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste îmbogăţesc neîncetat tezaurul marxism-leninismului, generalizînd concluziile experienţei lor practice. Ele aplică creator tezele fundamentale ale marxismului, deoarece marxismul nu reprezintă o culegere de formule invariabile, ci a pornit şi porneşte întotdeauna de la cerinţele vieţii în mişcarea şi dezvoltarea ei, de la ce ridică nou viaţa, de la condiţiile concrete ale epocii date, ale situaţiei date.

Experienţa ţării noastre, ca şi a tuturor ţărilor sistemului socialist, arată că cel mai important factor internaţional al succeselor lor sînt relaţiile internaţionaliste de colaborare şi întrajutorare reciprocă statornicite între ele, ajutorul frăţesc şi multilateral acordat tuturor ţărilor socialiste de Uniunea Sovietică. Consfătuirea de la Moscova a subliniat în mod deosebit importanţa considerabilă pe care o are pentru construirea socialismului întărirea colaborării şi întrajutorării frăţeşti, perfecţionarea continuă a sistemului diviziunii internaţionale a muncii prin coordonarea planurilor, specializarea şi cooperarea în producţie liber consimţite şi reciproc avantajoase, în interesul fiecărei ţări în parte şi al sistemului socialist în ansamblul său.

O dată cu succesele economice, o puternică influenţă exercită asupra oamenilor muncii din ţările capitaliste dezvoltarea democraţiei socialiste consecvente în ţările lagărului socialist.

Caracteristic ţărilor socialiste este continua lărgire a participării oamenilor muncii la conducerea construcţiei economice şi culturale, creşterea activităţii social-politice a maselor. În ţările socialiste, corespunzător stadiilor de dezvoltare în care se află, are loc un proces de trecere treptată a unor funcţii ale statului în seama organizaţiilor oamenilor muncii, creşte importanţa formelor obşteşti de influenţare şi educare.

Din ce în ce mai evident apare superioritatea orînduirii socialiste asupra „democraţiei" burgheze. Nici un fel de basme ipocrite ale ideologilor burghezi despre „adevărata" democraţie nu pot ascunde adevăratul conţinut al democraţiei burgheze ilustrat de legile antimuncitoreşti şi persecuţiile rasiale din S.U.A., de prigoana antidemocratică din R.F.G., transformarea Spaniei şi a altor ţări ale „lumii libere" în temniţe pentru propriile lor popoare, de represiunile sălbatice împotriva luptătorilor pentru libertate naţională. În condiţiile noii etape a crizei generale a capitalismului se accentuează discreditarea democraţiei burgheze, caracterul ei falimentar ; sub presiunea cercurilor celor mai reacţionare ale capitalului monopolist, într-o serie de ţări are loc un proces de înlocuire a vechilor forme ale democraţiei burgheze parlamentare prin regimuri bazate pe reprimarea făţişă a oamenilor muncii şi de lichidare a libertăţilor cetăţeneşti.

Pe măsura dezvoltării continue, economice și sociale a țărilor socialiste apare tot mai clar în fața oamenilor muncii din întreaga lume că socialismul deschide omului cele mai vaste posibilități pentru o cît mai deplină satisfacere a cerințelor sale, pentru dezvoltarea multilaterală a personalității și aptitudinilor sale creatoare, așa cum au visat de-a lungul secolelor cele mai înaintate minți ale omenirii.

III

Transformarea sistemului mondial socialist în forța hotărîtoare a dezvoltării istorice este factorul fundamental care face posibil ca problemele cele mai importante ale contemporaneității să fie rezolvate într-un mod nou, în interesul popoarelor.

Aceasta are o importanță uriașă pentru rezolvarea sarcinii primordiale a zilelor noastre — apărarea păcii.

Întreaga dezvoltare istorică dovedește că, așa cum războiul este un produs al orînduirilor sociale bazate pe exploatare și pe antagonisme de clasă, tot astfel socialismul și pacea sînt de nedespărțit. Socialismul nu este interesat în expansiuni și războaie, idealul său este pacea, dezvoltarea multilaterală a tuturor țărilor și popoarelor, crearea unui belșug de bunuri pentru satisfacerea celor mai înalte cerințe ale celor ce muncesc. Socialismul înseamnă domnia muncii și a libertății, a prieteniei și colaborării frățești a popoarelor. Tocmai de aceea comuniștii au fost întotdeauna împotriva războaielor agresive, care au lovit în primul rînd și cel mai greu în popoare, în masele celor ce muncesc.

Lenin arăta că numai clasa muncitoare, după ce va fi cucerit puterea, va putea duce o politică de pace nu în vorbe, ci în fapt. „Făgăduim muncitorilor și țăranilor — spunea el — că vom face totul pentru pace. Și vom face totul" [1].

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 27, Editura politică, 1959, pag. 362.

Această idee leninistă călăuzește politica externă a țărilor lagărului socialist.

Politica de pace a țărilor socialiste nu pornește de la ignorarea naturii agresive a imperialismului, care se menține neschimbată. Cursa furibundă a înarmărilor, în special termonucleare, care se desfășoară sub egida S.U.A. în țările N.A.T.O. ; refacerea intensă a militarismului german ca forță de șoc a imperialismului în Europa ; planurile americane de transformare a N.A.T.O. într-o nouă „putere atomică" ; extinderea rețelei bazelor militare americane ; intervențiile S.U.A. în Congo și Laos ; provocările împotriva Cubei ; războiul împotriva poporului algerian — iată fapte care, împreună cu altele de același fel, demonstrează în mod concret că cercurile agresive, și în primul rînd imperialiștii americani, urmăresc crearea și menținerea focarelor de încordare și neliniște, continuă să se orienteze spre pregătirea unui nou război.

Dar au trecut timpurile cînd cercurile imperialiste puteau decide după bunul lor plac dacă să fie sau nu război. Spre binele omenirii, epoca noastră a dat naștere nu numai unor mijloace de distrugere fără precedent, ci și unor forțe capabile să stăvilească folosirea acestora : lagărul socialist, cu forța sa economică mereu crescîndă, cu uriașa sa capacitate de apărare și înaltul său prestigiu politic și moral, celelalte state iubitoare de pace, clasa muncitoare internațională, mișcarea de eliberare națională, mișcarea mondială a luptătorilor pentru pace. Dacă imperialiștii s-ar încumeta să dezlănțuie războiul, forța unită a popoarelor ar înmormînta atunci inevitabil capitalismul.

Toată lumea știe însă ce ar însemna un război mondial, purtat cu rachete și arme nucleare, ce distrugeri catastrofale ar provoca el omenirii : marile centre economice și culturale, comori ale civilizației șterse de pe fața pămîntului, țări și popoare întregi nimicite, jertfe de sute de milioane de oameni. Țările socialiste n-au nevoie de război, ci de pace, spre a obține o dezvoltare economică rapidă, a asigura popoarelor lor un înalt nivel de civilizație materială și spirituală.

Faptele arată eficacitatea luptei consecvente duse de partidele comuniste şi muncitoreşti, de ţările lagărului socialist pentru preîntîmpinarea războiului. Deşi, încă de la încetarea salvelor celui de-al doilea război mondial, aventurierii imperialişti s-au şi orientat spre pregătirea unei agresiuni împotriva ţărilor socialiste, ei n-au reuşit totuşi să declanşeze războiul. Forţele socialismului şi păcii au reuşit nu o dată să împiedice pe agresorii imperialişti în anii din urmă să dezlănţuie războaie locale sau să le impună stingerea acestora, evitînd astfel transformarea războaielor locale într-un conflict mondial. Este evidentă deosebirea dintre situaţia de astăzi şi cea din preajma celui de-al doilea război mondial, cînd n-a fost posibil să se împiedice ocuparea Manciuriei, invazia Etiopiei, înăbuşirea Spaniei republicane, ocuparea Austriei, cotropirea Cehoslovaciei — acte de agresiune imperialistă care au constituit preludiul celui de-al doilea război mondial.

De întărirea mai departe a sistemului mondial socialist, de accentuarea mai departe a superiorităţii forţelor socialismului şi păcii şi de perspectiva transformării acesteia într-o superioritate absolută este legată posibilitatea ca, încă înainte de victoria deplină a socialismului pe întregul glob pămîntesc, războiul mondial să fie eliminat din viaţa societăţii.

Ideea preîntîmpinării războiului dinamizează popoarele, le inspiră încredere şi le ridică la luptă, le sporeşte forţa. Nimic nu poate fi mai dăunător pentru cauza păcii decît fatalismul şi resemnarea pasivă în faţa pericolului de război. Arătînd că în vremurile noastre există posibilitatea reală de a preîntîmpina războiul, ţările socialiste, partidele comuniste şi muncitoreşti subliniază neobosit că pentru traducerea ei în viaţă este necesară, ca sarcină cu caracter imediat, mobilizarea celor mai largi mase ale popoarelor, lupta organizată dusă cu maximă energie şi vigilenţă de către toate forţele păcii, crearea unui larg front de luptă pentru pace. Ţările lagărului socialist promovează o politică externă, aşa cum cerea Lenin, — principială şi totodată suplă, în scopul unirii tuturor forţelor în lupta pentru preîntîmpinarea unui război mondial.

În domeniul politicii internaţionale, după cum recunosc şi cercurile politice burgheze, iniţiativa se află mereu în mîinile Uniunii Sovietice, ale ţărilor lagărului socialist. Prin acţiunile şi propunerile lor concrete în problemele fundamentale ale relaţiilor internaţionale, ţările socialiste au supus cercurile imperialiste agresive unui adevărat asediu diplomatic. În această ordine de idei trebuie menţionate propunerile privind încetarea experienţelor cu armele nucleare, dezarmarea generală şi totală, lichidarea colonialismului sub toate formele şi manifestările sale, crearea unor zone denuclearizate în regiunea Pacificului, Europei centrale, Balcanilor, încheierea Tratatului de pace cu Germania şi reglementarea problemei Berlinului, unificarea paşnică a Coreii şi Vietnamului.

La cea de-a 15-a sesiune a Organizaţiei Naţiunilor Unite, ţările socialiste au determinat concentrarea dezbaterilor asupra problemelor celor mai arzătoare ale vieţii internaţionale şi au polarizat în jurul acestora atenţia popoarelor, obţinîndu-se un important cîştig politic şi moral pentru forţele socialismului şi cauza păcii.

Linia generală şi permanentă a politicii externe a ţărilor lagărului socialist este politica coexistenţei paşnice — singura alternativă pentru evitarea unui război nimicitor. Soluţii „intermediare" nu pot exista, căci ele n-ar însemna decît balansarea periculoasă a omenirii pe marginea prăpastiei, ar duce la menţinerea încordării şi la posibilitatea transformării oricînd a „războiului rece" într-un incendiu mondial.

Politica de coexistenţă paşnică şi întrecere economică dintre cele două sisteme nu înseamnă, desigur, „armonizarea" intereselor proletariatului cu ale burgheziei ; ea constituie o formă a luptei de clasă dintre socialism şi capitalism, contribuie la creşterea prestigiului şi influenţei internaţionale a ţărilor socialiste, la întărirea poziţiilor socialismului, sporeşte autoritatea şi influenţa partidelor comuniste, creează posibilităţi favorabile luptei oamenilor muncii şi luptei de eliberare naţională, corespunde intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor.

Alături de celelalte ţări socialiste, Republica Populară Romînă îşi aduce contribuţia la promovarea principiilor coexistenţei paşnice; în acest sens au fost făcute propunerile cu privire la dezvoltarea colaborării interbalcanice şi la crearea unei zone denuclearizate şi fără arme-rachetă în Balcani, cu privire la acţiuni pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate între statele europene, la promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii şi înţelegerii între popoare. Republica Populară Romînă dezvoltă relaţii politice, economice şi culturale cu toate statele, fără deosebire de orînduire social-politică, în interesul dezvoltării colaborării internaţionale.

Aşa cum arată experienţa istorică, în trecut cucerirea superiorităţii în raportul de forţe de către un stat sau un grup de state mărea pericolul de război, de rezolvare pe calea armelor a problemelor litigioase. Dimpotrivă, obţinerea superiorităţii de către statele socialiste întăreşte continuu perspectiva unei păci trainice.

Nu este o întîmplare că tocmai Uniunea Sovietică, marea putere socialistă, a lansat chemarea la înfăptuirea dezarmării generale şi totale. Ideile de bază ale programului propus de U.R.S.S., sintetizate în lozinca „O lume fără arme, fără armate şi fără războaie", au prins rădăcini adînci în conştiinţa oamenilor iubitori de pace, au devenit un steag de luptă pentru masele largi de pretutindeni.

Tocmai cu scopul de a micşora ecoul propunerilor sovietice de dezarmare, propaganda imperialistă susţine că ele ar reprezenta „o himeră", „o manevră propagandistică". Aceasta este o încercare de a sădi în rîndul popoarelor neîncrederea în perspectivele luptei pentru dezarmare, de a slăbi şi dezorganiza această luptă. Oricît de lung ar fi însă drumul care trebuie parcurs spre înfăptuirea dezarmării, ţările socialiste păşesc pe el cu hotărîrea fermă de a face toate eforturile, împreună cu toate forţele iubitoare de pace, în vederea realizării acestui ideal măreţ al socialismului, cum l-a denumit Lenin. Stă în puterea popoarelor ca, sprijinindu-se pe lagărul statelor socialiste, acţionînd unit şi hotărît, să înfrîngă rezistenţa

îndîrjită a imperialiştilor, să izoleze tot mai mult cercurile militariste şi să le silească să accepte un acord de dezarmare generală.

Apărarea păcii, promovarea principiilor coexistenţei paşnice, dezarmarea cer o luptă activă, neslăbită împotriva cercurilor imperialiste agresive. Puterea economică şi politică a lagărului socialist, faptul că ţările socialiste, şi în primul rînd Uniunea Sovietică, au superioritatea pe planul tehnicii militare, dispunînd de mijloacele de apărare cele mai moderne, creşterea continuă a forţelor mondiale ale păcii şi superioritatea lor pe arena internaţională înfrînează pe agresorii imperialişti, constituie factorul hotărîtor al salvgardării păcii.

IV

Procesul de prăbuşire a colonialismului în perioada postbelică este cel de-al doilea eveniment ca importanţă istorică după constituirea sistemului mondial socialist. Transformarea fostelor ţări coloniale din rezervă a capitalismului într-o forţă activă antiimperialistă subminează temeliile imperialismului, adînceşte criza generală a sistemului capitalist.

Independenţa nu este un dar al imperialiştilor, ea se obţine prin lupta îndîrjită a popoarelor coloniale, care varsă şiroaie de sînge şi dau în acest scop jertfe grele.

Pe arena mondială există astăzi condiţii deosebit de favorabile pentru dezvoltarea luptei de eliberare naţională. Dacă în trecut puterile colonialiste rezolvau revendicările de eliberare naţională prin trimiterea cîtorva nave de război sau detaşamente de puşcaşi marini, astăzi asemenea metode devin tot mai puţin aplicabile. Aceasta se explică prin faptul că, în afară de avîntul pe care l-a căpătat mişcarea de eliberare naţională, în lume a apărut un factor nou, puternicul lagăr socialist, care acordă un sprijin imens popoarelor ce luptă pentru libertate şi independenţă naţională. Alături de ţările socialiste îşi manifestă solidaritatea lor cu aceste popoare şi alte ţări iubitoare de pace. Exemplul Cubei, care a scuturat do-

minaţia monopolurilor americane, arată că în zilele noastre chiar şi o ţară mică, bucurîndu-se de sprijinul forţelor păcii în frunte cu lagărul socialist, are posibilitatea să opună rezistenţă imperialiştilor şi să-şi apere independenţa.

Adoptarea de către Adunarea Generală a O.N.U., ca urmare a iniţiativei guvernului sovietic, a Declaraţiei cu privire la acordarea independenţei tuturor ţărilor coloniale este o victorie strălucită a forţelor păcii şi progresului în întreaga lume. Această victorie va contribui la apropierea momentului istoric al lichidării definitive a odiosului sistem colonial.

Popoarele care au scuturat lanţurile robiei coloniale sau care mai luptă pentru eliberarea lor se conving în mod concret că nu au prieteni mai sinceri şi mai de nădejde decît ţările socialiste pentru realizarea aspiraţiilor lor, în lupta lor pentru libertate, pentru independenţă politică şi economică, pentru lichidarea sărăciei şi ridicarea nivelului lor de trai. Ţările socialiste acordă noilor state independente un ajutor real, a cărui eficacitate constă înainte de toate în faptul că el este îndreptat spre asigurarea unei dezvoltări multilaterale a economiei acestora, spre făurirea industriei şi pregătirea cadrelor tehnice naţionale, spre valorificarea resurselor lor naturale în propriul interes al acestor state, pentru dezvoltarea lor de sine stătătoare. Vor trece ani şi decenii, în viaţa acestor ţări vor interveni multe prefaceri, dar obiectivele construite cu ajutorul U.R.S.S. şi al celorlalte ţări socialiste, giganţi ca oţelăria de la Bhilai sau barajul de la Assuan vor fi mereu prezente în ochii lor ca un simbol viu al ajutorului prietenesc al ţărilor socialiste.

Pe măsura dezvoltării economice a sistemului mondial socialist sprijinul acordat de ţările socialiste va creşte, ceea ce va accelera ritmul dezvoltării noilor state independente.

În faţa popoarelor fostelor ţări coloniale care şi-au dobîndit independenţa politică se ridică importante probleme ale căii de dezvoltare social-economică. În epoca contemporană, în faţa acestor ţări se deschide posibilitatea căii necapitaliste de dezvoltare, posibilitatea de a evita suferinţele legate de orînduirea capitalistă.

Influenţa dominantă exercitată de forţele socialismului asupra dezvoltării mondiale îşi găseşte expresie în posibilităţile incomparabil mai mari decît în trecut, ca destinele popoarelor să se hotărască într-un mod nou, ca fiecare popor să-şi aleagă, potrivit propriei sale voinţe, calea de dezvoltare cea mai corespunzătoare aspiraţiilor şi intereselor sale.

În ceea ce priveşte alegerea regimului social, aceasta este o chestiune pe care o rezolvă însuşi poporul. Credincioşi învăţăturii lui Lenin, comuniştii se pronunţă consecvent împotriva „exportului revoluţiei". Orice revoluţie, şi cu atît mai mult revoluţia socialistă care înfăptuieşte cea mai profundă reorganizare a tuturor raporturilor economice şi sociale, nu e şi nu poate fi un fenomen artificial, „exportat". Vorbind despre influenţa pe care o vor exercita în viitor ţările socialiste, Engels scria : „Un singur lucru este neîndoielnic : proletariatul victorios nu va putea ferici cu de-a sila nici un popor străin fără a-şi submina prin aceasta propria sa victorie" [1].

Intereselor clasei muncitoare şi ale întregului popor, intereselor naţionale generale ale fiecărei ţări le corespunde cel mai mult înfăptuirea revoluţiei pe cale paşnică. Încă Lenin arăta că această posibilitate, deşi rară în condiţiile de atunci, este deosebit de preţioasă pentru proletariat. În noile condiţii ale epocii noastre, aşa cum au arătat Declaraţia din 1957 şi Declaraţia Consfătuirii de la Moscova din 1960, clasa muncitoare dintr-o serie de ţări capitaliste are posibilitatea, pe baza frontului muncitoresc şi popular sau a altor forme posibile de înţelegere şi de colaborare politică dintre diferitele partide şi organizaţii obşteşti, să unească majoritatea poporului, să cucerească puterea de stat fără război civil şi să asigure trecerea principalelor mijloace de producţie în mîinile poporului. Condiţia esenţială a înfăptuirii acestei posibilităţi este desfăşurarea largă, necontenită, a luptei de clasă a maselor muncitoare, în frunte cu proletariatul, împotriva marelui capital monopolist, pentru reforme sociale profunde, pentru pace şi socialism.

[1] Scrisoarea lui F. Engels către K. Kautsky din 12 septembrie 1882.

Totodată trebuie avută în vedere şi o altă posibilitate : trecerea nepaşnică la socialism ; în aceste condiţii, gradul de înverşunare a luptei de clasă şi formele ei depind nu atît de proletariat cît de folosirea violenţei şi de forţa de împotrivire a cercurilor reacţionare faţă de voinţa majorităţii covîrşitoare a poporului. Înfăptuirea uneia sau alteia dintre posibilităţi, folosirea căii paşnice sau a celei nepaşnice este determinată în fiecare ţară de condiţiile istorice concrete.

Lupta popoarelor pentru dreptul de a-şi hotărî ele însele propria lor soartă se bucură de puternicul sprijin pe care-l constituie existenţa şi solidaritatea lagărului socialist. Partidele comuniste şi muncitoreşti, ridicîndu-se cu hotărîre împotriva exportului imperialist de contrarevoluţie, consideră drept datoria lor internaţionalistă să mobilizeze popoarele pentru ca, sprijinindu-se pe forţa sistemului mondial socialist, să preîntîmpine sau să dea o ripostă fermă amestecului imperialiştilor în treburile interne ale popoarelor care şi-au luat soarta în propriile mîini.

V

Sistemul mondial socialist este motorul istoriei contemporane, factorul hotărîtor care determină conţinutul şi direcţia mersului înainte al societăţii omeneşti, fiecare realizare a socialismului accelerînd progresul social în lumea întreagă.

Influenţa cea mai puternică o exercită asupra dezvoltării mondiale Uniunea Sovietică, ţara care arată întregii omeniri calea spre comunism, care a croit popoarelor drumul spre transformarea radicală a societăţii corespunzător intereselor maselor populare celor mai largi, ţara care a construit cea dintîi socialismul şi construieşte prima societatea comunistă. Pentru forţele socialismului din lumea întreagă este un puternic izvor exemplul însufleţitor al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care de aproape 60 de ani ţine sus steagul marxism-leninismului şi este cel mai experimentat şi mai călit detaşament al mişcării comuniste internaţionale, avangarda ei

recunoscută care se bucură de un imens prestigiu în rîndurile oamenilor muncii din lumea întreagă.

Ţările socialiste formează o familie strîns unită. Forţa lagărului socialist rezidă în unitatea lui de nezdruncinat. În opoziţie cu lumea capitalistă, sfîşiată de contradicţii antagoniste între clase, naţiuni şi state, în natura sistemului socialist nu există cauze obiective pentru contradicţii şi conflicte între popoarele şi statele care fac parte din acest sistem, între ele nu există şi nu pot exista nici un fel de antagonisme. Dimpotrivă, cu cît ele înaintează pe calea construirii noii orînduiri sociale, cu atît se cimentează coeziunea lor — unitatea moral-politică dezvoltîndu-se pe scara întregului sistem socialist.

Legăturile de colaborare frăţească dintre ţările socialiste, faptul că ele îşi coordonează activitatea şi acţionează unitar, în numele aceluiaşi ţel, sporesc forţele fiecărei ţări socialiste în parte şi ale lagărului socialist în ansamblu. Ţările socialiste apreciază întărirea continuă a unităţii lagărului socialist ca o îndatorire internaţionalistă primordială.

Importanţa istorică a Consfătuirii de la Moscova constă în aceea că ea a însemnat întărirea mai departe a unităţii lagărului socialist, a partidelor comuniste şi muncitoreşti, înarmîndu-le cu un îndreptar programatic sigur în lupta pentru consolidarea şi dezvoltarea sistemului mondial socialist şi a întregii mişcări comuniste internaţionale. Pătruns de convingerea profundă în justeţea ideilor cuprinse în Declaraţia Consfătuirii de la Moscova, Partidul Muncitoresc Romîn îşi va aduce contribuţia, alături de celelalte partide comuniste şi muncitoreşti, la traducerea lor în viaţă, în interesul întăririi continue a mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, în interesul cauzei socialismului şi păcii.

Sub steagul marxism-leninismului, purtat de eroicele partide comuniste şi muncitoreşti, cauza socialismului va triumfa în lumea întreagă.

„Probleme ale păcii şi socialismului" nr. 1 (29) din ianuarie 1961

PENTRU VICTORIA DEPLINĂ A SOCIALISMULUI ÎN PATRIA NOASTRĂ, PENTRU PACE ȘI BUNĂSTAREA POPORULUI !

Cuvîntare rostită la adunarea electorală din sala Floreasca

— 3 martie 1961 —

Tovarăși,

La 5 martie, cetățenii patriei noastre vor păși din nou în fața urnelor pentru a-și exercita unul din drepturile fundamentale înscrise în Constituție : alegerea reprezentanților lor în organul suprem și în organele locale ale puterii de stat — deputații în Marea Adunare Națională și în Sfaturile populare. *Însuflețirea cu care masele oamenilor muncii întîmpină alegerile oglindește hotărîrea poporului nostru de a-și afirma atașamentul de nezdruncinat față de politica Partidului Muncitoresc Romîn și a guvernului țării noastre, față de regimul democrat-popular.* (Aplauze puternice).

Participarea activă a celor mai largi mase la campania electorală a prilejuit o amplă dezbatere asupra problemelor de bază ale politicii interne și externe a statului, a căilor de dezvoltare a economiei naționale, culturii, gospodăriei locale, ridicării în continuare a regiunilor și raioanelor țării, creșterii bunăstării poporului.

La adunările pentru desemnarea candidaților F.D.P., la întîlnirile dintre candidați și alegători, la întrunirile și mitingurile electorale au luat parte milioane de oameni ai muncii. Ei au făcut un mare număr de propuneri și sugestii, judicioase în covîrșitoarea lor majoritate, îndreptate spre îmbunătățirea activității în domenii dintre cele mai variate, vădind cu acest prilej un orizont politic larg și o conștiință cetățenească înaintată, care situează în centrul preocupărilor problemele de interes obștesc și le tratează cu sentimentul răspunderii de adevărați stăpîni ai țării. (Aplauze puternice.)

Campania electorală s-a caracterizat printr-o intensă activitate politică și economică-gospodărească, a contribuit la întărirea legăturii organelor și aparatului de stat cu masele, la îmbunătățirea activității de stat și la o mai intensă participare a oamenilor muncii în rezolvarea problemelor obștești.

INDUSTRIALIZAREA ȚĂRII — TEMELIA DEZVOLTĂRII ÎNTREGII ECONOMII

Tovarăși,

Perioada ultimei legislaturi a fost perioada unor mari succese în construcția noii orînduiri sociale, a unei dezvoltări accelerate a forțelor de producție ale țării. S-a îmbunătățit continuu conducerea vieții economice și a crescut simțitor nivelul de trai al celor ce muncesc. Ca rezultat al muncii harnice și însuflețite a clasei muncitoare, a maselor țărănimii, a intelectualității, țara noastră a făcut mari progrese în toate domeniile.

Cea mai măreață cucerire a poporului o constituie victoria socialismului în țara noastră, crearea bazei economice a noii orînduiri sociale, astfel înfăptuindu-se marele ideal al clasei muncitoare : lichidarea exploatării omului de către om. Poporul muncitor este stăpîn al tuturor bunurilor materiale și spirituale pe care le produce. (Aplauze îndelungate.)

Relațiile de producție socialiste s-au statornicit pe deplin în industrie, au devenit dominante și se extind tot mai mult în agricultură ; ne apropiem cu pași siguri de desăvîrșirea construcției socialiste.

A rămas de domeniul trecutului imaginea vechii Romînii înapoiate economic, anexă agrară și furnizoare de materii prime pentru puterile imperialiste. Tot mai clar se profilează înfățișarea nouă a țării, cu o industrie în continuă dezvoltare, cu o agricultură socialistă mecanizată, cu o cultură înfloritoare, unde viața economică

politică, socială pulsează cu vigoare pretutindeni, în toate regiunile şi raioanele, în toate oraşele şi comunele. (Aplauze.)

Călăuzindu-se după învăţătura marxist-leninistă despre legile construcţiei socialiste, partidul şi guvernul au aplicat în mod neabătut linia generală: industrializarea socialistă a ţării, dezvoltarea continuă a industriei grele cu pivotul ei, industria constructoare de maşini, înzestrarea tuturor ramurilor economiei naţionale cu tehnica modernă şi sporirea productivităţii muncii.

Ca rezultat al înfăptuirii acestei linii, industria socialistă s-a dezvoltat în ritm rapid. Pe harta economică a patriei au apărut sute de noi întreprinderi industriale importante.

Cea mai mare dezvoltare a fost obţinută în ramurile cheie, hotărîtoare pentru industrializare — siderurgia, industria constructoare de maşini, producţia de energie, industria chimiei şi a petrolului. În acelaşi timp s-a realizat o creştere continuă a producţiei bunurilor de consum. Au fost construite noi întreprinderi ale industriei uşoare şi alimentare şi s-au obţinut progrese în lărgirea sortimentelor şi în calitatea mărfurilor; populaţia este mai bine aprovizionată.

Îndeplinirea planului de 6 ani va asigura continuarea ritmului susţinut al industrializării. În cursul planului de 6 ani, numărul noilor întreprinderi şi al secţiilor industriale care vor fi construite, împreună cu al întreprinderilor care vor fi lărgite, reutilate şi modernizate se va ridica la 880.

Lărgirea însemnată a bazei energetice a economiei naţionale, creşterea puternică a industriei siderurgice şi constructoare de maşini, a industriei chimice, a economiei forestiere, a industriei uşoare şi alimentare constituie direcţiile principale ale dezvoltării industriale a ţării în aceşti ani. Prin amplasarea noilor întreprinderi industriale se va realiza o mai raţională repartizare teritorială a forţelor de producţie, în interesul propăşirii tuturor regiunilor.

Ca şi pînă acum, un factor esenţial în industrializarea ţării îl constituie uriaşul sprijin, constant şi frăţesc, al marii noastre prietene, Uniunea Sovietică. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Bucurîndu-se de acest ajutor, cît şi de avantajele relaţiilor de cooperare şi întrajutorare tovărăşească statornicite în cadrul lagărului socialist, ţara noastră rezolvă cu succes problemele complexe ale făuririi şi dezvoltării bazei tehnice-materiale a socialismului.

După cum se cunoaşte, anul care a trecut, primul an al planului de 6 ani, a fost încheiat cu importante succese. Planul a fost realizat în proporţie de 103,6%. Faţă de creşterea medie de 13% a producţiei industriale cît era prevăzut în planul de 6 ani, s-a realizat un spor de 16,9%.

Aceasta constituie o victorie importantă a eroicei noastre clase muncitoare şi a celorlalţi oameni ai muncii din ţara noastră.

Şi 1961 — cel de-al doilea an al planului de 6 ani — a început sub bune auspicii. Este semnificativ că, după datele preliminare, volumul global al producţiei industriale realizate în luna ianuarie 1961 a fost cu 22% mai mare decît în ianuarie 1960. (Aplauze.)

Acest rezultat deosebit de îmbucurător se datoreşte şi îmbunătăţirilor aduse în planificarea dezvoltării economiei naţionale. Faptul că planul de stat pe 1961 a fost cunoscut cu 3 luni înainte de începerea anului a dat posibilitate colectivelor din întreprinderi să se pregătească mai temeinic, din timp, pentru îndeplinirea prevederilor sale. Totodată acest rezultat reflectă avîntul cu care oamenii muncii luptă pentru realizarea sarcinilor de plan, experienţa şi priceperea lor sporită.

Creşteri însemnate ale producţiei au fost obţinute în toate ramurile industriei. *Faţă de ianuarie 1960, producţia pe luna ianuarie 1961 a fost mai mare:*

— la oţel	cu circa 27 mii tone
— laminate finite pline	cu peste 17 mii tone
— energie electrică	cu peste 172 mil. kWh
— minereuri de fier	cu peste 48 mii tone
— îngrăşăminte chimice	cu circa 4 mii tone
— tractoare	cu 390 buc.
— combine tractate pentru cereale	cu 115 buc.
— încălţăminte piele	cu 216 mii perechi
— ţesături	cu circa 4,5 mil. m.p.
— zahăr	cu circa 23 mii tone

Volumul vînzărilor de mărfuri către populație prin unitățile comerțului socialist a crescut în ianuarie 1961 față de ianuarie 1960 cu o jumătate de miliard de lei.

În primele două luni ale anului 1961 producția globală industrială este egală cu aproape întreaga producție industrială a anului 1938.

Aceste rezultate creează condiții deosebit de fovorabile pentru ca sarcinile de creștere a producției prevăzute pe întregul an 1961 să fie nu numai îndeplinite, ci și depășite.

Permiteți-mi, tovarăși, să exprim de la această tribună calde felicitări eroicei noastre clase muncitoare și tuturor oamenilor muncii pentru succesele obținute pînă acum în înfăptuirea planului nostru de 6 ani. (Aplauze puternice, îndelungate.)

Asigurînd în continuare un ritm înalt de sporire a producției, îndeplinind ritmic, decadă cu decadă, lună cu lună, sarcinile de plan, vom ajunge cu pași siguri la atingerea perspectivelor trasate de Congresul al III-lea al partidului.

În conștiința oamenilor muncii s-a înrădăcinat ideea justă că mărirea productivității muncii, reducerea prețului de cost, realizarea de economii constituie pîrghia ridicării nivelului lor de trai. Ca urmare, au fost obținute în aceste domenii, an de an, rezultate importante : productivitatea muncii a crescut continuu, iar angajamentele privind economiile au fost cu mult depășite în întrecerea socialistă. Creșterea continuă a productivității muncii, pe seama căreia urmează să se realizeze cea mai mare parte a sporului de producție industrială, reducerea sistematică a prețului de cost trebuie să stea și pe viitor în centrul preocupărilor oamenilor muncii și ale tuturor celor ce lucrează în domeniul economic.

Menținînd și întărind pozițiile cîștigate în lupta pentru economii, pentru o productivitate ridicată, trebuie totodată, așa cum se arată în Directivele C.C. al P.M.R., publicate recent în presă, să deschidem larg frontul luptei pentru o producție de calitate superioară, să desfășurăm cu toată energia o acțiune generală pentru realizarea de produse la nivelul celor mai bune produse similare de pe piața mondială. Aceasta este o sarcină de mare răspundere la îndeplinirea căreia partidul cheamă pe toți oamenii muncii să pună întregul lor spirit de inițiativă creatoare, întreaga lor energie și pricepere. (Aplauze.)

Ridicarea calității produselor are efecte favorabile asupra tuturor domeniilor activității economice — asigură satisfacerea mai bună a cerințelor mereu crescînde ale oamenilor muncii, desfacerea mai rapidă a mărfurilor, obținerea de resurse suplimentare pentru export. O dată cu creșterea puterii de cumpărare, a nivelului de trai material și cultural al populației, consumatorii pretind în mod justificat nu numai o abundență de mărfuri în unitățile rețelei comerciale, dar și produse de o mai bună calitate, într-un sortiment bogat, durabile și cu un aspect atrăgător, potrivit gusturilor și exigențelor lor sporite. Ministerele, direcțiile generale, colectivele întreprinderilor, conducerile fabricilor și uzinelor, organizațiile de partid, sindicale și U.T.M., fiecare brigadă și fiecare muncitor și tehnician în parte să se încadreze în această bătălie în așa fel, încît să transformăm lupta pentru calitate într-o mișcare cu caracter de masă, să obținem și pe acest front succese asemănătoare cu cele dobîndite pe frontul luptei pentru economii. Este necesar ca lupta pentru sporirea producției, pentru realizarea de economii să fie dusă în așa fel, încît să nu se răsfrîngă asupra calității produselor. Productivitatea muncii, economiile și calitatea producției sînt laturi inseparabile ale unei bune activități economice.

Întrecerea în cinstea celei de-a 40-a aniversări a partidului trebuie să constituie punctul de plecare al unei activități îndelungate, perseverente, duse în fiecare întreprindere pe baza unui program de măsuri precise, cu răspunderi și termene concrete, acordîndu-se cea mai mare atenție perfecționării proceselor tehnologice, generalizării experienței înaintate în domeniul calității, însușirii celor mai moderne mijloace de fabricație.

Ne exprimăm convingerea că muncitorii și tehnicienii, maiștrii și inginerii, oamenii de știință vor răspunde cu însuflețire la această chemare a partidului, așa cum au făcut întotdeauna. (Vii aplauze.)

PE CALEA ÎNFLORIRII AGRICULTURII SOCIALISTE

Tovarăşi,

Avînd în centrul preocupărilor economice problemele industrializării ţării, partidul şi guvernul au acordat o neslăbită atenţie dezvoltării agriculturii.

În satele noastre s-au petrecut profunde transformări, cea mai mare parte a ţărănimii a păşit pe calea agriculturii socialiste. În prezent, sectorul socialist din agricultură cuprinde 82,2% din suprafaţa agricolă şi peste 83,8% din suprafaţa arabilă a ţării.

Se evidenţiază tot mai mult superioritatea gospodăriilor agricole colective. Anul trecut producţiile medii obţinute de gospodăriile agricole colective au fost cu aproape 60% mai mari la grîu şi porumb faţă de producţiile gospodăriilor individuale şi cu 32% şi respectiv 36% decît ale întovărăşirilor. Veniturile ţăranilor colectivişti au sporit simţitor, an de an viaţa lor devine mai îndestulată.

Numărul S.M.T.-urilor a ajuns la 244 şi se prevede organizarea în continuare de noi S.M.T.-uri. Pentru înzestrarea tehnică a agriculturii şi mecanizarea muncilor agricole au fost alocate în anii 1956—1960 fonduri de peste 12 miliarde de lei. Astăzi lucrează pe ogoarele gospodăriilor colective, întovărăşirilor şi gospodăriilor de stat 43.000 de tractoare, peste 17.000 de combine pentru păioase, 32.000 de semănători şi alte maşini agricole. Numai pe ogoarele unei singure regiuni, ca de pildă Dobrogea, lucrează mai multe tractoare decît existau în 1938 în întreaga ţară.

În prezent lucrează în agricultură peste 30.000 de specialişti cu pregătire superioară şi medie — agronomi, zootehnişti, mecanizatori, veterinari, care îşi aduc contribuţia importantă la sporirea producţiei agricole.

În sporirea producţiei agricole un ajutor însemnat îl constituie seminţele selecţionate, vitele de rasă, materialul săditor pentru vii şi livezi, pe care ţăranii colectivişti şi întovărăşiţi le primesc în cantităţi mereu crescînde. În aceşti ani au fost acordate credite importante colectiviştilor. Recent C.C. al P.M.R. şi Consiliul de

Miniştri au adoptat o hotărîre potrivit căreia se vor acorda gospodăriilor colective noi credite pe termen lung şi fără dobîndă în valoare de 520.000.000 de lei, în vederea sporirii şeptelului — proprietate obştească, precum şi un credit în sumă de 100.000.000 de lei pentru cumpărarea materialului necesar construcţiilor agrozootehnice. *Aceasta constituie o nouă manifestare a grijii şi preocupării statului democrat-popular pentru întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, pentru dezvoltarea multilaterală a ramurilor lor de producţie şi creşterea bunăstării colectiviştilor.* (Aplauze.)

S-a îmbunătăţit activitatea gospodăriilor agricole de stat, care, cuprinzînd o suprafaţă arabilă de peste 1.300.000 ha şi bazîndu-se pe o înzestrare tehnică tot mai puternică, au adus o contribuţie importantă la formarea fondului central de produse agricole, furnizînd 37% la grîu, 22% la porumb din totalul fondului centralizat al statului, precum şi cantităţi sporite de carne, lapte, lînă. Sînt în curs de aplicare măsuri pentru a asigura în continuare dezvoltarea multilaterală a diferitelor ramuri de producţie ale gospodăriilor agricole de stat, acordîndu-se o deosebită atenţie creşterii producţiei lor de carne şi lapte.

În anii care urmează, statul democrat-popular va continua să acorde un puternic sprijin ţărănimii care a păşit pe calea agriculturii socialiste. În lupta pentru recolte bogate, oamenii muncii de la sate vor dispune de 100.000 de tractoare, peste 70.000 de semănători, peste 43.000 de combine pentru recoltarea păioaselor şi peste 8.000 de combine pentru porumb.

Este prevăzută o nouă creştere a numărului de specialişti ce vor lucra în agricultură, astfel ca fiecare gospodărie colectivă şi fiecare gospodărie agricolă de stat să fie deservită de ingineri şi tehnicieni agronomi, zootehnişti, medici veterinari. Aceasta este o cerinţă esenţială pentru organizarea tot mai bună a producţiei agricole şi creşterea productivităţii muncii în agricultură, pentru valorificarea raţională a condiţiilor naturale ale fiecărei gospodării, potrivit cerinţelor ştiinţei agricole, pentru sporirea producţiei vegetale şi animale.

Pe măsura dezvoltării industriei chimice, agricultura va primi cantități tot mai importante de îngrășăminte; totodată va crește dotarea agriculturii cu semințe selecționate, vite de rasă.

Organizațiile de partid și organele locale ale puterii de stat își concentrează eforturile spre consolidarea și dezvoltarea gospodăriilor colective, pentru ridicarea tuturor la nivelul celor fruntașe. Organele de partid și de stat vor acorda un sprijin perseverent, sistematic gospodăriilor colective nou formate, pentru ca ele să-și organizeze temeinic munca, să-și întocmească planuri de producție judicioase, să pășească pe calea dezvoltării multilaterale a ramurilor de producție, să se consolideze spre a deveni și ele o pildă vie și un îndemn pentru ceilalți țărani.

Întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, sporirea producției vegetale și animale în G.A.S.-uri, continuarea mecanizării și extinderea aplicării metodelor agrotehnice — iată calea pe care se va realiza sarcina stabilită pentru agricultură de Congresul al III-lea al partidului — asigurarea unui belșug tot mai mare de produse agroalimentare, în interesul ridicării bunăstării întregului popor, făuririi unei vieți mereu mai îndestulate pentru toți cei ce muncesc. (Aplauze puternice.)

RIDICAREA BUNĂSTĂRII POPORULUI — ȚELUL CONSTRUCȚIEI SOCIALISTE

Tovarăși,

Succesele obținute în dezvoltarea economiei naționale și în sporirea venitului național dau partidului și guvernului posibilitatea să înfăptuiască în mod sistematic măsurile destinate ridicării nivelului de trai material și cultural al poporului, scop al întregii noastre activități. Socialismul se construiește tocmai pentru ca cei ce muncesc să se bucure de o viață tot mai bună, de un nivel de civilizație tot mai înalt.

În fiecare familie se resimt efectele pozitive ale ansamblului de măsuri luate în acești ani — măririle de salarii, repetatele reduceri de prețuri, micșorarea, iar pentru unele categorii desființarea completă a impozitului pe salarii, sporirea pensiilor, introducerea alocației pentru copii și altele. În anul care a trecut, veniturile bănești totale realizate de salariați și pensionari au fost cu 15 miliarde de lei mai mari decît în 1955. În 1960 țărănimea a primit numai din vînzarea produselor către stat aproape 9,5 miliarde de lei. Ca rezultat, a crescut puterea de cumpărare a oamenilor muncii de la orașe și de la sate. Ei se îmbracă și se hrănesc mai bine, primesc în număr crescînd locuințe și au posibilități mai largi de a-și satisface cerințele culturale.

Dezvoltarea economică a țării, creșterea producției industriale și agricole va duce la ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului. Planul de 6 ani prevede creșterea salariului real cu 40—45% față de nivelul din a doua jumătate a anului 1959; veniturile reale ale țărănimii vor spori cu circa 40%, creșterea puterii de cumpărare a populației va determina un consum mult sporit de mărfuri industriale și alimentare. Cantitatea de mărfuri pe care o va desface comerțul de stat și cooperatist va fi de două ori mai mare decît în 1959. Fondurile alocate de stat pentru satisfacerea nevoilor social-culturale ale oamenilor muncii vor crește de două ori față de perioada anilor 1954—1959.

În întreaga țară construcțiile cunosc un puternic avînt. Au apărut noi orașe și centre industriale, cartiere și blocuri noi care înfrumusețează arhitectonic înfățișarea orașelor. Cine n-a mai vizitat de cîțiva ani orașe ca Ploiești, Brașov, Bacău, Cluj, Iași, Galați, Timișoara, Oradea și altele nu mai recunoaște astăzi un șir de locuri, unde s-au înălțat cartiere de locuințe confortabile pentru cei ce muncesc.

Pe timpuri, burghezia și moșierimea numeau Bucureștiul „micul Paris", dar specificul acestui „mic Paris" consta în dezvoltarea sa haotică, în periferii întinse, pline de cocioabe și locuințe insalubre, cu străzi nepavate, lipsite de canalizare și lumină. Această moște-

nire grea din punct de vedere edilitar, urbanistic și sanitar se lichidează prin opera intensă de construcție care face Bucureștiul de nerecunoscut — cu magistrale și artere spațioase, cu blocuri de locuințe luminoase și sănătoase, cu magazine atrăgătoare, cu noi așezăminte social-culturale. *(Vii aplauze.)*

A apărut noul cartier „Floreasca", își schimbă înfățișarea șoseaua Ștefan cel Mare și Mihai Bravu, cartierul Giulești, bulevardul Pieptănari, strada Lînăriei, ca și multe alte cartiere ale capitalei. În scurt timp nu numai ceferiștii vîrstnici, ci și cei tineri nu vor mai recunoaște Calea Griviței — astăzi un vast șantier, iar mîine un nou cartier modern de locuințe pentru cei ce muncesc. *(Aplauze prelungite.)*

Construcția de locuințe va reprezenta și de acum înainte una din preocupările de seamă ale partidului și guvernului. Numărul apartamentelor ce va fi dat în folosință în perioada 1960—1965 urmează a fi de peste 3 ori mai mare decît în perioada 1954—1959, contribuind la lichidarea rămînerii în urmă și la rezolvarea treptată a problemei locuințelor. *Sfaturile populare trebuie să urmărească cu cea mai mare grijă modul în care se realizează volumul sporit de construcții de locuințe, să se îngrijească de amplasarea lor judicioasă, în așa fel încît printr-o bună folosire a spațiilor libere să se evite demolările inutile, să vegheze ca, o dată cu îndeplinirea sarcinilor planificate în privința prețului de cost, să se asigure noilor locuințe un grad de confort corespunzător, o finisare îngrijită, acordînd în același timp toată atenția bunei întrețineri a fondului de locuințe existent.*

În acești ani, pentru îngrijirea sănătății celor ce muncesc au fost construite noi spitale, policlinici, dispensare, case de naștere, creșe și cămine, s-a modernizat înzestrarea lor cu aparatură medicală, s-au ameliorat condițiile igienice-sanitare și protecția muncii în întreprinderi, s-au organizat noi circumscripții medicale. Cel mai semnificativ rezultat al ridicării nivelului sanitar al poporului este creșterea duratei medii a vieții. Pentru ocrotirea în condiții tot

mai bune a sănătății poporului, statul va cheltui în decursul planului de 6 ani peste 25 miliarde de lei.

De o deosebită atenție se bucură din partea partidului și statului intelectualitatea, oamenii de știință și cultură. În acești ani au fost construite noi așezăminte de știință și artă, patrimoniul culturii noastre socialiste s-a îmbogățit cu noi opere valoroase — rezultat al elanului creator al intelectualității noastre, care și-a pus talentul și energia în slujba răspîndirii culturii în mase, a înfloririi științei, literaturii și artei.

Au fost acordate importante fonduri pentru lărgirea bazei materiale a învățămîntului de toate gradele, s-au creat mari înlesniri pentru copiii oamenilor muncii de la orașe și sate, școlarizarea cuprinde pe toți copiii de vîrstă școlară. S-au dezvoltat considerabil învățămîntul profesional și tehnic, o dată cu școlile medii de cultură generală. În învățămîntul mediu numărul elevilor este de aproape 5 ori mai mare decît înainte de război. A crescut mult numărul studenților, al facultăților, căminelor și cantinelor studențești, al bursierilor. Se acordă o mare atenție învățămîntului seral pentru formarea de cadre de specialiști din rîndul celor ce continuă să lucreze în producție.

În anii viitori, statul va continua să aloce fonduri simțitor sporite pentru dezvoltarea învățămîntului și pentru alte acțiuni social-culturale. Se pregătește trecerea la învățămîntul general de 8 ani și la învățămîntul mediu de cultură generală de 12 ani. Se vor lărgi tot mai mult învățămîntul profesional și tehnic, cît și cel mediu seral. Se construiesc noi spații de învățămînt, de toate gradele, în toate centrele universitare sînt în construcție sau urmează a fi construite noi cămine studențești, cantine. S-a îmbunătățit dotarea laboratoarelor institutelor de cercetări științifice și ale institutelor de învățămînt superior. Partidul și guvernul vor acorda în continuare o deosebită atenție înzestrării așezămintelor de știință și de învățămînt superior cu aparatura modernă, pentru a crea condiții optime cercetării științifice și a asigura un nivel înalt muncii de pregătire a cadrelor de specialiști.

Acestea constituie doar o schiță sumară a realizărilor obținute prin eforturile eroice ale oamenilor muncii, o scurtă privire asupra planurilor noastre de viitor. Prevederile planului de 6 ani și ale programului de perspectivă stau la baza Manifestului Frontului Democrației Populare, constituie programul nostru electoral. Pentru îndeplinirea lui chemăm să-și dea votul la 5 martie toți cetățenii patriei noastre! (Aplauze puternice, urale, ovații.)

Tovarăși,

În realizarea obiectivelor planului de 6 ani, sarcini deosebite revin organelor puterii de stat.

În fața viitoarei Mari Adunări Naționale se ridică numeroase probleme, de mare însemnătate, legate de continua îmbunătățire a legislației noastre, a conducerii economiei naționale, a activității aparatului de stat. Apare necesar să se treacă la elaborarea unei noi Constituții a Republicii Populare Romîne, care să reflecte profundele transformări petrecute în țara noastră.

Sfaturile populare au obținut o serie de realizări în conducerea treburilor obștești, au acumulat o experiență bogată, au format cadre pricepute de gospodari. În ultimii ani atribuțiile lor au fost lărgite; ele administrează fonduri bănești importante, au în subordonarea lor directă industria locală, rețeaua comercială, gospodăria comunală, organizațiile de construcții și alte sectoare importante ale activității economice și social-culturale.

Acum, în fața Sfaturilor populare se ridică sarcini sporite, complexe, a căror rezolvare necesită ridicarea la un nivel mai înalt a întregii lor activități, abordarea cu o mai mare competență și perseverență a problemelor dezvoltării economice a regiunilor și raioanelor, creșterea inițiativei și a spiritului lor gospodăresc, îmbunătățirea acțiunii de valorificare a resurselor locale, cea mai mare grijă și chibzuință în utilizarea mijloacelor materiale sporite de care dispun.

Cu prilejul campaniei electorale, subliniindu-se activitatea multilaterală desfășurată de Sfaturile populare, s-au adus și critici privind

unele deficiențe din munca acestora. Este necesar ca Sfaturile populare care vor fi alese să tragă toate concluziile din aceste critici, să-și îmbunătățească activitatea, să combată orice fenomen de birocratism, să lucreze cu mai multă operativitate la rezolvarea problemelor ridicate de cetățeni, să dea dovadă de cea mai mare grijă și atenție față de nevoile și cerințele populației.

Întreaga experiență în domeniul construcției de stat demonstrează că Sfaturile populare vor putea să-și realizeze cu succes sarcinile numai întărindu-și continuu legătura cu masele, stimulînd inițiativa și asigurînd atragerea lor permanentă la rezolvarea problemelor gospodărești.

MAREA FORȚĂ A ORÎNDUIRII SOCIALISTE

Tovarăși,

Bilanțul rezultatelor obținute în acești ani, perspectivele spre care ne îndreptăm reflectă forța și superioritatea orînduirii noastre de stat, în care stăpîn este poporul.

Consolidarea continuă a alianței clasei muncitoare cu țărănimea, strînsa frăție dintre oamenii muncii de toate naționalitățile, dezvoltarea continuă a unității moral-politice a poporului, coeziunea strînsă în jurul partidului și guvernului a tuturor celor ce muncesc constituie temelia de nezdruncinat a regimului nostru democrat-popular. (Aplauze îndelungate.)

Este o realitate esențială a vieții social-politice din țara noastră lărgirea continuă a democratismului orînduirii noastre, care, în forme multiple, asigură participarea largă, activă și entuziastă a maselor la conducerea construcției economice și culturale. În cadrul consfătuirilor de producție din fabrici și uzine, al comisiilor permanente ale Sfaturilor populare, în cadrul controlului obștesc, milioane și milioane de oameni ai muncii iau parte la elaborarea și definitivarea planurilor economice, la gospodărirea orașelor și comunelor, la îmbunătățirea activității comerțului de stat, cantinelor, instituțiilor culturale și medico-sanitare, la diferitele acțiuni de

deservire social-culturală. Crește rolul organizațiilor obștești ale oamenilor muncii în viața socială, capătă tot mai mare importanță formele obștești de influențare și educare. În faptul că întreaga putere de stat aparține celor ce muncesc își are izvorul acel torent de energie creatoare care constituie chezășia îndeplinirii sarcinilor pe care ni le propunem.

În condițiile noii etape a crizei generale a capitalismului apare mai evident superioritatea orînduirii socialiste asupra pseudodemocrației burgheze. Într-o serie de țări capitaliste, sub presiunea cercurilor celor mai reacționare ale capitalului monopolist, care-și subordonează în tot mai mare măsură statul și aparatul acestuia, are loc o încălcare tot mai flagrantă pînă și a normelor celor mai elementare ale democrației burgheze parlamentare. Se măsluiesc alegeri, se încurajează samavolniciile poliției, se adoptă legi electorale pe față frauduloase, cum s-ar spune pentru unii — respectiv pentru partidele burgheze — mumă, iar pentru alții ciumă, încît un candidat din partea partidului clasei muncitoare, ca să fie ales deputat, trebuie să obțină de zeci de ori mai multe voturi decît candidatul unui partid burghez.

Adevăratul conținut al „democrației" burgheze este ilustrat de legile antimuncitorești și persecuțiile rasiale din S.U.A., de prigoana antidemocratică din R.F.G., de regimul terorist din Spania, Portugalia, Uniunea Sud-Africană și alte țări ale așa-zisei „lumi libere", transformate în vaste temnițe pentru propriile popoare.

Apologeților capitalismului le place să vorbească adesea despre „libertatea" și „egalitatea" pe care ar asigura-o pentru toți democrația burgheză. Dar ce fel de egalitate domnește între Rockefeller și muncitorul de rînd, cînd este știut că familia Rockefeller posedă o avere cît venitul anual al unui milion de familii de muncitori americani ? Într-un singur trimestru al anului trecut, Ford a realizat un profit net echivalent cu ciștigul a peste 150.000 de muncitori din uzinele sale.

Cît privește „libertatea", singura libertate reală pe care o asigură oamenilor muncii democrația burgheză este aceea de a purta

jugul exploatării capitaliste, de a fi aruncați pe drumuri cînd o cer interesele monopoliștilor. Anul trecut, în luna aprilie, fostul ministru al muncii din administrația Eisenhower, Mitchell, luat în vîrtejul promisiunilor electorale, a făcut prinsoare că dacă pînă în luna octombrie numărul șomerilor nu va scădea sub 3.000.000, el își va mînca pălăria chiar în fața clădirii ministerului său. Or, numărul șomerilor a depășit considerabil această cifră, ceea ce nu l-a mîhnit prea mult pe d-l Mitchell, care s-a mulțumit să mănînce o pălărie — ce-i drept confecționată pentru el din ciocolată — *(risete)*, pe care a consumat-o în fața fotografilor și reporterilor cinematografici, *(rîsete)* nu în fața milioanelor de șomeri. *(Animație în sală.)* Iar zilele trecute, noul ministru american al muncii a declarat că în ianuarie 1961 numărul șomerilor totali a ajuns la 5.510.000, cifră fără precedent pentru această perioadă în toți anii de după război, în afară de alți 1.700.000 de muncitori care lucrează ziua de muncă incompletă, cu salariu redus. Totodată, liderul sindical de dreapta Walter Reuther declara că se prevede pentru anul viitor ca numărul șomerilor să ajungă la 8.000.000. Iată ce perspectivă întunecată se deschide înaintea familiilor de muncitori americani.

Desigur, ni s-ar putea replica la aceasta că în S.U.A. există așa-zisul „ajutor de șomaj". Dar și acest ajutor, ale cărui cheltuieli sînt suportate tot de oamenii muncii, nu se acordă decît temporar, doar în primele luni de șomaj. Milioanele de șomeri americani s-ar lipsi de acest ajutor dacă li s-ar da de lucru. De ce nu sînt ei însă plasați în producție ? Realitatea este că în S.U.A. se întețesc din nou fenomenele de „recesiune", cum este denumită pe ocolite criza economică, cresc continuu inflația și deficitele bugetare ; folosirea incompletă a capacităților de producție are un caracter cronic și se află acum la un nivel din cele mai coborîte, ceea ce duce la creșterea șomajului.

În mesajul președintelui Statelor Unite ale Americii, Kennedy, „Cu privire la starea Uniunii", se pot citi următoarele : „Din circa 5.500.000 de americani șomeri, peste un milion caută de lucru de mai bine de patru luni. În fiecare lună circa 150.000 de muncitori

își epuizează dreptul de a primi ajutoare de șomaj, care de altfel sînt mizere. O optime din cei care nu au de lucru trăiesc fără nici o speranță în aproximativ 100 de regiuni care sînt lovite în mod deosebit de nenorociri și dificultăți". La acest tablou mesajul adaugă faptul că în anii din urmă veniturile fermierilor au scăzut cu 25%, investițiile de capital în economie scad și că niciodată de la criza din 1929 nu a existat un număr atît de mare de falimente în lumea de afaceri.

Fenomene similare au loc și în alte țări capitaliste. În numeroase țări capitaliste crește lupta oamenilor muncii pentru cerințele lor, împotriva poverii pe care o aruncă pe umerii celor ce muncesc uriașele cheltuieli militare determinate de cursa înarmărilor, se țin lanț grevele cu participarea a milioane de oameni, se întărește unitatea de acțiune a celor ce muncesc. Totodată crește în amploare lupta celor mai largi straturi ale populației din țările capitaliste pentru drepturi și libertăți democratice, pentru pace și înțelegere între popoare.

Poporul romîn, care a cunoscut și el pe timpuri exploatarea capitalistă-moșierească, teroarea crîncenă, ca și celelalte „binefaceri" ale democrației burgheze, le-a pus capăt, pentru vecii vecilor, prin instaurarea regimului democrat-popular. (Aplauze puternice.) *Oamenii muncii sînt conștienți de faptul că muncesc pentru ei înșiși, pentru propria lor bunăstare. Aceasta este adevărata libertate, pe care n-o poate asigura decît socialismul.*

Cetățenii patriei noastre se prezintă la vot cu mîndria de a se ști oameni cu adevărat liberi, stăpîni ai destinelor țării, cu hotărîrea de a nu-și cruța eforturile pentru obținerea de noi succese pe calea înfloririi patriei! (Aplauze îndelungate.)

Oamenii muncii au toate motivele să fie încredințați că obiectivele însuflețitoare stabilite de Congresul partidului și înscrise în Manifestul F.D.P. vor fi realizate cu succes. Ei s-au putut convinge prin proprie experiență că planurile elaborate de partid se materializează pas cu pas, an cu an, etapă cu etapă — în înfăptuiri care

înrîuresc în bine viața lor de zi cu zi. Partidului nostru îi sînt profund străine făgăduielile deșarte. Forța planurilor noastre constă în faptul că ele pornesc de la studierea realităților, de la necesitățile obiective ale dezvoltării, trasînd sarcini ce sînt înțelese și însușite de mase. De aceea, fiecare succes obținut în îndeplinirea lor a contribuit la creșterea prestigiului și autorității partidului și guvernului în mase; între partid și popor s-au statornicit legături trainice, indisolubile.

Anul acesta, la 8 mai, se vor împlini 40 de ani de la înființarea partidului clasei muncitoare din țara noastră — Partidul Comunist din Romînia. *(Aplauze puternice, urale, ovații.)*

Nu numai membrii de partid, ci și masele largi de muncitori, țărani, intelectuali văd în această aniversare o sărbătoare a lor scumpă.

De 40 de ani partidul nostru, ținînd sus steagul marxism-leninismului, luptă cu abnegație pentru înfăptuirea aspirațiilor vitale ale poporului. În condițiile grele ale ilegalității, sub crunta opresiune a statului burghezo-moșieresc, comuniștii au fost aceia care au purtat nestinsă flacăra luptei pentru lichidarea exploatării celor ce muncesc, pentru o viață mai bună, pentru independența și libertatea țării. Partidul comunist a fost inițiatorul, organizatorul și conducătorul luptei forțelor patriotice populare care a dus la victoria insurecției armate și la răsturnarea dictaturii militare-fasciste. Partidul a organizat lupta victorioasă pentru cucerirea puterii de stat de către oamenii muncii și conduce poporul muncitor spre noi și noi izbînzi pe calea construirii socialismului. *(Aplauze prelungite.)*

În Partidul Muncitoresc Romîn poporul nostru vede călăuza sigură, conducătorul său ferm și încercat, iar în politica partidului — propria sa politică, programul viitorului său luminos, îndreptarul muncii sale pașnice și creatoare pe calea spre victoria deplină a socialismului, spre comunism. (Aplauze furtunoase, urale îndelungate. Se strigă: „Trăiască partidul nostru drag și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!")

PENTRU CONSOLIDAREA PĂCII ŞI DEZVOLTAREA COLABORĂRII INTERNAŢIONALE

Tovarăşi,

Pe planul politicii externe, Republica Populară Romînă aduce o contribuţie activă la menţinerea şi întărirea păcii — cauza scumpă a tuturor popoarelor. Republica Populară Romînă, alături de celelalte ţări socialiste, luptă perseverent pentru micşorarea încordării internaţionale, pentru demascarea şi zădărnicirea oricăror uneltiri ale cercurilor imperialiste agresive împotriva păcii, pentru unirea forţelor mondiale ale păcii şi promovarea coexistenţei paşnice. (Aplauze puternice.)

Piatra unghiulară a politicii noastre externe o constituie prietenia şi alianţa indestructibilă cu Uniunea Sovietică şi cu celelalte ţări socialiste, întărirea măreţei comunităţi a sistemului socialist mondial. Unitatea lagărului socialist este chezăşia independenţei naţionale, securităţii şi succeselor în construirea socialismului în ţările socialiste, factorul hotărîtor al menţinerii şi întăririi păcii în lume. Ea se bazează pe comunitatea intereselor şi a scopului final, pe fidelitatea faţă de învăţătura marxist-leninistă — şi de aceea este puternică, indestructibilă. *(Aplauze puternice.)*

Călăuzindu-se în permanenţă după principiul leninist al coexistenţei paşnice, ţara noastră se pronunţă pentru relaţii cu toate statele, indiferent de orînduirea lor social-economică. În prezent întreţinem relaţii diplomatice cu 47 de ţări, iar relaţii comerciale cu peste 80 de ţări.

Avîntul continuu al economiei ţării noastre lărgeşte mereu posibilităţile de export şi import. În numeroase ţări occidentale cercurile de afaceri manifestă un interes crescînd pentru lărgirea legăturilor economice cu Romînia. În ce ne priveşte, dezvoltînd în continuare legăturile noastre strînse cu ţările socialiste, Republica Populară Romînă va extinde şi pe viitor schimburile cu toate ţările pe baza egalităţii şi avantajului reciproc, în interesul întăririi relaţiilor internaţionale paşnice prin promovarea comerţului mondial. *(Aplauze.)*

Republica Populară Romînă joacă un rol tot mai activ în Organizaţia Naţiunilor Unite, militînd ca acest mare for internaţional să servească scopurilor paşnice pentru care a fost creat. La actuala sesiune a Adunării Generale, cea mai importantă din întreaga istorie a Organizaţiei Naţiunilor Unite, delegaţia romînă, alături de celelalte delegaţii ale ţărilor socialiste, a acţionat perseverent pentru rezolvarea marilor probleme la ordinea zilei, pentru îmbunătăţirea relaţiilor internaţionale, susţinînd toate propunerile îndreptate spre acest ţel şi prezentînd propuneri proprii, care au găsit ecou favorabil în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite şi în opinia publică mondială. *(Aplauze.)*

Poporul romîn, care a cunoscut din amara experienţă a trecutului ce înseamnă jaful şi asuprirea imperialistă şi care şi-a cîştigat prin grele jertfe independenţa naţională, manifestă o caldă simpatie şi solidaritate faţă de lupta popoarelor pentru eliberarea de sub jugul colonial. Între Republica Populară Romînă şi noile state independente din Asia şi Africa se statornicesc şi se dezvoltă legături prieteneşti de colaborare, bazate pe deplina egalitate în drepturi; sîntem alături de toate popoarele iubitoare de pace în lupta pentru lichidarea definitivă a colonialismului. Poporul romîn îşi exprimă întreaga solidaritate cu lupta eroică, neînfricată a poporului cuban, a popoarelor din Algeria, din Laos şi din alte ţări pentru dreptul sfînt de a-şi hotărî singure soarta. *(Aplauze.)*

Alături de toate popoarele iubitoare de libertate, poporul nostru a înfierat cu indignare agresiunea odioasă dezlănţuită împotriva poporului congolez de colonialiştii belgieni, cu sprijinul aliaţilor lor din N.A.T.O. şi sub oblăduirea comandamentului O.N.U. — agresiune care a culminat cu asasinarea mişelească a şefului guvernului legal, eminentul patriot şi exponent al mişcării de eliberare africane, Patrice Lumumba. Conştiinţa omenirii, zguduită de fărădelegile colonialiştilor şi năimiţilor lor în Congo, cere ca asasinii lui

Lumumba şi toţi complicii lor la săvîrşirea acestei crime odioase să-şi primească pedeapsa meritată. *(Aplauze puternice.)*

În vederea rezolvării situaţiei serioase care s-a creat în Congo, ţara noastră s-a pronunţat pentru recunoaşterea guvernului legal al Congoului, condus de Gizenga, pentru imediata dezarmare şi îndepărtare din Congo a intervenţioniştilor belgieni şi retragerea tuturor trupelor străine, încît poporul congolez să-şi poată rezolva problemele sale interne singur, în libertatea deplină pentru care a dat atîtea jertfe.

În ce-l priveşte pe Hammarskjoeld, s-a dovedit pe deplin justeţea poziţiei ţărilor socialiste, care încă de mult au dezvăluit de la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite făţărnicia pretinsei sale „imparţialităţi" şi au evidenţiat necesitatea restructurării organelor executive ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, astfel ca ele să reflecte actuala configuraţie politică a lumii. Ne este cu neputinţă să continuăm relaţii şi să acceptăm rămînerea în funcţia de secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite a unui asemenea om, care s-a demascat pînă la capăt ca instrument al imperialiştilor şi colonialiştilor, batjocorind misiunea încredinţată de O.N.U. şi acţionînd ca părtaş la fărădelegile împotriva poporului congolez.

Republica Populară Romînă consideră înfăptuirea dezarmării generale şi totale ca principala problemă a vieţii internaţionale, sprijină cu toată hotărîrea programul constructiv şi realist al Uniunii Sovietice pentru înfăptuirea dezideratului tuturor popoarelor — crearea unei lumi fără arme, fără armate şi fără războaie. (Aplauze puternice.) Acumularea stocurilor de arme cu o putere de distrugere fără precedent face să planeze grave primejdii asupra omenirii. Este timpul ca puterile occidentale, cărora le revine răspunderea faptului că pînă acum tratativele în problema dezarmării au fost zădărnicite, să dea dovadă de o atitudine realistă, pentru a se ajunge la măsuri efective de încetare a cursei înarmărilor, interzicere a experienţelor nucleare şi lichidare a armelor de exterminare în masă, la înfăptuirea dezarmării generale şi totale.

Ţara noastră urmăreşte cu cea mai mare atenţie evoluţia evenimentelor în Germania occidentală. Punerea Bundeswehrului sub comanda generalilor şi ofiţerilor nazişti cu vechi state de servicii în slujba hitleriştilor, orbiţi de spirit revanşard, planurile de echipare a militariştilor vest-germani cu arme atomice, dezmăţul organizaţiilor neonaziste şi paramilitare creează o serioasă primejdie pentru pacea Europei şi a lumii. *Tot mai imperioase devin încheierea Tratatului de pace cu Germania, normalizarea situaţiei din Berlinul occidental, ca o cale sigură pentru lichidarea rămăşiţelor războiului şi întărirea securităţii în Europa.*

După cum se ştie, o serioasă piedică în calea dezvoltării unor relaţii de înţelegere şi colaborare internaţională a constituit-o politica promovată de fosta administraţie a S.U.A., îmbibată de spiritul războiului rece şi al politicii „de pe poziţii de forţă". Această politică de respingere invariabilă şi stereotipă a tuturor iniţiativelor şi propunerilor ţărilor socialiste şi alte altor ţări iubitoare de pace a împiedicat obţinerea de rezultate pozitive în diferitele întîlniri şi contacte internaţionale, nemulţumind pe bună dreptate opinia publică mondială.

Guvernul Republicii Populare Romîne a examinat cu atenţia cuvenită declaraţiile noului preşedinte al S.U.A., Kennedy, la instalarea sa în funcţie, cu privire la intenţiile de a porni în căutarea păcii, a purta tratative, a curăţi platforma colaborării internaţionale.

Fireşte că în măsura în care asemenea declaraţii vor fi traduse în fapt prin acţiuni concrete în direcţia îmbunătăţirii relaţiilor reciproce, pe baza egalităţii în drepturi, respectării suveranităţii şi neamestecului în treburile interne, se vor crea posibilităţi de dezvoltare a relaţiilor de bună înţelegere.

În acelaşi timp trebuie să constatăm că asemenea declaraţii vin în contradicţie flagrantă cu alte luări de poziţii ale preşedintelui S.U.A. şi mai ales cu măsurile de sporire continuă a cheltuielilor militare, de înteţire a cursei înarmărilor atomice şi neatomice, cu proiectele de dislocare a bazelor americane pentru rachete în dife-

rite ţări ale continentului european ş.a. Activitatea blocului N.A.T.O. şi a întregului sistem de blocuri agresive de sub egida S.U.A. reprezintă una dintre principalele surse ale încordării în relaţiile internaţionale, o primejdie serioasă pentru pacea mondială. Statele N.A.T.O., în frunte cu S.U.A., sînt principalele apărătoare ale rînduielilor colonialiste, promotoarele neocolonialismului ; ele încearcă în fel şi chip să răpească popoarelor care scutură lanţurile imperialismului dreptul de a dispune singure de propria lor soartă, creînd astfel focare periculoase de încordare.

Popoarele nu se pot mulţumi cu declaraţii verbale şi proclamarea de intenţii. Ele aşteaptă în sfîrşit fapte, acţiuni concrete, constructive, care să aducă o contribuţie efectivă la destinderea internaţională, la încetarea cursei înarmărilor, la crearea unui climat de pace.

Militînd constant pentru pace şi rezolvarea paşnică a problemelor internaţionale, nu putem privi cu indiferenţă acţiunile agresive ale cercurilor ostile păcii, ci trebuie să păstrăm mereu trează vigilenţa poporului. Republica Populară Romînă a acordat şi va acorda şi în viitor o atenţie neslăbită întăririi capacităţii de apărare a ţării, pregătirii de luptă şi politice a forţelor noastre armate, înzestrării lor cu tot ce este necesar pentru ca, împreună cu forţele armate ale celorlalte state participante la Tratatul de la Varşovia, să fie oricînd gata să-şi îndeplinească misiunea de apărare a păcii, a independenţei şi securităţii ţărilor lagărului socialist. *(Aplauze puternice, îndelungate.)*

În zilele noastre, amatorii de agresiuni nu mai pot hotărî după bunul lor plac dacă să fie pace sau război. Noi privim cu calm şi încredere viitorul, pentru că în lumea contemporană există astăzi o situaţie radical deosebită de aceea din trecut, pentru că astăzi imperialismului i se opun forţe uriaşe, în frunte cu invincibilul lagăr socialist, care pot impune şi consolida pacea. (Vii aplauze repetate.)

Consfătuirea de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti a subliniat cu deosebită putere că salvgardarea păcii, micşorarea încordării internaţionale, îndepărtarea pericolului de război este sarcina centrală a tuturor partidelor comuniste şi ţărilor socialiste.

În această privinţă au o imensă însemnătate activitatea uriaşă, spiritul de iniţiativă inepuizabil, propunerile de răsunet mondial, perseverenţa cu care desfăşoară lupta pentru pace guvernul Uniunii Sovietice şi Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în frunte cu neobositul luptător pentru cauza socialismului şi păcii, tovarăşul Hruşciov. (Aplauze puternice, ovaţii.)

Manifestînd în mod concret voinţa de a contribui la îmbunătăţirea climatului internaţional, guvernul romîn a reglementat prin tratative o serie de probleme litigioase în relaţiile cu ţări ca Statele Unite, Franţa, Anglia, Grecia, Elveţia.

O preocupare constantă a statului nostru o constituie relaţiile paşnice, de bună vecinătate, cu ţările din Peninsula balcanică. Vom continua acţiunea noastră pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, lipsită de arme atomice şi armă-rachetă, cu convingerea fermă că propunerile guvernului Republicii Populare Romîne corespund năzuinţelor şi intereselor fundamentale ale popoarelor din această parte a lumii.

Ţara noastră, alături de celelalte ţări socialiste, este hotărîtă să contribuie şi pe viitor la rezolvarea echitabilă, prin tratative, a problemelor internaţionale, la dezvoltarea unor relaţii din ce în ce mai bune între state.

Ideea coexistenţei paşnice, ca singura alternativă raţională în domeniul relaţiilor dintre state, a prins rădăcini adînci în cele mai largi mase populare din toate ţările, ea cîştigă astăzi tot mai mult teren în opinia publică din lumea întreagă. Pe adeziunea propriului popor şi a opiniei publice mondiale poate să conteze numai acela care duce o politică sincer în concordanţă cu năzuinţele de pace ale întregii omeniri. *(Aplauze prelungite.)*

Țara noastră s-a pronunțat și se pronunță cu toată hotărîrea în sprijinul întrecerii pașnice dintre cele două sisteme — socialist și capitalist. În desfășurarea acestei întreceri au o însemnătate hotărîtoare succesele obținute de Uniunea Sovietică în îndeplinirea grandiosului plan septenal, succesele celorlalte țări socialiste în construcția noii orînduiri.

Putem fi mîndri, tovarăși, că prin rezultatele lor obținute în construcția pașnică, oamenii muncii din patria noastră își aduc contribuția la această istorică întrecere, din care socialismul va ieși învingător ! *(Vii aplauze.)*

Tovarăși,

Partidul Muncitoresc Romîn, forțele patriotice înmănuncheate în Frontul Democrației Populare se prezintă în fața alegătorilor cu un bilanț bogat de înfăptuiri și cu un măreț program de noi realizări. Fiecare om al muncii își simte inima plină de bucurie pentru progresele realizate de poporul romîn în toate domeniile de activitate, pentru perspectivele mărețe care ne stau înainte.

Partidul Muncitoresc Romîn este încredințat că prin votul unanim dat candidaților F.D.P., poporul nostru își va exprima hotărîrea de a înfăptui mărețul program de muncă și luptă pentru înflorirea patriei socialiste, pentru avîntul economiei naționale și al culturii, pentru ridicarea nivelului de trai al întregului popor muncitor. (Aplauze puternice, îndelungate.)

Votul dat candidaților Frontului Democrației Populare va fi un vot pentru întărirea continuă a regimului de democrație populară, pentru cucerirea de noi izbînzi și pentru victoria deplină a socialismului în patria noastră, pentru bunăstarea celor ce muncesc, va fi un vot pentru politica noastră externă, un vot pentru pace ! (Vii aplauze, îndelung repetate.)

Trăiască poporul nostru muncitor, constructor al socialismului ! (Aplauze puternice, urale.)

Trăiască Republica Populară Romînă ! (Aplauze puternice, urale, ovații repetate ; asistența aclamă îndelung în picioare. Se strigă : „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej !", „Trăiască unitatea de nezdruncinat a întregului popor în jurul partidului și guvernului !", „Trăiască în veci prietenia dintre poporul romîn și poporul sovietic !", „Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare !")

„Scînteia" nr. 5.093
din 4 martie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA PRIMA SESIUNE A CELEI DE-A 4-A LEGISLATURI A MARII ADUNĂRI NAŢIONALE

— 21 martie 1961 —

Tovarăşi deputaţi,

Sînt încredinţat că voi fi în asentimentul tuturor membrilor Consiliului de Stat, exprimîndu-vă mulţumirile noastre pentru înalta cinstire şi încredere ce ne-a fost acordată. Asigur Marea Adunare Naţională că împreună cu ceilalţi membri ai organului colectiv din care fac parte — Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne — nu-mi voi precupeţi eforturile şi energia spre a îndeplini sarcinile de mare răspundere ce ne revin. *(Aplauze îndelungate.)*

Marea Adunare Naţională, în actuala ei compoziţie, întruchipează indestructibila unitate politică-morală a poporului nostru, care şi-a manifestat cu entuziasm, în alegerile de la 5 martie, ataşamentul faţă de regimul democrat-popular, adeziunea sa totală faţă de politica internă şi externă a statului, voinţa şi hotărîrea de a obţine noi victorii în construirea socialismului.

Vă sînt bine cunoscute, tovarăşi deputaţi, istoricele hotărîri ale celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, cu privire la planul şesenal de dezvoltare a economiei naţionale, la programul de perspectivă, la liniile directoare ale întregii politici a statului nostru. Aceste hotărîri au fost aduse la cunoştinţa tuturor oamenilor muncii şi dezbătute cu însufleţire de masele cele mai largi. Ele au devenit programul de luptă al întregului popor pentru sporirea în ritm furtunos a puterii economice a ţării, creşterea continuă a industriei, dezvoltarea multilaterală a agriculturii socialiste,

înflorirea culturii, făurirea belşugului de bunuri materiale şi ridicarea bunăstării tuturor celor ce muncesc.

Sub conducerea încercatului nostru partid, care desfăşoară o muncă uriaşă de organizare a maselor muncitoare, mobilizîndu-le şi însufleţindu-le în luptă, muncitorii, ţăranii, oamenii de cultură muncesc cu înflăcărare patriotică, cu perseverenţă şi eroism pentru a da viaţă măreţului program elaborat de partid, creînd condiţiile îndeplinirii şi chiar depăşirii prevederilor lui.

O expresie a avîntului şi entuziasmului de care sînt animaţi oamenii muncii este marea amploare pe care a luat-o întrecerea socialistă în cinstea glorioasei aniversări — 40 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia. Zi de zi noi colective ale uzinelor şi fabricilor noastre, ale minelor şi şantierelor, ale unităţilor socialiste din agricultură şi instituţiilor răspund chemării partidului, desfăşurînd pe un front tot mai larg întrecerea socialistă, care a devenit o mişcare a întregului popor. Dezbătînd cu seriozitate şi simţ de răspundere angajamentele pe care le iau, oamenii muncii dau dovadă de inepuizabilă iniţiativă şi de un profund interes pentru punerea în valoare a bogatelor rezerve ale economiei naţionale, pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, îmbunătăţirea calităţii produselor, deplina folosire a maşinilor şi utilajelor, cheltuirea cu spirit gospodăresc a mijloacelor financiare.

În opera de construcţie socialistă, sarcini de mare însemnătate revin statului democrat-popular, organelor sale centrale şi locale. Aceasta impune o permanentă preocupare pentru îmbunătăţirea legislaţiei noastre, perfecţionarea funcţionării organelor de stat, dezvoltarea democraţiei socialiste, asigurarea participării tot mai largi a maselor populare la conducerea treburilor obşteşti.

Tovarăşi deputaţi,

Trăim în epoca măreaţă cînd, datorită raportului de forţe creat în lume, a apărut posibilitatea pe deplin realizabilă de a bara calea războiului. Popoarele lumii sînt conştiente de pericolul unui nimicitor război atomic şi văd din ce în ce mai limpede că singura po-

litică rațională o constituie politica de coexistență pașnică între toate statele, fără deosebire de regim social. Sutele de milioane de oameni de pretutindeni năzuiesc din adîncul inimii spre îndepărtarea norilor care întunecă atmosfera internațională. Pacea reprezintă dorința fierbinte a întregii omeniri. Toate statele, toate guvernele sînt chemate să dovedească prin fapte că țin seama de dorința de pace a popoarelor.

Politica externă de pace a Republicii Populare Romîne se bucură de aprobarea și sprijinul deplin al poporului nostru, de simpatia cercurilor largi ale opiniei publice internaționale.

Fundamentul politicii externe a statului nostru îl constituie prietenia și alianța de nezdruncinat cu Uniunea Sovietică, cu celelalte țări ale lagărului socialist. În strînsă unire cu țările socialiste frățești, cu toate statele iubitoare de pace, Republica Populară Romînă militează pentru destindere internațională, pentru rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor litigioase, acționează cu vigilență pentru zădărnicirea uneltirilor cercurilor imperialiste agresive împotriva păcii.

Credincioasă principiilor coexistenței pașnice, Romînia își va aduce și în viitor contribuția activă la lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. Republica Populară Romînă va milita cu și mai mare perseverență pentru realizarea propunerilor făcute la Organizația Națiunilor Unite de Uniunea Sovietică cu privire la dezarmarea generală și totală, pentru lichidarea oricăror forme de asuprire colonială și dreptul tuturor popoarelor la deplină independență și suveranitate, pentru încheierea tratatului de pace cu Germania și înlăturarea primejdiei militarismului revanșard, în interesul consolidării păcii în Europa. Vom continua acțiunile întreprinse pentru dezvoltarea colaborării interbalcanice, crearea unei zone denuclearizate și fără arme rachetă în Balcani, extinderea relațiilor politice, economice și culturale cu toate statele.

Bucurîndu-se de marile avantaje ale cooperării și întrajutorării dintre țările lagărului socialist, poporul nostru, prin munca sa pașnică, constructivă, ia parte la întrecerea dintre cele două sisteme — socialist și capitalist, întrecere al cărei rezultat istoricește inevitabil va fi victoria deplină a socialismului. *(Aplauze.)*

Oamenii muncii privesc cu optimism și încredere viitorul. Transformările înnoitoare care au schimbat din temelii înfățișarea patriei sînt o mărturie a superiorității orînduirii socialiste, a marii forțe creatoare a celor ce muncesc stăpîni pe soarta lor.

Avem toate condițiile pentru realizarea cu succes a obiectivelor însuflețitoare ce ne stau în față. Masele largi au dobîndit o bogată experiență în opera de construire a socialismului. Întregul popor este mai strîns unit ca oricînd în jurul călăuzei sale — partidul clasei muncitoare, călit în încercările grele ale luptei pline de abnegație pentru răsturnarea regimului burghezo-moșieresc, cucerirea puterii de către oamenii muncii, făurirea statului nou democrat-popular, ridicarea economică și culturală a patriei. *(Aplauze puternice.)* Continuînd tradițiile glorioase ale istoriei de patru decenii a partidului, comuniștii conduc neabătut masele înainte, pe calea socialismului și comunismului, unind elanul revoluționar, dinamismul, perspectiva largă cu un realism profund, cu o fundamentare științifică a planurilor pe care le elaborează călăuziți de cunoașterea legilor obiective ale dezvoltării societății. Fără să ne lăsăm îmbătați de succese, nutrim o legitimă mîndrie pentru ceea ce am realizat prin munca neobosită a muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, a tinerilor și vîrstnicilor, a bărbaților și femeilor.

Permiteți-mi să-mi exprim convingerea nestrămutată că cei 4 ani de legislatură a Marii Adunări Naționale vor marca o nouă etapă în dezvoltarea țării. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Înaintea noastră se conturează limpede perspectiva luminoasă a desăvîrșirii construirii socialismului, a unui elan și mai mare al forțelor materiale și spirituale ale poporului, a unui viitor de bunăstare și fericire pentru toți cei ce muncesc. *(Aplauze furtunoase, îndelung repetate.)*

„Scînteia" nr. 5.111
din 22 martie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN BUCUREŞTI ÎN CINSTEA DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A R.S. CEHOSLOVACE

— 10 aprilie 1961 —

Tovarăşi,

De şase zile se află în mijlocul nostru, la invitaţia Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, a Consiliului de Stat şi a guvernului Republicii Populare Romîne, solii poporului frate cehoslovac — delegaţia de partid şi guvernamentală în frunte cu primul secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, preşedintele Republicii Socialiste Cehoslovace, tovarăşul Antonin Novotny. *(Aplauze puternice.)*

În acest scurt timp, tovarăşii cehoslovaci au vizitat întreprinderi industriale, hidrocentrala de la Bicaz, construcţii de locuinţe, oraşe şi comune, au putut cunoaşte mai de aproape viaţa, munca şi realizările poporului romîn. Pretutindeni, oamenii muncii din ţara noastră i-au întîmpinat pe scumpii noştri oaspeţi cu dragoste, cu braţele deschise, ca pe prieteni sinceri şi apropiaţi.

Poporul romîn se bucură din toată inima de această vizită. Oamenii muncii din ţara noastră dau o înaltă apreciere hărniciei, talentului şi tenacităţii poporului cehoslovac, strălucitelor rezultate ale muncii sale creatoare.

Mă folosesc de acest prilej pentru a aminti, cu deosebită plăcere, de vizita făcută în Cehoslovacia, cu doi ani şi jumătate în urmă, de delegaţia romînă de partid şi guvernamentală.

Ne-au lăsat o puternică impresie întîlnirile cu oamenii muncii din Praga şi Bratislava, din Kladno, Plsen, Banska Bistrica şi Zvolen, din cooperativa agricolă din Straky. Pretutindeni, în industrie

şi agricultură, am putut constata însufleţirea cu care oamenii muncii cehoslovaci îndeplinesc obiectivele economice elaborate de partid.

Vizitele reciproce ale delegaţiilor de partid şi guvernamentale constituie o contribuţie de preţ la adîncirea relaţiilor noastre de prietenie frăţească. Ele prilejuiesc un schimb de experienţă în cele mai importante probleme ale construcţiei socialiste şi ale vieţii internaţionale şi duc la dezvoltarea legăturilor de colaborare tovărăşească între ambele ţări, la întărirea unităţii şi coeziunii lagărului socialist. *(Vii aplauze.)*

Relaţiile de prietenie dintre popoarele romîn şi cehoslovac au o veche şi îndelungată tradiţie. Pentru a-şi cuceri libertatea naţională şi socială, ele au purtat veacuri de-a rîndul o luptă grea. Cel de-al doilea război mondial a adus grele suferinţe popoarelor noastre. Sînt vii în memorie luptele duse împreună pentru zdrobirea fascismului, alături de glorioasa Armată Sovietică, ai cărei ostaşi şi-au vărsat sîngele pentru eliberarea ţărilor noastre. Instaurarea puterii populare a dat un conţinut nou relaţiilor de prietenie dintre Romînia şi Cehoslovacia, unite prin indestructibile legături internaţionaliste în marea familie a ţărilor lagărului socialist.

Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale cehoslovace are loc în zilele în care clasa muncitoare, oamenii muncii din Republica Populară Romînă şi din Republica Socialistă Cehoslovacă se pregătesc să sărbătorească aniversarea a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist Romîn şi a Partidului Comunist din Cehoslovacia. *(Aplauze puternice, îndelungate.)*

Între partidele noastre au fost stabilite încă din primii ani ai înfiinţării lor relaţii strînse de conlucrare tovărăşească. Comuniştii romîni nu vor uita niciodată că în anii grei ai activităţii ilegale au găsit sprijin internaţionalist din partea partidului comunist, a clasei muncitoare cehoslovace.

Eroicele bătălii purtate de clasa muncitoare din Cehoslovacia şi Romînia, sub conducerea partidelor noastre comuniste, timp de

patru decenii, au întărit şi mai mult prietenia popoarelor romîn şi cehoslovac. *(Aplauze.)*

Călăuzindu-se cu fidelitate după învăţătura marxist-leninistă despre revoluţia şi construcţia socialistă, aplicînd în mod creator, potrivit condiţiilor istorice concrete din fiecare ţară, experienţa, universal valabilă în esenţa ei, a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, partidele noastre au condus cu succes lupta pentru cucerirea puterii de către clasa muncitoare şi aliaţii ei, pentru făurirea bazei economice a socialismului, iar astăzi organizează şi conduc activitatea eroică de zi cu zi a poporului muncitor pentru victoria deplină a orînduirii socialiste. *(Aplauze prelungite.)*

În prezent, Republica Socialistă Cehoslovacă se situează printre ţările cele mai avansate din punct de vedere industrial din lume, depăşind de peste 4 ori volumul producţiei din 1937. Industria Cehoslovaciei se caracterizează printr-un înalt nivel tehnic, o mare productivitate a muncii, prin capacitatea de a produce cele mai variate sortimente de maşini şi utilaje.

Ca urmare a faptului că în Cehoslovacia procesul de transformare socialistă a agriculturii a fost, în linii mari, terminat, relaţiile de producţie socialiste au triumfat în întreaga economie naţională. Au fost obţinute importante realizări în domeniul creşterii nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc, s-a întărit unitatea moral-politică a poporului, s-a lărgit continuu democraţia socialistă în toate sectoarele vieţii sociale.

Succesele obţinute în aplicarea politicii partidului comunist au deschis poporului cehoslovac noi şi măreţe perspective: construirea societăţii socialiste dezvoltate şi crearea premiselor necesare pentru trecerea la comunism. *(Aplauze.)*

Clasa muncitoare, întregul popor urmează cu încredere şi înfăptuiesc cu nestrămutată hotărîre politica Partidului Comunist din Cehoslovacia, a Comitetului său Central, în frunte cu tovarăşul Antonin Novotny. *(Aplauze puternice.)*

Poporul romîn urează din toată inima poporului frate cehoslovac succes deplin în realizarea măreţelor sale obiective. *(Aplauze prelungite.)*

Dragi oaspeţi,

În timpul scurtei dv. vizite aţi avut posibilitatea să cunoaşteţi mai îndeaproape unele din înfăptuirile oamenilor muncii din ţara noastră, eforturile lor pline de abnegaţie pentru prosperitatea şi înflorirea patriei.

Aceeaşi atmosferă de muncă creatoare, de elan al maselor, pe care le-aţi văzut în întreprinderile şi pe şantierele vizitate, domneşte în întreaga ţară, în fabrici, uzine, pe ogoare, în instituţii de ştiinţă şi de cultură. Pretutindeni, bărbaţi, femei, tineri, vîrstnici se străduiesc să aducă, fiecare, contribuţia sa la construcţia economiei şi culturii socialiste, conştienţi că muncesc pentru propria lor bunăstare, pentru o viaţă mereu mai bună, mai prosperă.

Făcînd bilanţul marilor realizări obţinute în aplicarea politicii partidului, Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn a marcat victoria istorică a poporului nostru — construirea bazei economice a socialismului — şi a elaborat planul de 6 ani, programul desăvîrşirii construcţiei socialismului. *(Aplauze prelungite.)*

Au fost realizate progrese importante în dezvoltarea industriei, îndeosebi în ramurile principale: siderurgie, construcţia de maşini, chimie, energie electrică, industria petrolului, industria forestieră, industria bunurilor de consum.

Succese hotărîtoare au fost obţinute în agricultură. Sectorul socialist din agricultură cuprinde peste 83% din suprafaţa agricolă. Unităţile agricole socialiste se întăresc continuu din punct de vedere economic-organizatoric. Agricultura se dezvoltă multilateral, sporind an de an producţia agricolă vegetală şi animală.

Toate aceste înfăptuiri însufleţesc pe oamenii muncii în lupta lor pentru noi şi mari victorii.

În faţa lor apare tot mai limpede înfăţişarea nouă a Romîniei socialiste şi perspectivele luminoase spre care ea se îndreaptă.

În 1960, producția globală industrială a crescut cu 16,9% în comparație cu 1959, față de ritmul mediu anual prevăzut pentru șesenal de 13% ; în primul trimestru al acestui an planul a fost realizat în proporție de 103,6%, ceea ce constituie un indiciu că sarcinile de creștere a producției prevăzute pentru anul 1961 vor fi realizate cu succes. *(Vii aplauze.)*

Bucurîndu-se de sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice, precum și de relațiile de întrajutorare și colaborare tovărășească statornicite în cadrul lagărului socialist, folosind din plin avantajele cooperării și specializării producției, Republica Populară Romînă rezolvă cu succes problemele complexe ale făuririi și dezvoltării bazei tehnice-materiale a socialismului.

Tovarăși,

Convorbirile dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Socialiste Cehoslovace s-au desfășurat într-o atmosferă cordială și tovărășească de înțelegere reciprocă. *(Vii aplauze.)* S-a putut constata din nou că între partidele noastre, între guvernele noastre există deplină unitate de vederi în toate problemele construirii socialismului și ale apărării păcii, în toate problemele privind mișcarea comunistă mondială. *(Aplauze îndelung repetate.)*

Prietenia, alianța și colaborarea în toate domeniile dintre Romînia și Cehoslovacia sînt o expresie grăitoare a rodniciei relațiilor între țările socialiste, bazate pe respectarea principiilor marxism-leninismului, ale internaționalismului socialist.

În relațiile dintre țările noastre sînt caracteristice dezvoltarea continuă a colaborării economice și tehnice-științifice, a schimbului de mărfuri reciproc avantajos, a legăturilor culturale.

Se traduc în viață cu succes prevederile Declarației comune semnate la Praga în octombrie 1958.

Se construiește — cu utilaj cehoslovac — uzina termoelectrică de la Luduș și este prevăzută începerea încă a unei termocentrale de mare capacitate. În schimb, Republica Populară Romînă va

livra energie electrică de care are nevoie economia cehoslovacă, într-un volum care va reprezenta unul din cele mai importante exporturi de acest fel între țări.

Și în domeniul valorificării în celuloză a stufului din Delta Dunării colaborăm activ cu Republica Socialistă Cehoslovacă, alături de Republica Democrată Germană și Republica Populară Polonă. *(Aplauze.)*

În curs de construcție se găsesc și fabricile de placaj, cît și lucrările pentru mărirea capacității de tranzitare prin porturile romînești, lucrări care de asemenea fac obiectul colaborării economice dintre țările noastre.

Planurile de dezvoltare a economiei romîne și cehoslovace pentru perioada pînă în 1965 au scos la iveală posibilități largi pentru dezvoltarea și adîncirea colaborării economice între țările noastre, cît și pentru creșterea accentuată a schimbului reciproc de mărfuri, pe baza specializării și diviziunii internaționale socialiste a muncii ce se desfășoară cu succes în cadrul Consiliului de ajutor economic reciproc.

Acordul comercial, de lungă durată, semnat anul trecut, prevede o creștere de peste două ori a schimburilor de mărfuri în anii 1961—1965, față de perioada 1956—1960.

Acordul comercial pe anul 1961 prevede o sporire a contingentelor de mărfuri prevăzute inițial. Schimburile comerciale romîno-cehoslovace cuprind o mare varietate de produse și mărfuri, corespunzător necesităților economiilor naționale ale ambelor țări.

Schimbul de informații și documentație tehnică-științifică între țările noastre se adîncește an de an, extinzîndu-și sfera în cele mai diferite domenii de activitate ale economiei naționale.

Sute de tehnicieni, ingineri și muncitori romîni au vizitat Cehoslovacia pentru a studia și a-și însuși tehnologia și metodele de lucru avansate ale colegilor lor cehoslovaci, mai ales în domeniul industriei constructoare de mașini, extractive, bunurilor de consum etc.

În ultimul timp s-a inițiat și se dezvoltă colaborarea dintre institutele de proiectări similare din țările noastre.

În discuțiile avute zilele acestea cu tovarășii cehoslovaci am stabilit împreună ca, în scopul introducerii și folosirii realizărilor de seamă ale științei și tehnicii, să încheiem o convenție privind colaborarea reciprocă în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Noi apreciem, tovarăși, că relațiile economice dintre Romînia și Cehoslovacia constituie un bun exemplu de cooperare socialistă în interesul ambelor țări și al sistemului mondial socialist în ansamblu. Se confirmă încă o dată că cea mai importantă condiție internațională a realizărilor și succeselor țărilor socialiste o constituie întrajutorarea și sprijinul reciproc, folosirea tuturor avantajelor unității și coeziunii țărilor lagărului socialist.

În cursul convorbirilor am constatat, că datorită succeselor obținute în dezvoltarea economică a Romîniei și Cehoslovaciei, s-au creat noi posibilități de lărgire și adîncire a cooperării și colaborării economice într-un șir de domenii importante pentru ambele țări. Am căzut de acord să se elaboreze în cel mai scurt timp măsuri practice în această direcție.

Dezvoltarea continuă a colaborării noastre rodnice pe tărîm economic, tehnic-științific și cultural va contribui din plin la creșterea în ritm rapid a economiilor noastre naționale, la obținerea de noi succese în lupta pentru construirea și desăvîrșirea bazei tehnico-materiale a socialismului, pentru înlăturarea treptată a deosebirilor dintre nivelurile de dezvoltare economică ale țărilor socialiste, astfel ca toate țările socialiste să intre — mai mult sau mai puțin simultan — în comunism. *(Aplauze prelungite.)*

Tovarăși,

Înaintarea cu succes spre socialism și comunism a fiecărei țări socialiste se bizuie pe colaborarea internaționalistă și schimbul de experiență dintre partidele comuniste și muncitorești. Experiența lor colectivă, modul în care ele rezolvă problemele complexe ale

făuririi noii societăți reprezintă un bun de preț al tuturor partidelor frățești. Un puternic exemplu însuflețitor îl constituie gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, cel mai experimentat și mai înaintat detașament al mișcării comuniste mondiale. *(Aplauze furtunoase, îndelung repetate.)*

Călăuzindu-se după ideile Declarației Consfătuirii de la Moscova — document-program al partidelor comuniste și muncitorești — Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist din Cehoslovacia consideră ca suprema lor datorie internaționalistă să contribuie activ la întărirea continuă a coeziunii mișcării comuniste internaționale, să ducă și pe viitor o luptă hotărîtă împotriva manifestărilor revizionismului ca pericol principal în mișcarea comunistă internațională, împotriva dogmatismului și sectarismului, ca și a oricăror încercări de slăbire a unității țărilor socialiste, pentru victoria cauzei socialismului și a comunismului. *(Aplauze îndelungate.)*

Dezvoltarea rapidă a economiei și culturii în Uniunea Sovietică și în celelalte țări socialiste, grija permanentă a statelor socialiste pentru satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor materiale și culturale mereu crescînde ale celor ce muncesc, grandioasele perspective ale planurilor economice pe care popoarele acestor țări le transformă în realitate prin munca lor liberă, creatoare — toate sporesc forța de atracție a ideilor marxism-leninismului, demonstrînd că singura cale spre belșug, fericire, bunăstare este socialismul. *(Aplauze.)*

Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Romînă, ca state socialiste suverane, aduc o contribuție de seamă la consolidarea păcii și au un rol activ în rezolvarea pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase. Această politică și-a cîștigat aprecierea cercurilor largi ale opiniei publice internaționale, a tuturor celor cărora le este scumpă pacea.

Analiza făcută de Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești problemelor de bază ale contemporaneității, fundamentarea științifică a tezei cu privire la posibilitatea preîntîmpinării războiului în epoca noastră și trasarea căilor în vederea atingerii

acestui nobil obiectiv constituie un prețios îndreptar pentru activitatea partidelor noastre în domeniul relațiilor internaționale, sporind eficacitatea politicii lor îndreptate spre zădărnicirea acțiunilor agresive ale imperialismului și spre consolidarea păcii în lume. *(Aplauze prelungite.)*

Evoluția evenimentelor internaționale confirmă pe deplin clarviziunea de care a dat dovadă mișcarea comunistă mondială în caracterizarea tendințelor și perspectivelor dezvoltării contemporane.

Ideea salvgardării păcii și a promovării relațiilor de coexistență pașnică ciștigă în tot mai mare măsură conștiința popoarelor. Devine tot mai evident falimentul politicii nefaste a „războiului rece" și a balansării pe marginea prăpastiei. Discreditul de care s-a acoperit această politică în ochii popoarelor, continua creștere a puterii politice și morale a lagărului socialist, a forțelor păcii din întreaga lume fac să apară tot mai clar că linia încordării relațiilor internaționale, a cursei înarmărilor și a provocării de conflicte nu poate aduce decît noi înfrîngeri promotorilor ei.

Deplasările în opinia publică mondială și acțiunile de masă în favoarea păcii, care se succed fără întrerupere în diferitele țări ale lumii, reflectă creșterea continuă a forțelor mondiale ale păcii, a căror superioritate asupra celor ale războiului este astăzi mai evidentă ca oricînd. În întreaga lume răsună ca o chemare înflăcărată cuvintele Declarației adoptate de Consfătuirea de la Moscova :

„A sosit timpul cînd se poate pune capăt încercărilor agresorilor imperialiști de a dezlănțui un război mondial. Prin eforturile unite ale lagărului mondial socialist, ale clasei muncitoare internaționale, ale mișcării de eliberare națională, ale tuturor țărilor care iau atitudine împotriva războiului și ale tuturor forțelor iubitoare de pace, războiul mondial poate fi preîntîmpinat".

Popoarelor le sînt bine cunoscute numeroasele inițiative luate de Uniunea Sovietică și de celelalte țări ale lagărului socialist în favoarea păcii. Participînd împreună cu tovarășul Novotny și cu alți conducători de partid și de stat din țările socialiste la cea de-a 15-a sesiune a Organizației Națiunilor Unite, am fost martorii ecoului

uriaș pe care l-au avut propunerile făcute de la tribuna O.N.U., cu privire la dezarmarea generală și totală, de către tovarășul N. S. Hrușciov. *(Aplauze puternice, prelungite.)* Așa cum s-a anunțat recent, guvernul U.R.S.S., mergînd în întîmpinarea dorinței exprimate de guvernul S.U.A., a acceptat ca discutarea problemei dezarmării generale și totale să fie amînată cu cîteva luni. Ar fi în interesul tuturor popoarelor și, sîntem convinși, și al poporului american, dacă guvernul Statelor Unite ar adopta în acest răstimp o poziție constructivă, favorabilă rezolvării concrete a problemei dezarmării, de care depinde pacea în lume.

Opinia publică internațională cere cu insistență să se înlăture piedicile din calea consolidării păcii. Ea se întreabă pe drept cuvînt de ce, în ciuda spiritului de înțelegere de care dau dovadă reprezentanții Uniunii Sovietice, tratativele privind încetarea experiențelor atomice se prelungesc la infinit, de ce se continuă experiențele cu arma nucleară de către Franța ? Oare nu a sosit de mult timpul să se adopte de comun acord hotărîri cu privire la încetarea completă a experiențelor cu arme nucleare, netezindu-se astfel terenul și creîndu-se un climat favorabil pentru abordarea și rezolvarea cu succes și a altor probleme arzătoare ale vieții internaționale ?

Interesele vitale ale tuturor popoarelor europene cer să fie în sfîrșit lichidate rămășițele celui de-al doilea război mondial. Singura cale rezonabilă este înfăptuirea propunerilor Uniunii Sovietice și ale Republicii Democrate Germane cu privire la încheierea Tratatului de pace cu cele două state germane și transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat. R. P. Romînă susține cu toată hotărîrea aceste propuneri, a căror înfăptuire a devenit absolut necesară pentru consolidarea păcii și securității în Europa. Eforturile R. D. Germane, primul stat al muncitorilor și țăranilor din Germania, pentru rezolvarea pașnică a problemei germane se bucură de întregul nostru sprijin, constituie o contribuție constructivă importantă la normalizarea situației de pe continentul nostru.

Manifestînd deplina încredere în capacitatea forțelor păcii de a înfrîna pe amatorii de aventuri războinice, sîntem totodată datori să ținem seama de toate elementele situației internaționale, să urmărim cu vigilență acțiunile agresive ale cercurilor imperialiste, care se opun instaurării unui climat de destindere în lume. Nu putem trece cu vederea acțiunile agresive ale blocului N.A.T.O. și ale întregului sistem de blocuri legat de acesta, sporirea cheltuielilor militare de către S.U.A. și alte state occidentale. Remilitarizarea Germaniei occidentale și punerea forțelor ei armate sub comanda unor generali naziști inveterați, încurajarea de către puterile occidentale a spiritului revanșard al militariștilor vest-germani și înzestrarea Bundeswehrului cu arma nucleară și arma-rachetă transformă Germania occidentală în principalul focar al primejdiei de război în Europa, creează serioase pericole pentru cauza păcii mondiale.

Poziția țărilor socialiste față de aceste stări de lucruri a fost exprimată cu deplină claritate în recentul Comunicat al Comitetului politic consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varșovia. Continuînd să depună eforturi perseverente pentru destinderea încordării internaționale, statele participante la Tratatul de la Varșovia consideră totodată necesar să înfăptuiască măsurile cuvenite în vederea întăririi continue a capacității lor de apărare și asigurării păcii în întreaga lume. *(Vii aplauze.)*

O problemă vitală a vieții internaționale contemporane este lichidarea definitivă a colonialismului în toate formele și manifestările sale. Tolerarea rămășițelor colonialismului înseamnă nu numai călcarea în picioare a drepturilor omenești și a libertății naționale ale popoarelor ținute încă în robia colonială și într-o stare de înapoiere înspăimîntătoare, dar și perpetuarea unor focare de neliniște, generatoare de grave primejdii pentru pacea lumii. Oricine judecă clar își poate da seama de pericolul pe care îl creează pentru pace acțiunile puterilor imperialiste, ale colonialiștilor și ale sprijinitorilor lor, îndreptate împotriva libertății popoarelor din Congo, Laos, Algeria, Cuba.

Noi adresăm popoarelor din țările coloniale și dependente, ca și celor care și-au scuturat de curînd jugul robiei coloniale, un mesaj de simpatie și solidaritate. *(Vii aplauze.)* Ne exprimăm convingerea nestrămutată că toate zvîrcolirile colonialiștilor, toate manevrele dușmanilor independenței popoarelor se vor prăbuși definitiv. Este un semn al vremurilor noastre că, în pofida rezistenței înverșunate a colonialiștilor, Organizația Națiunilor Unite a adoptat Declarația cu privire la lichidarea completă a colonialismului — declarație pentru a cărei înfăptuire trebuie să militeze cu forțe unite toate popoarele lumii.

Alături de U.R.S.S., de Republica Socialistă Cehoslovacă și de celelalte țări socialiste iubitoare de pace, Republica Populară Romînă militează pentru rezolvarea prin tratative a problemelor internaționale litigioase, pentru promovarea principiilor coexistenței pașnice și apropierea între popoare. *(Aplauze.)* Aceasta și-a găsit expresia și în propunerea cu privire la dezvoltarea colaborării regionale, supusă de țara noastră Organizației Națiunilor Unite, ca și în propunerile guvernului romîn cu privire la dezvoltarea relațiilor pașnice între statele balcanice și transformarea Balcanilor într-o zonă fără arme nucleare și fără rachete. E cunoscut ecoul pe care l-au stîrnit în toate țările balcanice aceste propuneri, îmbrățișate cu căldură nu numai de popoarele țărilor socialiste, ci și de cercuri foarte largi ale opiniei publice din țări ca Grecia și Turcia.

Este regretabil că în ultima vreme anumite cercuri din Grecia fac să se resimtă cu mai mare intensitate suflul „războiului rece" împotriva țărilor lagărului socialist. Nu e greu de descifrat cine inspiră și cui servesc încercările de a învenina atmosfera din Balcani și de a pune piedici dezvoltării legăturilor multilaterale între aceste țări. Un lucru este clar : aceste încercări nu au nimic comun cu interesele reale ale popoarelor din Balcani și cine se situează pe asemenea poziții nu va putea conta pe sprijinul opiniei publice.

Țările noastre se pronunță pentru lărgirea continuă a relațiilor diplomatice, economice, culturale cu țările afroasiatice, cu țările Americii latine, cu toate statele dornice să întrețină asemenea re-

laţii, pe bazele deplinei egalităţi, avantajului reciproc şi neamestecului în treburile interne.

Este în interesul tuturor ţărilor să fie cît mai grabnic înlăturate piedicile artificiale ridicate în calea dezvoltării relaţiilor de bună înţelegere între popoare, oricare ar fi sistemul lor social sau continentul pe care-l locuiesc.

Dragă tovarăşe Novotny,

Iubiţi oaspeţi,

Nu încape îndoială că vizita voastră în Romînia va contribui la o şi mai mare întărire a legăturilor frăţeşti dintre partidele noastre, dintre statele noastre socialiste, dintre popoarele romîn şi cehoslovac, care muncesc umăr la umăr, consacrîndu-şi întreaga energie dezvoltării continue a patriei lor, luptei pentru cauza nobilă a păcii şi socialismului. *(Aplauze puternice, îndelung repetate.)*

Înapoindu-vă în ţara dv., transmiteţi poporului cehoslovac salutul fierbinte al poporului romîn şi urări de noi succese în opera de construcţie socialistă, în lupta pentru pace! *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Trăiască poporul cehoslovac prieten şi frate! *(Aplauze puternice, prelungite. Sala, în picioare, aclamă. Urale.)*

Trăiască Partidul Comunist din Cehoslovacia, Comitetul său Central şi guvernul Republicii Socialiste Cehoslovace! *(Aplauze furtunoase, prelungite. Urale.)*

Trăiască lagărul socialist, puternic şi indestructibil unit! *(Aplauze puternice, îndelung repetate. Ovaţii.)*

Trăiască pacea şi prietenia între popoare! *(Aplauze furtunoase, îndelungate. Urale. Asistenţa, în picioare, ovaţionează minute în şir.)*

„Scînteia" nr. 5.131
din 11 aprilie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING DE LA VARŞOVIA ÎNCHINAT PRIETENIEI POLONO-ROMÎNE

— *28 aprilie 1961* —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Permiteţi-mi să exprim, în numele delegaţiei de partid şi guvernamentale romîne, mulţumirile cele mai calde pentru ospitalitatea de care ne-am bucurat pe pămîntul Poloniei populare şi să vă transmit totodată, din partea întregului popor romîn, un tovărăşesc şi fierbinte salut.

În timpul celor cinci zile ale vizitei noastre, am cunoscut Varşovia renăscută, vechiul oraş polonez Szczecin, în care Polonia populară a construit mari instalaţii portuare şi şantiere navale moderne, marele centru industrial şi carbonifer din voevodatul Katowice.

Am fost profund şi deosebit de plăcut impresionaţi de căldura cu care delegaţia noastră a fost întîmpinată pretutindeni de oamenii muncii, în oraşele, în centrele muncitoreşti şi în întreprinderile industriale vizitate, evidenţiindu-se astfel încă o dată sentimentele de prietenie frăţească, de preţuire reciprocă dintre popoarele romîn şi polonez.

Această prietenie, cu rădăcini adînci în istoria popoarelor noastre, s-a îmbogăţit în procesul dezvoltării legăturilor de solidaritate între mişcările progresiste şi, în primul rînd, între mişcările muncitoreşti din Romînia şi Polonia.

Partidele comuniste din Romînia şi Polonia au luptat în condiţii de adîncă ilegalitate pentru apărarea libertăţilor democratice şi împotriva fascizării ţării, pentru apărarea independenţei naţionale

amenințate de expansiunea Germaniei hitleriste, pentru prietenia și alianța cu Uniunea Sovietică.

Este vie în memoria noastră cruzimea sălbatică cu care hitleriștii, invadînd Polonia, au pornit să distrugă poporul polonez, să șteargă de pe fața pămîntului orice urmă a poporului polonez și a culturii sale multiseculare ; ei au ucis milioane de cetățeni polonezi, au jefuit și prefăcut în cenușă orașe și sate, au nimicit imense comori ale culturii poloneze.

În perioada celui de-al doilea război mondial, perioada cea mai tragică din istoria mult frămîntată a poporului polonez, clasa muncitoare, în fruntea întregului popor, a purtat, sub conducerea comuniștilor, o luptă eroică împotriva cotropitorilor hitleriști. Partidul Muncitoresc Unit Polonez — principala forță politică de raliere a tuturor patrioților — exprima năzuința și hotărîrea nestrămutată a poporului polonez de a lupta cu dîrzenie pentru libertatea sa națională.

Alături de glorioasa Armată Sovietică eliberatoare, care a zdrobit mașina de război nazistă, au luptat vitejește Armata poloneză renăscută, ca și Armata romînă după întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste. Sîngele vărsat în comun a cimentat pe vecie frăția de arme a Poloniei și Romîniei cu marea Uniune Sovietică.

Popoarele polonez și romîn nutresc o nepieritoare recunoștință poporului sovietic, care le-a ajutat să sfarme lanțurile robiei hitleriste, să-și cucerească libertatea și să-și ia soarta în propriile lor mîini.

Instaurarea puterii populare și trecerea la construirea societății socialiste au dat un conținut nou relațiilor de prietenie dintre Romînia și Polonia, unite pe veci prin caracterul comun al orînduirii sociale și de stat, prin comunitatea țelurilor și prin legăturile internaționaliste care cimentează indestructibil lagărul nostru socialist.

Tovarăși,

Poporul polonez, prin munca sa însuflețită, și-a refăcut în cîțiva ani țara distrusă în timpul războiului și a dat o dezvoltare rapidă forțelor de producție ale țării. Ați ridicat puternice combinate siderurgice, numeroase întreprinderi industriale, centrale electrice ; ați creat ramuri industriale noi — industria construcțiilor navale, de automobile, tractoare ; s-a dezvoltat considerabil industria construcțiilor de mașini, electronică, chimică. Ați produs în 1960 peste 6.680.000 de tone de oțel și peste 110.000.000 de tone de cărbune, față de 1.460.000 de tone de oțel și 36.000.000 de tone de cărbune în 1938. Polonia ocupă astăzi un loc important în Europa în ce privește volumul producției industriale.

Muncitorii și inginerii de la Huta Warszawa, de la șantierele navale Szczecin, din puternicul centru proletar Katowice ne-au vorbit cu mîndrie de succesele obținute în munca lor constructivă și de perspectivele mari spre care se îndreaptă. Ei au într-adevăr cu ce să se mîndrească.

Dezvoltarea industriei constructoare de mașini — premisă hotărîtoare pentru dotarea tehnică și chimizarea producției agricole — a creat o puternică bază materială în vederea transformării socialiste a agriculturii.

Harnica țărănime poloneză a ridicat producția medie la hectar, a dezvoltat sectorul zootehnic. Pe unde am trecut în țara dv., cîmpurile arătau ca o grădină, lucrate bine, cu vrednicie. În viitorii cinci ani vor fi trimise pe ogoare 100.000 de tractoare. Cercurile agricole pregătesc de pe acum cadrele de mecanizatori și alți specialiști pentru a ridica mereu mai mult producția agricolă.

Un succes în munca dv. îl constituie consolidarea gospodăriilor agricole de stat, care au reușit să obțină producții mari și să devină, în ansamblul lor, rentabile din punct de vedere economic.

Rezultatele importante obținute în producția industrială și agricolă, în creșterea productivității muncii și sporirea venitului național au dus la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Aceasta se reflectă în amploarea construcțiilor de locuințe și de

așezăminte social-culturale, în abundența mărfurilor de larg consum puse la dispoziția populației prin comerțul de stat.

Realizarea Directivelor Congresului al III-lea al P.M.U.P., a prevederilor planului cincinal 1961—1965 va face ca Polonia să cunoască un nou avînt pe calea înfloririi sale și a prosperității poporului polonez.

Politica justă, marxist-leninistă, a Partidului Muncitoresc Unit Polonez, urmată cu încredere și însuflețire de masele populare cele mai largi, strîns unite în jurul P.M.U.P., al Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Wladyslaw Gomulka, constituie chezășia succesului în realizarea planului cincinal.

Tovarăși,

Poporul romîn, ca și poporul polonez, a obținut importante rezultate în munca sa creatoare.

Au crescut considerabil forțele de producție în toate ramurile economiei naționale, a fost lichidată exploatarea omului de către om, se consolidează continuu relațiile de producție socialiste.

În perioada 1950—1960 volumul producției industriale a crescut de circa 3,5 ori, întrecînd de peste 5 ori nivelul antebelic.

În anii puterii populare s-a pus un accent deosebit pe dezvoltarea industriei grele și creșterea într-un ritm mai înalt a industriei constructoare de mașini.

Aceasta a permis înzestrarea tehnică a tuturor ramurilor economiei naționale, extinderea mecanizării și introducerea procedeelor tehnologice noi, care au stat la baza creșterii continue a productivității muncii, lărgirea nomenclatorului de produse și reducerea prețului de cost.

Construirea și dezvoltarea unor întreprinderi profilate pentru producția de tractoare, combine, mașini agricole și alte utilaje necesare agriculturii au avut un rol de cea mai mare însemnătate în succesele obținute în transformarea socialistă a agriculturii.

În prezent ne concentrăm eforturile în direcția dezvoltării producției de îngrășăminte minerale și de alte substanțe necesare chimizării agriculturii, în vederea creșterii însemnate a producției la hectar.

În procesul reconstrucției socialiste a satelor a crescut nivelul tehnic al agriculturii, a sporit producția agricolă vegetală și animală, a crescut numărul animalelor proprietate obștească, cît și al animalelor proprietate individuală a țăranilor cooperativizați.

Aceste rezultate în construcția socialistă la sate au fost posibile pentru că partidul a vegheat la respectarea cu strictețe a principiului liberului consimțămînt, a folosit forme intermediare care înlesnesc țăranului să se convingă de superioritatea agriculturii socialiste, a asigurat cointeresarea materială a colectiviștilor la creșterea producției agricole.

Statul democrat-popular a înzestrat agricultura, an de an, cu tractoare și mașini agricole. Astăzi agricultura dispune de 43.000 de tractoare, peste 17.000 de combine, 32.000 de semănători.

Un număr de 244 de stațiuni de mașini agricole și tractoare ale statului, răspîndite în întreaga țară, pun la dispoziția gospodăriilor agricole colective și întovărășirilor agricole, în condiții avantajoase, utilaj agricol modern.

Spre 1965, cînd se va încheia procesul de colectivizare, în agricultură vor lucra un număr de circa 100.000 de tractoare, peste 70.000 de semănători și peste 51.000 de combine și alte mașini agricole. Agricultura va primi peste două milioane de tone de îngrășăminte minerale și cantități însemnate de alte chimicale, pentru a se asigura un belșug de produse atît pentru necesitățile de aprovizionare internă, cît și pentru creșterea exportului acestor produse.

Succesele obținute în construcția socialistă și în sporirea producției agricole au determinat schimbări fundamentale în nivelul de trai al țărănimii.

Cresc veniturile țărănimii datorită sporirii producției agricole și valorificării unei cantități mereu mai mari de produse agricole-marfă la prețuri stabile și avantajoase, pe calea contractărilor cu organele comerciale de stat.

Caracteristice astăzi în satele noastre sînt casele noi, căminele culturale, şcolile, dispensarele şi casele de naştere, introducerea din ce în ce mai largă a electricităţii. Ţărănimea participă activ la conducerea treburilor obşteşti. Se întăreşte necontenit alianţa muncitorească-ţărănească, temelia puternică a regimului democrat-popular.

Intelectualitatea, în imensa ei majoritate, prin activitatea ei creatoare ştiinţifică şi cultural-artistică, participă activ, alături de clasa muncitoare, la prosperitatea patriei noastre socialiste.

Oamenii muncii, în frunte cu clasa muncitoare, au înfruntat şi au învins cu bărbăţie greutăţile legate de crearea noii orînduiri sociale, iar astăzi culeg roadele tot mai bogate ale muncii lor. Pe baza rezultatelor obţinute în dezvoltarea economiei naţionale şi în creşterea venitului naţional, partidul şi guvernul înfăptuiesc sistematic măsuri de continuă ridicare a nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc.

Congresul al III-lea al partidului nostru a deschis înaintea poporului perspectivele largi ale desăvîrşirii construcţiei socialiste. Volumul producţiei industriale va fi în 1965 de circa 2,1 ori mai mare faţă de 1959. În 1965 venitul naţional va fi cu 70—80% mai mare decît în 1960 ; salariile reale ale muncitorilor vor creşte cu 40—45%, iar veniturile reale ale ţărănimii cu circa 40%.

La obţinerea tuturor acestor rezultate, o imensă însemnătate o are faptul că poporul romîn, ca şi popoarele celorlalte ţări socialiste, primeşte un ajutor frăţesc, multilateral din partea Uniunii Sovietice şi se bucură de roadele colaborării, cooperării şi specializării producţiei în lagărul socialist. Ritmul accelerat al dezvoltării economiei, caracteristic fiecărei ţări socialiste în parte şi întregului sistem socialist mondial, este o contribuţie la creşterea forţei economice şi politice a socialismului în întrecerea paşnică cu sistemul mondial capitalist.

Nu sînt decît puţine zile de cînd întreaga omenire a salutat cu admiraţie uriaşa realizare a Uniunii Sovietice — lansarea primului cosmonaut. Această nouă victorie realizată de ţara în care

se construieşte cu succes comunismul demonstrează încă o dată că socialismul şi comunismul asigură progresul nelimitat al ştiinţei şi tehnicii şi deschid omenirii cele mai luminoase perspective.

În convorbirile rodnice care au avut loc între delegaţia noastră de partid şi de stat cu conducătorii polonezi am putut constata că s-au obţinut succese însemnate în colaborarea noastră economică.

Au crescut schimburile comerciale între cele două ţări prin lărgirea nomenclatorului şi modificarea structurii listei mărfurilor care fac obiectul schimburilor, ca rezultat al dezvoltării economiilor naţionale ale celor două ţări şi adîncirii colaborării şi cooperării în producţie. S-a ridicat în proporţie însemnată ponderea produselor industriei construcţiilor de maşini pe care şi le livrează cele două ţări. R. P. Romînă va livra instalaţii de foraj de adîncime, locomotive diesel mari, maşini-unelte şi altele ; R. P. Polonă va furniza motoare navale şi echipament naval, maşini-unelte, maşini de construcţii şi altele.

Delegaţiile noastre au constatat că în condiţiile înfăptuirii cu succes a planurilor de perspectivă apar noi posibilităţi de colaborare economică, prin adîncirea specializării şi cooperării în producţie. Pentru stabilirea direcţiilor de dezvoltare a acestei colaborări am convenit împreună ca organele noastre economice să înceapă în curînd consultări reciproce privind colaborarea economică în perspectivă pînă în 1980.

An de an se extinde şi cuprinde domenii tot mai variate colaborarea tehnică-ştiinţifică, prin schimb de specialişti, documentaţii tehnice, schimb de experienţă în producţie, ceea ce contribuie la rezolvarea mai rapidă a diferitelor probleme pe care le ridică economiile noastre naţionale.

Adîncirea colaborării economice între ţările noastre va contribui la dezvoltarea economiei şi ridicarea nivelului de trai în cele două ţări, la întărirea forţei politice şi economice a întregului lagăr socialist.

Tovarăşi,

Între partidele şi guvernele noastre există o deplină unitate de vederi în toate problemele privind construcţia socialistă, relaţiile internaţionale, mişcarea comunistă mondială.

Avem ca îndreptar sigur Declaraţia Consfătuirii de la Moscova — document programatic al mişcării comuniste mondiale —, la elaborarea căruia şi-au adus contribuţia şi partidele noastre.

Generalizînd bogata experienţă de luptă revoluţionară a mişcării comuniste şi muncitoreşti din lumea întreagă, Declaraţia dă o orientare clară, ştiinţific fundamentată, partidelor frăţeşti, este o expresie a maturităţii lor ideologice, a hotărîrii de a întări neîncetat unitatea şi coeziunea lor pe platforma de nezdruncinat a marxism-leninismului, a fidelităţii faţă de internaţionalismul proletar. Activitatea desfăşurată pentru întărirea continuă a unităţii lagărului socialist şi a mişcării comuniste internaţionale este o înaltă îndatorire, care răspunde intereselor vitale ale propriilor noastre popoare şi ale clasei muncitoare şi oamenilor muncii din toate ţările lumii.

Pentru toate partidele comuniste şi muncitoreşti constituie un exemplu însufleţitor Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, care de aproape 60 de ani ţine sus, neabătut, steagul marxism-leninismului, fiind cel mai experimentat detaşament al mişcării comuniste internaţionale şi bucurîndu-se de un imens şi binemeritat prestigiu în rîndul maselor celor ce muncesc din lumea întreagă.

Aşa cum sublinia Declaraţia Consfătuirii de la Moscova, comuniştii văd misiunea lor istorică nu numai în înlăturarea exploatării pe scară mondială, dar şi în izbăvirea omenirii încă în epoca actuală de coşmarul unui nou război mondial.

În stadiul actual de dezvoltare a ştiinţei şi tehnicii, un nou război ar aduce popoarelor pierderi şi distrugeri incalculabile. Iată de ce considerăm că nu există cerinţă mai arzătoare, obligaţie mai înaltă pentru fiecare guvern şi om politic cu sentimentul răspunderii faţă de propriul său popor decît aceea de a contribui din toate puterile la consolidarea păcii în lume.

Conştiente de pericolele pe care le-ar implica un nou război, ţările noastre, ca membre ale lagărului socialist, îşi aduc contribuţia activă la lupta pentru întărirea păcii, militează perseverent pentru promovarea coexistenţei paşnice şi micşorarea încordării internaţionale, pentru dezvoltarea colaborării între popoare, pentru zădărnicirea oricăror acţiuni agresive ale cercurilor imperialiste şi rezolvarea prin tratative a problemelor internaţionale litigioase.

Aceasta nu este o orientare de conjunctură, ci o politică permanentă, proprie ţărilor socialiste. Este ştiut că încă de la naşterea sa, Uniunea Sovietică a aşezat la baza politicii sale externe principiile coexistenţei paşnice, dînd tuturor popoarelor un exemplu de perseverenţă neobosită şi spirit de iniţiativă inepuizabil în apărarea păcii.

Este meritul mare al U.R.S.S. acela de a fi abordat, cu prilejul recentei sesiuni a O.N.U., cele mai urgente probleme ale vieţii internaţionale, arătînd totodată calea rezolvării lor prin propunerile făcute de şeful guvernului sovietic, tovarăşul Hruşciov, cu privire la dezarmarea generală şi totală, la lichidarea imediată şi deplină a tuturor rămăşiţelor sistemului colonialist, la îmbunătăţirea structurii O.N.U., corespunzător schimbărilor survenite în lume. Aceste propuneri au avut un răsunet imens pe tot globul pămîntesc, s-au bucurat de aprobarea a numeroase delegaţii reprezentînd state cu diferite orînduiri sociale, au cucerit adeziunea popoarelor, s-au impus ca obiective de luptă mobilizatoare, la ordinea zilei, pentru toate forţele păcii.

Reprezentanţii R. P. Romîne şi ai R. P. Polone, alături de reprezentanţii celorlalte ţări socialiste, au sprijinit activ, fără rezerve, aceste propuneri de însemnătate hotărîtoare pentru pacea lumii.

Analizînd principalele evenimente ale vieţii internaţionale, recenta sesiune a Comitetului politic consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia a subliniat că puterile imperialiste din cadrul N.A.T.O., şi în primul rînd S.U.A., continuă să promoveze

o politică de intensificare a cursei înarmărilor, dezvoltă bazele militare şi construcţia de rampe pentru arma-rachetă în ţări străine, creează noi şi noi focare de încordare în lume.

Militînd consecvent pentru pace, nu putem să nu ţinem seama de aceste acţiuni agresive, noi trebuie să păstrăm mereu trează vigilenţa popoarelor, să luptăm cu neobosită energie pentru demascarea şi zădărnicirea oricăror tentative de subminare a păcii.

Poziţia R. P. Romîne, a R. P. Polone şi a celorlalte ţări socialiste este clară : sîntem gata să înfăptuim, de comun acord cu celelalte state, măsurile cele mai largi îndreptate spre destinderea internaţională ; în acelaşi timp, faţă de noile pregătiri militare ale puterilor imperialiste, am căzut de acord la sesiunea Comitetului politic consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia asupra măsurilor pe care le considerăm necesare pentru întărirea continuă a capacităţii de apărare, asigurarea securităţii popoarelor noastre şi întărirea păcii în lume.

Caracteristic epocii noastre este rolul determinant exercitat de sistemul mondial socialist asupra dezvoltării istorice, faptul că forţele păcii au astăzi capacitatea să preîntîmpine un nou război mondial, să înfrîneze pe agresori.

Este semnificativă evoluţia evenimentelor legate de recenta agresiune împotriva Cubei. Punînd la cale invazia bandelor de mercenari, cercurile imperialiste din S.U.A. au urmărit nu numai să readucă Cuba în robia marilor monopoluri, ci şi să dea o lovitură puternică luptei de eliberare a popoarelor. Dar imperialiştii au semănat vînt şi culeg furtună. Agresiunea împotriva eroicului popor cuban a provocat o explozie de indignare în lumea întreagă, a ridicat un val de mînie în rîndul popoarelor care au înfierat cu energie pe agresori, manifestîndu-şi totodată solidaritatea deplină cu lupta dreaptă a poporului cuban. Poziţia fermă a Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări socialiste, condamnarea invaziei armate de către numeroase alte state, ca India, Brazilia, Mexic, statele arabe

şi alte state afroasiatice, constituie un important sprijin moral şi politic pentru poporul cuban. În opinia publică din lumea întreagă au crescut dragostea şi simpatia caldă de care se bucură poporul Cubei libere, pentru curajul, demnitatea şi bărbăţia de care dă dovadă în apărarea dreptului de a dispune singur de soarta sa.

Zădărnicirea încercării imperialiste de export a contrarevoluţiei în Cuba a arătat încă o dată că au trecut timpurile cînd imperialiştii puteau proceda nestingheriţi la încălcarea suveranităţii şi independenţei popoarelor. Pe aprobarea opiniei publice poate conta numai cine respectă normele convieţuirii internaţionale.

Cu o justificată îngrijorare urmăresc popoarele europene evoluţia stărilor de lucruri din Germania occidentală. Refacerea accelerată a Wehrmachtului sub comanda generalilor nazişti, dezvoltarea organizaţiilor fasciste, paramilitare, elaborarea planurilor de echipare a Bundeswehrului cu arme atomice transformă R. F. Germană în principalul focar al pericolului de război în Europa. Militariştii vest-germani nici nu-şi ascund intenţiile agresive şi revendicările revanşarde vizînd teritoriile altor state.

Politica încurajării imperialismului german şi a poftelor sale de cotropire nu este un lucru nou, ea l-a împins la putere pe Hitler şi a dus la dezlănţuirea celui de-al doilea război mondial, cu consecinţele sale nefaste pentru popoare. Nouă este însă lumea de azi, nou este raportul de forţe pe plan mondial, existenţa sistemului mondial socialist. În faţa militariştilor germani, ţările noastre nu mai sînt astăzi singure, dezbinate între ele, slabe şi trădate dinăuntru de politica burgheziei. Ele sînt state muncitoreşti-ţărăneşti, puternice şi unite, suveranitatea şi integritatea teritorială a fiecăruia fiind cauza solidară a tuturor ţărilor socialiste, chezăşuită de forţa gigantică, invincibilă a lagărului socialist.

Dorim să reafirmăm de la această tribună poziţia categorică a guvernului Republicii Populare Romîne în privinţa frontierei Oder—Neisse, pe care o considerăm nu numai ca o frontieră a păcii şi

prieteniei între poporul polonez şi poporul german, ci şi ca un element esenţial de pace şi stabilitate în Europa. Frontiera Oder—Neisse este o realitate istorică, sprijinită în mod unanim de toate ţările lagărului socialist, recunoscută de numeroase alte state — şi cine unelteşte împotriva ei să ştie bine că toate ţările socialiste, popoarele noastre, noi toţi ne-am ridica ferm, ca unul, pentru apărarea drepturilor sacre ale Poloniei populare.

Pentru normalizarea relaţiilor internaţionale de pe continentul nostru este imperios necesară lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial — calea sigură pentru aceasta fiind înfăptuirea propunerilor U.R.S.S. şi ale R. D. Germane cu privire la încheierea tratatului de pace cu cele două state germane şi la transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat.

Popoarele noastre, guvernele noastre nutresc o profundă înţelegere şi simpatie faţă de năzuinţa poporului german spre făurirea unităţii sale naţionale într-un stat democratic şi iubitor de pace. Noi susţinem întru totul eforturile R. D. Germane pentru rezolvarea paşnică a problemei germane. Unificarea Germaniei nu poate fi înfăptuită decît de însuşi poporul german, fără nici un amestec din afară.

Poporul romîn cunoaşte şi apreciază lupta consecventă pe care o duce Polonia populară pentru întărirea securităţii în Europa. R. P. Romînă s-a pronunţat în sprijinul cunoscutei propuneri a guvernului polonez cu privire la crearea unei zone denuclearizate în Europa centrală. Susţinem, de asemenea, propunerea prezentată la O.N.U. de R. P. Polonă privind renunţarea, de către toate statele, la planurile de transmitere a armamentelor atomice către alte state şi de creare de noi baze militare pe teritorii străine.

Republica Populară Romînă depune eforturi permanente care se bucură de sprijinul tuturor ţărilor socialiste pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, lipsită de arme nucleare şi arme-rachetă, corespunzător năzuinţelor şi intereselor fundamentale ale

popoarelor balcanice. Este neîndoios că înfăptuirea propunerilor făcute de ţările noastre ar asigura nu numai micşorarea încordării în această parte a Europei, ci s-ar răsfrînge pozitiv şi asupra relaţiilor internaţionale în ansamblu.

Ca şi conducătorii de partid şi de stat polonezi, noi considerăm că pe zi ce trece se impune tot mai mult necesitatea înfăptuirii unor măsuri eficiente de dezarmare, cu asigurarea celui mai sever control internaţional, ca mijloc radical pentru statornicirea păcii în lume. Popoarele aşteaptă ca puterile occidentale să adopte o poziţie constructivă în problemele dezarmării, interzicerii experienţelor cu arme atomice, astfel încît să devină posibilă încheierea unor acorduri concrete, potrivit intereselor vitale ale întregii omeniri.

Călăuzindu-ne după principiile coexistenţei paşnice, ne pronunţăm pentru lărgirea legăturilor cu toate statele, fără deosebire de regim social-politic, sîntem în favoarea extinderii schimburilor economice în interesul întăririi relaţiilor paşnice prin promovarea comerţului mondial, pe baza deplinei egalităţi în drepturi şi avantajului reciproc, a respectării suveranităţii şi neamestecului în treburile interne.

Avem convingerea că prin lupta popoarelor, în evoluţia vieţii internaţionale se vor impune într-o măsură tot mai mare luciditatea, spiritul realist şi constructiv, potrivit intereselor întregii omeniri dornice să trăiască în linişte şi pace.

Tovarăşi,

Delegaţia noastră doreşte să exprime încă o dată cele mai cordiale mulţumiri pentru primirea atît de caldă, frăţească pe care ne-au făcut-o oamenii muncii şi conducătorii de partid şi de stat ai R. P. Polone. Vă încredinţăm că va rămîne neştearsă amintirea zilelor atît de plăcute petrecute în mijlocul dv. Noi adresăm din toată inima harnicului popor polonez cele mai fierbinţi urări de

succes în nobila sa operă de construire a socialismului, de înflorire a mîndrei sale patrii — Polonia populară.

Trăiască Partidul Muncitoresc Unit Polonez, conducătorul încercat al oamenilor muncii din R. P. Polonă, şi Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul Gomulka !

Trăiască prietenia romîno-polonă !

Trăiască lagărul socialismului şi păcii !

Trăiască marea noastră prietenă — Uniunea Sovietică !

Trăiască pacea în lumea întreagă !

„Scînteia" nr. 5.149
din 29 aprilie 1961

40 DE ANI DE LUPTĂ SUB STEAGUL ATOTBIRUITOR AL MARXISM-LENINISMULUI

Raport prezentat la Adunarea festivă organizată cu prilejul aniversării a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia

— *8 mai 1961* —

Tovarăşi,

Poporul romîn sărbătoreşte astăzi aniversarea unui măreţ eveniment din istoria ţării noastre — 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia, 40 de ani de luptă neabătută, sub steagul atotbiruitor al marxism-leninismului, pentru binele celor ce muncesc, pentru libertate şi independenţa ţării, pentru cucerirea şi consolidarea puterii populare, pentru triumful nobilei cauze a socialismului şi păcii. (Aplauze puternice, îndelungate.)

Cu prilejul acestei glorioase aniversări, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn aduce un călduros omagiu *puternicului nostru partid*, sub a cărui conducere înţeleaptă clasa muncitoare, în alianţă cu ţărănimea muncitoare, au răsturnat dominaţia capitaliştilor şi moşierilor, au instaurat puterea celor ce muncesc şi construiesc cu succes orînduirea nouă, socialistă ; *membrilor de partid*, care militează cu abnegaţie şi devotament fără margini pentru mobilizarea poporului muncitor la înfăptuirea politicii partidului ; *eroicei clase muncitoare*, din mijlocul căreia s-a plămădit partidul nostru şi care îşi îndeplineşte cu cinste înalta ei misiune istorică de conducătoare a tuturor oamenilor muncii în lupta pentru construirea societăţii socialiste ; *vrednicului şi talentatului nostru popor*, milioanelor de oameni ai muncii de la oraşe şi sate, care urmează cu dragoste şi încredere partidul, cu convingerea nestrămutată că el îi călăuzeşte spre noi şi noi victorii, spre culmile cele mai înalte ale progresului şi civilizaţiei umane, societatea comunistă. *(Aplauze puternice.)*

În această zi memorabilă, gîndurile noastre se îndreaptă spre luptătorii care au cimentat cu sîngele lor fundamentul edificiului luminos al socialismului, pe care-l înălțăm astăzi.

Glorie veșnică eroilor căzuți în lupta pentru libertatea și fericirea poporului, pentru independența patriei, pentru socialism.

În amintirea lor propun să păstrăm un moment de reculegere. *(Asistența păstrează un moment de reculegere.)*

FĂURIREA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA — O NECESITATE ISTORICĂ

Tovarăși,

Încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, proletariatul din Romînia începuse să se afirme ca o forță socială înaintată, ridicînd steagul luptei pentru drepturi și libertăți democratice, pentru interesele vitale ale celor ce muncesc. Ca rezultat al dezvoltării mișcării muncitorești și al răspîndirii ideilor marxiste, a fost creat în 1893 Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din Romînia. Datorită însă trădării elementelor burghezo-liberale strecurate în conducerea sa — grupul așa-zișilor „generoși“ — partidul s-a dezorganizat.

Începînd din 1905, sub impulsul elementelor revoluționare muncitorești și al creșterii conștiinței de clasă a proletariatului, iau ființă și se dezvoltă sindicatele, organizate pe principiul luptei de clasă, care joacă un rol important în reconstituirea în 1910 a Partidului Social-Democrat din Romînia. Deși a adus o contribuție prețioasă la ridicarea conștiinței politice a clasei muncitoare, la organizarea luptei sale revendicative, Partidul Social-Democrat era dominat de ideologia reformistă a Internaționalei a II-a, care mergea pe linia colaborării și compromisului cu burghezia.

Un rol de seamă în răspîndirea marxismului l-a avut Dobrogeanu-Gherea, care a formulat platforma de revendicări general-democratice a cercurilor muncitorești. El a apreciat însă greșit condițiile obiective ale etapei în care se afla țara noastră, nu vedea că în Romînia — țară cu o economie înapoiată

în care predomina agricultura — capitalismul era în plină dezvoltare, iar o dată cu aceasta creștea proletariatul industrial, ca o clasă revoluționară, de sine stătătoare și în plină ascensiune. În opoziție cu ideile promovate de Lenin despre rolul proletariatului ca hegemon în lupta pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice, Gherea — purtător al unor concepții de esență menșevică — susținea că burghezia este clasa socială căreia i-ar reveni misiunea de a înfăptui revoluția democratică. El a elaborat concepțiile antimarxiste despre așa-zisa „neoiobăgie“, despre „socialismul în țările înapoiate“, care condamnau clasa muncitoare la pasivitate, ignorau imensele rezerve de energie revoluționară ale țărănimii și negau posibilitatea alianței muncitorești-țărănești, duceau proletariatul la remorca burgheziei.

În mișcarea muncitorească din Transilvania dominau în acel timp concepțiile reformiste, austro-marxiste, care duceau la fărîmițarea forțelor oamenilor muncii de diferite naționalități.

Una din cele mai glorioase pagini ale istoriei poporului nostru au fost răscoalele țărănești din 1907. Ele au avut un caracter deosebit de ascuțit și au cuprins întreaga țară, zguduind temeliile orînduirii burghezo-moșierești. Lenin a apreciat că această răscoală a țăranilor din Romînia „a jucat același rol în ceea ce privește îmbunătățirea situației lor ca revoluția din 1905—1907 în Rusia“ [1].

Cînd țara a fost cuprinsă de vîlvătaia marilor răscoale, organizații muncitorești locale și militanți revoluționari din mișcarea socialistă, ridicîndu-se împotriva elementelor oportuniste din conducerea mișcării, au sprijinit lupta dreaptă a țărănimii. Muncitorii din București, Buhuși, din Ploiești și din localitățile petroliere de pe Valea Prahovei, din Iași, Galați, Brăila au organizat numeroase acțiuni, greve, întruniri și demonstrații de sprijin și solidaritate cu țărănimea răsculată; muncitorii ceferiști din Pașcani și de pe linia ferată Dolhasca-Fălticeni au eliberat cu forța pe țăranii arestați. Presa muncitorească făcea să răsune glasul clasei muncitoare împo-

[1] „Lenin despre Romînia“, Editura politică, 1960, pag. 31.

triva masacrelor săvîrșite de guvernul reacționar în reprimarea țărănimii. „Arătați pretutindeni pe dușmanul adevărat — se adresa ziarul „Romînia Muncitoare" către muncitorii îmbrăcați în haine militare — și dacă va fi nevoie și dacă va fi cu putință, dați-vă de partea răsculaților ca să luptați contra acestui dușman". Partea conștientă a proletariatului vedea în țărănimea răsculată o forță de luptă împotriva dușmanului comun — clasele exploatatoare și orînduirea bazată pe jugul capitaliștilor și moșierilor.

Răscoala a fost înecată în sînge cu sălbăticie și ură bestială. *Lecția istorică pe care răscoalele au evidențiat-o este aceea că țărănimea nu poate învinge în lupta împotriva exploatării moșierești, pentru pămînt, decît în alianță și sub conducerea proletariatului — clasa cea mai revoluționară a societății.* Sprijinul acordat de către muncitori țărănimii răsculate prevestea alianța muncitorească-țărănească realizată mai tîrziu, prin lupta perseverentă a partidului comunist.

În anii premergători primului război mondial combativitatea elementelor înaintate din mișcarea socialistă a crescut și s-a afirmat puternic în lupta clasei noastre muncitoare împotriva participării Romîniei la războiul imperialist.

În 1914 marile puteri imperialiste au dezlănțuit războiul de jaf și cotropire, pentru o nouă reîmpărțire a lumii. La izbucnirea războiului, liderii Internaționalei a II-a, conducătorii oportuniști ai partidelor social-democrate — încălcînd hotărîrile Congresului socialist internațional de la Basel din 1912 — au trădat cauza socialismului, au trecut de partea propriilor guverne și a propriei burghezii, sprijinind războiul imperialist.

Aceasta a însemnat falimentul social-democrației, falimentul Internaționalei a II-a.

Vladimir Ilici Lenin a desfășurat o uriașă activitate de clarificare ideologică și mobilizare a mișcării muncitorești mondiale împotriva războiului imperialist, lansînd lozinca transformării acestuia în război civil pentru răsturnarea burgheziei și cucerirea puterii de către proletariat. Înfăptuirea acestei lozinci de către

gloriosul partid bolșevic a dus în Rusia la victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Partidul Social-Democrat din Romînia, fără să fi ajuns la înțelegerea clară a ideii leniniste cu privire la transformarea războiului imperialist în război civil, a participat la Conferința socialistă internațională de la Zimmerwald, iar reprezentanții săi au făcut parte din grupul zimmerwaldienilor de stînga, organizat din inițiativa lui Lenin.

Partea cea mai avansată a clasei noastre muncitoare, în frunte cu aripa de stînga, revoluționară, din Partidul Social-Democrat s-a ridicat cu hotărîre împotriva participării Romîniei la primul război mondial imperialist, a organizat curajoase greve și demonstrații de protest, care au culminat cu eroica manifestație de la Galați din 13 iunie 1916, înăbușită în sînge de guvernul liberal.

Victoria de însemnătate mondială a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a deschis o nouă epocă în istoria omenirii — epoca trecerii de la capitalism la socialism. Ideile ei s-au răspîndit în întreaga lume și au avut un uriaș ecou în rîndurile maselor largi din Romînia, găsind în condițiile economice și sociale din țara noastră un teren deosebit de fertil.

Romînia a pășit pe calea dezvoltării capitaliste mai accentuate în perioada trecerii capitalismului apusean în stadiul monopolist. Ca urmare, capitalul monopolist internațional a pătruns în principalele ramuri ale economiei, ceea ce a perpetuat înfeudarea economică și politică a Romîniei de către marile puteri imperialiste. Aceasta a ascuțit puternic toate contradicțiile sociale, masele muncitoare fiind crunt oprimate, lipsite de cele mai elementare drepturi.

Primul război mondial, care a pricinuit poporului imense suferințe, doliu, foamete, ruină economică, a făcut să crească mai mult ca oricînd ura și revolta maselor muncitorești și țărănești împotriva stăpînirii burghezo-moșierești.

Exemplul Revoluției din Octombrie a fost flacăra înnoitoare, care a întețit lupta maselor muncitoare din țara noastră. Trăiește

viu în amintirea mea tabloul măreţ şi emoţionant al evenimentelor din Moldova, în imediata apropiere a frontului, unde mă aflam ca tînăr muncitor. *(Aplauze.)* Starea de efervescenţă revoluţionară a trupelor ruseşti, care, refuzînd să mai lupte, îi arestau pe ofiţerii ţarişti şi creau comitete de soldaţi, ecoul instaurării puterii muncitoreşti-ţărăneşti în Rusia aveau o influenţă puternică asupra populaţiei muncitoare şi insuflau muncitorimii şi ţărănimii un curaj şi o hotărîre de luptă încă necunoscute la noi în ţară.

Procesul de radicalizare a maselor s-a desfăşurat rapid. Demonstraţiile muncitoreşti, grevele muncitorilor mineri, petrolişti, forestieri au luat o puternică amploare, transformîndu-se în mari acţiuni de clasă. În focul acestor lupte, partidul socialist şi sindicatele s-au reorganizat, mişcarea muncitorească devenind în scurt timp o largă mişcare de masă cum nu fusese niciodată pînă atunci.

În teritoriul ocupat de trupele germane, organizaţiile socialiste, acţionînd în stare de ilegalitate, ridicau masele la luptă pentru pămînt, pîine, pace, libertate, fiind singura forţă politică ce chema poporul să se împotrivească jefuirii ţării de către ocupanţi.

Puternice acţiuni revoluţionare au început în Transilvania, unde lupta de clasă a proletariatului se împletea strîns cu lupta împotriva asupririi naţionale, pentru scuturarea jugului habsburgic.

Plini de încredere în forţa creatoare a poporului, socialiştii romîni, într-un manifest răspîndit în 1917, adresau maselor muncitoare cuvinte calde de îndemn la luptă revoluţionară: *„Ceea ce noi cerem, în Rusia s-a şi înfăptuit. Sus inimile! Societatea capitalistă trebuie să dispară! Jos cu aservirea economică şi politică! Jos cu democratismul fals şi ipocrit! Jos cu războiul dintre popoare, trăiască războiul între clase! Trăiască organizarea, curajul, voinţa proletariatului din Romînia!... Aţintiţi-vă privirea şi îndreptaţi-vă paşii numai într-acolo unde flutură steagul roşu"*.

Valurile luptei revoluţionare ameninţau existenţa regimului capitalist în ţara noastră. Muncitorimea îşi manifesta solidaritatea frăţească cu Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie; prin mari

greve şi demonstraţii de stradă, ea se ridica împotriva intervenţiei mîrşave a reacţiunii romîne contra tinerei Puteri sovietice.

Sub presiunea acestor lupte, clasele dominante au fost silite să satisfacă un şir de revendicări muncitoreşti şi să acorde unele drepturi democratice. În multe locuri ţărănimea a trecut la împărţirea pămînturilor moşiereşti şi alungarea autorităţilor. Frămîntările revoluţionare s-au întins şi în rîndurile armatei, în rîndurile marinarilor flotei de pe Dunăre şi din Marea Neagră care s-au răsculat, au ales comitete revoluţionare şi au arborat pe vase steagul roşu al revoluţiei. S-au creat batalioane revoluţionare romîne care au luptat pe teritoriul Rusiei, alături de Armata Roşie, împotriva forţelor contrarevoluţionare.

Burghezia şi moşierimea au înţeles că prăbuşirea propriei lor puteri devenea inevitabilă dacă mişcarea revoluţionară a proletariatului se unea cu lupta pentru pămînt a maselor ţărăneşti. Înspăimîntate de înrîurirea Revoluţiei ruse, care a dat pămînt ţăranilor, clasele stăpînitoare au vînturat încă din 1917 promisiuni cu privire la o reformă agrară, înfăptuită în 1921 în mod ciuntit, incomplet, ea menţinînd mai departe marea proprietate moşierească. Scopul urmărit a fost mărturisit limpede de un reprezentant al aşa-numitului Comitet agrar din Romînia: „o amînare a reformelor agrare... ar fi avut drept consecinţă, fără nici o îndoială, grave tulburări sociale şi politice, şi în circumstanţele actuale, ale periculoasei vecinătăţi cu bolşevismul rus şi ungar... n-ar fi fost exclus ca profundele nemulţumiri ale ţăranilor să fi izbucnit printr-o revoluţie politică redutabilă".

Greva generală din octombrie 1920 a ridicat la luptă aproape întregul proletariat din Romînia, scoţînd în evidenţă gradul de radicalizare şi capacitatea de luptă revoluţionară a clasei muncitoare.

În condiţiile în care masele muncitoare desfăşurau mari bătălii de clasă, linia oportunistă a conducerii partidului socialist a ajutat burghezia să manevreze, să înăbuşe pe rînd luptele revoluţionare ale proletariatului şi ale ţărănimii, să prelungească existenţa regimului burghezo-moşieresc cu un sfert de veac.

Sub influența exemplului lui Octombrie, în focul luptelor revoluționare se producea însă o profundă schimbare în modul de a gîndi al clasei muncitoare. Aceasta s-a manifestat în ascuțirea luptei ideologice din sînul partidului socialist, în apariția și dezvoltarea grupelor comuniste, în orientarea tot mai hotărîtă a membrilor partidului și a maselor muncitoare spre ideile marxism-leninismului.

Prin propria sa experiență, clasa noastră muncitoare a verificat valoarea de nepreţuit a cuvintelor lui Lenin: *„Numai partidul comunist, dacă el e într-adevăr avangarda clasei revoluționare... numai un astfel de partid este în stare să conducă proletariatul în lupta cea mai necruțătoare, cea mai hotărîtă, în lupta finală împotriva tuturor forțelor capitalismului. Pe de altă parte, numai sub conducerea unui asemenea partid proletariatul e în stare să desfășoare asaltul său revoluționar în toată vigoarea lui..."* [1]

Un astfel de partid a luat ființă la noi în țară acum 40 de ani, cînd Congresul general al partidului socialist, întrunit la 8 mai 1921, a hotărît cu o majoritate zdrobitoare de voturi crearea Partidului Comunist și afilierea lui la Internaționala a III-a, Comunistă. (Aplauze furtunoase.) *Astăzi putem aprecia în perspectiva istorică uriașa însemnătate pe care a avut-o în viața clasei muncitoare și a întregului nostru popor acest măreț eveniment. A început o etapă nouă în lupta proletariatului și a maselor muncitoare. În fruntea lor se afla acum un conducător devotat pînă la capăt cauzei dezrobirii celor ce muncesc, hotărît să conducă la victorie lupta poporului pentru eliberarea de orice exploatare și asuprire.* (Aplauze puternice.)

PARTIDUL — LUPTĂTOR NEÎNFRICAT PENTRU APĂRAREA INTERESELOR VITALE ALE POPORULUI

Tovarăşi,

De la înființarea sa, partidul comunist și-a închinat toate forțele luptei pentru „triumful marelui ideal socialist" — așa cum a proclamat încă la primul său Congres.

[1] V. *I. Lenin*, Opere, vol. 31, E.S.P.L.P. 1956, pag. 168—169.

Pentru a înfăptui acest ideal al clasei muncitoare, el a avut de luptat împotriva elementelor oportuniste, reformiste, care, cu sprijinul burgheziei și moșierimii, au scindat mișcarea muncitorească. Această sciziune a durat aproape 30 de ani și a avut urmări nefaste, slăbind forța de luptă a proletariatului. Înscriind pe steagul său ideea făuririi unității politice și organizatorice a clasei muncitoare, partidul a desfășurat de-a lungul anilor o vastă activitate în mijlocul sindicatelor și al celorlalte organizații de masă muncitorești, în fabrici și uzine, a militat cu perseverență pentru închegarea Frontului unic muncitoresc.

Ilegalizat în 1924, Partidul Comunist din Romînia, înfruntînd teroarea și prigoana sălbatică a claselor stăpînitoare, a dat nenumărate jertfe din rîndurile celor mai buni fii ai poporului muncitor, aruncați în închisori, schingiuiți bestial în beciurile siguranței, asasinați. În momentele cele mai grele pentru oamenii muncii, cuvîntul partidului răsuna cu curaj, indicînd drumul ce trebuia urmat, insuflînd poporului forță și încredere în victorie. (Aplauze îndelungate.)

Între anii 1923—1928, partidul a inițiat, organizat și condus numeroase acțiuni greviste ale metalurgiștilor din București, Reșița, Cluj, ale minerilor din Valea Jiului și Banat, ale lucrătorilor industriei lemnului din Valea Mureșului și Suceava, ale petroliștilor din Valea Prahovei, ale textiliștilor din București, Buhuși, Timișoara, ale tipografilor și ale muncitorilor din porturi, acțiuni ale țăranilor împotriva poverilor fiscale și executărilor silite și altele.

Partidul folosea în lupta sa toate posibilitățile legale. Numărul important de voturi obținut în alegerile parlamentare din 1931 de candidații Blocului muncitoresc-țărănesc arată influența de care se bucura partidul.

O armă puternică de răspîndire în mase a cuvîntului partidului, de propagare a ideilor marxist-leniniste a fost presa ilegală — „Scînteia", „Lupta de clasă", nenumăratele publicații și broșuri editate de partid. Cititorii, care au astăzi la îndemînă în tiraje de sute de mii și milioane de exemplare presa partidului, ediții

complete ale operelor marxism-leninismului, o vastă literatură politică, îşi pot cu greu reprezenta activitatea plină de abnegaţie pe care o desfăşurau comuniştii în ilegalitate pentru a tipări şi răspîndi cuvîntul partidului.

Partidul a luptat cu hotărîre pentru deplina egalitate în drepturi a oamenilor muncii de toate naţionalităţile, împotriva asupririi naţionale, a combătut cu intransigenţă naţionalismul, şovinismul, antisemitismul, a promovat neobosit ideile internaţionalismului proletar.

Popularizarea largă a realizărilor Uniunii Sovietice, demascarea minciunilor şi calomniilor prin care duşmanii socialismului încercau să ponegrească Puterea sovietică a fost întotdeauna o parte importantă a politicii partidului nostru, un mijloc din cele mai puternice de a arăta maselor perspectivele luminoase pe care socialismul le deschide poporului muncitor. (*Aplauze.*)

Combătînd neobosit politica cercurilor reacţionare, care transformaseră Romînia într-un pion al intereselor marilor puteri imperialiste, într-un cap de pod al pregătirii războiului antisovietic, partidul a militat cu consecvenţă şi tenacitate pentru o politică de prietenie şi alianţă cu Uniunea Sovietică. El a arătat permanent poporului că „războiul contra U.R.S.S. ...va fi totodată războiul nemilos contra maselor muncitoare din Romînia însăşi", că „apărînd U.R.S.S., ele se apără totodată pe ele însele, apără interesele lor zilnice, interesele lor vitale şi istorice..."

În procesul de întărire organizatorică şi de călire ideologică, partidul a dus o luptă îndîrjită împotriva concepţiilor reformiste, ca şi împotriva a tot felul de curente oportuniste, de dreapta şi de stînga, lichidatoriste, anarhice, şi în mod deosebit a tendinţelor sectariste, de izolare de mase.

În anul 1929, tocmai în perioada cînd Romînia intrase în criza economică, partidul trecea printr-o grea încercare. Elemente provocatoare, aventuriste, ce se strecuraseră în conducerea sa, grupate în două fracţiuni — Pauker-Luximin şi Barbu — au rupt în două partidul, sindicatele, U.T.C.-ul şi au dezlănţuit în interiorul

partidului o luptă fracţionistă fără de principii, care a durat doi ani. Ei au subminat grav forţele şi prestigiul partidului, au creat o atmosferă de dezorientare şi demoralizare a membrilor de partid, au desconspirat numeroşi activişti, care au căzut în mîinile organelor represive ale statului burghezo-moşieresc. Desigur, organele siguranţei nu erau străine de această provocare.

Luptele fracţioniste au paralizat partidul, l-au adus la un pas de lichidare, împiedicîndu-l să joace rolul de conducător politic şi organizatoric al luptei împotriva încercărilor claselor exploatatoare de a ieşi din criză pe spinarea celor ce muncesc.

Numai datorită ajutorului politic dat de Comitetul Executiv al Internaţionalei Comuniste, luptele fracţioniste au putut fi lichidate, restabilindu-se unitatea rîndurilor partidului.

Un rol de seamă în evoluţia mişcării revoluţionare din Romînia l-a avut Congresul al V-lea al P.C.R., care a făcut analiza caracterului şi perspectivelor revoluţiei în ţara noastră, a stabilit linia strategică şi tactică a partidului în vederea desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice şi trecerii la revoluţia socialistă. Pe baza orientării date de Congres, atenţia partidului a fost îndreptată spre detaşamentele principale ale proletariatului — muncitorimea ceferistă, din industria petrolieră, minieră —, spre întărirea organizaţiilor de partid din întreprinderi.

Partidul a organizat un şir de mari acţiuni muncitoreşti. Ele au culminat cu eroicele lupte din ianuarie-februarie 1933 ale muncitorilor ceferişti şi petrolişti, care s-au ridicat cu hotărîre împotriva curbelor de sacrificiu, mizeriei, înrăutăţirii condiţiilor de trai ale clasei muncitoare, împotriva înfeudării tot mai mari a ţării puterilor imperialiste, pentru a bara drumul fascismului şi al războiului antisovietic. *Prin înaltul lor nivel de organizare, prin amploarea şi spiritul lor revoluţionar, aceste lupte au marcat un moment de cotitură în dezvoltarea partidului şi a întregii mişcări muncitoreşti.* (Aplauze puternice.)

Cu toate că luptele din ianuarie-februarie 1933 au fost înăbuşite în sînge, ele au frînat ofensiva capitalistă împotriva condiţiilor

de muncă şi de viaţă ale oamenilor muncii, au dat o lovitură puternică politicii de fascizare a ţării, au contribuit la creşterea conştiinţei politice şi la îmbogăţirea experienţei de luptă a proletariatului. Au crescut influenţa şi autoritatea partidului, numeroşi muncitori din marea industrie, care au stat în fruntea acestor eroice acţiuni, au intrat în rîndurile lui, îmbunătăţindu-i compoziţia socială şi întărindu-i legăturile cu clasa muncitoare.

Fiind prima mare ridicare a proletariatului împotriva fascismului pe plan internaţional după instaurarea hitlerismului în Germania, luptele muncitoreşti din ianuarie-februarie 1933 au dus la creşterea prestigiului internaţional al clasei noastre muncitoare. *(Aplauze.)*

Călăuzit de îndrumările preţioase ale Congresului al VII-lea al Internaţionalei Comuniste, partidul şi-a intensificat activitatea pentru făurirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare şi strîngerea în jurul proletariatului a tuturor păturilor şi categoriilor sociale interesate în propăşirea democratică a ţării, apărarea păcii şi a independenţei naţionale, în vederea închegării unui larg front popular antifascist. Au fost create numeroase organizaţii de masă legale ca Liga muncii, Comitetul naţional antifascist, asociaţia „Amicii U.R.S.S.", Blocul democratic, Frontul studenţesc democrat etc.; alături de ziarele şi revistele ilegale, a fost editat un mare număr de publicaţii legale, cu caracter democratic, progresist. Toate acestea ilustrează amploarea pe care a căpătat-o activitatea partidului în această perioadă, marea bogăţie a metodelor pe care le-a folosit, priceperea cu care a ştiut să îmbine formele muncii ilegale cu cele legale şi semilegale.

În ciuda obstrucţiilor şi sabotajului partidelor burghezo-moşiereşti şi conducătorilor oportunişti ai Partidului Social-Democrat, partidul a izbutit să ralieze un şir de organizaţii democratice — Blocul democratic, Frontul plugarilor, M.A.D.O.Sz-ul, unele organizaţii locale ale Partidului Social-Democrat — într-un front comun de luptă, care a obţinut succese importante în alegerile parlamentare parţiale şi comunale din 1936 şi 1937. Roadele activităţii partidului s-au văzut totodată în numeroasele acţiuni greviste desfăşurate pe baza frontului unic, în acţiunile publice de masă cu caracter antifascist şi antirăzboinic, între care puternicele demonstraţii care au avut loc la 1 Mai 1939 în aproape toate centrele mari din ţară, şi în primul rînd în Bucureşti, împotriva dictaturii regale.

Frînarea pentru un timp a procesului de fascizare a ţării s-a datorat luptei pline de abnegaţie duse, sub conducerea partidului, de clasa muncitoare şi de forţele progresiste grupate în jurul ei.

În anii întunecaţi ai dictaturii fasciste, cînd clasele exploatatoare au împins ţara în prăpastia războiului criminal antisovietic, alături de Germania hitleristă, Partidul Comunist a fost singura forţă politică care s-a ridicat în apărarea intereselor naţionale, pentru ieşirea Romîniei din acest război şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste. (Aplauze îndelungate.)

Se cunoaşte în ce condiţii grele s-a desfăşurat activitatea partidului. O mare parte a activiştilor se aflau în închisori şi lagăre; în conducerea partidului se strecurase o clică de trădători, care desfăşurau o activitate criminală de descompunere şi lichidare a organizaţiilor de partid, dădeau pe mîna siguranţei cadre de partid devotate, încercau prin toate mijloacele să împiedice desfăşurarea luptei împotriva războiului hitlerist.

Înfruntînd teroarea sălbatică, comuniştii, devotaţi cauzei partidului şi însufleţiţi de patriotism fierbinte, au dus o luptă neînfricată pentru mobilizarea maselor împotriva dictaturii şi a ocupanţilor hitlerişti, au organizat numeroase acţiuni de sabotare a maşinii de război fasciste. Ei erau hotărîţi să nu-şi cruţe forţele, să-şi dea în caz de nevoie şi viaţa pentru libertatea şi viitorul fericit al poporului. Procesele care s-au ţinut lanţ în faţa consiliilor de război, condamnările la moarte şi execuţiile sînt mărturii ale luptei lor eroice.

Comuniştii romîni aveau o încredere neclintită în victoria Armatei Sovietice, fiind pe deplin convinşi că se apropia ziua cînd forţa monstruoasă a hitlerismului, care ameninţa civilizaţia şi progresul întregii omeniri, va fi sfărîmată pentru totdeauna.

Loviturile zdrobitoare date armatelor fasciste în anii 1942—1943 de Armata Sovietică au provocat o profundă criză politică și militară a dictaturii fasciste antonesciene, au ascuțit contradicțiile interne ale regimului burghezo-moșieresc și au dat un puternic impuls luptei antifasciste, stării de spirit antihitleriste din rîndurile maselor. Comuniștii au dus o muncă perseverentă pentru a strînge laolaltă toate forțele patriotice într-un front comun de luptă, pe baza unei platforme largi, în vederea răsturnării dictaturii militare-fasciste și eliberării țării.

Supunînd unei multilaterale analize situația internă și internațională pe plan politic și militar, cadrele de bază ale partidului au trecut încă în luna august a anului 1943 la elaborarea planului de organizare a insurecției armate. Înfăptuirea acestui plan a început prin înlăturarea din conducerea partidului a elementelor trădătoare și capitulante, ceea ce a făcut posibilă mobilizarea tuturor forțelor partidului pentru lărgirea frontului antihitlerist și pregătirea răsturnării guvernului antonescian. *(Aplauze.)*

Partidul a trecut la organizarea și înarmarea în capitală, Oltenia, Dobrogea, Moldova, Banat și Țara Bîrsei a formațiunilor de luptă patriotice, alcătuite din muncitori comuniști, uteciști și fără de partid, patrioți hotărîți să lupte cu arma în mînă pentru doborîrea dictaturii militare-fasciste și alungarea hoardelor hitleriste.

Pentru concentrarea forțelor patriotice a avut o deosebită însemnătate faptul că Partidul Comunist din Romînia, datorită muncii sale perseverente pentru unitatea de acțiune cu Partidul Social-Democrat, a reușit să înfăptuiască, la 1 Mai 1944, Frontul unic muncitoresc.

În ce privește așa-numitele partide „istorice" ale burgheziei și moșierimii — partidul național-țărănesc și partidul național-liberal — se știe că acestea se autodizolvaseră încă din timpul dictaturii regale a lui Carol al II-lea. În întreaga perioadă a dictaturii militare-fasciste, ele au rămas „partide" fără organizații și fără membri, fără măcar să încerce organizarea unor acțiuni politice de masă și fără ca un singur fruntaș al lor să se fi expus unei condamnări pentru activitate antihitleristă. Hotărîrea de „autodizolvare" conducătorii național-țărăniști și liberali au respectat-o și în tot timpul criminalului război antisovietic. Singura activitate a partidelor „istorice", ai căror conducători se pătaseră prin sprijinul acordat împingerii Romîniei în războiul hitlerist, a constat în această perioadă în acțiuni de culise sterile și în pertractări cu Antonescu pînă în preziua răsturnării lui.

Atît conducătorii partidelor burgheze cît și cercurile palatului, în frunte cu regele, au manevrat vreme îndelungată în vederea înfăptuirii așa-numitei „variante balcanice" a lui Churchill, de ocupare a Romîniei și a altor țări din Balcani de către trupele anglo-americane. De această „variantă", forțele politice reacționare legau speranțele lor de a stăvili lupta maselor populare, de a salva orînduirea capitalistă-moșierească.

După ani de zile de respingere a propunerilor partidului nostru cu privire la acțiuni comune împotriva dictaturii militare-fasciste, abia cînd Armata Sovietică în ofensiva ei eliberatoare pășise pe pămîntul Romîniei, cînd masele erau cuprinse de profunde frămîntări, iar în armată creștea puternic starea de spirit antihitleristă, conducătorii partidului național-țărănesc și partidului național-liberal, temîndu-se să rămînă în afara evenimentelor și în izolare totală, au acceptat crearea, împreună cu Partidul Comunist din Romînia și Partidul Social-Democrat, a Blocului național-democrat, pe baza unei platforme largi elaborate de partidul nostru.

Acțiunea partidului a cuprins, de asemenea, un număr de generali și ofițeri patrioți care, în fața dezastrului iminent, au ajuns la concluzia că răsturnarea dictaturii fasciste era singura cale de salvare a țării de la catastrofă.

Situația militară tot mai proastă, creșterea revoltei poporului împotriva războiului antisovietic au dus la adîncirea contradicțiilor dintre Antonescu și cercurile palatului, care vedeau în participarea regelui la înlăturarea lui Antonescu și în trecerea Romîniei de partea coaliției antihitleriste singura speranță de a scăpa de ras-

punderile grele ce apăsau pe umerii regelui şi ai sfetnicilor săi pentru tîrîrea Romîniei în războiul împotriva U.R.S.S.

În aceste condiţii, regele şi cercurile palatului au fost nevoite să accepte planul de acţiune stabilit de Partidul Comunist, singura forţă politică reală care acţiona în vederea răsturnării guvernului antonescian şi ieşirii Romîniei din războiul hitlerist.

Însuşi faptul acesta constituie recunoaşterea rolului hotărîtor jucat de partid în acest moment crucial pentru destinele ţării.

La 23 August 1944, în conformitate cu planul insurecţiei, guvernul Antonescu a fost arestat, unităţi ale armatei împreună cu formaţiuni de luptă patriotice din capitală şi din alte centre ale ţării au ocupat principalele instituţii publice, au atacat şi dezarmat unităţile hitleriste. Armata romînă a întors armele împotriva Germaniei fasciste şi, însufleţită de scopurile nobile ale războiului antihitlerist şi de dragoste de patrie, a luptat eroic, alături de glorioasa Armată Sovietică eliberatoare, pînă la victoria deplină asupra Germaniei hitleriste. *(Aplauze vii, prelungite.)*

În focul războiului dus împotriva fascismului s-a făurit frăţia de arme romîno-sovietică, s-au întărit prietenia frăţească a poporului nostru faţă de ţara socialismului victorios, Uniunea Sovietică, recunoştinţa fierbinte faţă de Armata Sovietică eliberatoare, ai cărei ostaşi şi-au dat sîngele pentru libertatea ţării noastre. (Aplauze puternice, îndelungate.)

Insurecţia armată victorioasă din august 1944 a deschis o eră nouă în istoria poporului romîn, a însemnat începutul revoluţiei populare, care a schimbat din temelii viaţa ţării.

ÎN FRUNTEA REVOLUŢIEI POPULARE VICTORIOASE

Tovarăşi,

După 20 de ani de ilegalitate, partidul nostru a trecut la reorganizarea şi întărirea rîndurilor sale potrivit noilor împrejurări. Zeci de mii de muncitori şi alţi oameni ai muncii au intrat în

partid. Mişcarea sindicală, reorganizată pe baza frontului unic, a cuprins în scurtă vreme marea majoritate a muncitorilor şi funcţionarilor; s-a reorganizat şi şi-a lărgit rîndurile Uniunea Tineretului Comunist.

Puternica influenţă şi autoritate dobîndite de partid în mase, marea sa forţă mobilizatoare s-au vădit cu putere în perioada luptei pentru înfăptuirea reformelor democratice pe baza platformei elaborate de partid, pentru defascizarea aparatului de stat, zădărnicirea uneltirilor reacţiunii, care sabota participarea Romîniei la războiul antihitlerist şi adîncea haosul economic, pentru instaurarea unui guvern democratic. La chemarea partidului, masele populare, sub conducerea comuniştilor, luau cu asalt primăriile şi prefecturile, instalînd în fruntea acestora pe proprii lor reprezentanţi; ţărănimea, cu sprijinul direct al clasei muncitoare, punea stăpînire pe pămînturile moşiereşti.

Valul luptei populare a înlăturat succesiv de la cîrma ţării cele 3 guverne cu majoritate reacţionară, hotărînd soarta bătăliei pentru putere. Instaurarea la 6 martie 1945 a guvernului democratic, condus de dr. Petru Groza, a deschis drum liber unor profunde transformări revoluţionare în viaţa economică şi social-politică a Romîniei. *(Aplauze.)*

Prin înfăptuirea şi legiferarea reformei agrare a fost rezolvată problema fundamentală a desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice şi s-a închegat alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Pe baza programului elaborat de Conferinţa naţională a P.C.R. din octombrie 1945, s-a trecut la refacerea economiei naţionale, s-au înfăptuit importante reforme cu caracter anticapitalist, a fost democratizat aparatul de stat. Forţele democratice, conduse de partid, au înfrînt încercările reacţiunii de a restaura vechile stări de lucruri şi au pus capăt pentru vecie dependenţei ţării de puterile imperialiste. Discreditate în faţa poporului, lipsite de bază în mase, partidele politice reacţionare au suferit o zdrobitoare înfrîngere în alegerile din 1946 şi au dispărut curînd de pe arena politică a ţării.

La sfîrşitul anului 1947 a fost înlăturată monarhia, Romînia proclamîndu-se Republică Populară. (Aplauze însufleţite.) *Aceasta a marcat momentul istoric al încheierii primei etape a revoluţiei democrat-populare şi al trecerii la înfăptuirea sarcinilor mărețe ale revoluţiei socialiste.*

Pentru rezolvarea acestora era necesară realizarea unităţii depline, politice şi organizatorice, a clasei muncitoare. *Unificarea Partidului Comunist şi a Partidului Social-Democrat, pe baza ideologiei marxist-leniniste, şi crearea Partidului Muncitoresc Romîn a însemnat victoria deplină şi definitivă a leninismului în mişcarea muncitorească din Romînia.* (Aplauze îndelungate.)

Partidul nostru a manifestat o neslăbită atenţie pentru întărirea continuă a rîndurilor sale, a unităţii sale şi disciplinei de partid, pentru justa reglementare a compoziţiei sale sociale, pentru îmbunătăţirea activităţii organizatorice, ideologice şi politice de masă a organelor şi organizaţiilor de partid.

Din numărul total de 868.759 membri şi candidaţi de partid la 31 martie 1961 — numărul muncitorilor reprezintă 51,09%, faţă de 42,61% cît reprezenta la sfîrşitul anului 1955, în timpul Congresului al II-lea. Dacă adăugăm şi pe membrii şi candidaţii de partid proveniţi din rîndurile muncitorilor şi care deţin funcţii în aparatul de stat şi în economie, rezultă că procentul total al muncitorilor în partid este de 54,85%. În acelaşi timp au fost primiţi în partid numeroşi ţărani muncitori, intelectuali şi alţi oameni ai muncii, devotaţi cauzei socialismului. *Partidul întruchipează tot ce e mai bun în poporul nostru; el este inima fierbinte şi conştiinţa poporului, înţelepciunea şi voinţa sa colectivă.* (Aplauze entuziaste, îndelung repetate. Urale.)

Intransigent faţă de orice manifestări străine, faţă de orice devieri de la linia partidului, faţă de elementele cu stări de spirit anarhice, mic-burgheze, faţă de influenţele duşmănoase, partidul şi-a întărit continuu unitatea şi coeziunea, curăţindu-şi rîndurile de elementele fracţioniste, antipartinice.

Partidul desfăşoară o muncă intensă de călire ideologică a membrilor de partid, de înarmare a lor cu învăţătura marxist-leninistă şi cu cunoaşterea tezelor fundamentale ale politicii partidului, de educare a membrilor de partid în spiritul combativităţii faţă de orice denaturare sau deformare a teoriei marxist-leniniste, faţă de manifestările de oportunism, şovinism, naţionalism, ca şi faţă de orice alte influenţe ale ideologiei burgheze. Datorită activităţii educative largi şi multilaterale desfăşurate de partid, a crescut nivelul politic şi ideologic al membrilor săi, capacitatea lor de a rezolva sarcinile ce le revin în diferite sectoare ale construcţiei socialiste.

Aşa cum a subliniat Congresul al III-lea, *partidul nostru, legat prin mii de fire de masele cele mai largi ale poporului, este astăzi mai omogen şi mai unit în jurul Comitetului său Central, cum n-a fost niciodată în decursul celor patru decenii de existenţă.* (Aplauze furtunoase, ovaţii.)

SUB CONDUCEREA PARTIDULUI, SPRE NOI ŞI MĂREŢE VICTORII ÎN CONSTRUCŢIA SOCIALISTĂ

Tovarăşi,

O dată cu trecerea la făurirea societăţii socialiste, creşterea puternică a forţelor de producţie, dezvoltarea şi consolidarea relaţiilor de producţie socialiste au devenit sarcina centrală a partidului.

În elaborarea politicii sale economice, partidul s-a condus şi se conduce după indicaţia lui Lenin că *„interesul principal şi fundamental al proletariatului după ce a cucerit puterea de stat este de a mări cantitatea de produse, de a spori în proporţii uriaşe forţele de producţie ale societăţii"* [1].

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 33, E.S.P.L.P. 1957, pag. 178.

Crearea bazei tehnice-materiale a socialismului constituie temelia marilor prefaceri săvîrşite în toate domeniile vieţii sociale de către oamenii muncii eliberaţi de exploatare.

În centrul activităţii partidului stă industrializarea socialistă — dezvoltarea cu precădere a industriei grele, cu pivotul ei, industria construcţiilor de maşini, capabilă să asigure înzestrarea cu maşini şi utilaje a tuturor ramurilor industriei, agriculturii, transporturilor.

Primatul producţiei mijloacelor de producţie creează condiţiile pentru dezvoltarea şi perfecţionarea neîncetată a producţiei socialiste pe baza tehnicii celei mai înalte, pentru creşterea rapidă şi neîntreruptă a productivităţii muncii sociale — în ultimă instanţă chezăşia victoriei noii orînduiri —, pentru asigurarea unui belşug de bunuri materiale şi spirituale, în scopul satisfacerii tot mai depline a cerinţelor crescînde ale oamenilor muncii.

Încă în octombrie 1945, în raportul prezentat la Conferinţa naţională a Partidului Comunist Romîn, se sublinia că progresul ţării noastre este în directă şi nemijlocită legătură cu progresul industrializării, cu creşterea în ritm rapid a industriei grele — baza dezvoltării întregii economii.

Realizarea programului de transformare a Romîniei într-o ţară cu o industrie dezvoltată a devenit posibilă după naţionalizarea principalelor mijloace de producţie din industrie şi trecerea la economia planificată.

Înfrîngînd prin muncă devotată şi eforturi perseverente greutăţile inerente începutului, clasa muncitoare, oamenii muncii, conduşi de partid, au ridicat în întreaga ţară sute de noi întreprinderi, înzestrate cu tehnica modernă, au imprimat un ritm înalt dezvoltării industriei şi celorlaltor ramuri ale economiei. Numai în ultimii zece ani, industria şi-a sporit producţia de 3,5 ori, devenind factorul hotărîtor al avîntului întregii economii, dînd împreună cu construcţiile şi transporturile 57% din venitul naţional.

Caracteristic dezvoltării industriei în anii de democraţie populară este ritmul rapid de creştere a producţiei. În timp ce în Romînia burghezo-moşierească creşterea medie anuală a producţiei industriale în perioada 1929—1938 a fost de circa 4%, în perioada 1951—1960 această creştere a fost de 13%. În 1960, în mai puţin de 11 săptămîni a fost realizată o producţie egală cu întreaga producţie a anului 1938. *(Aplauze.)*

Schimbări esenţiale au intervenit în structura producţiei industriale: industria producătoare de mijloace de producţie dă astăzi peste 60% din întreaga producţie industrială a ţării.

Producţia industriei constructoare de maşini a crescut în ultimii 10 ani de 7 ori. A apărut şi s-a dezvoltat producţia în serie de utilaj petrolier, maşini-unelte, pentru prelucrarea metalelor, motoare cu combustie internă, maşini electrotehnice, producţia de tractoare şi maşini agricole, autocamioane, locomotive diesel electrice şi altele. Ca urmare a îndeplinirii şi depăşirii planului de 10 ani de electrificare a ţării, producţia de energie electrică şi termică a crescut de 4,2 ori; consumul de energie electrică pe fiecare muncitor industrial a sporit de la 2.323 kWh în 1950 la 4.924 kWh în 1960.

Înzestrarea industriei cu maşini moderne, extinderea mecanizării şi automatizării proceselor de producţie, ridicarea calificării muncitorilor au contribuit ca productivitatea muncii în industrie să crească de 2,2 ori în ultimii 10 ani.

Prin aplicarea perseverentă a politicii de repartiţie raţională a forţelor de producţie pe teritoriul ţării, în regiuni în trecut rămase în urmă din punct de vedere economic — Moldova, Dobrogea, Oltenia, Regiunea Mureş-Autonomă Maghiară — s-au construit şi se construiesc puternice complexe industriale, care schimbă harta economică a ţării.

Avem acum condiţii deosebit de prielnice pentru a merge mai departe. Planul de 6 ani, elaborat de Congresul al III-lea al partidului, reprezintă un măreţ program de luptă şi de muncă al partidului, al întregului popor pentru creşterea continuă a forţelor de producţie şi încheierea procesului de făurire a relaţiilor de

producție socialiste în întreaga economie, pentru desăvîrșirea construcției socialiste. (Aplauze puternice, prelungite.)

Acest program prevede continuarea în ritm susținut a industrializării țării. Producția globală industrială va crește de 2,1 ori, cu un ritm mediu anual de circa 13%, față de aproximativ 10% în cei șase ani anteriori. În 1960, primul an al planului șesenal, producția industrială a sporit față de anul precedent cu aproape 17%, realizîndu-se o creștere superioară celei prevăzute inițial; în primul trimestru al acestui an volumul producției industriale față de perioada corespunzătoare a anului 1960 a crescut cu 18%, depășindu-se cu 4% producția planificată. Aceste cifre confirmă una din cele mai importante legi ale economiei socialiste: continuitatea și ritmul înalt al creșterii producției sociale.

În cinstea glorioasei aniversări a partidului, colectivele întreprinderilor și-au luat angajamente să realizeze în acest an economii peste plan care însumează 1 miliard de lei și beneficii peste cele planificate de 600.000.000 de lei.

Numeroasele angajamente, propunerile făcute pentru folosirea unor procedee tehnice superioare, menite să ridice calitatea produselor, realizările obținute în ultimele luni dovedesc încă o dată spiritul de inițiativă creatoare, entuziasmul cu care oamenii muncii răspund chemărilor partidului, dragostea și atașamentul lor față de Partidul Muncitoresc Romîn. *(Vii aplauze.)*

Oțelarii, constructorii de mașini, minerii, petroliștii, muncitorii din industria bunurilor de consum și din alte ramuri, care și-au luat angajamente însuflețitoare și le înfăptuiesc cu succes, merită stima și mulțumirea fierbinte a întregului popor! *(Aplauze însuflețite.)*

Tovarăși,

Problema cea mai grea și complexă a construcției socialiste — trecerea țărănimii de la gospodăria mică bazată pe proprietatea privată la marea gospodărie cooperatist-socialistă — se rezolvă cu succes de către partidul nostru; imensa majoritate a țărănimii s-a

unit în gospodării colective și întovărășiri agricole. Chiaburimea, ultima clasă exploatatoare, a fost lichidată, punîndu-se astfel capăt și la sate exploatării omului de către om. (Aplauze puternice.) *Gospodăriile socialiste cuprindeau la 1 aprilie 1961 circa 85% din suprafața arabilă a țării.*

Se dezvoltă și se întăresc gospodăriile agricole de stat, care reprezintă sectorul fruntaș al agriculturii atît în ce privește folosirea tehnicii, producția realizată, cît și asigurarea fondului central al statului de produse agroalimentare.

S-a accentuat procesul de transformare a întovărășirilor agricole în gospodării colective. *În prezent, partidul îndreaptă eforturile principale în direcția întăririi economice-organizatorice și dezvoltării multilaterale a gospodăriilor agricole colective. Dezvoltarea proprietății obștești, și în primul rînd creșterea efectivelor de animale, perfecționarea organizării producției și a muncii vor asigura ridicarea tuturor gospodăriilor colective la nivelul celor fruntașe.*

O dată cu extinderea sectorului socialist s-a ridicat nivelul tehnic al agriculturii, a crescut producția agricolă, a sporit numărul animalelor proprietate obștească, precum și al animalelor proprietate individuală a țăranilor cooperativizați. În perioada 1956—1960 producția de grîu a depășit producția anilor 1934—1938 cu 26%, iar producția de porumb cu 24%. A sporit, de asemenea, mult producția în 1960 față de 1938: la sfeclă de zahăr de 7 ori, la floarea-soarelui de 9 ori, la cartofi de 2,3 ori, la legume de 3,8 ori ș. a.

În același timp a crescut efectivul de animale. Cu toate acestea, numărul de animale la 100 ha este încă nesatisfăcător în raport cu posibilitățile agriculturii noastre. Avem toate condițiile ca să realizăm sarcinile stabilite prin planul de 6 ani cu privire la creșterea efectivului de animale la 100 ha și a randamentului acestora, pentru a asigura sporirea într-un ritm mai accentuat a producției de carne, lapte și alte produse.

Ca urmare a creşterii producţiei şi a productivităţii muncii în agricultură, an de an se realizează în tot mai bune condiţii fondul central de produse agroalimentare: cereale, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, cartofi, carne, lapte ş. a., care asigură nevoile crescînde ale populaţiei, aprovizionarea cu materii prime a industriei, creşterea rezervelor de stat şi a disponibilului pentru export.

Hotărîtor pentru rezultatele obţinute în construcţia socialistă la sate a fost şi este puternicul sprijin acordat ţărănimii de statul democrat-popular prin credite, seminţe, material săditor, animale de rasă, îngrăşăminte, mijloacele mecanizate ale staţiunilor de maşini şi tractoare.

Astăzi, pe ogoarele patriei lucrează 44.000 de tractoare (fizice), circa 17.600 de combine şi aproape 34.000 de semănători, toate produse de industria noastră socialistă; numărul specialiştilor cu pregătire medie şi superioară din agricultură trece de 30.000. Prin cele 244 de staţiuni de maşini agricole şi tractoare, statul pune la îndemîna gospodăriilor agricole colective şi întovărăşirilor agricole, în condiţii avantajoase, utilaj agricol modern.

Pînă în 1965, cînd se va încheia procesul de colectivizare în agricultură, oamenii muncii de la sate vor dispune de 100.000 de tractoare, peste 70.000 de semănători, peste 51.000 de combine şi alte maşini agricole; în 1965 se vor produce peste două milioane tone îngrăşăminte minerale; ridicarea puternică a nivelului tehnic al agriculturii va uşura considerabil munca ţăranilor şi va asigura creşterea continuă a producţiei agricole. *(Aplauze.)*

În întîmpinarea aniversării partidului, numeroase gospodării agricole de stat, staţiuni de maşini şi tractoare, gospodării agricole colective şi întovărăşiri au desfăşurat o activitate susţinută pentru a asigura în acest an creşterea în continuare a producţiei agricole.

Prin munca ei rodnică, ţărănimea muncitoare îşi aduce contribuţia la făurirea vieţii noi, socialiste, în patria noastră.

În activitatea plină de entuziasm şi abnegaţie ce se desfăşoară în fabrici şi uzine, gospodării agricole colective, gospodării agricole de stat, pretutindeni în ţară se reflectă rezultatele uriaşei activităţi organizatorice şi educative a partidului, dezvoltarea conştiinţei socialiste a oamenilor muncii, patriotismul fierbinte şi devotamentul lor faţă de cauza socialismului. *(Aplauze însufleţite.)*

Tovarăşi,

Lenin spunea că *„numai socialismul va da posibilitatea de a răspîndi larg şi de a subordona cu adevărat producţia socială şi repartiţia produselor potrivit unor considerente ştiinţifice care să arate cum să se facă ca viaţa tuturor oamenilor muncii să fie cît mai uşoară şi să le ofere posibilitatea unui trai înstărit. Numai socialismul poate înfăptui acest lucru. Şi noi ştim că el trebuie să înfăptuiască acest lucru, şi în înţelegerea acestui adevăr constă întreaga greutate a marxismului şi întreaga sa forţă"* [1]. Succesele obţinute în creşterea producţiei şi ridicarea bunăstării poporului în ţara noastră confirmă pe deplin această învăţătură leninistă. *(Aplauze puternice.)*

Cei care au cunoscut vremurile întunecate ale trecutului îşi dau şi mai bine seama decît generaţia tînără ce progres impresionant a făcut poporul nostru în anii puterii populare.

În ultimii 10 ani, ca efect al măsurilor de creştere a salariilor şi pensiilor, de reducere a preţurilor de vînzare, de introducere a alocaţiei de stat pentru copii, sporirii producţiei şi consumului de alimente, îmbrăcăminte şi încălţăminte, creării unor tot mai bune condiţii pentru odihna şi îngrijirea sănătăţii, s-a ridicat simţitor nivelul de trai al oamenilor muncii. Salariul real a crescut cu aproape 85%. În întreaga ţară construcţiile de locuinţe cunosc un puternic avînt.

Se îmbunătăţesc continuu condiţiile de viaţă ale ţărănimii, creşte consumul de produse agricole şi industriale, ca urmare a sporirii producţiei şi a veniturilor ei băneşti. Ţărănimea şi-a construit în ultimii zece ani circa 700.000 case noi.

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 27, Editura politică, 1959, pag. 396—397.

Au fost efectuate numeroase construcţii de şcoli, cămine culturale, cinematografe, dispensare, case de naştere, care întregesc tabloul vieţii noi a satelor noastre.

Una din cele mai de seamă cuceriri ale revoluţiei socialiste constă în aceea că cultura a devenit un bun al maselor populare, a pătruns în viaţa lor de zi cu zi. Fiecare cetăţean al ţării are posibilitatea să înveţe, să se cultive, să-şi dezvolte multilateral aptitudinile, să-şi manifeste talentul şi capacitatea creatoare.

Prin reorganizarea şi lărgirea învăţămîntului de toate gradele, prin asigurarea bazei materiale — construirea de noi spaţii de învăţămînt, laboratoare, cămine, cantine —, prin asigurarea şcolilor cu personal didactic necesar, prin acordarea de burse, s-au creat mari posibilităţi ca tineretul să se bucure de binefacerile învăţăturii, ca economia şi cultura socialistă să dispună de cadre tot mai multe şi mai bine pregătite.

Întreaga activitate cultural-educativă, cercetarea ştiinţifică, creaţia literară şi artistică sînt orientate în strînsă legătură cu viaţa, cu cerinţele desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Roadele acestei orientări se concretizează în tot mai multe lucrări valoroase, care se bucură de preţuirea oamenilor muncii şi care constituie o contribuţie importantă la opera de construire a socialismului.

Înfăptuirea politicii partidului de dezvoltare a economiei naţionale, de ridicare a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii este nemijlocit legată de vasta activitate economică, organizatorică şi cultural-educativă desfăşurată de statul democrat-popular, de organele sale centrale şi locale. Partidul se preocupă cu cea mai mare grijă de întărirea continuă a orînduirii noastre noi, de perfecţionarea funcţionării organelor de stat şi a activităţii de conducere a economiei, de dezvoltarea democraţiei socialiste, prin atragerea tot mai largă a oamenilor muncii la conducerea treburilor obşteşti, sporirea rolului organizaţiilor obşteşti în viaţa socială.

Pentru obţinerea marilor succese în construcţia societăţii socialiste, o imensă însemnătate are faptul că poporul romîn, ca şi popoarele tuturor celorlalte ţări socialiste, primeşte un ajutor frăţesc, multilateral din partea Uniunii Sovietice şi se bucură de roadele colaborării şi specializării producţiei în cadrul lagărului socialist. (Aplauze puternice.) *Partidul nostru, întregul nostru popor nutresc sentimente de profundă recunoştinţă pentru sprijinul cu adevărat internaţionalist pe care-l primesc din partea marelui popor sovietic.* (Aplauze îndelungate.)

Relaţiile de colaborare şi ajutor reciproc statornicite între ţările lagărului socialist contribuie la ridicarea tuturor ţărilor socialiste către nivelul celor avansate, care şi ele se dezvoltă continuu, în aşa fel încît toate să intre mai mult sau mai puţin simultan în comunism. Această legitate a sistemului socialist mondial constituie încă o expresie a superiorităţii socialismului, o chezăşie a victoriei sale în întrecerea economică paşnică cu sistemul capitalist. *(Aplauze.)*

Prefacerile petrecute în structura economică a ţării au dus şi la schimbări corespunzătoare în structura socială a societăţii, în raportul dintre clase, în natura claselor sociale.

În procesul făuririi orînduirii socialiste a crescut ponderea clasei muncitoare în totalul populaţiei, s-a întărit rolul ei conducător în stat. În perioada 1950—1960 numărul total al muncitorilor a crescut cu 86%.

Socialismul transformă ţărănimea într-o clasă nouă, ţărănimea colectivistă, care-şi organizează viaţa pe baza proprietăţii obşteşti asupra mijloacelor de producţie, a muncii în comun şi a repartiţiei după cantitatea şi calitatea muncii depuse.

În procesul construcţiei socialiste, pe lîngă vechea intelectualitate, care în covîrşitoarea ei majoritate participă activ la dezvoltarea economică şi culturală a ţării, s-au format noi generaţii de intelectuali, trup din trupul poporului muncitor, toate laolaltă constituind detaşamentul unic al intelectualităţii noastre.

Pe temelia trainică a acestei structuri noi a societăţii a apărut şi se consolidează unitatea politică, morală şi ideologică a între-

gului popor în jurul partidului, se întărește prietenia frățească a oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate. (Aplauze puternice.)

Clasa muncitoare, țărănimea și intelectualitatea, unite prin interesele lor economice și politice, prin scopul lor comun, muncesc cu entuziasm și hotărîre pentru desăvîrșirea construcției socialismului, pentru înflorirea patriei și bunăstarea poporului muncitor.

PENTRU TRIUMFUL CAUZEI PĂCII ȘI SOCIALISMULUI ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ

Tovarăși,

Sărbătorim aniversarea a 40 de ani de la înființarea partidului în condiții internaționale caracterizate printr-un uriaș avînt al luptei popoarelor pentru pace, democrație și socialism. Pentru comuniști este un izvor de încredere și mîndrie faptul că învățătura care-i călăuzește se dovedește singura justă, singura capabilă să descifreze, din complexitatea evenimentelor sociale, direcția dezvoltării istorice, să dea o orientare clară luptei clasei muncitoare. Steagul marxism-leninismului unește astăzi o treime din populația planetei, este stindardul aspirațiilor fundamentale ale sutelor de milioane de oameni ai muncii din lumea întreagă. (Aplauze prelungite.)

Lumea socialismului a intrat într-o nouă etapă a dezvoltării sale, caracterizată prin înfăptuirea cu succes de către Uniunea Sovietică a sarcinilor construcției desfășurate a comunismului, trecerea unui șir de țări socialiste în etapa desăvîrșirii socialismului. În epoca noastră lagărul socialist exercită înrîurirea determinantă asupra dezvoltării istorice, ceea ce creează posibilitatea ca problemele fundamentale ale omenirii să fie rezolvate într-un fel nou, potrivit intereselor popoarelor. *(Aplauze.)*

Măreția ideilor comunismului, umanismul lor profund apar tot mai clar omenirii prin succesele epocale obținute de poporul sovietic în realizarea planului septenal, se întruchipează în dezvoltarea vertiginoasă, neîntreruptă a forțelor de producție, în avîntul fără precedent al științei și tehnicii, în ridicarea considerabilă a bunăstării materiale și nivelului de cultură al oamenilor sovietici. Deschiderea drumului spre adîncurile spațiului cosmic a stîrnit admirația tuturor popoarelor, care au văzut în această victorie a geniului uman o expresie a strălucitelor realizări ale poporului sovietic în construcția desfășurată a comunismului. *(Vii aplauze.)*

Importante rezultate în opera de construcție a vieții noi obțin toate țările familiei frățești a lagărului socialist; se realizează mari progrese în toate domeniile, are loc un avînt general al economiei, înflorește cultura, crește nivelul de trai al poporului. Se perfecționează permanent diviziunea internațională a muncii, întemeiată pe principiile internaționalismului socialist, pe îmbinarea armonioasă a intereselor fiecărei țări socialiste în parte și ale sistemului socialist în ansamblu.

Superioritatea socialismului în întrecerea economică cu capitalismul își găsește expresie în ritmul înalt de dezvoltare a forțelor de producție, caracteristic lagărului socialist în ansamblul său. În perioada 1951—1960, ritmul mediu de creștere a producției industriale a fost în țările lagărului socialist de 13,6% față de 4,9% în țările capitaliste, adică de aproape trei ori mai mare.

Acest decalaj devine și mai accentuat în anii din urmă; astfel, pentru perioada 1957—1960 ritmul mediu anual de creștere a producției industriale în țările socialiste a fost de 13,9% față de numai 3,7% în țările capitaliste. În acest răstimp volumul producției industriale a crescut în țările socialiste cu 68% față de numai 15% în țările capitaliste.

Ca rezultat al acestui ritm rapid, țările socialiste, deși cuprind o treime a populației globului și au pornit aproape toate de la un nivel redus de dezvoltare industrială, au ajuns în decursul unui singur deceniu (1950—1959) să-și sporească ponderea în producția mondială — la cărbune de la 28,2 la 49,8%, la petrol de la 8,4 la 15%, la oțel de la 19,2 la 30,9%, la fontă de la 18,5 la 35,5%.

Este de subliniat faptul că economia se dezvoltă într-un ritm înalt, atît în fiecare țară socialistă, cît și pe ansamblul lagărului

socialist, în timp ce în sistemul capitalist, în cadrul ritmului general scăzut de dezvoltare economică, se manifestă stagnarea și scăderea producției în numeroase state dezvoltate și menținerea în stare de înapoiere, de către statele imperialiste, a unor țări slab dezvoltate și dependente.

În contrast cu dezvoltarea continuu ascendentă a țărilor socialiste, se accentuează declinul sistemului capitalist, fenomenele de putrefacție, parazitism și instabilitate ale economiei capitaliste.

În ultimii ani, ca urmare a îngustării accentuate a pieței interne și mondiale capitaliste, se manifestă din ce în ce mai acut nefolosirea cronică a capacităților de producție, îndeosebi în industria oțelului, a cărbunelui, în industria de automobile, textilă și altele, ceea ce agravează tot mai mult situația economică a țărilor sistemului mondial capitalist, cu toate consecințele sociale și politice legate de accentuarea fenomenelor crizei generale.

Zilele acestea, d-l Kennedy, președintele Statelor Unite ale Americii, cea mai puternică țară capitalistă, arăta : — citez — „este o ironie tragică a epocii noastre că în momentul în care forța economiei noastre a devenit cheia lumii libere — așa denumește el capitalismul — suferim de pe urma unui șomaj larg răspîndit. Avem sectoare importante de depresiune economică, instalații industriale care funcționează într-un ritm încetinit, iar ritmul nostru de dezvoltare este inferior ritmului majorității celorlalte țări industriale". Acesta și este adevărul : în țările capitaliste se vădesc simptomele unei noi depresiuni, iau proporții fără precedent șomajul, inflația, dezechilibrul bugetar, se agravează caracterul anarhic al producției. Iată de ce burghezia monopolistă privește cu o mare îngrijorare avîntul neîntrerupt al economiei țărilor socialiste.

Evoluția evenimentelor confirmă intrarea capitalismului într-o nouă etapă a crizei sale generale, caracterizată prin creșterea impetuoasă a forței sistemului mondial socialist, îngustarea considerabilă a sferei de dominație a imperialismului, destrămarea sistemului colonial, agravarea continuă a tuturor contradicțiilor capitalismului.

Se ascut contradicțiile dintre marile monopoluri și masele largi populare, contradicțiile în cadrul burgheziei, precum și între monopolurile internaționale și între puterile imperialiste.

Tot mai hotărît se ridică la luptă pentru interesele lor vitale masele muncitoare, în frunte cu proletariatul. În țările capitaliste luptele și acțiunile revendicative ale oamenilor muncii se țin lanț, participanții la greve se numără, ca niciodată, cu milioanele, ramuri întregi de activitate economică sînt paralizate pe lungi intervale de timp. În Italia au luat parte în anul trecut la greve mai bine de 5.000.000 de oameni ai muncii, în cadrul „ofensivei de primăvară" au declarat grevă 4.000.000 de muncitori japonezi. Belgia, prezentată pînă deunăzi ca prototipul „statului bunăstării generale" și al „păcii sociale", a fost zguduită de uriașa grevă a celor peste 1.000.000 de muncitori. În Statele Unite ale Americii au avut loc anul trecut 3.300 greve, în Anglia numărul grevelor s-a ridicat la peste 2.400 ; față de 1958, numărul participanților la luptele greviste a crescut în 1960 de peste 2,5 ori, ajungînd la 53.000.000, o uriașă armată a muncii care s-a ridicat împotriva capitalului.

Crește lupta maselor largi populare pentru obiective cu caracter politic. În legătură cu puciul militar din Algeria, clasa muncitoare, oamenii muncii din Franța s-au ridicat în masă și, prin acțiuni hotărîte, culminînd cu uriașa grevă a celor 12.000.000 de oameni, și-au afirmat voința de luptă împotriva pericolului fascist, pentru apărarea libertăților democratice amenințate de forțele ultrareacționare. Sute de mii de cetățeni din Anglia, Japonia, Italia participă la marșurile de protest și demonstrațiile împotriva cursei înarmărilor și instalării de baze atomice ; o luptă eroică duce poporul spaniol împotriva dictaturii lui Franco ; se intensifică acțiunile curajoase ale patrioților portughezi, ale forțelor antifasciste din R. F. Germană. Niciodată în decursul istoriei lupta maselor populare pentru revendicări economice, pentru pace, democrație și progres social n-a cunoscut o asemenea amploare și intensitate ca în zilele noastre. Tot mai mult se confirmă aprecierile Consfă-

tuirii de la Moscova despre posibilitățile largi de făurire a unității de acțiune a tuturor detașamentelor oamenilor muncii în lupta pentru interesele lor vitale. *(Aplauze.)*

Destrămarea accelerată în ultimii ani a sistemului colonial constituie al doilea fenomen ca importanță istorică după formarea sistemului socialist mondial și a dat o grea lovitură imperialismului. Faptul că sute de milioane de oameni ai muncii au scuturat lanțurile robiei coloniale și iau parte activă la viața politică internațională constituie o mare victorie a tuturor popoarelor, a cauzei progresului în lumea întreagă. *(Vii aplauze.)*

Interesele întăririi păcii impun abolirea neîntîrziată a ultimelor rămășițe ale colonialismului. Creează grave primejdii pentru liniștea și securitatea internațională comploturile și acțiunile agresive prin care marile monopoluri se străduiesc să-și mențină vechile poziții și privilegii și să prelungească viața rînduielilor colonialiste. Tocmai concernele capitaliste care controlează întreaga producție minieră din Congo au regizat intervenția imperialistă împotriva tinerei Republici africane, au patronat asasinarea mișelească a lui Patrice Lumumba și înscăunarea marionetelor docile ale colonialiștilor în locul guvernului legal. Grupările monopoliste interesate în exploatările miniere și petrolifere din Sahara stau în calea înfăptuirii dreptului poporului algerian de a-și hotărî singur soarta sa.

În ciuda tuturor uneltirilor imperialiste, lichidarea completă și definitivă a regimului colonial sub toate formele și manifestările sale constituie o necesitate obiectivă și este istoricește inevitabilă. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Problema fundamentală a zilelor noastre este apărarea păcii. În condițiile actuale cînd, datorită dezvoltării fără precedent a științei și tehnicii militare, un nou război mondial ar aduce omenirii distrugeri și pierderi incalculabile, comuniștii din lumea întreagă consideră ca îndatorirea lor supremă lupta pentru apărarea păcii, pentru înfăptuirea dezarmării, micșorarea încordării și dezvoltarea colaborării internaționale pe baza principiilor coexistenței pașnice.

Natura agresivă a imperialismului este neschimbată ; s-a schimbat însă radical lumea în cadrul căreia acționează imperialismul, s-a schimbat raportul de forțe pe arena mondială. Niciodată în decursul istoriei nu s-au ridicat împotriva cercurilor agresive asemenea forțe uriașe cum sînt lagărul socialist, strîns unit, cu imensa lui forță politică, economică, tehnică-științifică și de apărare, numeroase state nesocialiste iubitoare de pace, clasa muncitoare internațională, mișcarea de eliberare națională, mișcarea mondială a luptătorilor pentru pace.

Politica Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste de apărare neobosită a păcii, de rezolvare pașnică, prin tratative, a problemelor litigioase răspunde intereselor vitale ale omenirii, care dorește fierbinte pacea. Iată în ce-și găsește izvorul aprobarea călduroasă și sprijinul larg de care se bucură în rîndurile popoarelor lumii inițiativele politicii externe a statelor socialiste. *(Aplauze.)*

Sînt cunoscute criticile adresate de d-l Kennedy înaintea alegerilor prezidențiale din S.U.A. vechii administrații, a cărei politică a dus la o scădere fără precedent a prestigiului internațional al Statelor Unite ale Americii. În timpul campaniei electorale cît și în primele luări de poziție după alegeri, el a declarat că va continua politica realistă a lui Franklin Roosevelt, că va milita pentru „o pace trainică în lume, care să nu se clatine în pragul războiului", că „va porni din nou în căutarea păcii" și va „netezi terenul tratativelor", că dorește să se făurească „nu un echilibru al forțelor, ci o lume nouă a legalității, în care cei tari să fie drepți, cei slabi să fie în siguranță, iar pacea să fie apărată pe veci". *(Animație în sală.)*

Potrivit acestor declarații s-ar fi putut aștepta ca instalarea sa la Casa Albă să ducă la o primenire a atmosferei internaționale de miasmele „războiului rece". Dar acum pînă și oameni politici, comentatori de presă, personalități din cele mai diferite din Occident își exprimă fățiș dezamăgirea față de politica noii administrații.

Intervenţia armată împotriva Cubei a provocat nu numai în America latină, ci şi în numeroase alte ţări ale lumii un val de indignare şi minie împotriva Statelor Unite, ca mare putere care a patronat şi organizat atacarea micului popor cuban ce-şi apără dreptul de a dispune singur de propria sa soartă.

Atitudinea fermă a Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări socialiste, solidaritatea manifestată de toate popoarele iubitoare de libertate au constituit un sprijin moral şi politic în lupta eroicului popor cuban, care s-a ridicat ca unul şi a respins vitejeşte pe agresori. *(Vii aplauze.)*

Este îngrijorător că şi după înfrîngerea agresiunii împotriva Cubei, personalităţi oficiale din S.U.A. proferează făţiş noi ameninţări împotriva poporului cuban.

Nu dorim să dăm lecţii nimănui, dar trebuie să subliniem că cei care refuză să ţină seama de realităţi, care ignorează dreptul popoarelor de a dispune singure de soarta lor şi intervin în treburile interne ale acestora vor avea de înregistrat noi eşecuri şi mai grave.

Împreună cu toate ţările socialiste, cu toate popoarele iubitoare de libertate, cu întreaga omenire progresistă sîntem din toată inima alături de lupta eroică a poporului Cubei pentru apărarea cuceririlor sale revoluţionare, pentru dreptul sacru de a fi stăpîn al destinelor sale. *(Aplauze prelungite, furtunoase.)*

Viaţa dovedeşte că teza cu privire la posibilitatea zădărnicirii aventurilor agresive ale imperialiştilor nu este o formulă abstractă, ci concluzia analizei ştiinţifice a realităţilor esenţiale ale lumii contemporane, în primul rînd a noului raport de forţe. Pe măsură ce devine şi mai puternic frontul păcii, în frunte cu uriaşul lagăr al statelor socialiste, strîns unite, cresc posibilităţile de înfrînare a agresorilor imperialişti, de preîntîmpinare a unui nou război mondial.

Conştiente de primejdiile pe care le implică pentru pace aventurile agresive ale cercurilor imperialiste, ţările socialiste urmăresc cu vigilenţă desfăşurarea vieţii internaţionale, depun eforturi

neobosite pentru soluţionarea paşnică a problemelor litigioase, pentru destindere internaţională, luînd totodată măsurile necesare pentru asigurarea securităţii popoarelor lor şi pentru întărirea păcii în lume.

Muncind pentru întărirea patriei socialiste, pentru dezvoltarea economică şi consolidarea continuă a orînduirii democrat-populare, sudînd tot mai mult unitatea moral-politică în jurul partidului, poporul nostru răspunde în acelaşi timp îndatoririi sale internaţionaliste de a contribui la creşterea forţelor lagărului socialist — principalul reazem al păcii în lume. *(Aplauze puternice.)*

Alături de celelalte ţări socialiste, Republica Populară Romînă duce o politică de apărare fermă a păcii, de micşorare a încordării internaţionale şi de promovare a coexistenţei paşnice. Purtătorul de drapel şi iniţiatorul acestei politici, care exprimă interesele fundamentale ale poporului romîn, antrenat într-o vastă operă constructivă este partidul nostru — Partidul Muncitoresc Romîn. (Aplauze entuziaste, îndelung repetate.)

Republica Populară Romînă, în strînsă unitate cu celelalte ţări ale familiei frăţeşti a lagărului socialist, aduce o contribuţie proprie, activă la întărirea forţelor socialismului şi păcii. Ţara noastră sprijină cu hotărîre propunerile istorice ale Uniunii Sovietice îndreptate spre realizarea dezarmării generale şi totale cu asigurarea celui mai strict control internaţional, se pronunţă cu hotărîre pentru încheierea tratatului de pace cu cele două state germane şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat, susţine propunerile şi iniţiativele altor state iubitoare de pace, îndreptate spre destinderea internaţională.

Pe baza principiilor coexistenţei paşnice se dezvoltă continuu relaţiile politice, economice şi culturale ale Romîniei cu ţări avînd diferite orînduiri social-politice.

Vom întreprinde şi pe viitor acţiuni neobosite pentru a contribui la însănătoşirea climatului internaţional, la statornicirea unor relaţii de bună vecinătate şi de colaborare între state.

Romînia își va aduce și pe viitor întregul său aport la întărirea înțelegerii și prieteniei între popoare, la lupta pentru triumful măreței cauze a păcii. *(Vii aplauze.)*

Tovarăși,

De-a lungul întregii sale existențe, partidul nostru a educat pe comuniști, pe oamenii muncii în spiritul internaționalismului proletar, a cultivat în rîndurile membrilor de partid conștiința faptului că ei sînt totodată militanți ai marii familii a partidelor marxist-leniniste din lumea întreagă, ostași ai armatei comunismului mondial. *(Aplauze puternice.)*

Această mișcare reprezintă cea mai influentă forță politică a timpului nostru, cel mai important factor al progresului social. Cu 41 de ani în urmă, în lume existau doar 6 partide comuniste (în afara Partidului bolșevic). Azi, în 87 de țări de pe toate continentele lumii există partide comuniste și muncitorești ; ele reprezintă o mare forță, numărind peste 36.000.000 de membri și mobilizind sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democrație și socialism. (Aplauze îndelungate.)

Este greu, tovarăși, să exprimi sentimentele de emoție și mîndrie pe care le-am resimțit la Consfătuirea de la Moscova din 1960 a reprezentanților partidelor frățești, cel mai larg și mai reprezentativ for internațional din cîte a cunoscut istoria mișcării muncitorești, imagine vie a uriașei forțe a mișcării comuniste mondiale. *(Vii aplauze.)*

În Consfătuirile partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960 și-a găsit expresie activitatea ideologică vastă a mișcării comuniste, care îmbogățește neîncetat tezaurul gîndirii marxist-leniniste și al experienței revoluționare a clasei muncitoare internaționale.

Hotărîrile istorice ale celui de-al XX-lea și XXI-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au constituit un neprețuit ajutor ideologic pentru toate partidele comuniste și muncitorești, au contribuit la dezvoltarea și aplicarea consecventă a principiilor leniniste în viața și activitatea partidelor, în relațiile dintre partidele comuniste și dintre țările socialiste. *Întreaga politică a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Hrușciov, reprezintă o strălucită manifestare a marxism-leninismului creator în acțiune, este un exemplu de slujire a intereselor poporului, a intereselor cauzei păcii și socialismului în lumea întreagă.* (Aplauze furtunoase. Urale.)

Conștient de răspunderea ce-i revine față de soarta propriului popor, față de mișcarea comunistă internațională, partidul nostru își îndeplinește cu hotărîre îndatoririle sale internaționaliste, militînd cu fermitate și perseverență pentru întărirea continuă a unității lagărului socialist și a coeziunii mișcării comuniste mondiale.

În zilele noastre apare mai evident ca oricînd superioritatea marxism-leninismului asupra feluritelor „sisteme filozofice" ale ideologilor burgheziei — concepții neputincioase să dea o interpretare justă evenimentelor, să prevadă cursul evoluției istorice. În zadar cheltuiesc marile monopoluri sute de milioane de dolari pentru organizarea a diferite „trusturi ale creierului", pentru înjghebarea a felurite „fundații" și „institute" de combatere a comunismului ; toate acestea nu pot ascunde sterilitatea sistemului capitalist pe plan ideologic, nu pot împiedica adîncirea continuă a crizei ideologiei burgheze.

Pînă și adepți dintre cei mai înfocați ai anticomunismului dau alarma că în arsenalul teoretic al ideologiei burgheze nu se găsesc idei care să poată fi contrapuse cu eficacitate marxismului, să stăvilească forța de atracție a acestuia. „Nu avem țeluri care să unească poporul", „nu avem idealuri în stare să atragă masele" — se lamentează ei. „Comunismul este una din cele mai plauzibile și convingătoare idei din istoria omenirii" — constată ziarul burghez

englez „The Guardian". „...Primejdia care amenință acum Occidentul în America latină și Africa — scrie ziarul — nu este o intervenție sovietică directă și nici măcar o conspirație comunistă uneltită pe furiș. Primejdia reală este că latino-americanii și africanii ar putea hotărî în mod deliberat că imaginea comuniștilor despre lumea lor este mai adevărată și mai promițătoare decît cea a Occidentului".

Într-adevăr, ingrată sarcină le revine economiștilor, filozofilor, publiciștilor burghezi! Ce idei să născocească pentru a demonstra superioritatea „sistemului inițiativei private" — cînd principalele țări capitaliste înregistrează recorduri de șomaj, cînd economia lumii capitaliste bate pasul pe loc, în timp ce țările socialiste înaintează cu pași repezi pe calea înfloririi economiei și culturii? Ce artificii ideologice pot convinge pe oamenii muncii de „virtuțile" unei orînduiri a cărei lege și morală supremă este jefuirea celor mulți, aruncarea pe spatele lor a poverii crizelor și cursei înarmărilor și asigurarea de profituri fabuloase unui mănunchi de magnați, — cînd socialismul arată că se poate trăi altfel, fără exploatatori, folosindu-se toate resursele societății pentru bunăstarea celor ce muncesc?

Criza ideologiei burgheze nu se datorește unor factori de conjunctură, unei situații de moment, ci reprezintă rezultatul necesar al evoluției unui sistem social perimat, condamnat de istorie la o inevitabilă pieire.

Militînd cu perseverență împotriva influențelor ideologiei burgheze, partidele comuniste și muncitorești apără ca lumina ochilor puritatea învățăturii marxist-leniniste, demască neobosit oportunismul și reformismul, desfășoară o luptă hotărîtă împotriva revizionismului ca pericol principal în mișcarea muncitorească internațională, combat dogmatismul și sectarismul.

Forța partidelor comuniste stă în fidelitatea nestrămutată față de măreața noastră învățătură marxist-leninistă, care reflectă legile obiective ale dezvoltării sociale, interesele vitale ale popoarelor și cerințele progresului istoric al umanității. (Aplauze prelungite.)

Trăim vremuri minunate în care prind viață sub ochii noștri visurile a generații de luptători revoluționari. Socialismul a devenit o realitate vie pe un teritoriu imens, care se întinde de la Pacific la Elba. În locul vechilor imperii coloniale au apărut zeci de noi state independente. Mișcarea comunistă mondială se afirmă ca o puternică forță motrice a dezvoltării sociale. Întreaga desfășurare a istoriei în cei mai bine de 110 ani de cînd Marx și Engels au adresat înflăcărata chemare *„Proletari din toate țările, uniți-vă!"* confirmă justețea genialelor idei ale marxismului. *(Vii aplauze.)*

Cu 40 de ani în urmă, delegații la primul Congres al Partidului Comunist din Romînia, încadrați de baionetele jandarmilor care-i arestaseră, intonau „Internaționala". *Azi, steagul glorios al partidului, care nu s-a plecat niciodată în fața dușmanului, flutură biruitor deasupra Romîniei socialiste.* (Aplauze puternice, îndelung repetate.) *N-au fost zadarnice jertfele, sacrificiile atîtor ani de aprigă luptă de clasă. Oropsiții soartei, cei jefuiți și exploatați la sînge de capitaliști și moșieri, cei care ieri* — cum spune cîntecul — *nu erau nimic pe lume, sînt azi totul, sînt stăpînii țării și ai soartei lor.* (Aplauze entuziaste. Urale.)

În această zi de aniversare sărbătorească, adresăm un fierbinte salut de luptă partidului făurit de Lenin, gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, partidelor frățești din țările socialiste, partidelor comuniste și muncitorești din toate țările. (Aplauze furtunoase.) *Transmitem oamenilor muncii de pretutindeni salutul nostru internaționalist — expresie a solidarității cu lupta lor pentru pace, democrație și progres social.* (Aplauze puternice, îndelungate.)

Pășim în al cincilea deceniu de existență a partidului însuflețiți de obiectivul măreț al desăvîrșirii construcției socialiste în țara noastră. Sub conducerea sa încercată, poporul muncitor va

făuri victoria deplină a socialismului și comunismului în scumpa noastră patrie! (Aplauze entuziaste, prelungite.)

Cauza comunismului și a păcii este invincibilă, ea va triumfa în mod inevitabil în lumea întreagă! (Aplauze furtunoase, urale. Întreaga sală, în picioare, ovaționează minute în șir. În sală răsună lozinci: „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!", „Trăiască detașamentul de frunte al mișcării comuniste internaționale — Partidul Comunist al Uniunii Sovietice!", „Trăiască unitatea lagărului socialist și a mișcării comuniste internaționale!", „Trăiască pacea în lumea întreagă și cei ce luptă pentru ea!" Din miile de piepturi izbucnesc noi urale. Se scandează îndelung: P.M.R.)

„Scînteia" nr. 5.159
din 9 mai 1961

CUPRINS

Dat la cules 27.03.1961. Bun de tipar 9.05.1961. Apărut 1961. Hîrtie velină de 65 g/m², 610×860/16. Coli editoriale 26,45. Coli de tipar 29,25. A. 00723/1961. C.Z. pentru biblioteci 3CP(R)=R.

Intreprinderea poligrafică Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii, București, R.P.R. comanda nr. 4.977/10.524.